079

ГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

ИЗВОРИ ЗА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

XXI

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

ИНСТИТУТ ЗА БАЛКАНИСТИКА

ИЗВОРИ

ЗА

БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

FONTES

HISTORIAE BULGARIAE

XXI

СОФИЯ

ACADEMIA LITTERARUM BULGARICA

INSTITUTUM STUDIORUM BALCANICORUM

FONTES TURCICI HISTORIAE BULGARICAE

VI

Ediderunt: NICOLAI TODOROV ET MARIA KALICIN

Serdicae — MCMLXXVII

IN AEDIBUS ACADEMIAE LITTERARUM BULGARICAE

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

ИНСТИТУТ ЗА БАЛКАНИСТИКА

ТУРСКИ ИЗВОРИ ЗА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

VI

Съставили: НИКОЛАЙ ТОДОРОВ И МАРИЯ КАЛИЦИН

София • 1977

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

НАСЛЕДСТВЕНИ ОПИСИ И ПОКУПКО-ПРОДАЖБЕНИ ПРОТОКОЛИ ОТ КАДИЙСКИТЕ РЕГИСТРИ НА СОФИЯ, XVII—XIX В.

ПРЕДГОВОР

Кадийската институция заемала особено място в османската държавна система. В областта на правораздаването кадията се ползувал с голяма власт и широки правомощия. Той разрешавал спорове от гражданскоправен характер, издавал присъди по наказателни дела, извършвал нотариални регистрации, накратко — бил основното звено в османското съдопроизводство. Същевременно той получавал разпорежданията на централната власт от политически, административен, финансов и военен характер и следял за тяхното местно приложение. Тази широка компетенция на кадията го правела една от централните фигури в местното управление и обуславяла сложните му взаимоотношения както с подвластното население — мюсюлманско и немюсюлманско, така и с органите на властта — централни и местни.

Всички разпореждания от централен и местен характер, които в някаква степен засягали разнообразните прерогативи на кадията, се регистрирали в протоколни книги, благодарение на което днес историческата наука разполага с богат и интересен изворов материал — кадийските регистри (сиджили).[1]

Сиджилът не е еднотѝпен регистър. Той обединява в себе си различни документи, чийто характер, форма и съдържание са толкова разнообразни, колкото разностранна е дейността на кадията. Това са преписи от разпорежданията на централната власт, изпращани до кадията и другите органи на местната власт — фермани, берати, буюрулдии, които се отнасяли до обявяване на войни и мобилизации, набавяне на храни, оръжие и муниции за войската, строеж и поправка на крепости и мостове, промени в данъците и разхвърляне на данъчните дялове. Срещат се документи, отнасящи се до взаимоотношенията на централната власт и представителите на османската господствуваща класа, назначаване на служби, размествания, дарения на ленни владения и пр. В сиджилите се протоколирвали молби, оплаквания и запитвания на частни лица или групи, адресирани до висшестоящите органи, но преминали през кадийската инстанция. Тук се намират и съдебни решения на спорове между мюсюлмани, християни, частни лица или обществени институции по гражданскоправни, търговски и пр. въпроси. В сиджилите са реги-

[1] В османотурската дипломатика със значение на „регистър" се употребяват няколко термина: defter (دفتر) и sicil (سجل) от гръцки произход и ruzname (روزنامه) — от персийски. С „дефтер" се означавали най-общо всички видове регистри, а другите два термина имали по-специализирано приложение: рузнамето като приходо-разходен дневник, а сиджила — в кадийската практика.

стрирани сключени покупко-продажби, извършени замени, отдаване под наем, ипотекиране, разпределяне на наследства, подялба на имоти, даване на пълномощия, уреждане на семейно-брачни отношения и пр.

Наличието на толкова разнообразни по характер и съдържание документи прави от кадийските регистри едни от най-важните османотурски исторически извори за историята на балканските народи.

В България се намира значителна колекция сиджили, съхранявана в Ориенталския отдел на НБ „Кирил и Методий". Това са 177 регистъра, които се отнасят до градовете София, Русе, Видин, Хаджиоглу Пазарджик (днес гр. Толбухин) и Силистра — важни административни центрове. По време те обхващат доста голям период — от 1604 до 1900 г., — като най-пълно е покрит XVIII и първите десетилетия на XIX в. Най-много на брой и по обем са сиджилите на Видин, следвани от тези на Русе и София. Най-малко и късни са регистрите от Х. Пазарджик и Силистра.

Естествено е огромното богатство, което крие в себе си тази колекция от кадийски регистри, да привлече вниманието на специалистите. Теоретично изследване и подробен анализ на сиджила като тип документ изобщо липсва в историографията. В труда по османска палеография и дипломатика на Б. Недков е отделено място и на сиджила, доколкото целта на автора е била да обхване и класифицира всички видове документи.[2] Интересът обаче към наличните у нас кадийски регистри от гледна точка на значението им като исторически извор се събужда още в началото на XX в. В 1904 г. Т. Балашчев публикува фрагментарни сведения за тях във в. „Пряпорец",[3] а в 1905 г. Д. А. Ихчиев, който въобще полага началото на масовата работа с османотурски документи у нас, публикува преводи на материали от сиджилите.[4] Тези публикации, които изиграха положителна роля, привличайки вниманието на научната общественост към важни, неизползувани дотогава извори, имат редица слабости както по отношение на разчитането, така и в подхода към документите и начина на издаването. През 30-те и 40-те години активна работа по издаване на сбирки от документи, извлечени от сиджилите, развива нашият изтъкнат турколог Г. Д. Гълъбов. Тези сбирки включват преписи на централни разпореждания и закони за положението и статута на войнуганите, за набиране на момчета за еничари, за поземлената собственост в Османската империя и пр.[5] Особено ценно в тези издания е наличието на турски текст, предаден в латинска транскрипция, което показва научен подход към документите и ги прави използуваеми не само като исторически извор, но и за нуждите на

---

[2] Б. Недков. Османотурска дипломатика и палеография. I. С., 1966. 215 с.

[3] Т. Балашчев. Турските архивни тефтери в София и значението им в нашето минало. — Пряпорец, бр. 23 от 1904 г.

[4] Д. А. Ихчиев. Материали за историята ни под турско робство. — Изв. Ист. др., 1905, кн. I, 60—130; Права, привилегии и задължения на някои класове рая-християни, особено българи, през време на турското владичество. — Изв. Ист. др., 1906, кн. 2, 129—208; Турски държавни документи за Осман Пазвантоглу Видински. — В: СбНУ, 1908, кн. XXIV, 1—128; Турски държавни документи за кърджалиите. — В: СбНУ, 1906—1907, кн. XXII и XXIII, 1—71; Материали за монетното дело в Турция. — Изв. Ист. др., 1911, кн. 3, 75—207; Исторически принос за „войнуганите" при турската войска от 1374 г. дори до 1839 г. — до Танзимата. — Периодично списание, 1905, кн. I—XVI, 708—742.

[5] Г. Д. Гълъбов, Османотурски извори за българската история. — Год. Соф. унив., Ист.-фил. фак., св. I, т. 34, 1938; св. II, т. 35, 1938/39, св. III, т. 39, 1943; Османотурски извори за историята на София. — Сердика, VI, 1942, кн. 1—10; За основните начала в поземлената собственост в Османската империя и специално в България под турско владичество. — Год. Соф. унив., Ист.-фил. фак., т. XI—XII, 1946—1947.

дипломатиката. Откъслечни преводи и използуване на данни от сиджилите правят П. Миятев и С. Бобчев.[6]

Чужди ориенталисти, влезли в досег с нашия архив, също показват интерес към колекцията от сиджили и издават документи от тях. В задълбочена студия чехословашкият историк и турколог Й. Кабърда обръща специално внимание на регистрите от София и Видин като ценен извор за историята.[7]

В 1960 г. във Виена бе издаден том, съдържащ резюмета на протоколи от софийски сиджили, изготвен от Г. Д. Гълъбов и известния австрийски турколог-иранист проф. д-р Х. Дуда.[8] Той съдържа резюмета на 1192 документа за времето от средата на XVI до средата на XVII в. Резюметата са подредени така, както са следвали отделните документи в регистрите; в началото е отбелязана датата, а в края — сигнатурата на регистъра и страницата. Томът е снабден с именен и предметен показалец. В този вид той има безспорни качества и значение за историците. Сравнително обстойните резюмета разкриват важни страни от живота в софийската каза за близо един век. Ценността на тома нараства от обстоятелството, че оригиналните регистри са унищожени при бомбардировките над София през годините на Втората световна война. Но липсата на оригиналите не позволява да се сравни резюмето с цялостния текст, да се правят допълнителни изследвания и проверки, което стеснява възможностите за пълноценно използуване на тома.

Полският турколог Ян Гжегожевски в своята публикация на документи из кадийските регистри от времето на виенския поход е използувал различен подход.[9] Неговият том обхваща значително по-малък по обем материал — 129 документа, подбрани тематично от няколко регистъра. Повечето от тях са фермани, които отразяват подготовката на Османската империя за военен поход към Виена, мобилизацията на войската, самите военни действия и оценката, която централната власт дава на събитията. Пълният текст е предаден на турска и арабска транскрипция и в превод на полски език. В обширен предговор авторът прави преглед на общата историческа обстановка, на състоянието на Османската империя и на редица институции в нея. Приложен е терминологичен речник, както и исторически, лингвистичен и филологичен коментар за всеки документ поотделно. Така оформен, този труд е ценен не само като исторически извор, но и като принос към проучване стила и езиковите особености на документите.

В последно време бе обърнато внимание и на друга страна на регистрите — тяхното значение като извор за историята на правото в българските земи, за теоретичното изучаване функциите на кадийския съд и състоянието на османското правораздаване. В излезлите извори за историята на

[6] П. Миятев. Османотурски документи в Софийската Народна библиотека. — Просвета, III, 1938, 731—736; Наименования на градски части в София през турско време. — Сердика, IX, 1946, 26—29; Неизвестни досега имена на софийски махали през турско време. — Изв. Археол. инст., 17, 304—312; С. Бобчев. Из пожълтелите страници на сиджилите. — Сердика, IV, 1940, кн. 1, 22—23.

[7] J. Kabrda. Les anciens registres turcs des cadis de Sofia et de Vidin et leur importance pour l'histoire de la Bulgarie, Arhiv orientalni, Praha, XIX, 1951, 329—392. В свои по-късни работи той публикува и отделни документи; Novi zdroj pramenu k ruským dějinám. (Turecke kadijské registry). — В: Sbornik praci filos. fak. Brněnské univ. Ročnik II, číslo 2—4, 1953; Le système fiscal de l'église orthodoxe dans l'Empire Ottoman (d'après des documents turcs), Brno. 1969.

[8] Die Protokollbücher des Kadiamtes Sofia, bearbeiten von Galab D. Galabov, herausgegeben von Herbert W. Duda, 1960, Südosteuropäische Arbeiten 55.

[9] J. Grzegorzewski. Z sidzyllato'w rumelijskich epoki wyprawy wiedenskiej. Akta tureckie (tekst turecki i polski). Konstantynopl — Lwow, 1912.

българското право са публикувани в български превод много различни по вид и съдържание протоколи, които характеризират развитието на съдебния процес и облика на процесуалните норми в османския съд.[10]

В някои тематични сборници, съставени с оглед разкриването на определени явления от нашата история, са публикувани в превод на български език, на места съпроводени с фотокопия, документи или части от документи от сиджилите на софийските, видинските, русенските и добричките кадии.[11]

Както се вижда от направения тук преглед, списъкът на публикации на сиджили или документи от тях от нашия архив се ограничава в рамките на няколко заглавия. Въпреки безспорното им значение като широк по обем и обхват изворов материал досега намиращите се у нас кадийски регистри не са били подложени на една последователна, планова и системна обработка и публикация. Това се дължи преди всичко на обстоятелството, че наред с проблема за разчитането и другите трудности от палеографски характер, които съществуват в една или друга степен при работа с всички видове османотурски документи, тук се поставя и въпросът за намиране на най-подходяща форма за тяхното издаване. Голямата им маса — 177 регистъра с техните над десет хиляди страници — прави невъзможно издаването им в пълен превод, транскрипция, факсимиле и коментар. Предаване съдържанието на документите в резюме осезателно намалява значимостта на материала, а спазването на всички научни изисквания е възможно само при публикуване на ограничен брой документи.

Един поглед върху изданията на документи от регистри от същия вид в Югославия,[12] Турция[13] и Гърция[14] потвърждава извода, че въпреки големия интерес към сиджилите досега не е установен общоприет начин за тяхното публикуване. Някои издания предават в резюме съдържанието на всички документи от един регистър, а някои са оформени тематично.

Сегашното състояние на изследователската и издателската работа върху османотурските документи показва, че най-голяма научна и практическа стойност имат проблемно изработените издания. Тематичният подбор може да бъде различен, но когато той освен това е съчетан с обхващане на еднотипов материал, значението на публикувания труд за анализи от социално-икономически, административно-институционен и извороведски характер нараства неимоверно.

Едни от най-важните документи в кадийските регистри, които позволяват да се направят интересни изводи за материалното положение и структура на градското население, са наследствените описи и регистрациите на покупко-продажби.

---

[10] Турски извори за историята на правото в българските земи. Т. I. С., 1961, т. II, 1971.

[11] Н. Тодоров. Положението на българския народ под турско робство. Документи и материали. С., 1953. 467 с.; Б. Цветкова. Хайдутството в българските земи през XV—XVIII в. (студия и документи). С., 1971; П. Петров. По следите на насилието. С., 1972.

[12] Македонија во XVI и XVII в. Документи от цариградските архиви (1557—1645). Превод, редакција и коментар Душанка Шопова. Институт за национална историја, Скопје, 1955; Турски документи за македонската историја 1800—1839. Т. I—V. Институт за национална историја. Скопје, 1951—1958; Турски извори за айдутството и арамийството во Македонија 1620—1700 г. I—III, Скопје, 1961—1973; Турски документи за историјата на македонскиот народ. I—IV. Скопје, 1963—1972.

[13] H. Inalcik. Bursa şeriyye sicillerinde Fatih Sultan Mehmedin fermanlarî. Belleten, c. XI, 1947, s. 44, p. 693—706; 15 asîr Türkiye Iktisadi ve Içtimaî Tarihi Kaynaklarî, Iktisat Fakültesi Mecmuasi, c. XV, 1954. p. 51—75.

[14] *ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗΣ, Ι. Κ. Ἱστορικὰ Ἀρχεῖα Μακεδονίας. Α'. Ἀρχεῖον Θεσσαλονίκης' 1695—1912. Θεσσαλονίκη, 1952. ΚΒ', 576 σ.; Ἀρχεῖον Βερροίας 1598—1886. Θεσσαλονίκη, 1954, Κ' 407 σ*

* * *

Наследствените описи, изготвяни от кадията във връзка с установяване точния размер на наследствата и оказване арбитраж при делбените спорове, съставляват най-големият дял от съдържанието на регистрите. Същевременно те включват цялото движимо и недвижимо имущество на починалия — неговите лични вещи, дрехи, покъщнина, добитък, пари, търговски стоки. Наименованията на предметите се придружават обикновено от обяснения, разкриващи техните качества, материал, състояние, понякога произход. Под тях се отбелязват количеството и оценката им. В съпровождащия ги текст се дават сведения за починалия — неговата религиозна и народностна принадлежност, професия и семейно положение, а заключителната част съдържа делбените дялове на наследниците, определени според нормите на мюсюлманското наследствено право.

В регистрите се срещат още един вид документи с подобно съдържание. Това са покупко-продажбените протоколи (хюджети). Хюджетите били издавани от кадията като потвърждение и узаконяване на сделката и връчвани на заинтересованите лица, а препис от тях се вписвал в сиджилите. В този вид документи има сведения за личността на купувача и продавача, описание, граници и оценка на имотите, обекти на сделките — къщи, дюкяни, работилници, складове, фурни, незастроени места, градини, лозя, воденици, чифлици; сведения за характера на тези имоти — лични, наследствени, съдружнически; за начина на извършване на покупко-продажбата — лично, по пълномощие, по настойничество.

Съдържанието и обхватът на тези два типа документи позволяват да се направят интересни наблюдения и изводи. Като исторически извор те хвърлят светлина върху социално-икономическата структура и имуществена диференциация на едно нееднородно по етнически състав и религиозна принадлежност градско население на Балканите през периода на османското владичество. Те очертават неговия вътрешен бит, равнището на материалната му култура.

От друга страна, богатият им речник, изобилието на термини из областта на бита, близки до всекидневния живот на населението, а заедно с това до говоримия му език, представляват интерес както за езикознанието, така и за етнографията.

Публикуването на компактна маса от тези два типа документи би дало практическа възможност на историци, етнографи, филолози, икономисти, юристи и изтоковеди да ползуват богатото им съдържание в своите специализирани разработки.[15]

---

[15] За големия интерес към този род материали говори обстоятелството, че през 1959 г. известният унгарски османист и палеограф проф. Л. Фекете публикува в турски текст, превод и факсимиле едно единствено наследство, принадлежащо на Али Челеби — счетоводител в провинциалното финансово ведомство в Буда, съхранявано във Виенската национална библиотека. За по-малко от 10 г. тази публикация се преиздава 4—5 пъти на няколко езика в Унгария, Турция и СССР. Вж. L. Fekete, Vidéki török úr otthona a XVI században. Budapest, 1959; Das Heim in der Provinz in XVI Jahrhundert. Budapest, 1960; XVI nci yüzyılda tasralı bir Türk Efendinin evi, Belleten, 116. Ankara, 1965, 615—638; Das Heim des Ali Çelebi, eines türkischen Defterbeamtens in Buda. — Восточные источники по истории народов Юго-восточной и Центральной Европы. II. М., 1969, 29—67.

Напоследък в Турция излезе извънредно интересна книга, съдържаща публикации и изследвания върху наследствените описи на воепното съсловие в Одрин за един период от близо един век. Авторът, проф. О. Л. Баркан, е подбрал и публикувал в съвременна турска транскрипция 95 образеца, а своите анализи и проучвания върху робството, чифлишката

В настоящия труд даваме в пълен превод и илюстративни факсимилета общо 350 документа, подбрани в рамките на един град — София. Сред запазените у нас 54 регистъра на софийския кадия, които засягат първите десетилетия на XVII в. (1604 и 1617—1619 г.) и почти изцяло покриват XVIII и първата половина на XIX в., наследствени описи и протоколи се съдържат в 30 от тях.[16]

В книгата включихме наличните немюсюлмански градски наследства поради сравнително ограничения им брой — 56 на българи-християни, 2 на гърци и 1 на арменец. От останалата маса на регистрираните мюсюлмански градски наследства подбрахме приблизително същия брой случаи, които са различни по обща стойност и принадлежат на представители на различни слоеве на мюсюлманското градско общество — занаятчии, търговци, военни, административни служители, представители на културата, граждани с непосочени професии, жени. Така изцяло преведените и публикувани в първата част на книгата 100 наследствени описа са на различни по народност, обществено и социално положение и пол жители на София.

Втората част на книгата съдържа 250 документа, предимно покупко-продажбени протоколи. Тук можахме да включим изцяло всички регистрирани в софийските сиджили покупко-продажби на градски имоти, а също на имоти извън града — лозя, градини, воденици и чифлици, намиращи се в околните села, чиито собственици или купувачи били градски жители. За съжаление покупко-продажбените протоколи на селски имоти, между селски жители, които представляват интерес за допълнителни съпоставки, трябваше да отпаднат.

В тази част включихме и десетина протокола от различни по вид гражданскоправни дела, които допълват общата картина на градския живот — дарения, ипотеки, отсрочка на дългове, обезщетения, уреждане спорни въпроси между съдружници, както и установяване на нормирани цени на някои хранителни продукти.

Към направените преводи прилагаме 12 факсимилета на описи и протоколи, които са подбрани така, че да илюстрират вида и характерните особености на оригиналите, а на тесните специалисти да дадат възможност да сравнят и проконтролират превода на еднотипните части. За съжаление обемът на изданието не ни позволи да снабдим всеки един превод с факсимиле.

При подреждане на протоколите в двете части спазвахме хронологическия принцип, който с малки изключения отговаря на реда на подреждането им в самите регистри. Недатираните протоколи поставихме с оглед на последователността им в регистъра. Номерацията на документите е наша, заглавията — също. При посочване сигнатурите в края на всеки един документ цитираме пагинацията, направена при археографската им обработка в Ориенталския отдел.

организация, формите на участие на военната прослойка в икономическия живот и пр. проблеми той е изградил върху всички 3128 наследствени описа на 21-те дефтери. Вж. Ö. L. Barkan. Askeri Kassamîna Âit Tereke Defterleri (1545—1659). Belgeler, c. III, s. 5—6, 1968, 479 p.

[16] НБКМ, Ориенталски отдел, Софийски кадийски регистри: S 1/bis; S 308; S 4; S 312/1; S 269; S 306; S 312/2; S 309; S 312/3; S 312/5; S 312/7; S 312/8; S 17; S 312/9; S 16; S 21; S 22; S 26; S 25; S 173; S 174; S 23; S 30/bis; S 27; S 164; S 309/bis 4; S 29; S 32; S 31; S 161.

Анализът се основава не само на включените в тома документи, представляващи един сравнително малък процент от наличните, а на цялата съвкупност от подобни документи за град София. Той обхваща някои социално-икономически страни от живота на градското население, както и от материалния бит на различните градски прослойки. За да се разкрие картината на материалния живот на населението, приложихме и твърде подробния терминологичен речник, който дава разгърнати описания на елементите на наследствата.

* * *

За разглеждания период, когато не се водели още сметководни книги, наследствените описи са най-автентичният извор за разкриване на материалното положение на населението. Установяването на инвентарни описи на имуществото е било разпространено явление, тъй като е било задължително всеки път, когато наследниците били малолетни или някой от тях отсъствувал от страната. Еднотипността и хронологическата последователност на този вид документи дават най-добра възможност за сравнителни анализи между различни градски прослойки и за съпоставки във времето. По своя характер те са най-близки до ежедневния живот на населението, защото съдържат данни за семейния бит и за отделния човек.

Това не означава, разбира се, че картината, която може да се възпроизведе за тогавашното материално положение на населението или за неговия бит, ще бъде пълна. Въпреки педантичността в изброяването на видовете, качеството, броя на притежаваните вещи и имот описът на едно наследство не дава и не може да даде абсолютния размер на едно имущество. Поради редица причини от обективен и субективен характер винаги остава открита възможността в наследствения опис да не се включи даден имот или даден приход на наследодателя.

На първо място, това са земеделските имоти, които поради по-особеното положение с владеенето на земята в Османската империя (с изключение на лозята и градините, намиращи се в границите на селището и считани за пълна собственост — „мюлк") се наследявали по други специални шериатски правила. Не според мюсюлманското наследствено право, а в съгласие с условията и реда, споменати в учредителния акт, се разпределяли и приходите от вакъфските имоти — земи, дюкяни, къщи и пр. Поради това те също липсват в наследствените описи и не фигурират в общата оценка на наследството.

Още приживе част от имуществото на наследодателя би могло да бъде раздадено под формата на подаръци, за благотворителни цели и пр., което не се отразява по никакъв начин в описите. Съществувала е и възможност част от имуществото да бъде укрита от наследниците с цел да се намали общата му сума, а съответно и дължимите към съда такси.

Описите на имущества на починали в града чужденци, главно търговци, съдържат само личните им вещи и стоките, без да се включи размерът на имуществото, останало в родината им.

В наследствените описи не се отбелязват хранителните продукти, предназначени за ежедневна консумация. Те не съдържат данни за семейния бюджет, не хвърлят светлина върху производството и потреблението.

Що се отнася до оценяването на вещите, то е ставало посредством вещи лица, които са били подложени на контрола на заинтересовани лица с

противоположни интереси. Несъвпадането с покупко-продажните цени, което се наблюдава в отделни случаи, се обяснява с това, че наследствата се продавали на търг, което обикновено покачвало цената.

Имотното състояние на градското население се отразява най-добре в общата сума на наследствата, тъй като тя включва всички елементи на имота на гражданина. За да се направят обаче сравняеми, наложи се групирането им в няколко категории. В категорията *недвижим имот* отнесохме къща, дюкян, работилница, хан, воденица, лозе, градина. В групата *покъщнина и лични вещи* включихме дрехи, постилки, завивки, килими, съдове, оръжия, украшения. Отделни категории образуват *занаятчийските стоки и инвентар*, както и *парите*.

Разпределението на наследствата на 271 домакинства според общата сума се вижда от следната таблица:

Разпределение на наследствата в София през XVIII в. според оценката им

Групи наследства (в грошове)	Бр.	%
До 1000	192	70,8
От 1001 до 2000	44	16,2
От 2001 до 3000	13	4,8
От 3001 до 4000	10	3,7
От 4001 до 5000	4	1,5
Над 5000	8	3,0
Общо	271	100,0

По-голямата част от наследодателите спадат към групите с по-ниски оценки. Близо три-четвърти от оставените наследства са на стойност до 1000 гроша. Вътрешното съотношение в тази група показва решително преобладаване на наследствата до 500 гр. (74,5%). Втората по многочисленост група образуват наследствата от 1001 до 2000 гр. Групите над 2000 гр. включват сравнително малък брой наследства и с нарастването на оценката относителният им дял непрекъснато намалява.

Изнесените цифрови данни за наследствата и съотношенията между тях разкриват наличието на няколко групи собственици, които очертават социално-икономическата структура на населението. Необходимо е подробно и последователно разглеждане на основните елементи на наследствата, за да се види тяхното място в имуществената обрисовка на всяка група. Най-напред ще разкрием типичното съдържание на наследствата от групите, които са носители на социална характеристика.

Наследствата в групата до 100 гр. се състоят само от къща с много ниска оценка. Къщите с оценка до 30 гр. са половината, а заедно с тези до 50 гр. — над $^3/_4$. Покъщнината е с малка стойност. Понякога се среща и незначителна сума пари. Така например Зюлфикяр, син на Мехмед, починал през 1731 г., оставил на наследниците си къща за 33 гр. и покъщнина за 35,8 гр. За сравнение ще посочим, че наследодателят Николчо оставил къща за 1500 гр. и покъщнина за 471 гр. Починалият през 1792 г. бакалин Молла Мустафа

оставил наследство от къща за 500 гр., покъщнина за 214 гр., налични пари 450 гр. и стоки в бакалския дюкян за 372 гр.[17]

Данните от къщите, обект на покупко-продажби в София, показват също преобладаване на къщи с ниски оценки. До високите оценки на османската господствуваща прослойка се приближават наследствата и къщите само на отделни забогатели представители на търговското и занаятчийското съсловие.

Съотношението между къщите в различните групи през XVIII в. в София показва следното:

Оценка в грошове	%
До 100	50,3
От 101 до 200	20,2
От 201 до 300	10,1
От 301 до 400	5,7
От 401 до 500	5,1
От 501 до 1000	7,3
Над 1000	1,3

Ето и едно описание на къща от първата категория. През 1709 г. е била продадена къща за 65 гр. с вътрешна и външна част. Вътрешната част се състояла от две стаи със зидани печки, два хола, два покрити двора, а външната — също от две стаи с печки, два хола и двор.[18]

Друг елемент на наследствата, който е особено показателен за охарактеризиране на различните категории население, са дюкяните и работилниците. Близо половината от дюкяните са в групата с най-ниска оценка до 100 гр. Ако се вземат и дюкяните в следните две групи, то по-голямата част — около 80%, са с оценка най-много до 300 гр. Относителният дял на дюкяните и работилниците с оценка над 500 гр. е сравнително малък. Това разпределение показва голямо сходство с разпределението по оценка на къщите, при които основната маса също е в групите до 300 гр. и само малък дял се пада на къщите с по-високи оценки.

Концентрирането на дюкяните и работилниците в групите със сравнително по-ниски и близки оценки говори, че все още е преобладаващ определен тип дюкяни на занаятчии и търговци, които се подчиняват на господствуващата уравнителна регламентация, намерила израз във фиксирания размер на печалбата, наемите, еднаквите условия на производство и продажба.

Видът на дюкяните в случаите, когато е посочен, разкрива едно твърде богато многообразие на занаятите — около 40 вида, които безспорно не изчерпват всички развити занаяти по това време, тъй като за голяма част от дюкяните не е посочен видът им.

Сравнението между няколко занаята, представени със сравнително по-голям брой дюкяни и работилници, показва, че не съществува никакво

[17] НБКМ, Ориент. отд., сигн. S 312/3, л. 21б—I (в тома док. 13); S 23, с. 159—I (в тома док. 56); S 23, с. 25—I (не е включен в тома).

[18] НБКМ, Ориент. отд., S 4, с. 9—III (в тома док. № 183).

особено различие в оценките, произлизащо от вида и положението на даден занаят. И при кафенетата и фурните, както и при бакалските, кожарските, бръснарските, касапските и сарашките дюкяни има ниски оценки — до 100 гр., както и най-високи — над 500 гр. Същото се отнася и за останалите занаяти, представени с по-малко случаи.

Съществува обаче многократна разлика между най-ниските и най-високите оценки вътре в даден занаят. При кафенетата тази разлика е от 30 до 100 пъти, при фурните — от 20 до 100 пъти, при кожарите — около 50 пъти, при сарачите — 70 пъти, при брашнарите — 30 пъти и пр. Във всеки един от гореизброените занаяти е налице по-голяма или по-малка диференциация в оценките на дюкяните. Това говори за съществуването на значителна имуществена диференциация сред даден занаят, за настъпилите промени в материалното положение на лицата от съответния бранш.

Сред няколкостотинте собственици на дюкяни двадесетина собственици са с по 3 до 10 дюкяна. Това съсредоточаване на собствеността на дюкяните разкрива по един убедителен начин интереса, проявен от страна на имотната градска върхушка към дюкяните като средство за доходоносно влагане на парични капитали. От друга страна, този факт показва наличието на значителен брой непосредствени производители, лишени от собственост върху основното средство за производство и принудени да наемат дюкяни и работилници, за да могат да работят и съществуват.

Много по-голямата концентрация на собствеността върху дюкяните показва, че развитието на стоково-паричните отношения и на града изобщо, както и повишените изисквания на пазара издигат значението на дюкяна и работилницата в стопанския живот на града и ги правят важен източник на парични доходи.

Един от най-често срещаните елементи на наследствата на мюсюлмани и немюсюлмани, на хора с различно материално положение и професия са парите. Като стойност парите заемат първо място в наследствата, като дори надхвърлят относителния дял на къщите.

По вид описаните в наследствата пари са: налични, пари за събиране (т. е. пари, дадени в заем под различни форми от лицето, оставило наследството) и пари от съпруг или съпруга. Последната група включва парите, които по силата на шериата мъжът е задължен да предостави на съпругата си в случай на развод. Пари, свързани със строго уредени от закона лични отношения между членовете на семейството, ние ги оставяме настрана от наследството. По отношение на общата сума за отделните десетилетия техният дял не надхвърля 1—2%.

Наличните пари, без да превишават по стойност парите за събиране, са един от най-интересните елементи на наследството. Те най-добре разкриват характера на имотната градска върхушка, която успява да натрупа значителни парични състояния.

Парите за събиране преобладават както по броя на случаите, така и по общата им стойност. Предназначението на дадените суми е било различно: за производствени цели, срещу стока, за изплащане на данъчни задължения, за изкупуване на монополи, събиране на даждия и т. н. Не е възможно да се установи точният размер на използуваните пари за различни цели, тъй като в повечето случаи в регистъра се отбелязва дължимата сума и срещу нея лице или група лица, без да се отбелязва за какво е дадена сумата. Сред

тия, които давали пари, фигурират и лица от същия еснаф, към който задлъжнявали техните събратя по професия. Такива са някои от посочените занаятчии, които явно заемат друго положение в сравнение с останалите членове на еснафа и производители от същия бранш.

Сред лицата, задлъжнели със суми, особено място заемат длъжностните лица и представителите на османската господствуваща прослойка. В наследствените описи се срещат често имена на аги от града и околните села, на военни и административни лица, които прибягвали по различни причини до услугите на притежателите на по-значителни парични капитали. Ясно е, че на този вид заеми трябва да се гледа като на случаи, при които се извършват взаимни услуги между една и съща категория лица в рамките на дейност, тясно свързана с фискалната организация на османската държава.

Свободните парични средства намирали приложение не само в частни сделки, но те обслужвали и господствуващата феодална система. За това говори и честото прибягване на населението до помощта на носителите на паричен капитал, когато е трябвало да посрещнат срочни задължения. Цели села, групи от селяни и отделни лица са вземали заеми, за да платят данъците си към държавата или на откупчика, получил правото да ги събира. Така жителите на 13 села в Софийско заели от Ахмед ага, заптие на с. Бояна, през 1762 г. сумата от 1 254 789 акчета, за да изплатят своите редовни и извънредни данъци.[19]

В София като длъжници от различно време са посочени над 40 села и повече от 60 души от селата. При това сумите на вземания са големи. Така за периода 1771—1780 г. вземанията от селата представляват 50,4% от общата сума за събиране, а за следващото десетилетие — 48,2%.

Прогресивното (абсолютно и относително) увеличение на парите като елемент на наследството разкрива напреднали стоково-парични отношения в градската икономика. Наличието на пари в почти всички наследства и големият брой чисто парични наследства са белег за широкото въвличане на градското население в сферата на стоково-паричните отношения. Произходът на наличните пари у тях не може да се обясни с притежавания и отдаван под наем недвижим имот или само със заеманите от тях длъжности. Основният източник на тези средства е търговската дейност или упражняваният занаят. Градската икономика е достигнала през XVIII в. онзи етап, когато цели прослойки от градското население са имали възможност да разполагат със свободни парични средства. Нараснала е ролята на парите и в кредитно-лихварските операции. В тях са били въвлечени не само селяни, но и представители на господствуващите слоеве, които прибягвали до помощта на притежателите на паричен капитал за срочни нужди. В кредитните операции участвували представителите на всички градски прослойки и жители с различно материално положение — отделни занаятчии и търговци, лица с непосочени професии, цели еснафи, селяни и села, представители на османската господствуваща класа. Парите, налични и за събиране, стават през XVIII в. главен белег на богатството.

Крайно интересни са данните за облеклото и личните вещи. Чрез тях се открояват много ясно представителите на османската градска върхушка и на занаятчии и търговци от различни браншове. Общо за първата и за богатите

[19] НБКМ, Ориент. отд., сигн. S 21, с. 133—II (в тома док. № 33).

представители на втората група е наличието на голям брой горни дрехи от различен вид, скъпи кожи и шуби, покривала, калпаци и пр. Разликата между тях е по-скоро в притежаваното оръжие и украшения. Разнообразно по вид и стойност е както огнестрелното, така и хладното оръжие. Основната маса от занаятчиите се отличавала рязко от градската върхушка по ограничения брой и видове облекло и относително малката им стойност в наследствата. Разнообразието както в облеклото, така и в личните вещи въобще настъпва над определен размер на наследствата (обикновено над 1000 гр.).

Съпоставката на данните от наследствата и покупко-продажбите между отделните градски прослойки и за периода до началото на XIX в. показва наличието на рязка поляризация на градското население с обособена ограничена група лица с домове от по няколко хиляди гроша. Къщите на тази група са многостайни, с различни пристройки, докато три четвърти от всички къщи са едностайни и двустайни. Тази имотна диференциация се задълбочава при сравняване и на другите съставки на наследствата. Притежаваните дюкяни с концентрация на собствеността, лозя, покъщнина и облекло доразкриват съществените различия в материалното положение на османската градска върхушка и на градското производително население.

Сравнението по периоди обаче разкрива известни изменения в състава на градската върхушка и появата на все повече междинни категории. В имотната градска върхушка, съставена първоначално само от османската провинциална военноадминистративна прослойка, се включват отделни представители на местното производително население. Заможният слой променя състава си в хода на XVIII в.

Увеличават се междинните категории между лицата с наследства до 100 гр. и тези над 5000 гр. Първите образуват долния елит с незначителен имот, без свободни парични средства, хора в постоянна нужда. Следват групи от градското производително население, някои само с къща, други с къща и дюкян, трети и с парични суми в различни размери, с лозя и др., което говори за различна степен на материална обезпеченост. Групата с наследства между 1000 и 2000 гр. може да се приеме най-общо като обхващаща лица, които в хода на своята производствена дейност са достигнали онези степени на материално състояние, характерни за самостоятелния занаятчия и търговец. Те притежавали собствен дюкян с достатъчен инвентар и стока и с необходимите суми налични пари.

Данните от наследствата разкриват постепенните изменения в материалното положение и социалната структура на градското население преди появата на капиталиста-предприемач и образуването на балканската буржоазия.

* * *

Във връзка с работата ни върху преводите бихме искали да поясним че нашата цел беше да предадем текста на документите максимално точно, но същевременно с това — ясно. Ето защо си позволихме да раздробим дългото османско изречение с множество вметнати части и определения на по-прости изречения и да въведем абзаци. Считаме, че това само улеснява ползуването на документите, без да промени тяхното съдържание. Стереотипните фрази сме превеждали с едни и същи изрази и всяка промяна в превода се дължи на променена дума или конструкция в оригинала. Термините, за които липсва съответствие в български език, оставихме непреведени, тъй като

описателното им предаване при честото повторение е нецелесъобразно. В текста тези термини дадохме с разредка в българска транскрипция, а подробно обяснение на значението им направихме в приложения терминологичен речник.

Срещаните поселищни имена в превода сме нормализирали, а под линия сме показали тяхното изписване в оригинала и сме ги идентифицирали. Имената на градските махали и местностите са само транскрибирани, без да се превежда тяхното значение.

Личните имена често са придружавани от титли и почетни обръщения, които ние възприехме да предаваме с главна буква — Ага, Бей, Ефенди, Челеби, Паша, Беше и пр. Прякорите, които предхождат или следват имената, също отбелязахме с главна буква.

Думите и изразите, които липсват в оригинала, но се подразбират и са необходими за яснотата на превода, сме оградили в четвъртити скоби. В четвъртити скоби сме поставили и превърнатата дата на документа по християнско летоброене, която следва датата по Хиджра.

Публикуваните документи снабдихме с твърде подробен речник, съдържащ около 750 термина. Постарахме се да го сформираме и развием по начин, който да направи от него не само справочник към преводите, но самостоятелно звено в нашия труд. Поради това в него включихме не само непреведените термини, но и всички срещани в текста на документите термини, означаващи: 1) домашни вещи, дрехи, оръжие, накити, конски принадлежности за впрягане и яздене и пр.; 2) недвижими имоти — къщи, дюкяни, работилници, стопански сгради, лозя, градини и пр.; 3) добитък; 4) инструменти и пособия; 5) търговски стоки от различен характер; 6) хранителни продукти; 7) мерки, теглилки, монетни единици; 8) професии, длъжности и звания; 9) правни термини, свързани със съдопроизводството, както и различни феодални институции.

Тук трябва да обърнем внимание, че в речника фигурират и онези думи, които без промени или след известно фонетическо отклонение са преминали в литературния български език. Считаме, че това е оправдано, защото в тези случаи читателят би могъл да проследи и съпостави речниковото значение и употреба на тези думи в двата езика и веднага да открие различията.

Думите в речника са дадени на кирилица, латиница и арабица, а са подредени азбучно на кирилица с оглед използването му като справочник. При изписването на латиница сме държали сметка за нормите на съвременния турски език, но сме показвали и възможните варианти. При заемките в кръгли скоби показваме звученето на думата в съответния език, от който е дошла. Арабското изписване също често е в няколко варианта, което се определя от особеностите на арабския правопис и на различните изписвания в оригиналите.

Самостоятелни елементи на речника представляват както простите, съставни и сложни съществителни, така и словосъчетанията, означаващи някакво понятие. При означаване на чуждия произход — арабски, персийски, гръцки и пр., сме държали сметка и за произхода на словообразователните наставки, често различен от този на коренната дума. Примерно от арабското съществително *аба* с турска наставка *-джъ* се е образувала съответната дума *абаджъ*, чийто произход в нашия речник е показан като арабско-турски.

При предаване на значенията на думите и обясненията ние сме се постарали да ги направим, доколкото ни позволиха наличните справочници и литература, максимално подробни. Считаме, че наличието на възможно най-разгърнати пояснения на термините оправдава и самостоятелното място на

речника в нашия труд. За съжаление липсата на данни ни попречи да направим за всеки един термин равностойни обяснителни бележки и за някои от тях трябваше да се ограничим с показване на тясното им речниково значение.

При оформянето на речника се постарахме да отразим наличието в документите на дублетни фонетични варианти на една и съща дума, както и употребата на различни по произход термини за едно и също понятие. В първия случай сме обяснявали значението само при една форма, а останалите сме отнасяли към нея с препратка „виж". Във втория случай всеки термин е получил своето обяснение, а с препратка „също" сме посочили неговите синоними.

Преводът на документите, терминологичният речник и показалците са изработени от Мария Калицин.

Николай Тодоров

I ЧАСТ

НАСЛЕДСТВЕНИ ОПИСИ

1. На бояджията Ахмед Челеби. 1731 г.

Бояджията Ахмед Челеби, син на Абдуллах, жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон неговата съпруга, благородната Хатидже, дъщеря на Елхадж Абдулрахман, малолетната му рождена дъщеря Зейнеб и еднородната му сестра Хевва.

След приспадане от наследството на 180 гроша, представляващи личният капитал на Молла Осман — съдружник във вложените средства, стоки и продукция на споменатия починал, едната половина от него посредством шериатския съд е била предадена на споменатия Молла Осман, а другата половина — разпределена между наследниците. Долуписаното представлява опис [на наследството].

Написано на 11-ия ден на единствения месец реджеб на 1143 г. [20. I. 1731 г.].

къща в споменатата махала — 24 000 акч.
дюкян с инструментите, на пазарището на бояджиите — 35 400 акч.
чифт златни гривни — 11 780 акч.
дюкян в. . .[1] — 2400 акч.
зелена шуба с кожа от главата — 2360 акч.
стара чалма — 66 акч.
стар зъбун — 50 акч.
стар ямурлук — 120 акч.
юрган — 400 акч.
голям казан от 19 оки, по 180 (оката) — 3360 акч.[2]
8 сахана и 20 бакъра; 4 и 1/2 оки, по 180 (оката) — 810 акч.
стар контош — 380 акч.
стар чакшър — 200 акч.
стара кама — 120 акч.
сабя — 120 акч.
друга сабя — 300 акч.
пушка бойлия — 325 акч.
мех за вода и юзда — 51 акч.
леген — 180 акч.
8 възглавници — 500 акч.
2 яна — 330 акч.
черга — 130 акч.
миндер — 82 акч.
друг миндер — 82 акч.
друг миндер — 210 акч.
друг миндер — 165 акч.
друг миндер — 300 акч.
друг миндер — 50 акч.

старо конско покривало — 60 акч.
килим — 500 акч.
фенер — 200 акч.
стара палатка — 320 акч.
бакър, 5 оки — 750 акч.
тепсия — 120 акч.
голяма тава за готвене — 460 акч.
друга тепсия — 150 акч.
малък бакър — 90 акч.
софа — 180 акч.
леген — 65 акч.
ибрик — 171 акч.
леген за баня и кутия за глина — 200 акч.
тава — 200 акч.
тенджера с капак — 200 акч.
друга тенджера с капак — 365 акч.
леген за баня — 455 акч.
сахани — 1100 акч.
2 таса — 300 акч.
други 3 сахана — 380 акч.
тас — 70 акч.
ибрик за салеп — 302 акч.
стари дисаги — 21 акч.
кантар — 60 акч.
стремена и юзда — 200 акч.
биволица, 1 брой — 960 акч.
лозе в село Славци[3] — 600 акч.
известно количество дървен материал — 480 акч.
200 оки жълта боя — 240 акч.
дългът на бояджията Молла Мустафа — 300 акч.
дългът на Али Бекир от Брезник[4] — 960 акч.
дългът на немюсюлманина влах — 270 акч.
египетска рогозка — 210 акч.
други дисаги — 180 акч.
голяма бъчва — 120 акч.
тепсия за кафе — 150 акч.
ибрик — 60 акч.
ибрик за кафе — 30 акч.
хаван — 120 акч.
голям кюп — 330 акч.
дървен сандък — 60 акч.
ръчна мелница — 120 акч.
пиростия — 45 акч.
стар килим — 165 акч.
товарен кон, 1 брой — 1680 акч.
5 маджарски жълтици — 2100 акч.
165 оки лилава боя, по 12 (оката) — 1980 акч.
33 оки чивит, по 36 (оката) — 1188 акч.
720 оки червена боя, по 20 (оката) — 14 400 акч.
141 оки. . .,[5] по 13 и 1/2 (оката) — 1903 акч.

2 кантара — 185 акч.
друг кантар — 40 акч.
дъбова дъска за броене на монети — 311 акч.
везни — 15 акч.
115 оки калай, по 12 и 1/2 (оката) — 1437 акч.
26 оки утайка (?),[6] по 12 (оката) — 312 акч.
65 и 1/2 оки разнородна вълна, по 50 (оката) — 3275 акч.
вълна на топове, 72 броя, по 9 (броя) — 658 акч.
други 115 оки лилава боя, по 20 (оката) — 2300 акч.
30 оки черна боя — 90 акч.
голяма тенджера от 4 оки — 420 акч.
5 дебели въжета — 37 акч.
от изостанали дългове — 360 акч.
Всичко: 139 772 акч.[7]
От тях приспаднати:
Доказан дълг от търговски стоки към споменатия Молла Осман — 21 600 акч.
Делът на споменатия Молла Осман, удържан от цялото наследство — 59 086 акч.
Всичко: 80 686
Остават за разпределение между наследниците: 59 086 акч.
От тях приспаднати:
за разходи по погребението — 3300 акч.
за такса по подялбата — 1650 акч.
за данъци — 835 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга — 4000 акч.
такса за посредничество — 1280 акч.
Всичко приспаднати: 11 055 акч.[8]
Остават за действително разпределение между наследниците: 48 031 акч.
дял на съпругата — 6003 акч.
дял на дъщерята — 24 015 акч.
дял на сестрата — 18 013 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 46—II.

---

[1] Чете се دولباند, но смисълът не е ясен.

[2] Изчислението е погрешно. Стойността е 3420 акч.

[3] Вероятно с. Славовци, Софийско, дн. слято със с. Кумарица в с. Александър Войков. Написано اسلافجه.

[4] Град в Пернишки окръг. Написано برزنيك.

[5] Чете се جلك — „стомана", но в случая едва ли е това значение.

[6] Написано طورتى.

[7] Точният сбор е 129 151 акч.

[8] Точният сбор е 11 065 акч.

2. На Шатър Мехмед. 1731 г.

Шатър[1] Мехмед, син на Исмаил, жител на мах. Елхадж Яхши в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругата му Фатма, дъщеря на Абдуллах, малолетните му синове Хюсеин и Абдулрахман и пълнолетните му синове Исмаил и Али. След това наследството на споменатия починал бе описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 14-ия ден на реджеб 1143 г. [23. I. 1731 г.].

1/2 част от къща в споменатата махала — 8400 акч.
кошери, 17 броя — 1100 акч.
лозе в село Кремиковци[2] — 600 акч.
синя шуба с кожа от главата — 3360 акч.
зелена долама — 600 акч.
чакшър — 302 акч.
чалма с кавук — 374 акч.
покривало с кавук — 320 акч.
гююм — 200 акч.
сабя — 80 акч.
бакър — 260 акч.
ибрик — 250 акч.
тава — 160 акч.
голям бакър — 390 акч.
тас — 110 акч.
тенджера с капак — 190 акч.
ибрик за кафе, 4 броя — 85 акч.
друга тенджера — 162 акч.
пушка бойлия — 141 акч.
други саби, 2 броя — 47 акч.
стар ян — 180 акч.
друг стар ян — 180 акч.
сирене с кофата — 60 акч.
стара възглавница — 94 акч.
друга възглавница — 47 акч.
друг ян — 410 акч.
миндер — 72 акч.
дюшек — 385 акч.
стар юрган — 370 акч.
стомана — 200 акч.
крава, 1 брой — 240 акч.
Всичко: 19 269 акч.[3]
От тях приспаднати:
разходи по погребението съгласно завещанието — 3600 акч.
такса за подялба — 480 акч.
за данъци — 240 акч.
за посредничество — 380 акч.

сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга — 1200 акч.

доказани дългове към синовете Исмаил и Али — 1440 акч.
доказан дълг към евреина Самуил — 2640 акч.

Всичко приспаднати: 9980 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 9980 акч.
дял на съпругата — 1161 акч.
дял на сина — 2032 акч.
дял на сина — 2032 акч.
дял на сина — 2032 акч.
дял на сина — 2032 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 5а—II.

---

[1] Прякор. Написано شاطر и означава „весел, радостен".

[2] Село в Софийски окръг. Написано كيرميقوفچه.

[3] Точният сбор е 19 369 акч.

3. На дюлгера Стефан. 1731 г.

Немюсюлманинът дюлгер Стефан, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругата му, християнката Вукна(?),[1] малолетната му рождена дъщеря Калица, еднородната му сестра Петра и майка му. След това наследството на споменатия починал бе описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 22-ия ден на [месец] реджеб на 1143 г. [31. I. 1731 г.].
1/2 част от къща в споменатата махала — 1200 акч.
5 стари възглавници — 60 акч.
1 стара черга — 30 акч.
друга черга — 120 акч.
4 стари сахана — 90 акч.
1 малка тепсия — 150 акч.
1 чифт невернишки(?)[2] гривни — 1440 акч.
1 брадва — 15 акч.
1 мотика — 15 акч.
пълноценни монети — 1200 акч.
пистолет — 45 акч.
1 тепсия — 120 акч.
дюлгерски инструменти — 240 акч.
1 кантар — 15 акч.
1 тава — 15 акч.
Всичко: 4755 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 150 акч.
за данъци — 90 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга — 1000 акч.
Всичко приспаднати: 1240 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 3515 акч.
дял на съпругата — 444 акч.
дял на дъщерята — 1764 акч.
дял на майката — 587 акч.

дял на сестрата — 720 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 6а—I.

---

[1] Написано وقنو.

[2] Написано كفره بلازكى.

4. На кръчмаря Герго. 1731 г.

Немюсюлманинът кръчмар Герго, син на Цоне, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. Наследството му бе описано с участието на съпругата му Кула, определена и обявена от шериатския съд за единствена негова наследница. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 29-ия ден на единствения [месец] реджеб на 1143 г. [7. II. 1731 г.].

20 оки ракия по 12 (оката) — 240 акч.
120 оки вино по 4 (оката) — 480 акч.
1 малка бъчва — 100 акч.
винарски инструменти — 60 акч.
1 фуния — 15 акч.
оцет — 45 акч.
лозе в с. Курило[1] — 3120 акч.
Всичко: 4060 акч.
От тях приспаднати:
за данъци — 60 акч.
за чокадаря — 45 акч.
за регистриране и призоваване в съда — 15 акч.
Всичко приспаднати: 120 акч.
Остават в действителност за споменатата съпруга: 3940 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 6а—IV.

---

[1] Село в Софийски окръг. Написано قوريلا.

5. На поп Йован. 1731 г.

Немюсюлманинът поп Йован, син на Тодор, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругата му Марга, дъщеря на Горичо(?),[1] малолетният му рожден син Тодор, малолетната му рождена дъщеря Аница и баща му Тодор. След това наследството на споменатия починал бе описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 6-ия ден на месец шабан на 1143 г. [14. II. 1731 г.].

къща в споменатата махала — 24 000 акч.
лозе в с. Драговищица[2] — 3600 акч.
стар кожух — 240 акч.
стара шуба от „аба“ — 180 акч.

стар чакшър — 75 акч.
стар зъбун — 30 акч.
стар пояс — 15 акч.
стар кожух — 60 акч.
стар зъбун — 15 акч.
3 бъчви[3] — 2400 акч.
бадем — 360 акч.
1000 оки вино — 3000 акч.
мерки от 1 литър — 200 акч.
кошница — 159 акч.
каца — 600 акч.
тръби — 139 акч.
голямо корито — 80 акч.
2 качета — 80 акч.
кесия — 90 акч.
възглавница — 40 акч.
черга — 60 акч.
малка тепсия — 90 акч.
бакър — 120 акч.
тава — 50 акч.
малък леген — 45 акч.
тенджера с капак — 150 акч.
тас — 15 акч.
25-литрова мярка за вино — 120 акч.
попски принадлежности — 15 акч.
1 книга — 100 акч.
малък бакър — 15 акч.
Всичко: 36 199 акч.[4]
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 1200 акч.
такса за подялба — 900 акч.
за данъци — 450 акч.
Всичко приспаднати: 2550 акч.
Остават за действително разпределяне между наследниците: 33 649 акч.
дял на съпругата — 4206 акч.
дял на сина — 15 884 акч.
дял на дъщерята — 7942 акч.
дял на бащата — 5615 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 6б—IV.

---

[1] Написано غوريچه.

[2] Село в Софийски окръг, написано ديراغوشتچه.

[3] В документа е употребена българската дума „бъчва". Написано بچوه.

[4] Точният сбор е 36 203 акч.

6. На сарача Ибрахим Челеби. 1731 г.

Сарачът Ибрахим Челеби, жител на мах. Елхадж Исмаил в големия град София, впоследствие починал. Наследството му, което точно покрива дълговете му, бе описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 19-ия ден на великия месец шабан на 1143 г. [27. II. 1731 г.].

къща в споменатата махала — 5400 акч.
железен лист — 41 акч.
плоско дърво — 5 акч.
брадва — 6 акч.
дреболии — 35 акч.
точило — 31 акч.
старо седжаде — 37 акч.
пушка бойлия — 135 акч.
малки пояси — 14 акч.
подвързии — 10 акч.
стара касия — 54 акч.
стар малък килим — 31 акч.
тезгях — 15 акч.
стара тепсия — 130 акч.
оглавник — (няма цена).
стари дрехи — 10 акч.
други подвързии — 10 акч.
дреболии — 9 акч.
Всичко: 6020 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 860 акч.
доказан дълг към споменатата съпруга — 2400 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга — 2400 акч.
доказан дълг към сарачхането и вакъфа — 360 акч.
Всичко приспаднати: 6020 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 3, л. 8а II.

7. На Айша хатун. 1731 г.

[Забележка в полето]: късмет дефтерй на Айша хатун.

Айша хатун, дъщеря на Йомер, жителка на мах. Джами-и атик в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени съпругът ѝ Али, малолетната ѝ дъщеря Мюслиме, баща ѝ, споменатият Йомер, и майка ѝ, Умхани хатун. В долния опис е описано имуществото на споменатата починала, което се разпределя между наследниците.

Написано на 1-вия ден на благословения [месец] рамазан на 1143 г. [10. III. 1731 г.].

възглавници, 6 по 60 — 360 акч.
дюшек, 1 — 180 акч.
старо седжаде, 1 — 30 акч.
сребърен пояс — 300 акч.

стар пешкир — 60 акч.
покривка — 18 акч.
шуба от „богасъ“ — 90 акч.
стар миндер — 120 акч.
стара черга — 30 акч.
старо кече за под седло — 50 акч.
стар килим — 200 акч.
покривало за глава, кърпа и покривка — 320 акч.
стара капама от „сандал“ — 90 акч.
антерия от „сандал“ — 150 акч.
кафтан от „хатайи“ — 360 акч.
гащи — 70 акч.
копринена риза — 120 акч.
лице за възглавница — 30 акч.
друго лице за възглавница — 30 акч.
покривка — 60 акч.
чаршаф — 240 акч.
принадлежности за баня — 100 акч.
покривка — 30 акч.
юрган — 350 акч.
бакърени съдове, 9 оки, по 100 — 900 акч.
бакърен тас — 15 акч.
свещник — 15 акч.
тава — 30 акч.
маша и лопата — 30 акч.
сандък — 300 акч.
поставка за свещ и катран — 10 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима ѝ от споменатия съпруг — 2000 акч.
Всичко: 6688 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 165 акч.
за данъци — 90 акч.
за призоваване в съда — 45 акч.
Всичко приспаднати: 300 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 6388 акч.
дял на съпруга — 1597 акч.
дял на дъщерята — 2659 акч.
дял на бащата — 1066 акч.
дял на майката — 1066 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 8б—I.

8. На Айша хатун. 1731 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на Айша хатун, съпруга на бюлюкбашъ Вейсел.

Айша хатун, жителка на мах. Шейх в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени съпругът ѝ,

бюлюкбашъ Сюлейман, пълнолетният й син Мустафа и майка й Саиме хатун. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатата починала.

Написано на 5-ия ден на месец сафер на 1144 г. [9. VIII. 1731 г.].

къща в споменатата махала — 6000 акч.
пръстен с бисер, 4 и 1/2 мискала, по 480 — 2160 акч.
златни обици, 1 чифт — 1440 акч.
тенджери, 2 — 151 акч.
друга тенджера с капак — 124 акч.
ръчен леген, 1 — 160 акч.
тасове за ошаф, 2 — 100 акч.
сахани, 10 — 660 акч.
друг сахан — 75 акч.
бакър за масло и ибрик за кафе — 51 акч.
малки тасове, 3 — 83 акч.
леген, малък тас и кутия за глина — 75 акч.
постилка за под, 1 — 200 акч.
свещник и гребалка — 60 акч.
възглавници, 2 — 140 акч.
други 2 възглавници — 200 акч.
други 2 възглавници — 200 акч.
други 2 възглавници — 90 акч.
стара постилка за под — 120 акч.
дюшек — 240 акч.
юрган — 222 акч.
друга възглавница — 91 акч.
друг миндер — 100 акч.
стар юрган — 150 акч.
леген за баня — 400 акч.
стар миндер — 15 акч.
възглавници, малки, 2 — 15 акч.
тава — 180 акч.
друга тава — 50 акч.
дюшек — 200 акч.
шуба — 220 акч.
юрган — 250 акч.
дюшек и чаршаф — 100 акч.
капама от „кутни аладжа“ — 430 акч.
бяло саде с антерия — 46 акч.
старо фередже — 120 акч.
друг чаршаф — 50 акч.
2 малки лица за възглавници — 15 акч.
пешкир — 34 акч.
гащи — 15 акч.
принадлежности за баня — 150 акч.
копринено платно — 66 акч.
две парчета плат — 15 акч.
копринено платно за кърпи — 120 акч.
конци, 9 аршина — 120 акч.
парче от платно за кърпи — 22 акч.

. . .[1] — 65 акч.
гащи, 2 — 60 акч.
покривало за глава — 60 акч.
друго. . . — 106 акч.
парче платно — 21 акч.
тава за кафе — 40 акч.
сакандърък, 2 мискала, по 390 — 780 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима ѝ от съпруга — 2000 акч.
лице за юрган — 56 акч.
стара покривка за юрган — 59 акч.
друга покривка — 17 акч.
сребърен пояс — 330 акч.
обувки — 25 акч.
сандък — 360 акч.
Всичко 19 706 акч.[2]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 480 акч.
за данъци — 240 акч.
за посредничество — 360 акч.
наем на дюкяна — 60 акч.
за пренасяне — 60 акч.
Всичко приспаднати: 1200 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 18 506 акч.
дял на съпруга — 4626 акч.
дял на сина — 10 790 акч.
дял на майката — 3090 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 16б—III.

---

[1] Чете се سکونی, но смисълът не е ясен.

[2] Верният сбор е 19 782 акч.

9. На Мехмед Беше — търговец на тютюн. 1731 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на търговеца на тютюн Мехмед Беше.

Търговецът на тютюн Мехмед Беше, жител на мах. Сарухан Бей в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени благородната му съпруга Хатидже хатун, пълнолетната му дъщеря Мерим и малолетните дъщери Фатма и Хевва. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатия починал.

Написано на 17-ия ден на щастливия месец сафер на 1144 г. [21. VIII. 1731 г.].

пушка с патрондаш — 390 акч.
сабя — 180 акч.
антерия — 51 акч.
леки пантофи — 30 акч.
нимтен от зелена чоха и стар червен нимтен — 40 акч.
стар пояс и фес — 130 акч.

стара риза — 6 акч.
шуба от стара синя „чоха“ — 40 акч.
теглилка и решето — 32 акч.
стар наколенник — 12 акч.
тютюн с чувала, 12 оки, по 18 — 240 акч.
стари чували — 30 акч.
стара кожа — 6 акч.
стара рогозка — 4 акч.
малък сандък — 7 акч.
дъска за тютюн — 6 акч.
налични пари — 230 акч.
тютюн на кредит, 8 оки — 144 акч.
Всичко: 1578 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 90 акч.
за посредничество — 30 акч.
различни разходи — 24 акч.
Всичко приспаднати: 144 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 1434 акч.
дял на съпругата — 179 акч.
дял на дъщерята — 418 акч.
дял на дъщерята — 418 акч.
дял на дъщерята — 418 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 17а—II.

10. На бръснаря Елхадж Мехмед. 1731 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на бръснаря Елхадж Мехмед.

Бръснарят Елхадж Мехмед, син на Али, жител на мах. Сарухан Бей в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Уммегелсум хатун, дъщеря на. . .,[1] синът му Мустафа, който липсва от града, пълнолетната му дъщеря Айша и малолетните му синове Али и Ахмед. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатия починал.

Написано на 14-ия ден на [месец] ребиюлеввел на 1144 г. [16. IX. 1731 г.].
къща в споменатата махала — 9600 акч.
шуба от „чоха“ и самурена кожа — 1200 акч.
стара шуба с кожа от главата — 2000 акч.
зелен биниш — 600 акч.
джюббе-шуба, старо — 150 акч.
стар чакшър — 300 акч.
зъбун от „аладжа“ — 200 акч.
стар пояс — 60 акч.
стар червен биниш — 600 акч.
стара синя долама — 800 акч.
кожа от корема — 2000 акч.
чалми, 2 — 500 акч.
кавук, 1 — 60 акч.
стари възглавници, 8 — 800 акч.

миндери, 2 — 200 акч.
янове, 3 — 300 акч.
малко килимче седжаде — 400 акч.
бяло седжаде — 60 акч.
износен килим — 600 акч.
леген с 11 ибрика — 400 акч.
фенер — 100 акч.
бакър — 200 акч.
стари ибрици, 2 — 80 акч.
кошери, 4 — 400 акч.
дюшек — 300 акч.
юргани, 2 — 500 акч.
кебе — 200 акч.
шилте — 150 акч.
пиринчен часовник — 600 акч.
сребърен пръстен — 150 акч.
биниш от груба „чоха“ — 2000 акч.
черна сабя — 300 акч.
Всичко: 27 210 акч.[2]
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 1600 акч.
такса за подялба — 720 акч.
за даньци — 360 акч.
за посредничество — 540 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на съпругата — 1600 акч.
неоспорим дълг към евреина Давид — 2760 акч.
неоспорим дълг към бакалина Малин — 500 акч.
неоспорим дълг към базарбашията — 60 акч.
неоспорим дълг към обущаря Хаджи Исмаил — 60 акч.
неоспорим дълг към починалия Хаджи Абдулкадир — 600 акч.
Всичко приспаднати: 9640 акч.[3]
Остават за действително разпределение между наследниците: 17 570 акч.
дял на съпругата — 2196 акч.
дял на сина — 4390 акч.
дял на сина — 4390 акч.
дял на сина — 4390 акч.
дял на дъщерята — 2195 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 186—III.

[1] Името не е попълнено.
[2] Верният сбор е 25 810 акч.
[3] Верният сбор е 8800 акч.

11. На мутафчията Йомер Беше. 1731 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на мутафчията Йомер Беше.

Мутафчията Йомер Беше, жител на мах. Гюл джами в големия град София, впоследствие починал, без да остави наследници. Поради това неговото наследство преминава към държавното съкровище. С участието на

сердаря Ессеид Хасан Ага, гордост за своите равни, който е чиновник по събирането на данъците в полза на държавното съкровище в споменатия град, наследството на споменатия починал беше описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-ия ден на месец ребиюлеввел на 1144 г. [17. IX. 1731 г.].
къща в споменатата махала — 4800 акч.
мутафчийски дюкяна, 2 — 3000 акч.
налични пари — 2220 акч.
дългът на Кара Мустафа от черибашиите — 1350 акч.
дългът на Станчо от с. Славци[1] — 2040 акч.
дългът на Мито от с. Балчанлу[2] — 780 акч.
дългът на Стоян, Игнат и Петре от с. Славци — 240 акч.
дългът на Герго и Никола от с. Голяновци[3] — 1560 акч.
дългът на Михаил от село. . .[4] — 960 акч.
дългът на Джурджо от с. Голяновци — 1560 акч.
дългът на Яко от с. Голяновци — 1440 акч.
червен „шал" — 1679 акч.
щит, 1—6 акч.
възглавници, 2—28 акч.
възглавници, 2—23 акч.
стари янове 2—120 акч.
фенер, 1—60 акч.
малки възглавници, 2—20 акч.
кебе, 1—40 акч.
стара шуба, 1—24 акч.
стар пояс, 1—30 акч.
стар ихрам, 1—12 акч.
стар ямурлук, 1—30 акч.
пешкир, 1—24 акч.
тенджера, 1—81 акч.
мангал, 1—124 акч.
стар зъбун — 30 акч.
„плюш" — 291 акч.
сахани, 7—265 акч.
дисаги — 6 акч.
пищов — 162 акч.
нимтен — 75 акч.
риза и гащи — 33 акч.
калпак, 1—29 акч.
кебе, 1—27 акч.
стар нимтен — 45 акч.
стара риза, 2—46 акч.
стари шалвари от „аба" — 7 акч.
колани, 3—20 акч.
кърпи, 5—10 акч.
ихрам, 1—3 акч.
друг ихрам — 20 акч.
леген и тас — 54 акч.
ръкавици — 32 акч.
лице за възглавници, 2—14 акч.

пищови, 2—150 акч.
пушка бойлия, 1—260 акч.
кутия за глина, 1—18 акч.
дисаги от конски косъм, 7—175 акч.
торби, 6—37 акч.
юлари, 5 тестета — 213 акч.
големи чували, 1 чифт — 49 акч.
чулове, 2—104 акч.
дъска за броене на пари, 1—38 акч.
колани, 3 тестета — 109 акч.
амулети, 5—15 акч.
черни и разноцветни конци, 2 тестета — 16 акч.
дебело въже, 1 тесте — 65 акч.
още 1 чифт големи чували — 50 акч.
желязна поставка, 1—30 акч.
токи, 1 тесте — 16 акч.
ножица, 1—12 акч.
гребен, 1—100 акч.
колела, 2—34 акч.
чулове, 5—245 акч.
друг чифт големи чували — 33 акч.
торби, 11 тестета — 550 акч.
въжета, 21 тестета — 1197 акч.
коноп, 6 оки — 40 акч.
друго 1 тесте въжета — 57 акч.
Всичко: 27 033 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 1500 акч.
обичайни такси — 2700 акч.
за данъци — 800 акч.
такса за държавното съкровище — 2700 акч.
за емина — 800 акч.
за посредничество — 500 акч.
наем на дюкяна — 100 акч.
неоспорим дълг към базарбашията Хаджи Ахмед — 684 акч.
неоспорим дълг към евреина Давид — 600 акч.
неоспорим дълг към Аджем Симон — 600 акч.
неоспорим дълг към евреина Ашер — 600 акч.
неоспорим дълг към Ивранлъ Мехмед — 419 акч.
неоспорим дълг към Елхадж Абдулкадир — 540 акч.
неоспорим дълг към Махмуд Челеби — 135 акч.
неоспорим дълг към Махмуд Беше — 150 акч.
различни дългове — 800 акч.
всичко приспаднати: 13 628 акч.
Остават действително в ръцете на споменатия емин: 13 405 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 19а—II.

[1] Село Славовци, дн. слято със с. Кумарица в Александър Войков.

[2] Написано بالچانلو • Не е установено. Можем само да предполагаме, че става дума за Медено село, дн. Княжево.

[3] Село в Софийски окръг. Написано غولانوفچه .

[4] Чете се حنيلو . Ако приемем, че диакритичните точки са разместени, бихме могли да предположим, че се касае за с. Чепинци, Софийски окръг.

12. На Ахмед Ага. 1731 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на Ахмед Ага, зет на Сюлейман Челеби.

Ахмед Ага, син на...,[1] жител на мах. Шиджаа Факих в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Емтуллах хатун, дъщеря на Сюлейман, малолетната му дъщеря Хибетуллах и брат му. . .,[2] който липсва от града. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатия починал.

Написано на 20-ия ден на месец ребиюлеввел, на 1144 г. [22. IX. 1731 г.].

къща в споменатата махала — 14 400 акч.
пищови, 1 чифт — 1000 акч.
патрондаш и барутник —200 акч.
нож, обкован със сребро — 2520 акч.
ризница — 62 акч.
антерия от „кутни“ — 505 акч.
зелен биниш, 1—755 акч.
малка шуба-джюббе от „чоха“ — 300 акч.
бяло саде, 1—100 акч.
стар биниш, 1—285 акч.
нов чакшър, 1—505 акч.
червена долама, 1—400 акч.
лилава долама, 1—710 акч.
стара антерия, 1—120 акч.
тъмносин пояс, 1—265 акч.
стар кавук, 1—26 акч.
оглавник, 1—95 акч.
седло и постелка — 800 акч.
египетски рогозки, 2—120 акч.
ихрам, 2—120 акч.
сахани, 2—124 акч.
лице за възглавници, 4—120 акч.
кожен пояс за пари, 1—80 акч.
шалвари, 1—152 акч.
ямурлук 1—150 акч.
копринена риза, 1—80 акч.
старо саде, 1—100 акч.
стар чакшър, 1—280 акч.
стар пояс, 1—250 акч.
сарък, 1—90 акч.
друг сарък, 1—90 акч.
стара копринена риза, 1—15 акч.
друг сарък. 1—100 акч.
дисаги, 1—51 акч.

сребърен нож, 1—450 акч.
Всичко: 25 420 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 2520 акч.
такса за подялба — 600 акч.
за данъци — 300 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на съпругата, спомената по-горе — 2000 акч.
за посредничество — 143 акч.
наем за дюкяна — 60 акч.
за кафе — 24 акч.
неоспорим дълг към базарбашията — 1560 акч.
неоспорим дълг към Деба-заде Елхадж Ахмед — 90 акч.
всичко приспаднати: 7297 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 18 123 *акч.*
дял на съпругата — 2265 акч.
дял на дъщерята — 9061 акч.
дял на брата — 6797 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър, S 312/3, л. 20а—I.

---

[1] Името не е попълнено.
[2] Името не е попълнено.

13. На Зюлфикяр. 1731 г.

Зюлфикяр, син на Мехмед, жител на мах. Хас Бига в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници бяха определени и обявени според шериатския закон съпругата му Фатма хатун и пълнолетните му синове Али и Хюсеин. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатия починал.

Написано на 21 ребиюлахър на 1144 г. [23. X. 1731 г.].
къща в споменатата махала — 4000 акч.
стар чакшър, 1—150 акч.
стара шуба, 1—100 акч.
стар син биниш, 1—300 акч.
стара долама, 1—97 акч.
друг стар чакшър, 1—50 акч.
стар зъбун, 1—27 акч.
стара риза, 1—27 акч.
стара черга, 1—37 акч.
друга стара черга, 1—70 акч.
старо кебе, 1—18 акч.
бакър, 1—355 акч.
друг бакър, 1—180 акч.
тава —81 акч.
малка тепсия, 1—200 акч.
бакър за масло, 1—50 акч.
леген, 1—121 акч.

сахани, 7—165 акч.
конци, 13 аршина — 160 акч.
гащи, 2—102 акч.
други гащи, 1—53 акч.
платно за кърпи — 180 акч.
връзки, 2 и кърпи, 2—150 акч.
други 3 връзки — 120 акч.
гащи, 2 и кърпа, 1—201 акч.
кобила, 1—720 акч.
крава, 1—400 акч.
теле, 1—200 акч.
Всичко: 8314 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 1200 акч.
такса за подялба — 240 акч.
за данъци — 120 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга —600 акч.
за посредничество —160 акч.
наем на дюкяна —21 акч.
различни дългове — 1860 акч.
всичко приспаднати: 4201 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 4113 акч.
дял на съпругата — 514 акч.
дял на сина —1799 акч.
дял на сина —1799 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 216—I.

14. На кожухаря Юсуф. 1731 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на кожухаря Юсуф.

Кожухарят Юсуф, син на Абдуллах, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругата му Фатма, дъщеря на Абдуллах, малолетната му дъщеря Емтуллах и синовете му Ессеид Мустафа и Ессеид Ахмед Беше. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатия починал.

Написано на 23 ребиюлахър на 1144 г. [25. X. 1731 г.].
агнешки шуби, 14 чифта по 161—2254 акч.
агнешки кожи, 470 по 11—5170 акч.
кожи от главата, 6 по 50—300 акч.
кожи от гърба, 14 по 18—252 акч.
черни кожи, 3—30 акч.
нов чакшър, 1—640 акч.
бъчви, 2—60 акч.
кожа, 1 лист—60 акч.
изделия от кожа — 60 акч.
лъска за полиране на кожи —60 акч.
стар юрган — 126 акч.

друг стар юрган, 1—30 акч.
антерия, 1—107 акч.
кавук и чалма —61 акч.
стара шуба, 1—130 акч.
стар калпак, 1—6 акч.
друга стара шуба, 1—160 акч.
дълг на базарбашията — 2040 акч.
дълг на Сюлейман Челеби —690 акч.
Всичко: 12 236 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 1200 акч.
такса за подялба —300 акч.
за данъци —150 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга —1200 акч.
за посредничество —180 акч.
всичко приспаднати: 3030 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 9206 акч
дял на съпругата — 1150 акч.
дял на дъщерята — 4603 акч.
дял на Мустафа — 1726 акч.
дял на Ахмед Беше — 1726 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 21б—Ш.

15. На бръснаря Али Челеби. 1739 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на бръснаря Али Челеби
Бръснарят Али Челеби, син на Абдуллах, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници била определени и обявени според шериатския закон съпругата му Зейнеб хатун, дъщеря на Хюсеин, пълнолетните му дъщери Мерим и Фатма и малолетната му дъщеря Уммегелсум. Долунаписаното представлява опис на вещите на споменатия починал.
Написано на 10-ия ден на (месец) джемазиюлеевел на 1152 г. [15. VIII. 1739 г.].
сабя, 1—213 акч.
бакър, 1—152 акч.
друг бакър, 1—158 акч.
друг бакър, 1—108 акч.
друг бакър, 1—440 акч.
саханц, 2 и тас, 1—127 акч.
друг бакър, 1—457 акч.
стар кожух, 1—300 акч.
син биниш с кожи от главата, 1—900 ачк.
железен лист, 1—100 акч.
шуба-джюббе, 1—412 акч.
друга шуба-джюббе, 1—165 акч.
риза, 1—140 акч.
чакшър, 1—500 акч.

долама с тъмнозелен цвят, 1—750 акч.
стара антерия, 1—130 акч.
стара долама, 1—153 акч.
стар чакшър, 1—21 акч.
стар сарък, 1—40 акч.
син контош, 1—851 акч.
стар пояс, 1—36 акч.
часовник —1440 акч.
стар патрондаш, 1—21 акч.
пищов — 160 акч.
друг стар сарък, 1—55 акч.
стар кавук, 1—60 акч.
малък ханджар — 48 акч.
стари ботуши — 60 акч.
плоско дърво — 13 акч.
сребърни пояси, 34 по 21—714 акч.
бродирани кърпи за нагръдници, 29 броя —600 акч.
кърпа за измиване преди молитва —62 акч.
гащи с връзки — 205 акч.
платнени ризи, 2—420 акч.
сол, 2757 оки, по 4—11 028 акч.
крава, 1 брой —840 акч.
друга крава, 1 брой — 720 акч.
колело —336 акч.
стойността на вещите, намиращи се в бръснарския дюкян — 2640 акч.
лозе в Коньовица, 1—1200 акч.
налични пари —2400 акч.
дългът на Ибрахим с разписка —720 акч.
дългът на Осман Язъджъ — 15 600 акч.
всичко: 45 455 акч.[1]
от тях приспаднати:
разходи по погребението — 2400 акч.
такса за подялба —1200 акч.
за данъци — 600 акч.
неоспорим дълг към споменатата съпруга от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 6000 акч.
неоспорим дълг към дъщеря му Мерим, при свидетелството на Елхадж Мустафа и Молла Ахмед — 4000 акч.
неоспорим дълг към дъщеря му Фатма, при свидетелството на споминатите — 4000 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 400 акч.
Всичко приспаднати: 18 600 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 26 855 акч.
дял на съпругата — 3356 акч.
дял на дъщерята — 7833 акч.
дял на дъщерята — 7833 акч.
дял на дъщерята — 7833 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 2а—III.

[1] Точният сбор е 45 315 акч.

16. На сапунджията Мурад Беше. 1739 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на сапунджията Мурад Беше.

Сапунджията Мурад Беше, син на. . .,[1] жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския обичай неговата съпруга Айша хатун, дъщеря на. . .[2], и малолетният му син Али. Долунаписаното представлява опис на вещите на споменатия починал.

Написано на 20-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1152 г. [25. VIII. 1739 г.].

къща в споменатата махала —3000 акч.
стар нимтен —53 акч.
стара антерия, 1—11 акч.
стар минтан, 1—26 акч.
стар биниш, 1—141 акч.
сарък и кавук —33 акч.
стар кожух, 1—43 акч.
пушка бойлия, 1—325 акч.
сабя, 1—111 акч.
пищов, 1—48 акч.
патрондаш—60 акч.
барутник, 1—140 акч.
железен токмак, 1—18 акч.
глина и вар — 2880 акч.
сол, 20 оки — 60 акч.
налични пари в кесията —1440 акч.
сапун, 44 и 1/2 оки, по 27—1201 акч.
Всичко: 9613 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението —1440 акч.
такса за подялба — 240 акч.
за данъци — 120 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на съпругата — 2400 акч.
за посредничество — 18 акч.
Всичко приспаднати: 4218 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 5395 акч.
дял на съпругата —674 акч.
дял на сина — 4721 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 3б—II.

[1] Името не е попълнено.
[2] Името не е попълнено.

17. На сарача Елхадж Хасан. 1739 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на сарача Елхадж Хасан.

Сарачът Елхадж Хасан, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени според шериатския обичай съпругата му Исмихан хатун, пълнолетният му

син Ибрахим Челеби, пълнолетната му дъщеря Емтуллах хатун и малолетните му дъщери — Зейнеб и Хатидже. Долунаписаното представлява опис на вещите на споменатия починал.

Написано на 12-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1152 г. [16. IX. 1739 г.].
къща в споменатата махала —30 000 акч.
дългът на евреина Севи(?)[1] — 20 400 акч.
дългът на Осман Беше, мензилджия на Ихтиман — 3600 акч.
дългът на Мустафа, бивш мензилджия на Ихтиман —1800 акч.
миндер, 1—165 акч.
миндер, 1—165 акч.
възглавници, 4—520 акч.
други възглавници, 4—520 акч.
други възглавници, 3—390 акч.
други възглавници, 3—390 акч.
миндери, 3—600 акч.
я н, 1; оглавници, 2—510 акч.
старо веленче, 1—105 акч.
старо кебе и я н — 60 акч.
старо седжаде, 1—45 акч.
стар ян, 1—90 акч.
старо кебе, 1—75 акч.
друг стар я н — 60 акч.
стар юрган, 1—180 акч.
друг стар юрган, 1—300 акч.
стар кожух, 1—60 акч.
стари саръци, 2—180 акч.
червен пояс, 1—180 акч.
стар пешкир — 30 акч.
стар килим — 240 акч.
стара долама, 1—420 акч.
стар чакшър, 1—270 акч.
шуба-бинш, 1—1020 акч.
старо кебе, 1—90 акч.
стар чувал, 1—48 акч.
друг стар чувал, 1—40 акч.
мастилница — 48 акч.
разпръснати документи — 90 акч.
стар миндер — 75 акч.
сандък, 1 — 285 акч.
дюшек 1 —240 акч.
малки железа, 2 —170 акч.
хаван 1—123 акч.
голям хаван, 1—30 акч.
бакърени съдове, 4 и 1/2 оки по 150 — 675 акч.
други бакърени съдове, 17 оки по 150 — 2550 акч.
гююми, 2 — 720 акч.
тава и тас — 90 акч.
дреболии — 30 акч.
масло, 40 оки по 30 — 1200 акч.
сирене, 40 оки по 10 — 400 акч.

дърва за горене, 10 броя — 720 акч.
бакър, 1 — 420 акч.
пиростия — 30 акч.
конски принадлежности за жребец, 83 броя, по 180 — 14 940 акч.
обработени кожи, 50 броя по 225 — 11 250 акч.
юлари, 5 по 50 — 250 акч.
подложка под седлото, 1 — 270 акч.
мраморен камък — 192 акч.
седло, 1 — 246 акч.
принадлежности [конски], 2 — 240 акч.
средни каиши, 52 — 330 акч.
юзди, 2 тестета — 480 акч.
малки пояси, 42 — 195 акч.
подопашни ремъци, 12 — 230 акч.
железа за коли, 4 тестета — 600 акч.
плоски каиши, 2 тестета — 204 акч.
други юзди, 9 — 153 акч.
обработена кожа, 1 — 225 акч.
железа за кантар, 20 — 160 акч.
връзка за сабя — 30 акч.
стремена с пръчковидни стъпала, 4 чифта — 80 акч.
кемери, 20 броя — 720 акч.
други кемери, 5 — 100 акч.
дреболии — 60 акч.
каиш — 110 акч.
калъф за стрели — 15 акч.
оглавници, 16 — 384 акч.
сандък — 240 акч.
други подопашни ремъци, 27 по 19 — 510 акч.[2]
други дреболии — 120 акч.
каиши за цървули, 110 — 300 акч.
обработени кожи, 11 — 225 акч.
наустник на кон — 90 акч.
дреболии в дюкяна — 360 акч.
Всичко: 103 551 акч.[3]
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 3600 акч.
такса за подялба — 2640 акч.
за данъци — 1320 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на споменатата съпруга — 1000 акч.
Всичко приспаднати: 8560 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 94 991 акч.
дял на съпругата — 11 873 акч.
дял на сина — 33 246 акч.
дял на дъщерята — 16 623 акч.
дял на дъщерята — 16 623 акч.
дял на дъщерята — 16 623 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 5а—I.

[1] Написано سوی •

[2] Вярното изчисление е 513 акч.
[3] Верният сбор е 103 953 акч.

18. На подковача Дервиш Али. 1739 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на подковача Дервиш.

Подковачът Дервиш Али, жител на мах. Имарет в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския обичай съпругата му Хевва хатун, малолетният му син Ахмед, пълнолетната му дъщеря Зейнеб и детето в утробата на споменатата му съпруга. Долунаписаното представлява опис на вещите на споменатия починал.

Написано на 22 рамазан на 1152 г. [23. XII. 1739 г.].

стар нимтен, 1 — 300 акч.
стара антерия, 1 — 120 акч.
старо джюббе — 83 акч.
старп шалвари, 1 — 129 акч.
друг стар нимтен, 1 — 75 акч.
старо седжâде — 76 акч.
стар ямурлук — 123 акч.
стар юрган — 105 акч.
чифте пищови — 1500 акч.
малък килим, 1 — 220 акч.
паливиш[1] — 400 акч.
патрондаш барутник — 80 акч.
седло — 234 акч.
пушка бойлия — 300 акч.
стар пояс — 51 акч.
друг пояс — 25 акч.
стара палатка — 120 акч.
наустник за кон — 48 акч.
стари ботуши — 40 акч.
дървена паница — 30 акч.
пиростия — 51 акч.
старо конско покривало — 15 акч.
стари възглавници 2 — 76 акч.
друга стара възглавница, 1 — 45 акч.
брадва и мотика — 40 акч.
сребърни задни налчета, 11 по 24 — 264 акч.
сребърни налчета за ботуши, 20 по 12 — 240 акч.
подкови за волове, 20 чифта по 12 — 240 акч.
подкови за биволи, 14 чифта, по 24 — 336 акч.
бъчва — 200 акч.
чисто масло, оки. . .,[2] по 35 — 3717 акч.
катран, 30 оки по 6 — 180 акч.
оцет, 20 оки по 6 — 120 акч.
сол, 80 оки по 4 — 320 акч.
необработен тютюн, 3 оки, по 20 — 60 акч.

кантар, 1 — 45 акч.
бъчви за катран, 2 — 90 акч.
сирене-тулум, 17 оки, по 12 — 204 акч.
дървен сандък — 30 акч.
шалвари от „аба“ — 45 акч.
друг кантар — 45 акч.
крава, 1 брой — 750 акч.
пшеница, 5 шиника — 1800 акч.
киле ечемик — 1440 акч.
фенер, 1 — 90 акч.
подковачески инструменти — 360 акч.
овес — 60 акч.
каменна воденица — 45 акч.
подкови — 360 акч.
златни монети „фъндък“, 3 — 1320 акч.
златни монети „ялдъз“, 3 — 1320 акч.
златни монети „зер-и махбуб“, 29 и 1/2 броя — 81 гр. и 5 пари — 9735 акч.[3]
пирони, 40 оки по 12 — 480 акч.
дългът на Юрек Хасан — 3600 акч.
дългът на немюсюлманин от Железница[4] — 1200 акч.
Всичко: 31 596 акч.[5]
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 2400 акч.
такса за подялбата — 780 акч.
за данъци — 420 акч.
за посредничество — 120 акч.
различни дългове — 600 акч.
сумата, определена при бракосъчетанието, дължима на съпругата — 1000 акч.
Всичко (приспаднати): 5320 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 26 276 акч.
дял на съпругата — 3284 акч.
дял на сина — 9196 акч.
дял на дъщерята — 4598 акч.
дял на детето в утробата — 9196 акч.
неразделени — 2 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 76—I.

---

[1] Думата е изписана твърде неправилно بلوش вместо پالیوش.

[2] Броят на оките не е попълнен.

[3] Тук има грешка или в изчислението, или в броя на монетите, тъй като една жълтица „зер-и махбуб“ е имала стойност 25 гр.

[4] Село в Софийско. Написано ژلزنجه.

[5] Верният сбор е 32 982 акч.

19. На Шинаси-заде Ахмед Ефенди. 1748 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на Шинаси-заде Ахмед Ефенди.

Негово светейшество Шинаси-заде Ахмед Ефенди, син на Абдулрахман Ефенди, религиозен глава в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския обичай съпругата му Рукие, дъщеря на Мустафа, и сестра му, живущата в защитения град Истанбул Рабийа хатун, дъщеря на Мехмед Ефенди, син на Хамза. След това с участието на Топханелй Ахмед Ага, определен от шериатския съд за постоянен пълномощник на споменатата Рабийа хатун по получаването и изпращането на полагаемата ѝ се част от наследството, бе съставен списък на вещите. Долунаписаното представлява опис на наследството на [споменатия починал].

Написано на 5-ия ден на забранения месец мухаррем на 1161 г. [6. I. 1748 г.].

Коран, 1 — стойност 10 гр.
книги, 53 тома — 140 гр.
шуба от лилава „чоха“ и кожа от краката на рис, 1 — 60 гр.
стара шуба от зелена „чоха“ и кожа от самур, 1 — 40 гр.
шуба от зелена „чоха“ и кожа от бяла лисица, 1 — 40 гр.
стара шуба с ръждив цвят[1] от коремна кожа — 25 гр.
друга стара шуба с лилав цвят от коремна кожа — 10 гр.
дълга човешки бой синя шуба от хермелин — 25 гр.
шуба от зелена „чоха“ с хермелинова кожа — 40 гр.
шуба от виолетов „шал“ с хермелинова кожа — 50 гр.
шуба с тъмножълт цвят и кожа от бяла лисица — 60 гр.
стара шуба, човешки бой, с кожа от гърба на рис — 5 гр.
стар малък сандък от Виена,[2] 1 — 30 акч.
стар кожух, 1 — 7 гр.
синя шуба, човешки бой, от „кермуд“ и кожа на рис — 35 гр.
шуба от зелена „чоха“ и кожа от главата, 1 — 55 гр.
стара катерична кожа, 1 — 6 гр.
стара кожа от рис, 1 — 5 гр.
стар кожух-джюббе от катерици, 1 — 5 гр.
стар тъмносин пояс, 1 — 2 и 1/2 гр.
сандък-кош, 3 броя — 2 гр.
стар чакшър, 1 — 2 и 1/2 гр.
стара меллута от груба „чоха“, башлък и кесия — 30 гр.
друг стар тъмносин пояс, 1 — 3 и 1/2 гр.
стара зелена долама, 1 — 2 и 1/2 гр.
стари бели антерии, 2 — 1 и 1/4 гр.
стари бели зъбуни, 3 — 2 и 1/2 гр.
стари бели саде, 2 — 4 гр.
стара антерия от „кутни“, 1 — 2 гр.
стара хавлиена кърпа, 1 и 2 феса — 1/4 гр.
стара покривка — 1/4 гр.
стара бяла антерия, 1 — 1 и 1/4 гр.
стара капама от „кутни“, 1 — 2 и 1/2 гр.
стари чалми, 3 — 6 гр.
друга стара чалма, 1 — 1 и 1/2 гр.

стара покривка от „тюлбенд“, 1 и стари чалми, 2 — 7 гр.
стар кавук и чалма — 2 и 1/2 гр.
стар дамаски кемер, 1 — 8 гр.
стара хаша от „чоха“, 1 — 3 гр.
други стари покривки от „тюлбенд“, 2 — 1/4 гр.
седжаде от полска басма, 1 — 5 гр.
старо седжаде от „чоха“, 1 — 3/4 гр.
старо абайь, 1 — 2 и 1/2 гр.
сачаклъ (?)[3] от „чоха“, 1 — 3 и 1/2 гр.
сребърно гаддаре, 1 и боздуган, 1 — 12 и 1/2 гр.
сребърна сабя с ремък, 1 — 10 гр.
други саби, 2 — 10 гр.
сребърни конски принадлежности, оглавник и юзда, 1 — 50 гр.
атрибути на улемите — 10 гр.
стари юзди, 2 — 1/4 гр.
стари пиринчени стремена, 1 чифт — 2 гр.
резервна покривка (?)[4] и дръжка на щит — 1 и 1/2 гр.
бакърена манерка, 1 — 1 гр.
пушки бойлии, 2 — 2 гр.
гребен за брада и 1 кесия — 1/4 гр.
старо перде за врата от полска басма, 1 — 33 пари
други стари дебели пердета, 3 — 100 акч.
други стари покривки, 8 — 2 гр.
старо килимче-седжаде, 1 — 2 гр.
старо златишко седжаде, 1 — 1/2 гр.
друго перде за врата от полска басма, 1 — 100 акч.
нова чалма, 1 — 10 гр.
„кутни“, „кермуд“ на цветя, „чоха“ за чакшъри и покривка — 26 гр.
покривка. . .,[5] 1 и кърпи за шербет, 4 — 1 гр.
стар бял фес, 1 и гащи, 1 — 1 и 1/2 гр.
стари покривки със сърма, 2 — 4 и 1/2 гр.
детски кожух от хермелин, биниш от „шал“, антерия и зъбун — 5 и 1/2 гр.
старо джюббе, 1 — 1/2 гр.
покривка на райета, 1 — 2 и 1/2 гр.
хавлиени кърпи с украса, 2 — 6 гр.
друга покривка от „тюлбенд“ с украса, 1 — 7 гр.
други кърпи за шербет, 3 — 2 и 1/2 гр.
машаллах, обшито с бисери, 1 — 5 гр.
друга стара покривка на райета, 1 — 2/3 гр.
зелено платно от сурова коприна за кърпи — 1 и 1/2 гр.
стар чаршаф, 1 — 2 гр.
парче зелена „чоха“ — 1 и 1/2 от четвъртината на гроша.
сребърен отличителен знак . . . и сребърен пръстен с името „Абдулрахман“ — 3 и 1/2 гр.
стари бели наколенници, 1 (чифт) — 1/2 от четвъртината на гроша.
стари йемении, 1 — 1/2 гр.
друго машаллах, обшито с бисери, 1 — 2 и 1/2 гр.
перде с украса, 1 — 4 гр.
друг гребен за брада, 1 — 3/4 гр.

покривка и дреболии — 3/4 гр.
стар бял ихрам, 1 — 1/2 гр.
кафе, 16 оки, по 325 [акч.] — 30 гр.
нов чакшър от „чоха“, 1 — 6 гр.
антерия от „кутни“, 1 и кафтан, 1 — 18 гр.
кърпа за кафе от плат, 1 — 1 гр.
керраке от „соф“, 5 — 42 гр.
бяло джюббе от „чоха“, 1 — 5 гр.
бял кафтан от „кутни“, 1 — 5 гр.
кожи от врата на рис, 4 — 5 гр.
стар чакшър от „соф“, 1 — 1 и 1/2 гр.
стара капама от „кутни“, 1 — 2 и 1/2 гр.
старо дамаско кебе, 1 — 12 и 1/2 гр.
стар биниш от „чоха“, 1 — 3 гр.
стар чакшър, 1 — 1 и 1/2 гр.
кокалени лъжици за ошав, 2 тестета — 4 гр.
стари ъглови янове, 2 — 2 и 1/2 гр.
стари пердета за прозорци от басма, 5 — 1 гр.
мукавена мастилница и малка седефена сабя —
стари алжирски ихрами, 2 — 2 и 1/2 гр.
стари сини веленче, 3 — 4 гр.
червено памучно шилте, 1 — 3 гр.
стар ихрам, 1 — 1/4 гр.
стар юрган и чаршаф — 3 гр.
стар дюшек от домашен плат, 1 — 2 и 1/2 гр.
друг юрган, 1 — 3 гр.
стари златишки оглавници, 2 — 1 и 1/2 гр.
свещник, 1 — 1 гр.
желязна поставка, 1 — 3/4 гр.
други златишки янове, 2 — 3 и 1/2 гр.
износен килим, 1 — 8 гр.
стари кадифени лица за възглавници, 13 — 26 гр.
друго килимче-седжаде, 1 — 2 гр.
сребърен часовник — 10 гр.
сребърен нож, 1 — 2 и 1/2 гр.
броеница, 1 — 24 акч.
сребърен съд за розова вода и кадилница, 2 — 42 и 1/2 гр.
бакърени съдове, 23 оки — 25 гр. и 35 пари.
други стари тенджери, 3 и 1 капак, 5 оки, по 96 — 480 акч.
леген и ибрик, 2 оки, по 135 — 2 гр. и 10 пари.
друг леген, 1 — 1 и 1/2 оки, по 135 — 1 и 1/2 гр. и 7 пари.
други бакърени съдове, 13 оки, по 96 — 10 гр. и 1/2.
други бакърени съдове, 35 и 1/2 оки — 40 гр. и 7 пари.
[Протоколът е недовършен.]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/8, л. 35а—I.

---

[1] Написано زنكارى •

[2] Написано ج: •

[3] Написано ساچاقلی.

[4] Написано يدكلورتوسى.

[5] Чете се منطارى — „гъба".

20. На силяхдаря Ессеид Мехмед Ага. 1750 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на силяхдаря Ессеид Мехмед Ага.

Бившият мютеселим, силяхдарят Ессеид Мехмед Ага, син на Ессеид Мустафа, жител на мах. Шиджаа Факих в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени благородната му съпруга Емтуллах хатун, дъщеря на Ессеид Хюсеин Ага, малолетната му рождена дъщеря Атике и еднородният му брат Ессеид Елхадж Ахмед Ага, син на споменатия Ессеид Мустафа, който липсва от града. След това с участието на спомената благородна съпруга Емтуллах, която като майка на спомената малолетна Атике е била определена за нейна настойница и натоварена да се грижи за нейните дела, посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено чрез законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 7-ия ден на щастливия месец рамазан на 1163 г. [10. VIII. 1750 г.].

къща в спомената махала — 150 000 акч.
износен аленочервен кафтан — 600 акч.
още 3 кафтана от истанбулски „шал" — 1800 акч.
антерии от „кутни, „кермуд" и „шал"; 7 — 3600 акч.
аленочервен биниш от груба „чоха" — 3000 акч.
джеляйи от „аладжа" — 660 акч.
стари зъбуни, 2 — 240 акч.
стар биниш от бяла „чоха", 1 — 600 акч.
стар чакшър от „соф", 1 — 120 акч.
пояси от Кербеля[1], 2 — 480 акч.
пояс от . . .[2] „шал" — 2640 акч.
друг пояс от . . .[3] „шал" — 1800 акч.
стар бял пояс с ремък — 120 акч.
червена риза от „чоха" — 240 акч.
посребрена хаша от лилава „чоха" — 19 200 акч.
нож с дръжка, покрита със скъпоценни камъни, 1 — 12 000 акч.
сребърен стенен часовник — 3000 акч.
сребърни съдове, 13 [или] 106 дирхема; по 20 — 2120 акч.
посребрени ножове, 3 и ханджер, 1 — 2400 акч.
гребен и кесия — 360 акч.
сърмено керраке, помощни шивашки материали и ширит от сърма и коприна — 1500 акч.
посребрена халка — 360 акч.
ножчета за нокти, 2 — 6 акч.
пистолети, 2 — 120 акч.
броеници, 3 и ножица, 1 — 180 акч.

предпазител (за книга), 1 том — 180 акч.
старо канцеларско бюро — 600 акч.
постилки за софа от червена „чоха“, 3 — 2400 акч.
вносно платно, 2 и 1/2 топа — 420 акч.
покривка за легло, 1 — 120 акч.
шуба-биниш от „кермуд“ и кожа от степна лисица — 1800 акч.
шуба от „шал“ и кожа от петнисти катерици — 4200 акч.
шуба от червена „чоха“ и кожа от корема на азак(?)[4] — 8400 акч.
стара шуба-джюббе от кожа от краката — 480 акч.
египетски кърпи, 1 чифт — 240 акч.
кърпи за ядене от платно, 2 — 960 акч.
покривки, 2 — 120 акч.
нови саръци, 2 — 1680 акч.
истанбулски ботуши, 5 чифта — 1200 акч.
истанбулски мест, 5 чифта — 750 акч.
обикновени мест, 6 чифта — 360 акч.
шуба-биниш от син „кермуд“ и кожа от рис — 4800 акч.
шуба от „соф“ с тъмен цвят и катерички кожи — 3000 акч.
шуба-биниш от „кермуд“ и кожа от корема на степна лисица — 5400 акч.
друга шуба от „соф“ с тъмен цвят и катерички кожи — 2400 акч.
друг пешкир от плат — 240 акч.
нов пояс за седло със стремена, 1 — 720 акч.
стара шуба за цял ръст от зелена „чоха“ и кожа от корема — 2400 акч.
износена шуба от кафява „чоха“ и кожа от врата на степна лисица, 1 — 6600 акч.
червена груба „чоха“, 5 лакти — 1800 акч.
аленочервена груба „чоха“, 4 лакти — 1920 акч.
още аленочервена ним(?)[5] „чоха“, 4 лакти; по 240 — 960 акч.
аленочервена френска „чоха“, 2 лакти; по 240 — 480 акч.
нова кожа от корема, за пояси, 2 листа — 1440 акч.
разнородна кожа от главата, 2 листа — 1440 акч.
седжаде от о-в Хиос — 600 акч.
друго седжаде от о-в Хиос, 1 — 1800 акч.
друго седжаде от о-в Хиос — 1800 акч.
стара хермелинова кожа без подплата — 480 акч.
шуба за цял ръст от жълта „чоха“ и кожа от опашката — 13 200 акч.
шуба от лилава „чоха“ и кожа от врата на бяла лисица, 1 — 12 000 акч.
стари шуби, зелена и черна, 2 — 2400 акч.
чакшър от „соф“ — 600 акч.
биниш от бяла „чоха“ — 1200 акч.
стара хаша от Баня Лука[6] — 480 акч.
черно конско покривало, 1 — 120 акч.
тюркани, дамаски модел — 1200 акч.
[същият] модел от лилава „чоха“ — 1200 акч.
старо джюббе от бяла „чоха“ — 240 акч.
кесия за пищов, 1 — 60 акч.
стара шуба-джюббе от степна лисица — 600 акч.
стара шуба-джюббе от хермелин — 600 акч.
покривки, 2 — 240 акч.
грубо перде от „аба“, 1 — 120 акч.

стари възглавници, 2 — 240 акч.
малко каличе-седжаде — 240 акч.
чакшър от „чоха“, 1 — 480 акч.
посребрено седло от кадифе с принадлежностите му — 3000 акч.
подплатена кожа — 1800 акч.
жълт алжирски ихрам, 1 — 300 акч.
стари килими, 2 — 360 акч.
друг килим, 1 — 480 акч.
сребърни кадилница и съд за розова вода — 4800 акч.
бели сребърни принадлежности за впрягане на кон заедно с гаддаре, боздуган и синджирена юзда — 22 800 акч.
други сребърни принадлежности, гаддаре, боздуган и синджирена юзда — 13 200 акч.
сребърни оръжия за нападане и гаддаре — 9600 акч.
сребърни пищови с кобура, 1 чифт — 1800 акч.
сребърна сабя дамаскиня със сребърна връзка — 4800 акч.
друг чифт сребърни пищови с кобура — 4800 акч.
пищов с. . .[7] приклад — 960 акч.
пиринчени стремена с позлата, 1 чифт — 480 акч.
пиринчени стремена, 2 чифта — 780 акч.
позлатени леген и ибрик, янинска изработка — 1440 акч.
сахани с капаци, 10, по 180 — 1800 акч.
пушка бойлия — 1800 акч.
тас за път — 360 акч.
друга пушка бойлия — 2400 акч.
фълъната, 1 — 960 акч.
кафе, 80 оки, по 210 — 16 800 акч.
юрган и чаршаф от „хатайи“ — 1200 акч.
юрган от Кербеля — 600 акч.
юрган от „хатайи“ — 1440 акч.
стар сърмен юрган, 1 — 1800 акч.
стар бродиран истанбулски юрган — 1200 акч.
лице за възглавница, 1 — 120 акч.
нов габровски килим — 1200 акч.
бял памучен пояс — 300 акч.
друг габровски килим — 960 акч.
червен памучен пояс, 1 — 600 акч.
лице за възглавници с украса, 5 — 600 акч.
седжаде [изработено] от златишкия еснаф — 300 акч.
каличе-седжаде, 1 — 120 акч.
фарфорови филджани и чаши с лъскави поставки — 1800 акч.
постилки в лятната стая: възглавници, 18; ниски миндери, 4; миндери, 5; шилте, 4 — 13 200 акч.
постилки в стаята за чеиза: дълги възглавници, 12 — 4800 акч.
големи свещници, 2 — 240 акч.
малки постилки с възглавници, 6 — 2400 акч.
тенджери, 7, по 240 — 1680 акч.
сахани с капаци, 11 — 1800 акч.
тепсии за бюрек, 2 — 600 акч.
голяма тепсия, 1 — 1200 акч.
тасове с капаци, 2 — 360 акч.

ибрици за кафе, 4 — 300 акч.
леген за измиване, 1 — 300 акч.
черни гююмове, 2 — 420 акч.
легени, 2 и ибрици, 2 — 600 акч.
ечемик в хамбара, 15 килета по 600 — 9000 акч.
ръчно изработена гривна, 1 — 60 акч.
кърпи за кафе, износени, 2 броя — 240 акч.
посребрен камшик — 120 акч.
ножица за восък, 1 — 15 акч.
лъжици за ошав, направени от орехово дърво, 3 тестета по 240 — 720 акч.
везна за злато, 1 — 60 акч.
тулумба(?)[8] ширит, 1 топ 600 акч.
още известно количество тулумба ширит — 400 акч.
копринен ширит — 600 акч.
златен стенен часовник, 1 — 6000 акч.
шуба-джюббе от видра — 1800 акч.
фино изработен пояс, 1 — 2400 акч.
алест кон, 1 — 8400 акч.
сив товарен кон — 2040 акч.
друг сив товарен кон, 1 — 2040 акч.
друг сив товарен кон, 1 — 2040 акч.
друг товарен[9] кон — 2040 акч.
животните, обработваемите земи и наличният добив в чифлика, намиращ се в с. Илиянци[10] — 120 000 акч.
воденица с 5 камъка в с. Маслово[11] — 72 000 акч.
баничарска фурна в пазарището Пиринджилер — 33 600 акч.
дългът на търговеца Давид от заем с разписка — 360 000 акч.
дългът на Абди Беше — 21 600 акч.
дългът на Ессеид Али Челеби от заем с разписка — 30 000 акч.
дългът на попа на Перник[12] от заем с разписка — 13 920 акч.
дългът на раята на с. Кътина[13] от стойността на пшеницата с разписка — 6000 акч.
дългът на ковача от с. Храсник[14] от стойността на вола — 1800 акч.
дългът на субашията на чифлика от заем — 1320 акч.
дългът на Тричко от с. Перник от стойността на вола — 1440 акч.
дългът на воденичаря от Маслово — Никола, от заем — 1320 акч.
остатъкът от дълга на Спас от с. Маслово от заем — 390 акч.
остатъкът от дълга на мюсюлманското население на Перник — 1200 акч.
дългът на свещаря от с. Кътина от стойността на кравата — 1320 акч.
дългът на сердаря Ессеид Чавуш Ага от заем — 6000 акч.
дългът на Дели Ахмед Ага от стойността на пшеницата — 1980 акч.
остатъкът от задълженията на подчинените села — 48 540 акч.
задълженията на раята от подчинените села срещу джизието и други различни данъци за [11]63 г.[15] — 166 500 акч.
дългът на населението на с. Илиянци от заем — 18 540 акч.
Всичко: 1 395 256 акч.[16]
От тях приспаднати:
разходи за погребението и за нощни молитви по завещание — 14 400 акч.
такса за подялба — 35 760 акч.
за данъци и за обслужване — 6000 акч.

за описване, регистриране и призоваване в съда — 6000 акч.

доказан дълг към благородната му съпруга — сумата, уговорена при бракосъчетанието — 30 000 акч.

доказан дълг от частта му от зеамета — посредством наследниците му — 6000 акч.

доказан дълг от слама — посредством наследниците му — 3600 акч.

доказан дълг от стойността на бивола — 3600 акч.

доказан дълг от стойността на лекарствата за времето, когато е боледувал — 3000 акч.

доказан дълг от разходите по чифлика — посредством споменатите наследници — 1800 акч.

доказан дълг към базарбашията Сюлейман от стойността на зърнени храни — 6000 акч.

доказан дълг към Ессеид Осман Ага и Ессеид Хасан Ага от заем — 58 440 акч.

пари за разходи на чокадаря, изпратен от наследниците до Негово превъзходителство валията на Мора, милостивия Ахмед Паша — 6000 акч.

пари за разходи, дадени на Мустафа Беше от наследниците във връзка с делото на споменатия Ессеид Ахмед Паша — 1200 акч.

доказан дълг към Абделфетах Беше чрез прехвърляне — 7200 акч.

доказан дълг към търговеца Давид от заем с разписка — 105 600 акч.

доказан дълг към калайджията Андрея от стойността на калаените съдове — 1440 акч.

доказан дълг към евреина Ашир от стойността на розово сладко и 100 броя стъклени листове — 1380 акч.

различни дългове от подробния регистър от стойността на хляба, овчето месо, меда и олиото — 12 000 акч.

Всичко приспаднати: 309 420 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците: 1 085 841 акч.

дял на споменатата съпруга — 135 730 акч.

дял на споменатата дъщеря — 542 920 акч.

дял на споменатия брат — 407 190 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 17, с. 15 — II.

---

[1] Местност в Ирак.

[2] Думата се чете بلانبوش, но смисълът не е ясен.

[3] Същата дума.

[4] Написано ازاق — неясна по смисъл.

[5] Написано نيم и вероятно означава вид „чоха".

[6] Град в Югославия.

[7] Думата се чете بنحادنيا.

[8] Ясно се чете طولومبه. Думата означава „помпа", но в съчетанието с „ширит" смисълът не е ясен.

[9] Тук са употребени два термина със значение на „товарен кон" — يخانه باركير.

[10] Село в Софийски окръг, днес слято със София. Написано ايليانجه.

[11] Написано ماصلوه. Днес с. Обединение, Софийско.

[12] Написано پرنيك. Днес град Перник.

[13] Село в Софийско. Написано قطنه.

[14] С. Расник, Пернишки окръг. Написано حراسنك.

[15] 1749—1750 г. по християнското летоброене.
[16] Вернияг сбор е 1 393 101 акчета.

21. На съдебния писар Мустафа Ефенди. 1750 г.

Писарят в съда Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди, син на Ибрахим Ефенди, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София и имам на същата, впоследствие се простил с временния свят. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Фатма хатун, дъщеря на Махмуд Ага, пълнолетният му рожден син Молла Али, малолетните му рождени синове Молла Ахмед и Молла Абделвехаб, пълнолетните му рождени дъщери Зейнеб и Атике и пълнолетният му син Абдулрахман, който е изчезнал и местонахождението му не е известно. След това с участието на съпруга на споменатата Зейнеб, записан в кадийските регистри като нейн пълномощник — Осман Ага, син на Али Ага; съпруга на споменатата Атика, записан в кадийските регистри като нейн пълномощник — Али Ага, син на Мехмед Ага; споменатия Молла Али и споменатата съпруга Фатма; и на шериатския съд, натоварен да се грижи за делата на споменатите малолетни Молла Ахмед и Молла (Абдел) Вехаб и задържал в свои ръце техните наследствени дялове, както и дела на изчезналия Абдулрахман, е било описано наследството и разпродадено по цени, определени от вещи лица. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 27-ия ден на щастливия месец сафер на 1163 г. [5. II. 1750 г.].
Коран — 1800 акч.
друг Коран — 2400 акч.
друг Коран — 1200 акч.
регистри, 27 тома — 3240 акч.
златен стенен часовник, 1 — 7200 акч.
друг стенен часовник от черупка на морска костенурка — 4800 акч.
друг стенен часовник — 1200 акч.
2 гребена с кесии — 360 акч.
лъскаво ножче за подостряне, 1 — 180 акч.
още 2 ножчета за подостряне — 60 акч.
посребрен нож с черна дръжка — 840 акч.
чифт пояси със сребърна предна част — 900 акч.
лули, 130 — 1200 акч.
огнива, 5 — 120 акч.
клечки за зъби, 70 — 480 акч.
кехлибарен и пурпурночервен наустник за лула — 60 акч.
вътрешни части за чибуци, 13 — 35 акч.
листа за баня — 30 акч.

маши за тютюн, 3 — 180 акч.
броеница от сандалово дърво — 240 акч.
друга броеница — 300 акч.
друга броеница — 180 акч.
друга броеница — 120 акч.
будилник, 1 — 4200 акч.
кехлибарена броеница — 180 акч.
друг стар гребен и кесия — 30 акч.
кесии за часовник и пари, 2 — 69 акч.
бронзова кутия, 1 — 15 акч.
бюро, 1 — 2520 акч.
посребрена кутия от сандалово дърво — 540 акч.
филджани за шербет, 10 — 1200 акч.
още 6 филджана — 90 акч.
още 6 филджана — 390 акч.
още 2 филджана — 315 акч.
още 14 филджана — 390 акч.
стар чакшър от „соф", 1 и връзки за завързване — 315 акч.
джюббе от виолетова „чоха" — 720 акч.
стар кафтан от „аладжа", 1 — 320 акч.
стар биниш от виолетов „шал", 1 — 600 акч.
стар чакшър от „чоха", 1 — 310 акч.
стара бяла антерия, 1 — 110 акч.
старо бяло саде, 1 — 110 акч.
друго старо бяло саде — 320 акч.
друго бяло саде — 365 акч.
друга бяла антерия — 210 акч.
малък сандък от кипарисово дърво, 1 — 300 акч.
шуба от виолетов „шал" и тъмни катерички кожи — 2800 акч.
шуба-биниш от „чоха" и кожа от корема — 1700 акч.
шуба от зелена „чоха" и кожа от главата — 3600 акч.
унгарски сандък, 1 — 310 акч.
стара шубе-джюббе от „кермуд" — 250 акч.
друга стара шуба с кожа от главата — 610 акч.
друга шуба, човешки бой, от зелена „чоха" и кожа от корема — 2150 акч.
чакшър от „соф", 1 — 703 акч.
желязна пръчка на огнестрелно оръжие, 1 — 30 акч.
биниш от виолетов „шал" — 2050 акч.
стара шуба, човешки бой, от катерици — 725 акч.
друга стара шуба, човешки бой, от катерици — 4400 акч.
кафтан от дамаска „аладжа", 1 — 1115 акч.
фередже от виолетов „соф", 1 — 1620 акч.
фередже от жълт „соф", 1 — 1220 акч.
капама от виолетов „кутни" — 1000 акч.
шуба-джюббе от жълт „шал" — 1050 акч.
бял биниш от „чоха", 1 — 1005 акч.
шуба, човешки бой, от лилава „чоха" и кожа от корема — 3610 акч.
долама от зелена „чоха", 1 — 610 акч.
друго фередже от „соф" — 760 акч.

джюббе от „шал“ и копчета от смола(?)[1] — 1010 акч.
стар пояс, 1 — 150 акч.
стар кемер-кушак с връзките — 750 акч.
голям сандък от кипарисово дърво — 1000 акч.
долама от жълта „чоха“, 1 — 570 акч.
антерия от плат — 665 акч.
стар чакшър, 1 — 305 акч.
стар пояс от „шал“, 1 — 100 акч.
2 комплекта сребърни съдове, 30 и 1/2 дирхема, по 30 — 915 акч.
други 5 комплекта сребърни съдове, 75 дирхема, по 30 — 2190 акч.
други 8 съда от сребърен тел, 75 дирхема,по 24 — 1800 акч.
пояс за носене на пари от „халалъ“, 1 гаддаре, 1 боздуган 2550 акч.
посребрена ризница, 1 — 150 акч.
още 7 сребърни съда, 50 дирхема по 24 — 1200 акч.
стари чалми, 12 — 600 акч.
още 2 стари чалми — 100 акч.
стар башлък от „сая“, кесия и кобур — 1800 акч.
бакърени съдове, 84 оки по 100 — 8400 акч.
кафе, 68 оки по 180 — 12 240 акч.
голям казан от 10 оки по 100 — 1000 акч.
каличе-седжаде, 1 — 150 акч.
други 3 малки и големи[2] седжаде — 240 акч.
стара хаша, конска риза и конска ризница — 600 акч.
постилки, възглавници и миндер във външната стая — 2400 акч.
стари янове от кече, 2 — 450 акч.
износен габровски килим, 1 — 1050 акч.
юргани и покривки за легло, 7 — 1560 акч.
в дамската стая: 12 миндера, 12 възглавници, 4 яна и 1 кече — 4800 акч.
комплект от 4 възглавници, 1 дюшек, 8 възглавници, човешки ръст — 900 акч.
бронзови стремена, седло и принадлежностите — 600 акч.
пушка бойлия, 1 — 760 акч.
златен пръстен с нал(?)[3] — 1800 акч.
Коран, 1 — 330 акч.
палатка от черга, 1 — 1660 акч.
ибрици за кафе, 12 — 1080 акч.
каца, 1 с два товарни коня — 14 400 акч.
товарен кон за талига, 1 — 1800 акч.
пъстър товарен кон, 1 — 4200 акч.
железен мангал, 1 — 300 акч.
друг мангал, 1 — 270 акч.
други мангали, 4 — 300 акч.
комплект сребърна кадилница и съд за розова вода, 160 дирхема по 24 — 3840 акч.
робиня по произход от. . .[4] — 24 000 акч.
робиня от арменски произход, 1 — 42 000 акч.
оръжие за нападение, гаддаре и боздуган — 2640 акч.
къща с външна част в споменатата махала — 48 000 акч.
55 килета и 25 чанака пшеница в хамбара по 600 — 33 375 акч.
15 килета и 3 чанака ечемик в хамбара по 360 — 5427 акч.

26 килета и 5 чанака овес в хамбара по 300 — 7837 акч.
14 чанака просо в хамбара по 15 — 210 акч.
място за зеленчукова градина в околността на града — 3000 акч.
голяма плодна градина в местн. Корў баглар — 960 акч.
малка плодна градина в местн. Корў баглар — 1440 акч.
дреболии в къщата — 6000 акч.
дюкян с 1 кепенк в пазарището Курў чешме — 16 800 акч.
чисто масло, 100 оки по 30 — 3000 акч.
каца и 150 оки толум-сирене по 10 — 1500 акч.
дългът на Мустафа Бей от заем с разписка — 4800 акч.
дългът на Челеби Абделлятиф Ага с разписка от заем — 6000 акч.
дадени на джизиедаря за 1164 г.[5] за сметка на подчинените села — 60 000 акч.
частта му от илтизама в с. Илиянци и околностите за 1164 г. — 38 400 акч.
частта му от илтизама в с. Нух Ефенди[6] и околностите, пресметнато за споменатата година [1164] — 49 800 акч.
за вземане от [сумите], раздадени на вилаета до Димитровден на 1164 г. — 28 299 акч.
дългът на населението на с. Столник[7], останал след изчислението — 1994 гр.=239 280 акч.
дългът на населението на с. Нагбол(?)[8], останал след изчислението — 791 и 1/2 гр.=94 980 акч.
дългът на населението на с. Искрец[9], останал след изчислението — 427 гр.=51 285 акч.
дългът на населението на с. Ратьовица[10], останал след изчислението — 525 гр.=63 000 акч.
дългът на населението на с. Божур[11], останал след изчислението — 30 и 1/2 гр.=3660 акч.
дългът на населението на с. Батановци[12], останал след изчисленията — 1332 гр. и 11 пари=159 730 акч.
дългът на населението на с. Златуша[13], останал след изчисленията — 749 гр. и 1/2=89 940 акч.
дългът на населението на с. Каменица[14], останал след изчислението — 650 и 1/2 гр.=78 060 акч.
дългът на населението на с. Богданли[15], останал след изчислението — 584 и 1/2 гр.=69 900 акч.
дългът на населението на с. Драгичево[16], останал след изчислението — 289 гроша и 32 пари=34 776 акч.
дългът на населението на с. Луково[17], останал след изчисленията — 564 гр. и 18 пари=67 734 акч.

Споменатата съпруга Фатма хатун притежава чифлик в с. Елхадж Караман[18], спадащо към споменатия град [София]. В споменатия чифлик обаче се намират овце, волове, коне, кобили, биволици, юници, бикове и друг добитък, пшеница, ечемик, овес, сено, слама и различни инструменти, които са част от наследството на споменатия починал. По споразумение, за да стане възможно разграничаването и уточняването на тази част, по-долу са описани и подредени всички овце, волове, коне, крави, биволици, юници, бикове и друг добитък, както и пшеницата, ечемикът, овесът, сеното, сламата и инструментите.

25 килета пшеница по 720 — 18 000 акч.
10 килета ечемик по 480 — 4800 акч.
7 килета овес по 300 — 2100 акч.
15 коли слама по 180 — 2700 акч.
3 купи сено, 60 коли по 30 — 1800 акч.
223 овце по 150 — 33 450 акч.
33 броя кобили и кончета по 1200 — 39 600 акч.
5 крави по 1200 — 6000 акч.
4 телета по 600 — 2400 акч.
чифт волове, каруца, железа за ралото и други сечива — 24 000 акч.
чифт биволи, каруца и необходимите инструменти — 7200 акч.
бивол за разплод — 2400 акч.
млади биволици, 2 — 1200 акч.
биволица, 1 — 2400 акч.
телета, 5 — 1500 акч.
2 бакъра, 1 казан, 1 тепсия, 20 оки по 120 — 2400 акч.
Всичко — 151 950 акч.

1/2 от спомената сума — 75 975 акч., представлява наследство на починалия и подлежи на разпределение между наследниците. Останалата 1/2 от сумата — 75 975 акчета, представлява собственост на споменатата Фатма хатун и остава у нея.

Разходи, направени от Юсуф, който е настойник на жените и е натоварен да се занимава с чифлишките работи на малолетната дъщеря Хевва хатун.[19] Дългът на споменатия настойник — 18 090 акч.

налични пари — 1010 гр. и 18 пари=121 254 акч.
дългът на споменатия Молла Али — 23 гр. и 25 пари=2835 акч.
дългът на споменатата съпруга Фатма хатун — 5 гр.=600 акч.
Всичко: 1 707 854 акч.[20]
От тях приспаднати:
разходи за погребението и четене на нощни молитви по завещание — 24 000 акч.
такса за подялбата — 42 840 акч.
за данъци — 5400 акч.
за регистриране — 10 218 акч.
за обслужване — 6600 акч.
за чокадаря — 4830 акч.
за описване — 2880 акч.
за призоваване в съда — 2790 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 8622 акч.
за пътни разходи — 14 400 акч.
доказан дълг към съпругата, споменатата Фатма хатун, от заем — 42 000 акч.
доказан дълг към споменатата съпруга Фатма хатун — сумата, определена при бракосъчетанието — 6000 акч.
доказан дълг към евреина Сабунджи-оглу Сабутай от заем с разписка — 37 500 акч.
доказан дълг към евреина Ментеш-оглу Махир посредством прехвърляне— 17 280 акч.
доказан дълг към железаря Махмуд Ага от стойността на пиронитe — 2400 акч.

доказан дълг към бакалина Мевзи Мехмед Челеби от стойността на зърнените храни — 1140 акч.

доказан дълг към базарбашията Молла Сюлейман от стойността на зърнените храни — 2370 акч.

доказан дълг към евреина Давид от стойността на вещи — 18 000 акч.

доказан дълг към споменатия Давид от частта му в с. Нови хан[21] — 5880 акч.

доказан дълг към споменатия Давид, с прехвърляне, от частта на Конакчй Мехмед Ага — 10 800 акч.

доказан дълг към споменатия Молла Али от документи — 30 000 акч.

доказан дълг към Махзарбашъ Осман Ага, с прехвърляне — 1200 акч.

доказан дълг към Хасан Челеби от заплата — 7200 акч.

доказан дълг към немюсюлманина Кирчо от стойността на антериятa — 960 акч.

доказан дълг към евреина Захирия от стойността на захарта и копринените конци и др. — 8400 акч.

доказан дълг към касапина Осман Челеби от стойността на телешкото месо — 1602 акч.

доказан дълг към немюсюлманина Кярханеджи Стоилко от стойността на глинени съдове — 1080 акч.

доказан дълг към евреина Алсафан от стойността на захарта и зърното — 300 акч.

доказан дълг към немюсюлманина свещар от стойността на маслото за горене — 240 акч.

доказан дълг към субашията Хюсеин за разходи по чифлика — 6900 акч.

доказан дълг към касапина Али Беше от стойността на курбана — 240 акч.

доказан дълг към калайджията Андрея от стойността на калаени съдове — 1800 акч.

доказан дълг към мутафчията Елхадж Исмаил от стойността на вещи — 1494 акч.

доказан дълг към фурнаджията Молла Али от стойността на печенето — 900 акч.

доказан дълг към Бехайат Аджем от стойността на вещи — 10 800 акч.

доказан дълг към населението на вилаета от покупки — 12 000 акч.

доказан дълг към подковача Ибрахим от стойността на подкови — 738 акч.

доказан дълг към немюсюлманина Коста, от с. Златуша, от стойността на олио — 1248 акч.

доказан дълг към населението на Накбол(?) от стойността на документи — 1320 акч.

доказан дълг към населението на с. Батановци от стойността на документи — 3780 акч.

доказан дълг към Исмаил от заплата — 600 акч.

доказан дълг към Молла Йомер от стойността на 70 коли камък, по 16 — 840 акч.

доказан дълг към Кабани Елхадж Мехмед Ага от дела на с. Нух Ефенди — 1800 акч.

разходи по съдебните дела относно дълговете на споменатия починал и тяхното регистриране — 18 000 акч.

доказан дълг към населението на с. Нагбол(?) от стойността на. . .[22] — 1560 акч.

доказан дълг към имама на с. Орманлу[23] от стойността на олово — 960 акч.

доказан дълг към Манджа-заде Ибрахим Ефенди от стойността на. . . — 1020 акч.

доказан дълг към населението на с. Столник от стойността на дървения материал — 2760 акч.

доказан дълг към немюсюлманина Михо, от с. Столник, от стойността на кобилата — 720 акч.

към селата Луково, Богданли, Каменица и Драгичево — 48 000 акч.

за заплата на Пенчо[24] — 2400 акч.

дълг към сарача — 363 акч.

Всичко: 416 372 акч. Плюс прибавените по-късно суми за приспадане за с. Луково, Богданлия, Каменица, Драгичево, заплатата на Пенчо и дълга към сарача — 50 763 акч. — 467 135 акч.[25]

Остават за действително разпределение между наследниците: 1 291 482 акч. Без по-късно прибавените към общата приспадната сума 50 763 акч. — 1 240 719 акч.

дял на съпругата — 155 089 акч.

дял на сина — 217 126 акч.

дял на сина — 217 126 акч.

дял на сина — 217 126 акч.

дял на сина — 217 126 акч.

дял на дъщерята — 108 563 акч.

дял на дъщерята — 108 563 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 17, с. 28 — II.

[1] Написано چام كويكى.

[2] Тъй като самият термин „седжаде" означава малко килимче за молитва, в този случай, където срещаме съчетанието „джемаат седжадеси", явно става дума за килимче, предназначено за групова молитва.

[3] Думата е написана نعلى и означава „подкова", „шип", „гилза"и пр.

[4] Написано طوحاسنيه.

[5] По християнското летоброене 1751—1752 г.

[6] Вероятно с. Ноевци, Пернишки окръг. Написано نوح افندى.

[7] Село в Софийски окръг. Написано استولنك.

[8] Написано ناغبول. Неустановено.

[9] Село в Софийски окръг. Написано اسقرجه.

[10] Село в Софийски окръг. Написано راتوفجه.

[11] Вероятно с. Божурище, Софийски окръг, по-късно изселено. Написано بوژور.

[12] Днес с. Темелково, Пернишки окръг. Написано باطنوفچه.

[13] Село в Софийски окръг. Написано ازلاتوشه.

[14] Село в Софийски окръг. Написано قمانچه.

[15] Село Богданлия, Софийски окръг. Написано بوغدانلی.

[16] Село в Пернишки окръг. Написано دیراغچوه.

[17] Село в Софийски окръг. Написано لوقوه.

[18] Написано الحاج قره مان. Неустановено.

[19] Бележката не е ясна. Сред наследниците не фигурира такова лице.

[20] Точният сбор е 1 673 924 акч.

[21] Село в Софийски окръг. Написано تووحانه.

[22] Думата се чете بلدار, но значението ѝ не е ясно.

[23] С. Орманлия, по-късно преименувано на Лесново, Софийски окръг. Написано اورمنلو.

[24] Думата е написана без диакритични точки. Би могло да се чете и като Сичо, Сечо и пр.

[25] Верният сбор е 487 938 акч.

22. На Панайот, син на Костадин. 1756 г.

[Забележка в полето]: Кассам Дефтери на гърка Панайот.

Панайот, син на Костадин, син на Стойо, който в действителност е бил жител на град Мелник, но е упражнявал търговия на гръцкото пазарище в големия град София, впоследствие починал. Тъй като не са известни и открити неговите наследници, останалото от него имущество преминава към държавното съкровище. Субашията Ахмед Бей, натоварен от мютеселима Сеид Ага, пример за своите равни, който е чиновник по държавното съкровище в споменатия град, с участието на шериатския съд описа вещите на споменатия починал, намиращи се в дюкяна на споменатото пазарище и в стаите, които е заемал. След това се е установило и регистрирало, че жителите на споменатия град [Мелник], намиращи се като гости в споменатия голям град [София] — Димитри, Михаил и Дука, са рождени братя на споменатия починал. Тъй като споменатите Димитри, Михаил и Дука и тяхната майка Вирана(?)[1], жителка на споменатия град [Мелник], са наследници на споменатия починал, вещите в дюкяна и стаята бяха взети от [чиновника] на държавното съкровище и предадени на тях, за да бъдат разпределени помежду им със законна делба. Долунаписаното представлява опис на наследството.

Написано на 6-ия ден на великия месец шеввал на 1169 г. [5. VII. 1756 г.].

тъмночервен катър, 1 — 3600 акч.

памук, 2 денка — 4800 акч.

теглилка с тежините — 360 акч.

друга теглилка с тежините — 120 акч.

хастар, 9 топа — 540 акч.

памучни колани, 2 оки и 100 дирхема — 300 акч.
памучен ширит и мюневефил(?)[2] 2 оки и 100 дирхема — 390 акч.
куки, 5 оки — 750 акч.
лисичи [кожи], 5 — 750 акч.
заешки [кожи], 3 — 180 акч.
[кожа] на бялка[3], 1 — 180 акч.
шимал(?)[4] „чоха“, 2 и 1/2 лакти — 600 акч.
синя лондонска „чоха“, 2 лакътя — 360 акч.
памучни пештимали, 1 чифт — 120 акч.
„богасъ“, 23 [лакти] — 2760 акч.
сереска басма, 11 [лакти] — 1880 акч.
шимал „чоха“, червена, 6 лакти — 180 акч.
червен вносен плат, 4 [лакти] — 720 акч.
„аладжа“ от Маниса, 4 [лакти] — 780 акч.
солунски гайтан, 11 топа — 1320 акч.
двойни кърпи, 12 — 300 акч.
златишки кърпи, 15 и 1/2 топа — 1200 акч.
хавлиени кърпи, 2 — 120 акч.
бръсначи, 2 тестета — 120 акч.
драмско платно, 4 топа — 540 акч.
гладко памучно платно, 1 топ — 180 акч.
памучно платно, 14 лакътя — 150 акч.
пиринчени пояси, 8 чифта — 120 акч.
синьо йенишехирско платно, 5 топа — 600 акч.
бронзово кюлче, 1 и 1/2 оки — 300 акч.
дисаги от мушама, 1 — 420 акч.
памучни чапрази, 13 тестета — 240 акч.
друг солунски гайтан, 5 топа — 600 акч.
памучни конци, 1 ока — 150 акч.
вълнен гайтан, 1/2 ока — 120 акч.
червен мюневефил(?), 1 — 240 акч.
. . .[5] кърпи, 7 топа — 360 акч.
драмско платно, 3 топа — 480 акч.
етрополски черги, 6 — 720 акч.
хастар, 1 топ — 60 акч.
кеневирено платно, 55 лакътя — 600 акч.
дървено менгеме, 15 оки — 2700 акч.
кутия с тютюн, 1 — 120 акч.
сакъз, 80 дирхема — 120 акч.
кенар(?)[6] памук, 20 оки — 2700 акч.
памучен гайтан, 2 и 1/2 оки — 600 акч.
пипер, 2 и 1/2 оки — 600 акч.
тел, 1/2 ока — 120 акч.
големи везни, 1 — 480 акч.
големи, бродирани по краищата кърпи, 53 — 1200 акч.
халваджийска хартия, 5 тестета — 60 акч.
„вала“, 1 топ — 420 акч.
коприна за украшение, 1/2 ока — 1200 акч.
груба коприна със сърма, 2 и 1/2 оки и 100 дирхема — 2700 акч.
вълнен гайтан, 700 дирхема — 300 акч.

сахани, 3 — 180 акч.
50 оки реномиран тамян — 3000 акч.
сребърен гайтан, 2 — 120 акч.
сърма, 4 топа — 120 акч.
сърмена прежда, 5 мискала — 240 акч.
усукан хавлиен плат и ширит, 1 парче — 120 акч.
сребърен пояс, единичен — 120 акч.
шафран, 5 дирхема — 60 акч.
друг сребърен пояс, единичен — 120 акч.
сребърен часовник — 600 акч.
„кутии", 5 лакътя 540 акч.
тел за украшения, 50 дирхема 60 акч.
невернишки(?) гривни — 600 акч.
ножове със седефени дръжки, 2 — 60 акч.
сребърна ваза, 1 — 240 акч.
свещник, 1 60 акч.
бял памучен гайтан, 1 ока — 120 акч.
кенар памук, 1 и 1/2 оки — 240 акч.
кенар коприна и боядисана коприна, 2 и 1/2 оки — 3000 акч.
дрямски гайтан, 15 топа — 480 акч.
тел, 4 и 1 2 оки — 840 акч.
сереско платно мюневефил(?), 40 лакти — 60 акч.
памучни конци, 3 мискала — 60 акч.
жълт ибришим, 100 дирхема — 540 акч.
пчелен восък, 24 оки — 2880 акч.
тас за ошаф, 1 — 60 акч.
лилава боя(?)[7], 4 оки — 120 акч.
големи катинари, 3 — 180 акч.
джинджифил, 250 дирхема — 60 акч.
маниста, 16 оки — 960 акч.
принадлежности в дюкяна — 3000 акч.
мебелировка на стаята — 3000 акч.
налични пари в кесията — 12 849 акч.
дюкян в гръцкото пазарище — 40 920 акч.
Всичко: 120 000 акч.[8]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 3000 акч.
за данъци — 750 акч.
за описване и регистриране — 750 акч.
за чокадаря и за призоваване в съда — 600 акч.
разходи за погребението — 7500 акч.
обичайна такса за държавното съкровище — 6000 акч.
заплати за двете страни(?)[9] — 3000 акч.
Всичко приспаднати: 21 600 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 98 400 акч.
дял на майката — 16 432 акч.
дял на сина — 27 322 акч.
дял на сина — 27 322 акч.
дял на сина — 27 322 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/9, л. 5а — I.

[1] Написано ويرانو •

[2] Чете се مونوفيل • Вероятно е вид плат или дреха, но точното значение е неизвестно.

[3] Думата е написана твърде различно от речниковото изписване: صمصار вместо صانصار •

[4] Ясно се чете شيمال • със значение „север", но при съчетанието с думата „чоха" не се осмисля.

[5] Написано چوطه •

[6] Написано كنار и означава „край", „ивица на плат".

[7] Написано بقام • Думата означава „разноцветни бои".

[8] Точният сбор е 118 000 акч.

[9] Написано طرفين •

23. На поп Хранчо. 1756 г.

Поп Хранчо, син на Петко, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството му. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, християнката Аница, дъщеря на Йованчо, малолетният му син Мануил и малолетната му дъщеря Петра. След това с участието на споменатата съпруга Аница и на кредиторите посредством шериатския съд наследството е било описано и разпродадено на търг по цени, отговарящи на неговата стойност. Долунаписаното представлява опис на вещите.

Написано на 27-ия ден на свещения [месец] зилкаде на 1169 г. [23. VIII. 1756 г.].

калпаци от зелена „чоха", 8 по 90 — 720 акч.
калпаци от червена „чоха", 5 по 47 — 235 акч.
калпаци, пълнени(?)[1], 5 по 45 — 235[2] акч.
овчарски калпаци, 22 по 40 — 880 акч.
малки овчарски калпаци, 10 по 27 — 270 акч.
малки зелени калпаци от „чоха", 3 по 47 — 141 акч.
стари калпаци, 2 — 72 акч.
калпаци от „чоха", 4 по 105 — 420 акч.
невернишки калпаци, 8 по 21 — 168 акч.
други калпаци, 2 — 54 акч.
малък калпак, 1 — 47 акч.
други калпаци, 3 — 45 акч.
калпаци с бордюр от кожа на видра, 11 по 105 — 1155 акч.
келлепуш от бледовиолетова „чоха", 13 по 24 — 312 акч.
келлепуш от червена „чоха", 2 — 54 акч.
келлепуш със сърма, 15 по 6 — 90 акч.
стар биниш от „чоха", 1 — 120 акч.

. . .[3], 1 тесте — 370 акч.
други келлепуш, 10 — 90 акч.
„аба“ за калпаци, 8 по 18 — 144 акч.
келлепуш от „аба“, 10 тестета — 400 акч.
други келлепуш от „аба“, 18 тестета по 48 — 864 акч.
келлепуш от „сая“, 2 — 108 акч.
[калпак] с бордюр от овча вълна(?)[4], 1 — 90 акч.
други [калпаци] от овча вълна, 3 — 225 акч.
броеници, 12 — 120 акч.
черни кожи, 2 — 102 акч.
гребен и кесия — 30 акч.
такета от плат, 14 по 22 — 294 акч.
овчарски калпаци, 12 по 40 — 480 акч.
калпаци от зелена „чоха“, 2 — 240 акч.
калпаци без украшения, 2 — 80 акч.
малък калпак, 1 — 47 акч.
стари калпаци, 2 — 72 акч.
други калпаци, 3 — 141 акч.
друг калпак, 1 — 27 акч.
стари келлепуш, 2 тестета — 80 акч.
черна кърпа, 1 — 150 акч.
стари аби, 2 — 30 акч.
кози кожи, 6 — 45 акч.
черни кожи, 3 — 45 акч.
парче червена „чоха“, 1 — 180 акч.
таке от платно, 1 — 18 акч.
старо платно „дими“ — 30 акч.
парче памучна „аладжа“, 1 — 30 акч.
парче „чоха“, 1 — 30 акч.
виолетови келлепуш, 8 по 24 — 192 акч.
келлепуш от червена „чоха“, 2 — 54 акч.
келлепуш от „аба“, 5 тестета — 240 акч.
черни бордюри, 3 — 306 акч.
черни кожи, 4 и 1/2 по 42 — 189 акч.
още черни кожи, 27 — 405 акч.
стари келлепуш от „чоха“, 3 — 180 акч.
„аба“ за калпаци, 5 — 90 акч.
черни парчета, 2 — 30 акч.
черна кожа, 1 — 57 акч.
такета, 3 — 30 акч.
ножици, 2 — 105 акч.
сандък с дреболии — 160 акч.
кожи от яре, 20 — 60 акч.
платно за кърпи, 12 — 144 акч.
парче плат, 1 — 60 акч.
парче „кутни“, 1 — 60 акч.
чорапи, 2 чифта — 18 акч.
оловени мастилници, 2 — 180 акч.
оловен ибрик[5]
памучни конци, 15 лакти — 180 акч.

ленени конци, 55 лакти — 825 акч.
дългът на Саръджа Никола от съдружническите стоки — 4800 акч.
нов биниш от лилава „чоха“, 1 — 1170 акч.
лозе в Коньовица, намираща се в земите на Земяне — 600 акч.
Всичко: 20 080 акч.
От тях приспаднати:
такса за делба — 401 акч.
за данъци — 135 акч.
за описване и регистриране — 135 акч.
за погребението — 1626 акч.
Всичко приспаднати: 2867 акч.
Остават за действително разпределение между кредиторите: 17 213 акч.
неоспорим дълг към евреина Аврам от заем — 29 520 акч., според дела — 9086 акч.
неоспорим дълг към евреина Мекич-оглу Лиджи[6] от заем — 8880 акч., според дела — 2233 акч.
неоспорим дълг към евреина Моше от Самоков от заем — 2720 акч., според дела — 2068 акч.
неоспорим дълг към чохаджията Исраил от стойността на вещи — 2280 акч., според дела — 701 акч.
неоспорим дълг към Мурад Беше от стойността на вещи — 1800 акч., според дела — 554 акч.
неоспорим дълг към Дестеджи[7] Бошнак от стойността на вещи — 2280 акч., според дела — 701 акч.
неоспорим дълг към Сюлейман Беше от стойността на вещи — 1200 акч., според дела — 369 акч.
неоспорим дълг към евреина Майир от заем — 1200 акч., според дела — 369 акч.
неоспорим дълг към немюсюлманина Христо от наема за дюкяна — 1080 акч., според дела — 332 акч.
наоспорим дълг към калфата му Стоян от заплатата — 960 акч., според дела — 295 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 9, л. 7а — II.

---

[1] Написано دولمه.

[2] Точното изчисление е 225.

[3] Написано دوبروونديك, т. е. Дубровник, но смисълът не е ясен.

[4] Думата е написана погрешно: قورجيك вместо قيورجق.

[5] Оценката не е посочена.

[6] Написано مكيچ اوغلى لدز.

[7] Написано دستەجى.

24. На Велика и Томо. 1756 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на Томо.[1]

Християнката Велика, дъщеря на Пелид, жителка на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени съпругът ѝ Томо, пълнолетните ѝ синове Младен и Стойчо, малолетният ѝ син Йованчо и малолетната дъщеря Господинка. След подялбата споменатият Томо също починал и за негови наследници били определени и обявени според шериатския обичай синовете му Младен, Стойчо и Йованчо и дъщеря му Господинка. След това с участието на споменатите наследници и посредством шериатския съд наследството на починалия бе описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 3-ия ден на забранения [месец] мухаррем на 1170 г. [28. IX. 1756 г.].

стари черги, 9 — 540 акч.
стар малък дюшек — 120 акч.
стари възглавници, 6 — 360 акч.
други стари възглавници, 2 — 120 акч.
малки миндери, 4 — 120 акч.
стар дебел зъбун, 1 — 30 акч.
стар мюневефил (?) от „аба“ — 60 акч.
стари лица за възглавници, 2 — 60 акч.
чорапи, 1 чифт — 15 акч.
памучни конци, 50 дирхема — 30 акч.
друг стар мюневефил (?), 1 — 45 акч.
стари чували, 2 — 90 акч.
стар зъбун от „аба“, 1 — 15 акч.
тезгях, 1 — 240 акч.
стар сахтиян, 1 — 30 акч.
бъчви, 2 — 30 акч.
стар пояс, 1 — 15 акч.
стара шуба от „бухасъ“[2], 1 — 120 акч.
старо джюббе от „чоха“, 1 — 240 акч.
стара шуба-биниш от „чоха“, 1 — 480 акч.
стар зъбун от „аба“, 1 — 60 акч.
стари миндери от червена „аба“, 2 — 30 акч.
бакъри, 2 — 240 акч.
сахани, 8, 3 оки по 120 — 360 акч.
други 7 сахани, 3 оки по 120 — 360 акч.
лозе в Коньовица, 1 — 240 акч.
. . .[3] — 356 акч.
сребърни гривни, 1 чифт — 600 акч.
монети от по пет и по четира пари — 720 акч.
сребърен преден (?)[4] пояс, 1 чифт — 480 акч.
дървени сандъци, 2 — 60 акч.
частта му от глинените съдове в работилницата на съдружника му — 999 акч.
лозе в с. Войнуговци[5], 1 — 240 акч.
Всичко: 7505 акч.
От тях приспаднати:

такса за подялба — 190 акч.
за описване и регистриране — 45 акч.
за чокадаря — 45 акч.
за призоваване в съда — 30 акч.
Всичко приспаднати: 360 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 7145 акч.
дял на сина — 2040 акч.
дял на сина — 2040 акч.
дял на сина — 2040 акч.
дял на дъщерята — 1020 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/9, л. 8б — II.

---

[1] Тук починалата Велика не е отбелязана.

[2] Написано بوحاسی • По-често се среща изписано като بوغاسی • но означава едно и също понятие — „вид плат за подплата".

[3] Чете се بورچلنك • Само چلنك означава „венец", но тук значението не е ясно о

[4] Написано اوك قوشاق •

[5] Село Войняговци, Софийски окръг. Написано وينوغوفچه •

25. На Магда. 1756 г.

[Забележка в полето]: Късмет дефтери на християнката Магда.

Християнката Магда, дъщеря на Никола, жителка на мах. Чаир в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени рожденитѝ братя Пешо и Спас и рожденитѝ сестри Оргата (?)[1] и Гюргя. След това с участието на споменатите наследници посредством шериатския съд наследството на споменатата починала бе описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 3-ия ден на забранения [месец] мухарем на 1170 г. [28. IX. 1756 г.].

кеневирени конци, 15 лакти по 12 — 180 акч.
стар учкур, 1 — 15 акч.
кърпа, 1 — 21 акч.
колан, 1 — 60 акч.
парче платно, 1 — 15 акч.
друга кърпа, 1 — 21 акч.
старо лице за възглавница, 1 — 30 акч.
терлици от „чоха", 1 чифт — 45 акч.
други парчета платно, 2 — 30 акч.
чифт чорапи — 15 акч.
други лица за възглавници, 2 — 60 акч.
стар мюневефил (?) — 360 акч.
друго платно, 3 — 45 акч.
друга кърпа, 1 — 21 акч.
други парчета платно, 2 — 30 акч.
кърпа за глава, 1 — 90 акч.

забрадка, 1 — 15 акч.
други чорапи, 1 чифт — 15 акч.
ножове, 2 и шишове, 2 — 30 акч.
дюшек, 1 — 300 акч.
„бухасъ“, 1 и 1/2 лакти — 33 акч.
други парчета платно, 2 — 30 акч.
стари сандъци, 2 — 30 акч.
стар чаршаф, 1 — 30 акч.
масло за свещи, 100 дирхема — 30 акч.
сандък, 1 — 9 акч.
възглавници, 2 — 60 акч.
малка възглавница, 1 — 15 акч.
памучни конци, 50 дирхема — 30 акч.
памук, 100 дирхема — 18 акч.
корита, 2 — 18 акч.
глинени съдове, 6 — 30 акч.
паница и 8 оки пшеница — 30 акч.
стари черги, 4 — 360 акч.
кирпич, 25 — 15 акч.
овце, 15 по 120 — 1800 акч.
крава с теле — 720 акч.
съдове за вино от олово, 2 — 120 акч.
бакърени съдове, 12 оки и 300 дирхема по 150 — 1913 акч.
къща в споменатата махала, 1 — 4800 акч.
Всичко: 11 489 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 288 акч.
за данъци — 50 акч.
за описване и регистриране — 40 акч.
за чокадаря — 40 акч.
за призоваване в съда — 20 акч.
за погребение — 462 акч.
Всичко приспаднати: 900 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 10 589 акч.
дял на брата — 3528 акч.
дял на брата — 3528 акч.
дял на сестрата — 1764 акч.
дял на сестрата — 1764 акч.

Сигн. Соф кадийски регистър S 312 9, л. 8б — III.

---

[1] Написано اورغاتو.

26. На Гюргя. 1757 г.

Християнката Гюргя, дъщеря на Пелид, жителка на мах. Хас Бига в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници бяха определени и обявени еднородната ѝ сестра Кръстана и другата ѝ сестра Цвета, която липсва от града. След това с участието на споменатата сестра Кръ-

стана, назначена и определена според шериатските правила да задържи и запази дела на споменатата сестра, която липсва, и посредством шериатския съд наследството ѝ бе описано и разпределено посредством законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 9-ия ден на единствения [месец] реджеб на 1170 г. [30. III. 1757 г.].

1 къща в споменатата махала — 8400 акч.
1 стара черга — 480 акч.
стари възглавници, 5 — 90 акч.
старо чердже, 1 — 120 акч.
стари миндери, 3 — 180 акч.
стар мюневефил (?)[1] — 60 акч.
голям бакър, 1 — 240 акч.
малък бакър, 1 — 120 акч.
стара тава, 1 — 60 акч.
дъсчени сандъци, 2 — 45 акч.
стара мотика, 1 — 30 акч.
стара коса, 1 — 15 акч.
пиростия, 1 — 45 акч.
брадва, 1 — 45 акч.
решето, 1 — 18 акч.
дървени тепсии, 2 — 15 акч.
голяма бъчва, 1 — 60 акч.
стари корита, 2 — 24 акч.
верига за огнище, 1 — 9 акч.
друга малка бъчва, 1 — 30 акч.
1 брава и 1 сърп — 16 акч.
дреболии в къщата — 180 акч.
други 3 малки бъчви — 90 акч.
1/2 киле пшеница — 120 акч.
Всичко: 10 492 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 261 акч.
за данъци — 66 акч.
за описване и регистриране — 66 акч.
за чокадаря — 66 акч.
за призовкаря — 36 акч.
Всичко приспаднати — 495 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 9997 акч.
дял на сестрата — 4998 акч.
дял на сестрата — 4998 акч.
неразделено 1 акче.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 16, с. 85 — II.

[1] Думата е написана منو فل.

27. На Цона. 1757 г.

Християнката Цона, дъщеря на Герго, жителка на мах. Хас Бига в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени еднородната ѝ сестра Цвета, дъщеря на споменатия Герго, и синът на еднородната ѝ сестра — Дойко, син на Цветко. След това с участието на споменатите наследници посредством шериатския съд наследството на споменатата починала бе описано и продадено на търг. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 25-ия ден на [месец] шабан на 1170 г. [15. V. 1757 г.].

къща в споменатата махала — 6840 акч.
стар миндер, 1 — 161 акч.
стар миндер, 1 — 74 акч.
стар миндер, 1 — 108 акч.
стар миндер, 1 — 35 акч.
стар килим, 1 — 102 акч.
стара черга, 1 — 265 акч.
стара черга, 1 — 40 акч.
стар чувал, 1 — 40 акч.
стара черга, 1 — 265 акч.
стар чувал, 1 — 40 акч.
стара черга, 1 — 51 акч.
стара черга, 1 — 275 акч.
старо сукно — 18 акч.
стара черга — 71 акч.
старо кебе, 1 — 30 акч.
стар чувал, 1 — 5 акч.
възглавница, 1 — 45 акч.
друга възглавница, 1 — 45 акч.
друга възглавница, 1 — 37 акч.
стара шуба-джюббе, 1 — 50 акч.
черна „аба“, 17 лакти по 16 — 272 акч.
стара риза, 1 — 92 акч.
друга стара риза — 165 акч.
бяла аба — 220 акч.
шуба от „богасъ“, 1 — 207 акч.
лице за дюшек, 1 — 130 акч.
кърпи, 3 — 15 акч.
стар ихрам, 1 — 77 акч.
платно на райета — 153 акч.
стар зъбун, 1 — 30 акч.
друга риза — 69 акч.
памучно платно — 200 акч.
стари чаршафи, 4 — 48 акч.
стара покривка, 1 — 20 акч.
друг чаршаф — 150 акч.
пешкир, 1 — 90 акч.
лице за възглавници, 5 — 102 акч.
кърпи, 3 — 63 акч.
стара покривка, 1 — 6 акч.

пиростия и дреболии — 61 акч.
гребен за лен — 9 акч.
плоски дървета, 2 — 10 акч.
стара черга, 1 — 171 акч.
стар калъф за миндер, 1 — 60 акч.
старо перде, 1 — 93 акч.
друго лице за възглавница — 29 акч.
стар юрган, 1 — 85 акч.
малък бакър, 1 — 78 акч.
друг бакър, 1 — 130 акч.
малък бакър, 1 — 66 акч.
друг малък бакър — 69 акч.
голям бакър, 1 — 359 акч.
малки тепсии, 2 — 202 акч.
тава, 1 — 40 акч.
кантар, 1 — 38 акч.
тас за баня, 1 — 63 акч.
сахани, 6 — 246 акч.
голям тас, 1 — 125 акч.
сандък, 1 — 12 акч.
желязо, 1 — 12 акч.
сандък, 1 — 165 акч.
друг сандък, 1 — 38 акч.
сребърна риза от 55 дирхема по 10 — 550 акч.
сребърен кемер кушак от 211 дирхема по 16 — 3376 акч.
сребърен гердан от 14 и 1/2 дирхема по 12 — 174 акч.
стара възглавница, 1 — 60 акч.
стара черга, 1 — 45 акч.
Всичко: 16 784 акч.[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 420 акч.
обичайна такса за държавното съкровище — 1080 акч.
за емина — 540 акч.
за описване и регистриране — 105 акч.
за обслужване — 105 акч.
за чокадаря — 105 акч.
за призоваване в съда — 30 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 320 акч.
доказан дълг от данъци към споменатата махала — 720 акч.
четиригодишната заплата на християнката Ласка, която е прислужвала [на починалата], по взаимно съгласие — 2160 акч.
разходи за погребението — 1251 акч.
Всичко приспаднати: 7437 акч.[2]
Остават за действително разпределение между наследниците: 9347 акч.
дял на сестрата — 4673 акч.
дял на сина на сестрата — 4673 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 16, с. 88 — I.

[1] Верният сбор е 16 757 акч.
[2] Верният сбор е 6836 акч.

28. На Димо. 1757 г.

Немюсюлманинът шивач Димо, син на Пелид, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, които надхвърлят наследството му. За негови наследници били определени съпругата му Мария, дъщеря на Стойчо, малолетният му рожден син Михаил и малолетната му рождена дъщеря Аница. След това с участието на една от споменатите наследници — Мария, и на кредиторите посредством шериатския съд наследството бе описано и разпродадено по цени, определени от вещи лица. Долунаписаното представлява опис на вещите.

Написано на 5-ия ден на щастливия месец сафер на 1171 г. [19. X. 1757 г.].

дамски антерии от „богасъ“, 12 по 420 — 5040 акч.

други големи и малки антерии и зъбуни от „богасъ“ и. . .[1], 49 по 360 — 17 640 акч.

дамски шуби-джюббе от „богасъ“, 3 по 240 — 720 акч.

хастар, 7 топа по 60 — 420 акч.

златишки хастар, 18 топа — 810 акч.

„богасъ“, 1 топ — 240 акч.

памучни гайтани за кожух, 3 по 15 — 45 акч.

боядисано драмско платно, 4 топа по 120 — 480 акч.

драмско платно, 5 каравана (?)[2] по 114 — 570 акч.

още 2 каравана (?) по 180 — 360 акч.

още 2 каравана (?) по 144 — 288 акч.

още 5 каравана (?) по 70 акч. — 350 акч.

бели малки пояси, 4 по 15 — 60 акч.

2 нови басмени юргани от Токат[3] — 840 акч.

дамска антерия от „богасъ“ — 180 акч.

дългът на бакалина Хасан Беше от стойността на вещи — 240 акч.

дългът на немюсюлманина Къшлъ Станко от стойността на вещи — 1440 акч.

дългът на немюсюлманина Нешо от стойността на вещи — 3000 акч.

Всичко: 32 723 акч.

От тях приспаднати:

такса за подялба — 819 акч.

за данъци — 204 акч.

за описване и регистриране — 204 акч.

за чокадаря — 120 акч.

за призоваване в съда — 60 акч.

разходи по погребението — 1200 акч.

Всичко приспаднати: 2607 акч.

Остават за действително разпределение между кредиторите: 30 116 акч.

доказан дълг към Елхадж Юсуф от стойността на вещи — 16 440 акч., според дела — 10 233 акч.

доказан дълг към Беха, син на Аджем, от заем с разписка — 4800 акч., според дела — 2988 акч.

доказан дълг към Хаджадур Аджем от заем с разписка — 12 720 акч., според дела — 7918 акч.

доказан дълг към халача Мустафа Беше от стойността на памука — 2520 акч., според дела — 1568 акч.

доказан дълг към кожухаря немюсюлманин Христо от стойността на

кожусите — 3660 акч., според дела — 2278 акч.

доказан дълг към евреина Давид от стойността на вещи — 6240 акч., според дела — 3884 акч.

доказан дълг към калфата му, немюсюлманина Гюрго, за заплата — 1560 акч., според дела — 971 акч.

доказан дълг към немюсюлманина Кръстю — 300 акч., според дела — 186 акч.

доказан дълг към немюсюлманина Гарабед от заем — 135 акч., според дела — 84 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 16, с. 94 — II.

---

[1] Думата се чете مفتسر . Вероятно означава някакъв вид плат.

[2] Написано قرموانه и вероятно представлява някаква мярка.

[3] Град в Турция.

29. На ключаря Младжо. 1761 г.

Немюсюлманинът ключар Младжо, син на Герго, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, християнката Божана, дъщеря на Цветан, пълнолетните му рождени дъщери Стоянка и Петра и плодът в утробата на споменатата съпруга. След това с участието на споменатата съпруга и посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 29-ия ден на щастливия [месец] сафер на 1175 г. [29. IX. 1761 г.].

къща в споменатата махала, 1 — 21 600 акч.
стари възглавници, 6 — 360 акч.
стара шуба-джюббе от „аба“ — 240 акч.
стари шалвари, 1 — 60 акч.
стар зъбун от „аладжа“, 1 — 60 акч.
зъбун от „аба“ — 60 акч.
стара черга — 30 акч.
шуба-биниш от „аба“, 1 — 240 акч.
бакър, 1 — 180 акч.
менгеме, 1 — 120 акч.
малко менгеме, 1 — 45 акч.
големи и малки чукчета, 4 — 120 акч.
торба, 1 — 15 акч.
пшеница в хамбара, 1/2 киле — 360 акч.
Всичко: 23 850 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 600 акч.
за описване и регистриране — 150 акч.
за чокадаря и за призоваване в съда — 150 акч.
разходи за погребението — 1500 акч.
Всичко приспаднати: 2400 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците: 21 450 акч.
дял на съпругата — 2681 акч.
дял на дъщерята — 4692 акч.
дял на дъщерята — 4692 акч.
дял на плода в утробата — 9384 акч.
остава неразпределено 1 акче.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 89 — II.

30. На свещаря Стамен. 1761 г.

Исмюсюлманинът свещар Стамен, син на Янко, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници бяха определени съпругата му, християнката Велика, дъщеря на Илия, майка му Расимка (?)[1] и еднородните му сестри Дафина и Йованка. След това с участието на споменатите наследници посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено чрез законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 2-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1175 г. [29. XI. 1761 г.].

къща в споменатата махала — 36 000 акч.
бакърени съдове, 13 оки — 1560 акч.
оловени вази, 3 — 180 акч.
малки миндери, 2 — 240 акч.
бели черги, 2 — 240 акч.
шарена черга, 1 — 90 акч.
стари постилки янове, 2 — 120 акч.
кебе, 1 — 240 акч.
стара шуба-джюббе от „чоха“ — 180 акч.
стара шуба-биниш от „чоха“ — 360 акч.
старо гъсто тъкано памучно платно — 120 акч.
още 2 стари платна — 120 акч.
стар пояс, 1 — 30 акч.
стар калпак, 1 — 120 акч.
голяма бъчва,[2] 1 — 360 акч.
тръби, 2 — 180 акч.
масло за горене, 112 оки по 28 — 3136 акч.
масло за горене, 2324 оки по 18 — 41 832 акч.
кани, 5 — 1200 акч.
везна за злато, 1 — 60 акч.
теглилка с грамовете — 120 акч.
памучен фитил, 21 оки — 2520 акч.
голям кантар — 240 акч.
малък кантар, 1 — 120 акч.
пшеница, 1 киле — 480 акч.
ечемик, 1/2 киле — 300 акч.
кани със зеле, 2 — 480 акч.
вино, 800 оки — 3200 акч.
дърва за горене, 2 коли — 120 акч.
бакърена тенджера, 1 — 240 акч.

други каци със зеле, 4 — 480 акч.
дреболии в дюкяна — 600 акч.
налични пари — 405 акч.
Всичко: 96 313 акч.[3]
От тях приспаднато:
такса за подялба — 2406 акч.
за описване и регистриране — 600 акч.
за чокадаря и за призоваване в съда — 600 акч.
Всичко приспаднати: 3606 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 92 707 акч.
дял на съпругата — 21 393 акч.
дял на майката — 14 262 акч.
дял на сестрата — 28 524 акч.
дял на сестрата — 28 524 акч.
остават неразпределени 4 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 91 — II.

---

[1] Написано رسمقو.

[2] Тук е употребена славянската дума „бъчва". Написано بجوا.

[3] Верният сбор е 96 513 акч.

31. На такеджията Лило. 1762 г.

Немюсюлманинът такеджия Лило, син на Йове, жител на мах. Курў чешме в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, християнката Петра, дъщеря на Бошко, малолетният му рожден син Маню и малолетната му рождена дъщеря Мария. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал е било описано и разпределено със законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 1-вия ден на единствения месец реджеб на 1175 г. [26. I. 1762 г.].

големи и малки зелени калпаци, 18 броя по 90 — 1620 акч.
големи християнски калпаци от бяла „аба", 30 броя по 45 — 1350 акч.
малки християнски калпаци, 6 броя по 30 — 180 акч.
малки чифте-калпаци, 14 броя по 60 — 840 акч.
малки червени калпаци, 8 броя по 30 — 240 акч.
още бели калпаци, 13 броя по 30 — 390 акч.
чокадарски калпаци, 3 — 360 акч.
червени келлепуш от „аба", 120 броя по 6 — 720 акч.
малки черкезки калпаци, 6 броя по 9 — 54 акч.
още 1 бял калпак — 60 акч.
такета от „кутни", 66 броя по 24 — 1584 акч.
черен плат „сандал", 1 лакът — 45 акч.
чекмедже с дреболии в дюкяна — 180 акч.
черни куюуджук (?)[1], 10 броя по 120 — 1200 акч.
кожи на куници, 21 броя по 180 акч. — 3780 акч.

червен хастар, 2 лакътя — 45 акч.
калпаци от червена „чоха“, 3 по 60 — 180 акч.
агнешки кожи, 3 — 45 акч.
още 1 кожа — 45 акч.
бяла „аба“, 2 топа — 270 акч.
дървени калъпи, 2 — 60 акч.
бяла „аба“ от Мараш, 5 лакти по 30 — 150 акч.
още келлепуш от червена „аба“, 192 броя по 6 — 1132 акч.
още малки червени калпаци, 32 броя по 18 — 576 акч.
бяла „аба“ за калпаци, 60 по 6 — 120 акч.
овчарски калпак, 1 — 45 акч.
още дървени калъпи, 14 — 420 акч.
ножици, 2 — 120 акч.
стара шуба от „аба“, 1 — 360 акч.
стара шуба-джюббе, 1 — 240 акч.
стара антерия, 1 — 120 акч.
стара бяла черга, 1 — 180 акч.
стари възглавници, 2 — 120 акч.
стари янове от червена „аба“, 2 — 240 акч.
сакъз, 50 оки — 1200 акч.
малък бакър, 1 — 90 акч.
друг бакър — 180 акч.
бакърена тенджера, 1 — 120 акч.
още агнешки кожи, 13 — 273 акч.
още 1 топ бяла „аба“ — 135 акч.
шарена черга, 1 — 180 акч.
пшеница в хамбара, 1 и 1/2 килета по 600 — 900 акч.
Всичко: 20 149 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 510 акч.
за описване и регистриране — 128 акч.
за чокадаря и за призоваване в съда — 128 акч.
разходи според завещанието — 974 акч.
Всичко приспаднати: 1740 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 18 409 акч.
дял на съпругата — 2301 акч.
дял на сина — 10 738 акч.
дял на дъщерята — 5369 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 98 — I.

---

[1] Вероятно някакъв вид калпак. Написано قويوچق.

32. На Чолак Осман Беше. 1762 г.

[Забележка в полето]: Кассам дефтери на Чолак Осман.

Чолак Осман Беше, син на Хасан, жител на мах. Хас Бига в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници бяха определени и обявени съпругата му Емтуллах хатун, дъщеря на Ибрахим, малолетната

му рождена дъщеря Зейнеб, еднородният му брат Мехмед и еднородните му сестри Бехрие, Рахиме и Айша. След това с участието на споменатите наследници и посредством шериатския съд наследството и вземанията на починалия бяха описани и разпродадени на търг. Долунаписаното представлява техен опис.

Написано на 15-ия ден на великия [месец] шеввал на 1175 г. [9. V. 1762 г.].
къща в споменатата махала, 1 — 24 120 акч.
друга къща в споменатата махала — 21 600 акч.
дюкян в близост на двореца — 24 600 акч.
лозе в село Курило, 1 — 1200 акч.
шуба-джюббе от бяла „чоха“ 1010 акч.
шуба-биниш от синя „чоха“ — 3685 акч.
шуба-биниш от зелена „чоха“ с кожа от главата — 2410 акч.
шуба-биниш от червена „чоха“ 1205 акч.
чакшър от „чоха“, 1 — 500 акч.
антерия от дамаска „аладжа“, 1 — 351 акч.
антерия от „кутни“, 1 310 акч.
шуба-джюббе от зелена „чоха“ — 357 акч.
пояс от о-в Хиос, 1 — 363 акч.
ямурлук от „аба“, 1 — 200 акч.
пушка фълъната, 1 — 660 акч.
пушка бойлия, 1 — 161 акч.
пищови, 1 чифт — 631 акч.
черна сабя, 1 — 161 акч.
друга сабя, 1 — 120 акч.
1 бакърена тепсия от 4 и 1/2 оки по 201 акч. — 904 акч.
оглавник и нагръдник — 31 акч.
пътъркан фенер, 1 — 90 акч.
малък сандък, 1 — 45 акч.
стари дисаги — 91 акч.
2 железни халки и 1 брадва — 25 акч.
теглилка, 1 — 30 акч.
кожа от камила, 1 — 130 акч.
бакърени съдове, 29 оки по 151 — 4374 акч.
стари чували, 2 — 70 акч.
други 2 чувала — 70 акч.
железен търнокоп[1], 1 — 24 акч.
стар бакър, 2 оки по 91 — 182 акч.
стар нож ханджар, 1 — 600 акч.
тъмночервен товарен кон с принадлежностите — 4440 акч.
пшеница в хамбара, 36 килета по 480 — 17 280 акч.
ечемик, овес и смесено зърно в хамбара, 7 килета по 480 — 3320 акч.
бяла пшеница, 1/2 киле — 600 акч.
камъни, 50 коли — 240 акч.
мед, 50 оки — 1050 акч.
налични пари — 3480 акч.
Всичко имущество — 121 127 акч.[2]
[Вземания]
дадени на илтизам в мезрата Балван[3] за 1175 г. — 10 920 акч.

дадени на илтизам на сина на Нух Ефенди от с. Банчанлу[4] за същата година — 12 000 акч.

дадени на илтизам на с. Ибрик кьой[5] за същата година — 4800 акч.

дългът на Игнат, Марко и Тодор от с. Горни Богров с разписка — 3420 акч.

дългът на Чукура Миладин, Паун Стойчо и Митре Стойчо от с. Горни Богров с разписка — 630 акч.

дългът на Молла Ибрахим и Ессеид Осман Беше с разписка — 1320 акч.

дългът на Петко и сина му Симеон от с. Банчанлу с разписка — 2580 акч.

дългът на Бошка от с. Погледец[6] с разписка — 1008 акч.

дългът на поп Стоян от с. Бухово[7] с разписка — 1260 акч.

дългът на Ильо Атанас от с. Горни Богров с разписка — 360 акч.

дългът на Стоян Цветко и Татар Цветко от с. Хаджи Караман[8] с разписка 2520 акч.

дългът на Велчо от с. Хаджи Караман с разписка — 840 акч.

дългът на синовсте на Спас от с. Синделци[9] с разписка — 1680 акч.

дългът на Недялко и братята му от с. Опицвет[10] с разписка — 1680 акч.

дългът на Вуко и Цоне от с. Яна с разписка — 1440 акч.

дългът на Милко Вишо от с. Горни Богров с разписка — 1512 акч.

дългът на Илия, син на Митре, от с. Яна с разписка — 1956 акч.

дългът на Илчо и сина му Янко от с. Хаджи Караман с разписка — 1680 акч.

дългът на Иванчо и Коле от с. Желява[11] с разписка — 3360 акч.

дългът на Анто и Коста оп с. Горни Богров с разписка — 2116 акч.

дългът на Петко от с. Мрамор[12] с разписка — 840 акч.

дългът на Стойно и синовете му от с. Горни Богров с разписка — 1680 акч.

дългът на Парамунли Стоян и синовете му от с. Опицвет с разписка — 1680 акч.

дългът на Плява Велчо и Кръстю от с. Богьовци[13] с разписка — 810 акч.

дългът на дюлгера Тодор от мах. Хас Бига с разписка — 1350 акч.

дългът на раята на с. Опицвет с разписка — 3120 акч.

дългът на абаджията Цоне от мах. Хас Бига с разписка — 1596 акч.

дългът на Божин и сина му Киро от с. Желява с разписка — 6960 акч.

дългът на Милко и Нено от с. Горни Богров с разписка — 2016 акч.

дългът на Маджар Никола от с. Драгалевци с разписка — 840 акч.

дългът на Йован Стан и Въко Стан от с. Горни Богров с разписка — 744 акч.

дългът на ковача Илийчо от с. Синделци с разписка — 240 акч.

остатъкът от дълг на раята на с. Горни Богров с разписка — 1110 акч.

дългът на Тавшан Стоян от с. Бистрица[14] с разписка — 1440 акч.

дългът на Митре от с. Мрамор с разписка — 765 акч.

дългът на Нено, син на Йован, от с. Банчанлу с разписка — 402 акч.

дългът на Ибрахим Бей с разписка — 7740 акч.

дългът на Стойко от с. Райлово[15] с разписка — 2110 акч.

дългът на Цветко, Игнат, Михаил и синовете на Андрея от с. Горни Богров с разписка — 1512 акч.

дългът на Христо и Спас и майка им от с. Синделци — 5370 акч.

дългът на немюсюлманина Христо от с. Синделци с разписка — 504 акч.

дългът на Цветко и синовете му от с. Горни Богров с разписка — 1620 акч.

дългът на Филиб, син на Стамен, от с. Църква[16] с разписка — 60 акч.

дългът на Бошпак Мустафа от Ихтиман с разписка — 2160 акч.

дългът на Михо от с. Горни Лозен[17] с разписка — 3066 акч.

дългът на Начо Баджо от с. Храбърско[18] с разписка — 3900 акч.

дългът на Балканджи Цветко от с. Негушево[19] с разписка 2520 акч.

дългът на Митре от с. Чукурово[20] с разписка — 1401 акч.

дългът на Лазар Симеон от с. Хаджи Караман — 5040 акч.

дългът на Ибрахим от Брезник с разписка — 3360 акч.

дългът на Стойчо от с. Глиняне[21] с разписка — 1890 акч.

дългът на Ипекли Ахмед Беше с разписка — 720 акч.

дългът на коларя Сюлейман, Тричко и Илия с разписка — 840 акч.

дългът на Цено, Грујо, Боривалкан и Андрея от с. Новосел с разписка — 1725 акч.

дългът на Кюляхи Цоне от с. Враждебна с разписка — 4800 акч.

дългът на Митре, Райно, Миладин, Цветан и Узун Кръскю с разписка — 3252 акч.

дългът на спахията Сюлейман от с. Филиповци[22] — 4800 акч.

дългът на Йован от с. Извор[23] с разписка — 450 акч.

дългът на Гюрго, Петко, Никола, Стоян, Манчо и Кръстю от с. Мрамор с разписка — 2868 акч.

дългът на Мито от с. Мрамор с разписка — 1500 акч.

дългът на Божин, Никола и Коле от с. Желява с разписка — 5280 акч.

дългът на Налчи Бончо от с. Бухово[24] с разписка — 2520 акч.

дългът на Кръстю и Мите от с. Бухово с разписка — 2880 акч.

дългът на войнуганите от с. Желява с разписка — 1680 акч.

дългът на Паун и братята му от с. Горни Богров с разписка — 1680 акч.

дългът на Доне и синовете му от с. Доганово[25] с разписка — 1440 акч.

дългът на Миладин и синовете му от с. Негушево с разписка — 990 ак.

дългът на Станоя и Игнат от с. Кремиковци с разписка — 840 акч.

дългът на бостанджията Стамен от с. Богров с разписка — 510 акч.

дългът на Коле и синовете му от с. Извор с разписка — 1440 акч.

дългът на Митре, Йовчо и Петре от с. Яна с разписка — 1152 акч.

дългът на сина на Митре от с. Банчанлу — 960 акч.

дългът на Нешо и Кръскю от с. Желява с разписка — 1176 акч.

дългът на войнука Митре и сина му от с. Слатина с разписка — 3000 акч.

дългът на Митре Йован от с. Чепинци с разписка — 3120 акч.

дългът на Мишо и Станоя от с. Горни Богров с разписка — 1008 акч.

дългът на Митре Стефан от с. Бистрица с разписка — 3360 акч.

дългът на бостанджията Тодор от мах. Хас Бига с разписка — 1104 акч.

дългът на Обрат Илия и Белчо от с. Горни Богров с разписка — 840 акч.

дългът на Илчо и Митре от с. Хаджи Караман с разписка — 2880 акч.

дългът на Миладин от с. Бусманци с разписка — 1485 акч.

дългът на Павун Сиромах от с. Синделци с разписка — 3600 акч.

дългът на Нено от с. Хаджи Караман с разписка — 2229 акч.

дългът на Мито, син на Анто от мах. Хас Бига, с разписка — 4800 акч.

дългът на Нешо Филиб и Йован Яким от с. Синделци с разписка — 2184 акч.

дългът на Тодор Стойчо и Доне Стойчо от с. Челопеч[26] с разписка — 1344 акч.

дългът на Станчо Йовчо и Въко Станчо от с. . . .[27] с разписка — 840 акч.

дългът на Стойо Тричко и Тодор Тричко от с. Новосел с разписка — 1848 акч.

дългът на Кръскю Никола от с. Горни Богров с разписка — 1680 акч.

дългът на Игнат Цветан от с. Хаджи Караман — 1848 акч.

дългът на Нено Никола от с. Синделци с разписка — 2016 акч.

дългът на Йован и Вукидин от с. Горни Богров с разписка — 672 акч.

дългът на Стойчо Тодор от с. Хаджи Караман с разписка — 840 акч.

дългът на Нено и брат му Бошко от с. Челопеч с разписка — 576 акч.

дългът на Нено Петре от с. Челопеч с разписка — 1176 акч.

дългът на Тодор и сина му Кръстю от с. Казичене с разписка — 2430 акч.

дългът на Павун Стоян от с. Горни Богров с разписка — 1340 акч.

дългът на Стефан Дойно и Герго Стефан от с. Желява с разписка — 504 акч.

дългът на Христо Стоян и Коле Христо от с. Горни Богров с разписка — 1680 акч.

дългът на Цветко Илийчо, Ильо Тодор и Тодор Христо от с. Горни Богров — 2016 акч.

дългът на Вълчо, син на Куленчо, от с. Банчанлу с разписка — 1440 акч.

дългът на Йован Никола, Миладин Йован и Герго Йован от с. Горни Богров — 1764 акч.

дългът на Митре Мишо от с. Хаджи Караман с разписка — 1680 акч.

дългът на Йован Райчо и синовете му от с. Кремиковци с разписка — 2280 акч.

дългът на Стойчо от чифлика „Бейлер“ и Михаил от с. Синделци с разписка — 1680 акч.

дългът на Яно Андрея, Петро, Цоне, Груйо и Тодор Груйо от с. Новосел — 2332 акч.

дългът на Стоян Сава от с. Горни Богров с разписка — 690 акч.

дългът на Стоян от с. Горни Богров с разписка — 2730 акч.

дългът на раята от с. Орландовци[28] с разписка — 11 520 акч.

дългът на Лазар, син на Стамен, от с. Горни Богров с разписка — 504 акч.

дългът на Кокор Миладин от с. Желява с разписка — 1680 акч.

дългът на Стоян, Вълчо, Въко и Спас от с. Синделци с разписка — 2460 акч.

дългът на Станчо Мартин от с. Синделци с разписка — 765 акч.

дългът на Михаил, Вуче и Гено Косто от с. Синделци с разписка — 3600 акч.

дългът на Герго Илия и Мишо Герго от с. Горни Богров с разписка — 1560 акч.

дългът на Йован Стан от с. Горни Богров с разписка — 1176 акч.

дългът на Муса-оглу Ахмед и Рустем от с. Хаджи Караман с разписка — 3360 акч.

дългът на Яне от с. Хаджи Караман с разписка — 720 акч.

дългът на раята от с. Хаджи Караман — 4800 акч.

дългът на Недялко и брат му Коле от с. Хаджи Караман с разписка — 1704 акч.

дългът на Мичо Кулин и сина му Герго от с. Челопеч с разписка — 672 акч.

дългът на Митре Мишо и Спас Мишо от с. Горни Богров с разписка — 1176 акч.

дългът на Недялко Тричко и Коле Тричко от с. Хаджи Караман с разписка — 960 акч.

дългът на Станчо Кръстю и Герчо Кръстю от с. Горни Богров с разписка — 840 акч.

дългът на Велчо от с. Хаджи Караман с разписка — 840 акч.

дългът на Татар Цветко, Стоян Цветко, Златко Яно и Цено Яно от с. Хаджи Караман — 1680 акч.

дългът на Цветан Герго и Борико от с. Хаджи Караман с разписка — 990 акч.

дългът на Гено Миладин от с. Банчанлу с разписка 1650 акч.

дългът на Велко Нено и Миладин от мах. Хас Бига с разписка — 960 акч.

дългът на Вичко Михаил и Стоян от с. Синделци с разписка — 1530 акч.

дългът на Белю Стоян от с. Банчанлу с разписка — 2400 акч.

дългът на Доне Цветко и Герго Цветко от Банчанлу с разписка — 1920 акч.

дългът на Лазар Костадин и Илия от с. Обеля с разписка — 2010 акч.

дългът на Джуре Илия от с. Хаджи Караман — 510 акч.

дългът на Михаил и сина му Коле от с. Обеля с разписка — 840 акч.

дългът на Лазар, Илия Костадин и Коле Михаил от с. Обеля с разписка — 1176 акч.

дългът на Недялко и Коле Тричко от с. Хаджи Караман с разписка — 1680 акч.

дългът на Йован, син на Цветко, от с. Хаджи Караман — 564 акч.

дългът на раята на с. Желява с разписка — 18 630 акч.

дългът на Узун Ненко от с. Негушево с разписка — 2355 акч.

дългът на спахията Осман от с. Погледец с разписка — 5460 акч.

дългът на Стоилко, син на Павле, от с. Църква според регистъра — 4050 акч.

дългът на сина на Лазар Богдан от стойността на шилетата според регистъра — 3252 акч.

дългът на Герго Никола от с. Мрамор според регистъра — 1800 акч.

дългът на Кръскю Белак от с. . . .[29] според регистъра — 240 акч.

дългът на Петре Куменко от с. Челопеч според регистъра — 480 акч.

дългът на Кьор Коле от с. Челопеч според регистъра — 240 акч.

дългът на Гечо и Врабче от с. Опицвет според регистъра — 750 акч.

дългът на дюлгера Тодор от мах. Али Ага според регистъра — 60 акч.

дългът на Петко Недю от с. Хеджи Караман според регистъра — 180 акч.

дългът на Недялко Тричко от с. Хаджи Караман според регистъра — 642 акч.

дългът на Мито Игнат от мах. Али Ага според регистъра — 1320 акч.

дългът на Славе от с. Църква според регистъра — 420 акч.

дългът на агата-джизиедар от заем — 240 акч.

дългът на Кьор Божин от с. Желява според регистъра — 3120 акч.

дългът на търговеца на добитък Митре от с. Чукурово според регистъра — 3000 акч.

дългът на шивача Томо от мах. Али Ага според регистъра — 600 акч.

дългът на субашията на Чукурово Хасан Беше според регистъра — 975 акч.

дългът на Цончо от с. Синделци според регистъра — 273 акч.

дългът на дикиджията Ахмед Беше от мах. Али Ага според регистъра — 180 акч.

дългът на Паун Белачко от с. Богров според регистъра — 120 акч.

дългът на кьойбашията Миладин от с. Челопеч според регистъра — 120 акч.

дългът на козаря Коле от мах. Али Ага според регистъра — 480 акч.

дългът на имама Мустафа Ефенди от мах. Али Ага според регистъра — 240 акч.

дългът на Герчо и влаха Леч от с. Богров според регистъра — 420 акч.

дългът на Златко от с. Богров според регистъра — 72 акч.

дългът на Нено от с. Богров според регистъра — 93 акч.

дългът на Йован от с. Славци според регистъра — 420 акч.

дългът на Божин от с. Обеля според регистъра — 30 акч.

дългът на Милко от с. Богров според регистъра — 420 акч.

дългът на мюеззина Молла Хасан от с. Хаджи Караман според регистъра — 111 акч.

дългът на Цветан Анто от с. Хаджи Караман според регистъра — 360 акч.

дългът на зетя на одабашията Арнабут Ахмед според регистъра — 510 акч.

дългът на черибашията, спахия Осман от стойността на фуража според регистъра — 8 чанака овес по 72 акч. и 7 чанака ечемик по 105 акч. — 2400 акч.

дългът на Стоян Пармарала (?)[30] от с. Доганово от стойността на пшеницата според регистъра — 360 акч.

дългът на Стамен Станчо от с. Новосел според регистъра — 1860 акч.

дългът на юрука Алекси от с. Новосел според регистъра — 105 акч.

дългът на дрындаря, син на Митре, от с. Яна от стойността на овеса и вола според регистъра — 1350 акч.

дългът на Въко Мишо от с. Яна от стойността на овеса според регистъра — 360 акч.

дългът на Герчо и Никола от с. Бусманци от стойността на вола според регистъра — 1920 акч.

дългът на Узун Петре от с. Синделци от стойността на вола според регистъра — 270 акч.

дългът на Коле Филиб от с. Славци от стойността на вола според регистъра — 540 акч.

дългът на попа от с. Орландовци според регистъра — 660 акч.

дългът на Нено Бошко от с. Богров според регистъра — 1116 акч.

нов и стар дълг на Гено Миладин от с. Банчанлу според регистъра — 1796 акч.

дългът на Бодур Тодор от с. Бухово според регистъра — 960 акч.

дългът на кръчмаря Дишо от с. Долни Лозен[31] според регистъра — 480 акч.

дългът на Кокор Цоне от с. Желява според регистъра — 330 акч.

дългът на кьойбашията на с. Хаджи Караман — 3 килета и 10 чанака пшеница по 480 — 1560 акч.

дългът на Нено Цветан от с. Хаджи Караман — 1 и 1/2 килета и 3 чанака пшеница — 729 акч.

дългът на Стоян и Коце от с. Бистрица — 1 и 1/2 килета пшеница — 180 акч.

дългът на Лило Стоян от с. Банчанлу — 1 киле и 3 чанака пшеница — 840 акч.

дългът на Митре от с. Богров от фуража — 240 акч.

дългът на Стоян от с. Волуяк[32] от фуража — 120 акч. и от заем — 240 акч.=360 акч.

дългът на Герго и Карлъ от с. Богров от фуража — 240 акч.

дългът на куция ескиджия Ахмед Беше от с. Мрамор от фуража 240 акч.

взети и продадени овце според подробния регистър, които представляват дълг на раята — овце и агнета — 124 по 201 акч. и 18 шилета по 120 [акч.] 27 064 акч.

взети и продадени 32 броя крави, юници, телета-бозайници, кобили и кончета, което представлява дълг на раята — 31 200 акч.

друга крава с теле— 990 акч.

1 черен кон — 2160 акч.

магаре, дадено на съхранение у Божин от с. Желява — 600 акч.

друга крава с теле на съхранение у Катър-оглан в с. Черква — 600 акч.

други 4 телета по 600 — 2400 акч.

килим от Шехиркьой, 1 — 960 акч.

1 каца и 4 малки бъчви — 360 акч.

стари ботуши, 1 чифт — 120 акч.

свещник, 1 — 180 акч.

2 яна от басма — 180 акч.

Всичко: 440 649 акч.

Общо — имущество — 121 127 акч.

Вземания — 440 649 акч.

561 776 акч.[33]

От тях приспаднати:

разходи по погребението и за нощни молитви по завещание — 9375 акч.

такса за подялба — 14 040 акч.

за описване и регистриране — 3510 акч.

за чокадаря и за призоваване в съда — 3510 акч.

за посредничество и наем на дюкяна — 1200 акч.

доказан дълг към споменатата съпруга от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 6000 акч.

доказан дълг към бащата на споменатата съпруга от наследството след плащането по сметка — 21 840 акч.

доказан дълг към евреина Ашер от заем във връзка с делото на Нух Ефенди-заде — 12 000 акч.

доказан дълг към сина на Мано от с. Хаджи Караман от заем — 1920 акч.

доказан дълг към евреина Аврам от стойността на вещи — 360 акч.

Всичко приспаднати: 73 755 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците: 488 021 акч.

дял на съпругата — 61 002 акч.

дял на дъщерята — 244 010 акч.
дял на брата — 73 203 акч.
дял на сестрата — 36 601 акч.
дял на сестрата — 36 601 акч.
дял на сестрата — 36 601 акч.
остават неразпределени 3 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 111 — I.

---

[1] Употребена е българската дума. Написано طرنقوب.

[2] Тоя ният сбор е 121 121 акч.
[3] Неустановена.
[4] Вероятно с. Банчовци, Софийско, по-късно присъединено към Вакарел. Написано بانچانلر.

[5] Може би с. Ибричево, дн. с. Водолей, Великотърновско. Написано ابريق كوى.

[6] Село в Софийско, по-късно присъединено към с. Требич, а дн. към София.
[7] Село в Софийско.

[8] Село в Софийско, неустановено. Написано حاجى قره مان.

[9] Неустановено.
[10] Село в Софийско.
[11] Село в Софийско.
[12] Село в Софийско.
[13] Село в Софийско.
[14] Село в Софийско.
[15] Дн. с. Люлин, Пернишки окръг.
[16] Дн. с. Даскалово, Пернишки окръг.
[17] Село в Софийско.
[18] Село в Софийско.
[19] Село в Софийско.
[20] Днес с. Габра, Софийски окръг.
[21] Днес с. Гниляне, Софийско.
[22] Има село Филиповци в Софийско, дн. присъединено към София, и с. Филиповци, Пернишки окръг.
[23] Също има с. Извор в Софийски и Пернишки окръг и не е ясно за кое от двете става дума.
[24] Село в Софийско.
[25] Село в Софийско.
[26] Село в Софийски окръг.
[27] Празно място.
[28] Село в Софийско, дн. квартал на София.
[29] Името на селото не се чете.

[30] Вероятно прякор. Написано پاومرالا.

[31] Село в Софийски окръг.
[32] Село в Софийски окръг.
[33] Точната обща сума на наследството е 552 558 акч.

33. На Ахмед Ага — заптие на с. Бояна. 1762 г.

Заптието на с. Бояна Ахмед Ага, син на Мустафа Ага, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени неговата съпруга благородната Хибетуллах хатун, дъщеря на Ессеид Мехмед Ага, пълнолетните му рождени дъщери

Шерифе и Емтуллах хатун, малолетните му дъщери Уммегелсум и Атийе, рожденте му братя Хюсеин Ага — одабашия в столицата, Исмаил Ага и Абубекир Ага и еднородните му сестри Фатма, Емине и Айша. След подялбата споменатата малолетна Уммегелсум също починала и за нейни наследници били определени и обявени майка ѝ, споменатата благородна Хибетуллах хатун, еднородните ѝ сестри, споменатите Шерифе, Емтуллах, Атийе, и братята, споменатите Хюсеин Ага, Исмаил Ага и Абубекир Ага. След това с участието на споменатата майка благородната Хибетуллах хатун, настойница на споменатата малолетна Атийе, на споменатия Абубекир Ага и на Исмаил Ага, като пълномощник на споменатата Фатма, Емине и Айша, и на споменатите Шерифе и Емтуллах и посредством шериатския съд беше описано имуществото [на починалия], недвижимите имоти, вземанията му и добивите му. Долунаписаното представлява техен опис.

Написано на 26-ия ден на месец ребиюлеввел на 1176 г. [15. X. 1762 г.].

Коран — 840 акч.
свещена книга — 240 акч.
къща в споменатата махала с вътрешна и външна част 120 000 акч.
воденица с 5 камъка в с. Маслово[1] 120 000 акч.
друга воденица с 6 камъка в с. Казичане[2] — 144 000 акч.
друга воденица с 4 камъка в с. Бусманци[3] — 66 000 акч.
друга воденица с 1 камък в с. Бояна — 18 000 акч.
друга воденица с 2 камъка в с. Златуша[4] — 30 000 акч.
друга воденица с 2 камъка в с. Шехир[5] — 30 000 акч.
сабя от дамаско желязо — 3720 акч.
сабя от доброкачествено желязо, 1 — 6000 акч.
сребърна ризница — 3000 акч.
друга ризница, гаддаре и боздуган, сребърни — 7200 акч.
позлатен кемер — 7200 акч.
пищови с кобура, 1 чифт — 960 акч.
фълънта и пушка бойлия — 3600 акч.
жълти стремена, 1 чифт — 480 акч.
бакърени стремена, 1 чифт — 480 акч.
друг чифт бакърени стремена — 240 акч.
стар ямурлук от „сая“ — 1200 акч.
стара чалма — 480 акч.
друга чалма — 120 акч.
друга чалма — 300 акч.
друга чалма — 330 акч.
пояс от Магреб — 480 акч.
стар пояс, 1 — 240 акч.
стар кафтан, 1 — 510 акч.
друг стар кафтан, 1 — 255 акч.
друг кафтан, 1 — 840 акч.
старо бяло саде, 1 — 210 акч.
друг кафтан от „кутни“, 1 — 1020 акч.
антерия от „кутни“, 1 — 400 акч.
антерия от дамаска „аладжа“, 1 — 480 акч.
друга антерия от дамаска „аладжа“ — 450 акч.
друга антерия от „аладжа“ — 510 акч.
стара антерия, 1 — 285 акч.

джюббе от „чоха“, 1 — 435 акч.
стар чакшър от „чоха“, 1 — 255 акч.
друг чакшър — 300 акч.
друг чакшър — 510 акч.
износена шуба-джюббе от „кермуд“ и кожа от хермелин — 660 акч.
износена шуба-джюббе от кожа от куница — 960 акч.
стара шуба-джюббе с кожа от корема на катерици, 1 — 285 акч.
шуба-джюббе от катерици, 1 — 1200 акч.
стара шуба с кожа от корема, 1 — 480 акч.
шуба-биниш от жълт „кермуд“ и кожа от катерици — 1560 акч.
шуба-биниш с кожа от корема на куница — 3840 акч.
шуба от зелена „чоха“ и кожа от главата — 2640 акч.
стара шуба-джюббе, 1 — 390 акч.
шуба-контош с кожа от корема, 1 — 1800 акч.
друга шуба с кожа от корема, 1 — 4800 акч.
друга шуба-контош с кожа от корема, 1 — 4800 акч.
биниш от зелена „чоха“, 1 — 480 акч.
биниш от синя „чоха“ — 1200 акч.
капот от „сая“ — 3140 акч.
стар биниш от син „шал“, 1 — 600 акч.
друг биниш от „шал“, 1 — 1500 акч.
друг биниш от „шал“, 1 — 560 акч.
керраке от „соф“ — 1200 акч.
стар биниш от „чоха“, 1 — 750 акч.
бакърени съдове, 25 оки по 120 — 3000 акч.
сребърен стенен часовник, 1 — 3600 акч.
7 сребърни съда и 5 фарфорови филджана — 600 акч.
ибрици за кафе, 4 — 200 акч.
износена палатка, 1 — 3000 акч.
посребрена ризница — 360 акч.
старо каличе-седжаде, 1; други 2 седжадета; 3 басмени юргана; 3 юргана от „кутни“; 2 дюшека; 1 шилте; 1 възлавница — 1200 акч.
11 възглавници, 3 миндера и 3 яна във външната стая — 1800 акч.
14 възглавници от домашно тъкано платно, 4 миндера, 4 яна, 1 шилте, 1 килим и 1 кече — 4800 акч.
налични пари — 6018 гр.=722 160 акч.
Всичко [вещи] — 1 345 745 акч.[6]
дългът на Петре и Коста от с. Бояна с разписка — 960 акч.
дългът на Илия Христо и Цветко от с. Бейлу чифлиги[7] с разписка — 6000 акч.
дългът на населението на с. Алдомировци[8] — 25 200 акч.
дългът на попа и брат му Илийчо от с. Бояна с разписка — 10 080 акч.
дългът на главния писар Али Ефенди от заем с разписка — 13 200 акч.
дългът на раята на с. Шияковци[9] с разписка — 12 975 акч.
дългът на Тодор и поп Джурджо от с. Маслово от наема за воденицата — 33 килета пшеница по 660 акч. — 21 780 акч.
дългът на Стоилко, Вълчо и Герго от с. Слатина[10] с разписка — 2100 акч.
дългът на Никола и син му Лазар от с. Златуша от наема на воденицата — 7 килета пшеница по 660 — 4620 акч.
дългът на Шехиркьойлу-задѐ Молла Али с разписка — 52 200 акч.

дългът на воденичаря Никола от с. Казичане от наема на воденицата — 60 килета пшеница — 39 600 акч.

дългът на подковача Хасан Беше — 7200 акч.

остатъкът от дълга на раята от с. Бабица[11] с разписка — 9090 акч.

дългът на самарджията Йован и сина му от с. Бояна от стойността на вола — 870 акч.

дългът на войнука Храно от с. Маслово от заем — 750 акч.

дългът на Йован от с. Маслово от заем — 750 акч.

дългът на Сюрюджю Млачо от с. Маслово — 450 акч.

дългът на Тричко Петре от с. Маслово от заем — 750 акч.

дългът на Миладин Никола, Йован Митре и Миладин Стоян от с. Бобот (?)[12], Изнеполска каза — 825 акч.

дългът на Хасан Беше, син на Исмаил Чорбаджи от с. Диване Давуд (?)[13] — 1728 акч.

дългът на Спас Добре от с. Ярджиловци[14] от заем — 1500 акч.

дългът на Млачо Стоян от Боклюк[15], жител на с. Гълъбовци[16], от заем — 1500 акч.

дългът на Малин Недялко от Боклюк, жител на с. Гълъбовци, от заем — 1200 акч.

дългът на Стамен, брат на Джурджо от Боклюк, жител на с. Гълъбовци, от заем — 7320 акч.

дългът на Петре, брат на Стоилко, от с. Ярджиловци от заем — 1200 акч.

дългът на ковача Храно от с. Ярджиловци от заем — 1500 акч.

дългът на Петре Караджа от с. Сетоврач[17] от стойността на вола — 480 акч.

дългът на Илчо от с. Сетоврач от заем — 1440 акч.

дългът на Тодор Никола от с. Шияковци от заем — 12 975 акч.

дългът на Храно Мачкан (?)[18] от с. Ярджиловци от стойността на вола 1500 акч.

дългът на Джурджо Цветан от с. Ярджиловци от заем — 3000 акч.

дългът на Лагатор (?)[19] Никола от с. Шияковци от заем — 1200 акч.

дългът на Христо Парчо от с. Бояна от заем — 2880 акч.

дългът на воденичаря Йован от с. Маслово от заем — 1200 акч.

дългът на Алекси от с. Шияковци от заем — 1500 акч.

дългът на немюсюлманина колар Михо от с. Локорско[20] от стойността на жито — 1200 акч.

дългът на Узун Никола от с. Подуяне[21] от стойността на фуража — 2400 акч.

дългът на раята от с. Чепинци[22] от стойността на фуража — 1920 акч.

дългът на Халил Беше от заем — 720 акч.

дългът на немюсюлманина Бошко от с. Ярджиловци от заем — 36 000 акч.

дългът на немюсюлманина Спас от с. Маслово от стойността на вола — 2550 акч.

дългът на Павун и Чавдар от с. Столник от заем — 900 акч.

дългът на Илийчо Добре от с. Столник, остатък от стойността на вола — 660 акч.

дългът на немюсюлманина Михо от с. Столник от заем — 4320 акч.

дългът на Станчо и Мито Герго от с. Будаковци, остатък от заем — 2388 акч.

дългът на воденичаря Герго от Златуша от стойността на вола — 1320 акч.

дългът на Павун Младен от с. Ярджиловци от заем — 1800 акч.

дългът на Кръстан, Петре Стайко и Златко от с. Малко Ярджиловци — 3000 акч.

дългът на Анто, син на Парчо от с. Бояна, от стойността на вола — 1584 акч.

дългът на Йове, Цено, Стоян, Адам, Петре Куманко, Митре Христо, Стоян Христо и Тричко Мурджо от с. Бояна, остатък от парите за фуража, извън плащанията по сметка — 2640 акч.

дългът на раята от с. Подуяне от остатъка на джизието, извънредните данъци, бедел-и нузула, джелепкешана и останалите данъци — 882 гр. и 7 пари 105 861 акч.

дългът на раята от с. Соврач от остатъка на джизието, извънредните данъци, бедел-и нузула, джелепкешана и останалите данъци — 692 и 1 2 гр. 82 980 акч.

дългът на раята на с. Столник от остатъка на джизието, извънредните данъци, бедел-и нузула, джелепкешана и останалите данъци — 1998 гр. и 14 пари—239 802 акч.

дългът на раята на с. Бояна от остатъка на джизието, налога за мензилите и останалите данъци — 3385 и 1/2 гр.=406 260 акч.

дългът на раята на с. Локорско от остатъка на джизието, извънредните данъци, бедел-и нузула, джелепкешана и останалите данъци — 819 гр.= 98 280 акч.

дългът на раята от с. Бейлу чифтлиги от остатъка на джизието, на извънредните данъци, на бедел-и нузула, на джелепкешана и останалите данъци — 351 гр. и 21 пари=42 183 акч.

дългът на раята от с. Мировяне[23] от остатъка на джизието, на извънредните данъци, на бедел-и нузула, на джелепкешана и на останалите данъци — 409 и 1/2 гр.=49 140 акч.

дългът на раята от с. Ярджиловци от остатъка на джизието, на извънредните данъци, на бедел-и нузула, на джелебкешана и на останалите данъци — 849 и 1/2 гр.=101 940 акч.

дългът на раята на с. Михайлово[24] от остатъка на джизието, на извънредните данъци, на бедел-и нузула, на джелебкешана и на останалите данъци — 138 гр. и 32 пари=16 656 акч.

дългът на раята на с. Обеля[25] от джизието, извънредните данъци, бедел-и нузула, джелебкешана и останалите данъци — 507 гр. и 17 пари= 60 891 акч.

дългът на раята от с. Будаковци от джизието, извънредните данъци, бедел-и нузула, джелебкешана и останалите данъци — 377 гр. и 12 пари= 45 276 акч.

дългът на раята от с. Зелен[26] от остатъка от кесима — 18 гр.=2160 акч.

остатъкът от стойността на пшеницата, дадена на раята, извън плащанията по сметка посредством субашията Синан според подробния регистър— 37 гр. и 25 пари=4515 акч.

остатъкът от стойността на пшеницата, дадена на раята, извън плащанията по сметка посредством спахията Хасан според подробния регистър — 77 гр. и 10 пари=9270 акч.

остатъкът от стойността на пшеницата, дадена на раята, извън плащанията по сметка посредством субашията Дауд според подробния регистър — 380 гр. и 18 пари=45 654 акч.

дългът на раята от с. Драгалевци[27] за събиране — 28 гр.=3360 акч.

дадени посредством Исмаил Ага за откуп от дела на данъците на подчинените села в зеамета за 1176 г.[28] — 500 гр.=60 000 акч.

дървеният материал, даден на съхранение у Ессеид Мехмед Ага, [изчислен] приблизително — 100 гр.=12 000 акч.

пшеницата в хамбара на мензила, който принадлежи на сердаря Хасан Ага, [изчислена] приблизително — 90 килета по 660 акч.—59 400 акч.

20 килета приблизително, ечемик и овес смесени, по 360 акч.—7200 акч.

160 килета приблизително пшеница, намираща се в хамбара на чомлекчийската работилница, по 660 акч. 105 600 акч.

10 килета приблизително ечемик в хамбара на къщата на починалия Кючюк Али Ага, по 600 акч.—6000 акч.

150 килета приблизително пшеница в хамбара на къщата, в която е живял споменатият починал — 99 000 акч.

25 килета приблизително овес в хамбара, по 360 акч.=9000 акч.

Всичко: 1 995 753 акч.[29]

Общо: покъщина и имоти — 1 345 745 акч.
Вземания и добиви — 1 995 753 акч.
3 341 498 акч.

От тях приспаднати:

за разходи по погребението и нощни молитви според завещанието — 30 000 акч.

такса за подялба — 83 535 акч.

за описване и регистриране — 20 884 акч.

за чокаря и за призоваване в съда —20 884 акч.

по завещание от едната трета на . . .[30] — 90 000 акч.

доказан дълг към споменатата съпруга от сумата, определена при бракосъчетанието —12 000 акч.

доказан дълг към обущаря Халил Ага от стойността на вещи —3180 акч.

доказан дълг към касапина Мустафа Беше от стойността на овчето месо 2070 акч.

по завещание от едната трета на робинята . . .[31] —30 000 акч.

по завещание от едната трета на Мехмед Беше — 6000 акч.

по завещание от едната трета на Кючюк Мехмед Беше — 6000 акч.

по завещание от едната трета на Халил Беше —6000 акч.

доказан дълг към свещаря от стойността на маслото за горене —645 акч.

разходи по издаване на хюджети на горезаписаните села — Подуяне, Бояна, Столник, Локорско, Будаковци и Мировяне —18 000 акч.

за регистриране на споменатите хюджети — 1320 акч.

за посредничество —840 акч.

Всичко приспаднати: 355 358 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците 2 986 140 акч.

дял на съпругата — 456 215 акч.

дял на дъщерята — 608 286 акч.

дял на дъщерята — 608 286 акч.

дял на дъщерята —608 286 акч.

дял на брата — 165 896 акч.

дял на брата — 165 896 акч.
дял на брата — 165 896 акч.
дял на сестрата — 69 123 акч.
дял на сестрата — 69 123 акч.
дял на сестрата — 69 123 акч.
остават неразделени — 10 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 133 — II.

---

[1] Село в Софийски окръг, дн. съставна част на с. Обединение.
[2] Село в Софийско.
[3] Село в Софийско.
[4] Село в Софийско.
[5] Неустановено. Написано شهير.
[6] Верният сбор е 1 345 654 акч.
[7] Може би с. Чифлик Мало Бсльово, дн. с. Мало Бельово, Софийско. Написано بيدلو چفتلكى.
[8] Село в Софийско.
[9] Село в Софийски окръг, дн. съставна част на с. Обединение.
[10] Село в Софийско, дн. квартал на София.
[11] Село в Пернишки окръг.
[12] Неустановено. Написано بوبوط.
[13] Неустановено. Написано حاود ديوانه.
[14] Село в Пернишки окръг.
[15] Може би с. Букуровци, Софийски окръг. Написано بقلوك.
[16] Село в Софийски окръг.
[17] Село Световрачане, Софийски окръг. Написано ستوراج.
[18] Вероятно прякор. Написано ماچقان.
[19] Вероятно прякор. Написано لاغطور.
[20] Село в Софийски окръг.
[21] Село в Софийско, дн. квартал на София.
[22] Село в Софийски окръг.
[23] Село в Софийски окръг.
[24] Село в Софийско, дн. присъединено към Банкя.
[25] Село в Софийско, дн. присъединено към София.
[26] Село Зеленнград, Пернишки окръг.
[27] Село в Софийско, дн. присъединено към София.
[28] По християнското летоброене 1762—1763 г.
[29] Верният сбор е 1 980 753 акч.
[30] Думата не се чете.
[31] Написано عالنجباب.

34. На кръчмаря евреин Аврам. 1762 г.

Евреинът кръчмар Аврам, син на Хаим, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството му. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, еврейката Сара, дъщеря на Исак, малолетните му рождени синове Мануил и Соломон и малолетните му рождени дъщери Мирем и Естер. След това по желание и с участието на кредитора и на споменатата съпруга — еврейката Сара, която, получавайки наследството на споменатия починал, би трябвало да заплати надхвърлящия го дълг, имуществото бе описано и разпределено. Долуподписаното представлява негов списък.

Написано на 22-ия ден на [месец] ребиюлахър на 1176 г. [10. XI. 1762 г.].
еврейска книга—330 акч.
черно грозде, 350 оки—5250 акч.
възглавници, 3—450 акч.
стара долама, 1—100 акч.
долама от „чоха", 1—550 акч.
антерия от „аладжа" — 180 акч.
старо лице за дюшек, 1—90 акч.
старо бяло саде, 1—40 акч.
стара риза, 1—170 акч.
стара антерия, 1—20 акч.
миндери, 2—240 акч.
сандък, 1—35 акч.
чекмедже, 1—50 акч.
малък бакър, 1—240 акч.
2 бакърени фунии и 1 канче — 130 акч.
стар калъб, 1—35 акч.
стар чакшър, 1—21 акч.
чебрета[1], 3 и ведра, 3—120 акч.
тръби[2], 3—120 акч.
голяма каца, 1—700 акч.
други 3 каци —300 акч.
още 3 каци — 400 акч.
оцет, 34 оки — 306 акч.
. . .[3] с бъчва — 6120 акч.
вино, 110 оки — 660 акч.
котел —3000 акч.
ракия, 254 оки —7620 акч.
лозе в Коньовица — 6000 акч.
туршия от круши — 150 акч.
Всичко: 33 274 акч.[4]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 831 акч.
за описване и регистриране — 209 акч.
за чокадаря и призовкаря — 209 акч.
за глашатая — 360 акч.
за погребението — 480 акч.
Всичко приспаднати: 2089 акч.
Остават 31 185 акч.

доказан дълг към подковача Хюсеин Беше —50 880 акч.; според дела 31 185 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 147 — I.

---

[1] Тук е употребена славянската дума „чебре". В документа е написано چبر.

[2] Написано بوريلا вместо بوريه.

[3] Думата се чете فس فس.

[4] Верният сбор е 33 427 акч.

35. На халача Мемиш. 1762 г.

Халачът Мемиш, син на Махмуд, жител на мах. Карагьоз Бей в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Фатма хатун, дъщеря на Абдуллах, малолетните му синове Хюсеин и Али и малолетната му дъщеря Емтуллах. След това с участието на бояджията Хюсеин Ефенди, доказан пълномощник на споменатата съпруга и посредством шериатския съд имуществото на починалия и вземанията му според подробния регистър са били описани и разпродадени на търг. Долунаписаното представлява техен опис.

Написано на 27-ия ден на славния [месец] зилхидже на 1175 г. [19. VII. 1762 г.].

къща в споменатата махала, 1—84 000 акч.
дюкян с 4 кепенка на пазарището „Халачхане" — 66 000 акч.
стар биниш от „чоха" — 450 акч.
стари шалвари от „чоха" 1—1201 акч.
стари ботинки, 1—354 акч.
пояс от о-в Хиос, 1—360 акч.
ново джюббе от жълта „чоха", 1—681 акч.
антерия от дамаска „аладжа" — 533 акч.
износена чалма, 1—100[1] акч.
нов чакшър от „чоха", 1—705 акч.
стара чалма, 1—410 акч.
стара шуба-джюббе, 1—680 акч.
стар чакшър от „чоха", 1—500 акч.
стари шалвари от „чоха", 1—450 акч.
стара антерия, 1—200 акч.
старо либаде от „чоха" — 500 акч.
стар кавук, 1—101 акч.
стара шуба-биниш с кожа от главата, 1—2910 акч.
износена шуба-биниш с кожа от корема —2310 акч.
„шал" за 1 фередже — 90 акч.
1 вълнен пояс и 1 броеница — 129 акч.
малък килим, 1—180 акч.
нож, 1 и кесия за тютюн, 1—130 акч.
тюркменски (?) янове, 2—710 акч.
стар юрган от басма 1—421 акч.
миндер, 1—400 акч.

възглавница, 1—71 акч.
възглавница, 1—51 акч.
друга възглавница, 1—22 акч.
чувал за памук, 1—60 акч.
чувал за пшеница 1—46 акч.
килим, 1 — 1111 акч.
тютюн, 1 ока — 66 акч.
пищови, 1 чифт — 1720 акч.
сабя, 1 — 2000 акч.
сребро, 42 дирхема по 33 — 1386 акч.
свещник и фенер — 80 акч.
пушка фълънта, 1 — 700 акч.
кандила 2 и шише, 1—13 акч.
леген и ибрик, 1 390 акч.
бакърени съдове, 16 и 1 2 оки по 124—2246 акч.
лопата, 1—30 акч.
голяма желязна лопата, 1 — 54 акч.
мотика, 1 — 40 акч.
ленени конци, 12 лакти — 151 акч.
друга мотика, 1 — 30 акч.
меки конци, 18 лакти — 210 акч.
покривки, 2 — 30 акч.
коприна — 201 акч.
хаван, 1 — 231 акч.
тепсия, 1 и голяма лъжица — 245 акч.
фенер, 1—120 акч.
тепсия, 1 от 5 оки по 124—620 акч.
тъмночервен кон, 1 — 7920 акч.
крава с теле —'720 акч.
крава с теле — 600 акч.
необработен памук, 573 и 1/2 оки по 81 — 46 453 акч.
обработен памук, 18 оки и 100 дирхема по 92 — 1679 акч.
памук в растително състояние, 18 оки и 300 дирхема по 80 — 1500 ачк.
памучни конци, 44 оки по 130 — 5720 акч.
тънки памучни конци, 1 ока и 50 дирхема по 171 — 192 акч.
памучен фитил, 8 оки и 350 дирхема по 80 —710 акч.
черен лен, 97 оки и 50 дирхема по 44 и 1 2 —4322 акч.
още черен лен, 57 оки по 44 и 1/2 — 2536 акч.
бял лен, 11 и 1/2 оки по 46 — 525 акч.
пружина с токмак — 225 акч.
друга пружина с 2 токмака — 240 акч.
друга пружина с 2 токмака — 390 акч.
други 3 пружини с 2 токмака — 210 акч.
1 токмак — 15 акч.
чибуци, 5 тестета — 126 акч.
теглилка с грамовете — 333 акч.
дебела кожа от задницата на животно, 1 — 109 акч.
юлар от каиш, 1 — 45 акч.
друга теглилка с грамовете — 108 акч.
кантар, 1 —366 акч.

стар кантар, 1 — 30 акч.
стари дъсчени сандъци, 6 — 150 акч.
дъска от клен, 1 — 81 акч.
сандък от Печ[2], 1 — 216 акч.
кошница, 1 — 21 акч.
барина (?)[3], 17 и 1/2 оки по 23—402 акч.
7 чувала за лен и 6 въжета — 63 акч.
чували за памук, 17 — 933 акч.
дългът на бакалина Молла Али за събиране —3000 акч.
за събиране от немюсюлманина Янчо — 8400 акч.
за събиране от немюсюлманина Байно Павле — 6204 акч.
дългът на халача Тимур Беше от съдружничеството — 12 570 акч.
дългът на зетя Молла Абдулкадир от съдружничеството — 48 000 акч.
485 оки и 100 дирхема по 80 [акч.], дадеч по селата според подробния регистър — 38 820 акч.
покупката на памук от селата според подробния регистър — 2577 акч.
дългът на споменатата му съпруга от заем — 930 акч.
налични пари — 1410 акч.
1 робиня, арабка, на име Анбар — 13 200 акч.
дългът на съпругата на мютеселима Мехмед Ага от стойността на 25 оки и 100 дирхема черен лен — 1125 акч.
дългът на майката на Хасан Сеид Осман Ага от стойността на 7 оки черен лен — 315 акч.
Всичко: 394 163 акч.[4]
От тях приспаднати:
разходи за погребението и нощни молитви по завещание — 5931 акч.
такса за подялба — 9852 акч.
за описване и регистриране — 2463 акч.
за чокадаря и за призоваване в съда — 2463 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 1800 акч.
доказан дълг към споменатата съпруга — сумата, определена при бракосъчетанието — 6000 акч.
доказан дълг към Келеш-оглу Али Беше от стойността на лена — 5310 акч.
доказан дълг към халача Тимур Беше от заплата — 1320 акч.
доказан дълг към калфата му Дауд — 468 акч.
доказан дълг към калфата му Хюсеин от заплата — 540 акч.
доказан дълг към калфата му Мустафа от заплата — 400 акч.
доказан дълг към калфата му Халил от заплата — 900 акч.
доказан дълг към съпругата на Мугани[5] Али Ефенди от стойността на пшеницата — 660 акч.
Всичко приспаднати: 41 707 акч.[6]
Остават за действително разпределение между наследниците: 352 456 акч.
дял на съпругата — 44 057 акч.
дял на сина — 123 358 акч.
дял на сина — 123 358 акч.
дял на дъщерята — 61 677 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 123—П.

---

[1] Цифрата не е ясно написана. Може да се възприеме и като 1005 акч.

[2] Виена.

[3] Написано بارینه •

[4] Точният сбор е 391 083 акч.

[5] Вероятно е прякор. Написано مغنی и означава „певец".

[6] Точният сбор е 38 107 акч.

36. На Йованка. 1762 г.

Християнката Йованка, дъщеря на Васил, жителка на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници бяха определени и обявени съпругът ѝ, немюсюлманинът Тодор, еднородните ѝ братя Михо, Герго и Кръскю и еднородните ѝ сестри Стояна и Куна. След това с участието на споменатите наследници и посредством шериатския съд наследството на споменатата починала бе описано и продадено на търг. Долунаписаното представлява негов списък.

Написано на 12-ия ден на щастливия [месец] сафер на 1176 г. [2. IX. 1762 г.].

стара черга, 1 — 51 акч.
друга черга, 1 — 230 акч.
друга черга, 1 — 210 акч.
друга черга, 1 — 140 акч.
стара възглавница, 1 — 40 акч.
стара аба, 1 — 40 акч.
стар чувал 1 — 28 акч.
стар чувал, 1 — 20 акч.
мальк ситил, 1 — 99 акч.
дреболии от платно — 100 акч.
стара риза, 1 — 63 акч.
друга аба —90 акч.
стара манта (?)[1] от „аба", 1 — 50 акч.
стара хавлиена кърпа — 50 акч.
стара лопата, 1 — 18 акч.
железни верни, 1 — 31 акч.
конци — 100 акч.
памучни конци — 65 акч.
вълнен пояс, 1 — 30 акч.
шаяк — 360 акч.
кеневирено платно — 180 акч.
друго кеневирено платно — 105 акч.
известно количество „аба" — 165 акч.
желязно вретено — 10 акч.
други дреболии — 20 акч.
стара брадва, 1 — 15 акч.
желязна тава, 1 — 19 акч.
дървено корито, 1 — 15 акч.
желязна лопата, 1 и нож, 1 — 29 акч.
кофа 1 — 9 акч.
дървен ситил, 1 — 12 акч.

сол — 30 акч.
стара каца, 1 — 30 акч.
друга каца — 25 акч.
пръстен и налични пари — 9300 акч.
Всичко: 12 235 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 306 акч.
за описване и регистриране — 78 акч.
за чокадаря и за призоваване в съда — 78 акч.
за посредничество и наемане на дюкяна — 120 акч.
за погребението — 360 акч.
Всичко приспаднати: 942 акч.
Остават за разпределение между наследниците: 11 293 акч.
дял на съпруга — 5646 акч.
дял на брата - 1410 акч.
дял на брата — 1410 акч.
дял на брата — 1410 акч.
дял на сестрата — 705 акч.
дял на сестрата — 705 акч.
остават неразпределени 6 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 125 — II.

---

[1] Вероятно вид дреха. Среща се както в християнските, така и в мюсюлманските наследства. Написано .

37. На Йованко. 1772 г.

Немюсюлманинът Йованко, син на Пено, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според законите на шериата съпругата му Мария, пълнолетните му синове Коста, Стефан и Мито и пълнолетните дъщери Стоянка и Еленка. Тъй като споменатият Стефан починал, негови наследници останали майка му — споменатата Мария, еднородните му братя Коста и Мито и еднородните му сестри Стоянка и Еленка. След това споменатият Коста също починал и за негови наследници били определени съпругата му Велика, дъщеря на Йованчо, майка му — споменатата Мария, брат му Мито и сестрите му Стоянка и Еленка. По желание на споменатите и при посредничеството на шериатския съд споменатото наследство бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява опис на имота и неговото разпределение между наследниците.

Написано на 27-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1186 г. по Хиджра [26. VIII. 1772 г.].

бакърени съдове 13 оки — 1560 акч.
стара черга, 1—240 акч.
друга стара черга — 120 акч.
стар юрган — 240 акч.
стари лица за миндер, 2 — 60 акч.
стари лица за миндер от чул, 2 — 60 акч.

стари възглавници, 5 — 360 акч.
египетска рогозка — 300 акч.
стар малък килим, 1 — 180 акч.
вази, 4 — 380 акч.
малки дървени сандъци, 2 — 180 акч.
стар сламен сандък, 1 — 120 акч.
Всичко: 3800 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 93 акч.
за описване и регистриране — 24 акч.
за чокадаря — 15 акч.
за призоваване в съда — 9 акч.
Всичко приспаднати: 141 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 3659 акч.
дял на съпругата Мария — 761 акч.
дял на съпругата [на сина] Велика — 255 акч.
дял на сина Мито — 1321 акч.
дял на сестрата Стоянка — 660 акч.
дял на сестрата Еленка — 660 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 88 — I.

38. На Гьорге. 1772 г.

Немюсюлманинът Гьорге, син на Михо, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според законите на шериата съпругата му, християнката Цона, дъщеря на Стамен, малолетният му син Велчо и малолетната дъщеря Мария. По желание на споменатите наследници и при посредничеството на шериатския съд наследството бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява негов опис.

Написано на 6-ия ден на месец джемазиюлахър на 1186 г. по Хиджра [4. IX. 1772 г.].

къща в споменатата махала, 1 — 67 200 акч.
стар пищов, 1 — 180 акч.
нож, 1 — 120 акч.
стар калпак, 1 — 15 акч.
кебе, 1 — 240 акч.
друго кебе — 30 акч.
бяла аба, 1 — 30 акч.
стар ямурлук, 1 — 60 акч.
товарен кон с принадлежностите, 1 — 1200 акч.
теле, 1 — 90 акч.
стара черга, 1 — 180 акч.
друга аба — 30 акч.
друга черга — 60 акч.
друга черга — 180 акч.
кантар, 1 — 180 акч.
бакърени съдове, 21 и 1/2 оки по 120 акч. оката — 2580 акч.
налични пари — 1800 акч.
Всичко: 74 280 акч.[1]

От тях приспаднати:
такса за подялба — 1480 акч.
за описване и регистриране — 380 акч.
за прислужване — 246 акч.
за погребение — 2490 акч.
за призоваване в съда — 123 акч.
Всичко приспаднати: 4709 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 69 571 акч.
дял на съпругата — 8696 акч.
дял на дъщерята — 20 291 акч.
дял на сина 40 582 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 89—II.

[1] Вершият сбор е 74 175 акч.

39. На Велика. 1772 г.

Християнката Велика, дъщеря на Йован, жителка на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругът ѝ. немюсюлманинът Мано, син на Яно, малолетната ѝ дъщеря Анастасия и чичо ѝ Илия. По желание на споменатия наследник Мано и посредством шериатския съд наследството бе определено и описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 6-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1186 г. по Хиджра [4. IX. 1772 г.].

част от къща в споменатата махала — 12 000 акч.
1 кръчма в споменатата махала — 18 000 акч.
стара антерия от „аладжа" — 60 акч.
старо козе кожухче, подплатено с „чоха", 1 — 240 акч.
износен кожух, подплатен с „богасъ" — 300 акч.
стари ризи, 3 — 480 акч.
стари гащи — 60 акч.
стари лица за възглавници, 2 — 25 акч.
други възглавници, 5 — 300 акч.
стар килим, 1 — 60 акч.
стара черга, 1 — 90 акч.
стар дървен сандък, 1 — 60 акч.
бакърени съдове, 6 оки по 120 акч. оката — 720 акч.
стар дюшек, 1 — 120 акч.
стар юрган, 1 — 120 акч.
старо кебе, 1 — 60 акч.
Всичко: 32 775 акч.[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 660 акч.
за описване и регистриране — 165 акч.
за обслужване — 110 акч.
за призоваване в съда — 55 акч.
Всичко приспаднати: 990 акч.
Остават за разпределение между наследниците: 31 785 акч.

дял на съпругата — 7946 акч.
дял на дъщерята — 15 892 акч.
дял на чичото — 15 892 акч.
дял на чичото — 7946 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 88а[2]—III.

[1] Вернията сбор е 32 755 акч.
[2] Пагинацията в регистъра е сгрешена и с. 88 е повторена два пъти.

40. На Доко. 1772 г.

Немюсюлманинът Доко, син на Маню, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници според шериатския закон били определени и обявени съпругата му, християнката Мария, дъщеря на Димо, малолетният му син Пенаки и малолетните му дъщери Еленка, Есмаралда (?)[1], Александра и Катерина. По желание на споменатата съпруга и споменатите малолетни и посредством шериатския съд наследството [на починалия] бе определено и описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 20-ия ден на месец джемазиюлахър на 1186 г. по Хиджра [18. IX. 1772 г.].

стар биниш от „чоха“, 1 — 240 пари
агнешки кожух, 1 — 120 пари
джюббе от груба „чоха“ — 120 пари
стара антерия от „богасъ“ — 60 пари
елек от „иплик аладжасъ“ — 40 пари
фистан, 1 — 40 акч.
шалвари от „шаяк“ — 60 пари
калпак, 1 — 40 пари
ямурлук от „аба“, 1 — 80 пари
товарен кон с принадлежностите — 1000 пари

Вещи в дюкяна, намиращ се на гръцкото пазарище

етрополски черги, 6. Цена — по 45=270 пари
обвивна хартия, 5 топа. Цена — по 100=500 пари
памучно платно, 128 топа. Цена — по 40=5120 пари
хастар, 17 и 1/2 топа. Цена — по 25=437 и 1/2 пари
калай, 22 оки. Цена — по 40=880 пари
восък, 8 и 1/2 оки. Цена — по 55=467 и 1/2 пари
син камък, 4 оки. Цена — по 20=80 пари
арсеник, 30 оки. Цена — по 16=480 акч.
дървени гребени, 1000 — 250 пари
нишадър, 10 оки. Цена — по 60=600 пари
чивид, 12 оки. Цена — по 360=4320 пари
едро кафе, 9 оки. Цена — по 50=450 пари
тамян, 29 оки. Цена — по 25=725 пари
малки килими, 3 — 720 пари
маниста, 59 оки. Цена — по 20 пари = 1180 пари
сереска „басма“, 161 топа. Цена — по 45=7245 пари

вносно червено платно, 41 топа. Цена — по 50=2050 пари
памучен плат „чит“, 33 топа. Цена — по 60=1980 пари
бродирани кърпи от платно, 11. Цена — по 20=220 пари
дюшеци от грубо домашно платно, 13. Цена — по 100=130 пари[2]
плат „докузлук“, 21 топа. Цена — по 50=1050 пари
златишки кърпи, 21 топа. Цена — по 30=630 пари
двойни кърпи, 48 чифта. Цена — по 12=576 пари
копринени престилки, 15. Цена — по 80=1200 пари
пещемали от „кеневир“, 60. Цена — по 18=1080 пари
пловдивска „басма“, 8 топа. Цена — по 110=880 пари
кърпи за изтриване, 10. Цена — по 8—80 пари
„иплик аладжа“, 37 топа. Цена — по 70=2590 пари
груб „иплик аладжа“, 25 топа. Цена — по 40=1000 пари
„богасъ“, 48 топа. Цена — по 55=2640 пари
солунски пещемали, 16 чифта. Цена — по 80=1280 пари
памучни пещемали, 31. Цена — по 15=465 пари
кълъндър (?)[3] пояси, 3 и 1/2 тестета. Цена — 210 пари.
груби хавлиени кърпи, 20. Цена — по 8=160 пари
още хавлиени кърпи, 20. Цена — по 20=400 пари
червена френска и „ним“ „чоха“, 81 лакти. Цена — по 70=5670 пари
софийски кърпи, 42 чифта. Цена — по 15=630 пари
жълта боя, 2 оки. Цена — по 10=20 пари
памучен ширит, 21 топа. Цена — по 15=315 пари
трабзонски конци, 17 топа. Цена — по 40=680 пари
възглавница от домашно платно, 1 — 25 пари
боядисани памучни конци, 23 и 1/2 оки. Цена — по 80=1880 пари
одрински колани, 13. Цена — по 30=390 пари.
бели памучни конци, 17 и 1/2 оки. Цена — по 40=700 пари
други памучни пещемали, 4. Цена — по 15=60 пари
ленени конци, 3 оки. Цена — по 30=90 пари
бронзови карфици, 10 тестета. Цена — по 10=100 пари
маниста за катъри, 21 оки. Цена — по 25=525 пари
бронзови пръстени, 17 тестета. Цена — по 30=510 пари
копринен гайтан, 18 топа. Цена — по 20=360 пари
син и червен „сандал“, 25 лакти. Цена — по 25=625 пари
груби фесове, 2 тестета. Цена — по 240=480 пари
вълнен гайтан, 1 ока и 100 дирхема. Цена — по 40=50 пари
булчински ширит, 12 топа. Цена — по 10= 120 пари
копринен ширит, 340 дирхема. Цена — по 2=680 пари
джюббета от вълнен „шал“, 2. Цена — по 100=200 пари
разноцветна коприна, 80 оки. Цена — по 480=38 400 пари
коприна, 9 оки. Цена — по 480=4320 пари
необработена коприна, 11 оки. Цена — по 330=3520 пари
кенар за „чоха“, 6 оки. Цена — по 30=180 пари
пешкири, 8 оки. Цена — по 40=320 пари
маниста, 115 тестета. Цена — по 4=460 пари
опиум, 1 и 1/2 оки. Цена — по 240=360 пари
памучни конци, 2 оки. Цена — по 110=220 пари
дървен сандък, 1 — 40 пари
други 15 чифта маниста и халки по 20=310 пари
дреболии в дюкяна — 400 пари

Вещи в стая от хана на Хаджи Ибрахим, намиращ се на пазарището „Баня баши“

сереска басма, 48 и 1/2 топа. Цена — по 45=2182 и 1/2 пари
малки антерии от „мухайер“, 32. Цена — по 10=320 пари
други антерии от „мухайер“, 21. Цена — по 12=252 пари
еничарски антерии, 8 и дамски, 7, всичко 15 от груба „иплик аладжа“. Цена — по 8=600 пари
хастар, 104 топа. Цена — по 25=2600 пари
пещемали от „кеневир“, 8. Цена — по 18=144 пари
памучни конци, 3 и 1/2 оки. Цена — по 40=140 пари
памучни конци, 12 оки. Цена — по 110=1320 пари
памучен ширит, 4 топа. Цена — по 15 60 пари
копринени престилки, 3. Цена по 80—240 пари
черна вълна, 169 и 1/2 оки. Цена — по 25—4237 и 1/2 пари
малки чорапи, 590 чифта. Цена — 665 пари
големи чорапи, 480 чифта. Цена — по 8 акч. =1280 пари
балък отъ[4], 5 оки. Цена — по 25—125 пари
бяла вълна, 46 оки. Цена — по 20=580 пари
памук за фитили, 5 оки. Цена — по 40=200 пари
боядисан памук за фитили, 19 оки. Цена — по 80=1520 пари
вносен измирски сапун, 11 оки. Цена — по 15=165 пари
ямболски кебета, 6. Цена — по 80=480 пари
дървен сандък, 1 — 80 пари
груб „иплик аладжасъ“, 4 топа. Цена — по 40=160 пари
разноцветна коприна, 3 оки. Цена — по 480=1440 пари
дългът на бояджията Чолак — 60 пари
дългът на спахията Лота — 62 пари
дългът на тъщата на някой си на име Хасан — 70 пари
дългът на колджъбашъ Йомер — 200 пари
дългът на врачанлията — 200 пари
дългът на Санджар[5] Митре — 710 пари
дългът на шивача Панайот — 243 пари
дългът на копринаря Маклюд (?)[6] — 124 пари
дългът на Кара Мустафа — 400 пари
дългът на халача Абдуллах — 1040 пари
дългът на Араб-заде Абдуллах — 70 пари
дългът на Чолче (?)[7] Коста — 310 пари
дългът на Ибрахим Ефенди — 480 пари
Всичко: 131 736 пари[8]=3293 гроша и 16 пари
От тях приспаднати:
такса за подялба — 2634 пари
за описване и регистриране — 658 пари
за обслужване — 438 пари
за призоваване в съда — 219 пари
за погребение и прочие — 1600 пари
Всичко приспаднати: 5549 пари
Остават за разпределение между наследниците: 126 187 пари
дял на съпругата — 15 773 пари
дял на сина — 36 804 пари

дял на дъщерята — 18 402 пари
дял на дъщерята — 18 402 пари
дял на дъщерята — 18 402 пари
дял на дъщерята — 18 402 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 94 — II.

---

[1] Написано اسمار الده .

[2] Погрешно вместо 1300 пари.

[3] Чете се قلندر , но значението не е ясно.

[4] Означава „рибна отрова“ и е вид медицинско растение.

[5] Вероятно прякор. Написано سنجار .

[6] Написано مقلود .

[7] Вероятно прякор. Написано چولجه .

[8] Точният сбор е 129 446 пари.

41. На Христо. 1772 г.

Немюсюлманинът Христо, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругата му — християнката Вела, дъщеря на Йован, и дъщерята на еднородния му брат Киро. След разпределяне на наследството споменатата Вела също починала и за нейни наследници шериатският съд определил братята ѝ Илия, Марко и Димитър, и сестрите ѝ Джурджа, Митра и Мария. След това по желание на споменатите наследници, с тяхно участие и посредством шериатския съд наследството бе установено и описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 13-ия ден на великия месец шабан на 1186 г. по Хиджра [9. XI. 1772 г.].

стара антерия, 1 — 27 акч.
стар елек, 1 — 15 акч.
стар дървен сандък, 1 — 57 акч.
стара риза, 1 — 165 акч.
друг дървен сандък — 150 акч.
желязна тепсия, 1 — 198 акч.
малък бакър, 1 — 150 акч.
11 малки и големи сахани и 1 ибрик — 450 акч.
стара тенджера, 1 — 180 акч.
желязна тава, 1 и пирустия 1 — 78 акч.
стар пояс, 1 — 6 акч.
желязна маша, 1; лопата, 1; брадва, 1; мотика, 1 и шиш, 1 — 114 акч.
още сахани, 3 — 90 акч.
още 1 бакър — 270 акч.
стара черга, 1 — 240 акч.
друг дървен сандък — 18 акч.
дървени паници, 2 — 60 акч.

тезгях, 1 — 63 акч.
кошница, 1 — 66 акч.
дъсчен сандък, 1 — 150 акч.
кантар, 1 — 75 акч.
Всичко: 2622 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 60 акч.
за описване и регистриране — 15 акч.
за обслужване — 10 акч.
за призоваване в съда — 5 акч.
Всичко приспаднати: 90 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 2532 акч.
дял на племенницата — 1898 акч.
дял на брата — 140 акч.
дял на брата — 140 акч.
дял на брата — 140 акч.
дял на сестрата — 70 акч.
дял на сестрата — 70 акч.
дял на сестрата — 70 акч.
остават неразпределени 4 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 103 — I.

42. На Вела. 1772 г.

За наследници на починалата християнка Вела, чието име беше написано в по-горния протокол, били определени от шериатския съд братята ѝ Илия, Марко и Митре и сестрите ѝ Джурджа, Митра и Мария. След това по желание на споменатите и с тяхно участие посредством съда наследството на починалата бе описано и разпределено. Долунаписаното е негов опис.

Написано на 13-ия ден на великия месец шабан на 1186 г. по Хиджра [9. XI. 1772 г.].

стари чували, 3 — 45 акч.
стара черга, 1 — 315 акч.
друга стара черга — 60 акч.
друга стара черга — 180 акч.
стар агнешки кожух, подплатен с „богасъ“ — 33 акч.
дреболии — 24 акч.
миндер, 1 — 300 акч.
стари възглавници, 2 — 54 акч.
други стари възглавници, 2 — 96 акч.
други стари възглавници, 2 — 123 акч.
други стари възглавници, 2 — 24 акч.
чаршаф, 1—78 акч.
друг агнешки кожух, подплатен с „богасъ“ — 90 акч.
стари хавлии, 2 — 75 акч.
стара антерия от „богасъ“ — 39 акч.
стар мюневефил (?) от „богасъ“ — 27 акч.
стари ризи, 2 — 45 акч.
друга стара риза, 1 — 18 акч.

друг стар „мюневефил“ (?) — 27 акч.
стара антерия от „богасъ“ — 60 акч.
старо перде, 1 — 27 акч.
стари чорапи, 2 чифта и калцуни, 1 чифт — 27 акч.
друга риза — 129 акч.
друг мюневефил (?) от „богасъ“ — 300 акч.
стара „богасъ“ — 30 акч.
сребърен пояс, 1 чифт — 285 акч.
обици и сребърен гердан — 420 акч.
стара покривка и парче платно — 48 акч.
стари кърпи, 2 — 60 акч.
дървен сандък с дреболии — 90 акч.
друго парче платно — 456 акч.
дреболии — 120 акч.
друг миндер — 60 акч.
Всичко: 2765 акч.[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 60 акч.
за описване и регистриране — 15 акч.
за обслужване — 10 акч.
за призоваване в съда — 5 акч.
за погребение — 1392 акч.
Всичко приспаднати: 1482 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 1283 акч.
дял на брата — 284 акч.
дял на брата — 284 акч.
дял на брата — 284 акч.
дял на сестрата — 142 акч.
дял на сестрата — 142 акч.
дял на сестрата — 142 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 103 — II.

---

[1] Верният сбор е 3765 акч.

43. Опис на наличните стоки в дюкяна на изчезнал без вести християнин. 1776 г.

Жителят на мах. Язъджъ-заде в големия град София — немюсюлманинът абаджия Гьорги, от дълго време е изчезнал без вести и дюкянът, който е наел на пазарището на абаджиите, е останал заключен. Собственикът на дюкяна — немюсюлманинът Коста, се яви пред шериатския съд и отправи молба, щото останалият празен и изоставен дюкян да бъде отворен посредством шериатския съд и да му се изплати наемът, като му бъдат дадени оценените от съда вещи, които се намират там и са собственост на споменатия изчезнал.

Настоящото представлява опис на вещите, намиращи се в споменатия дюкян, който бе отворен в присъствието на немюсюлманина Кръстю.

Написано на 24-ия ден на великия месец шабан на 1190 г. [8. X. 1776 г.],
памучно платно — 12 и 1/2 лакти
бяла „аба“ — 10 лакти

черна „аба“ — 9 лакти
черно кебе — 6 лакти
чифт калцуни от „аба“
памучен ширит — 3 топа
парцали — 2 и 1/2 оки
гайтани от разноцветна вълна — 2 оки
бели конци — 220 дирхема
Всичко вещи: 9 броя

Сигн. Соф. кадийски регистър S 25, с. 62 — II.

44. На Мирко. 1776 г.

Немюсюлманинът Мирко, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени от шериатския съд съпругата му Стоянка, малолетният му син Христо и малолетната му дъщеря. . .[1] Тъй като споменатата малолетна също е починала, нейни наследници останали майка ѝ — споменатата Стоянка, и еднородният ѝ брат — споменатият Христо. Но споменатият Христо също починал и тогава от страна на шериатския съд се определиха като наследници майка му — споменатата Стоянка, и братовчедът му Стоян. След това по желание на споменатите наследници и посредством съда наследството бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява негов опис.

Написано на 12-ия ден на свещения [месец] зилкаде на 1190 г. по Хиджра [23. XII. 1776 г.].

1/4 от къща в споменатата махала — 12 000 акч., или 100 гр.
пари за събиране от дълг на Аврени — 18 000 акч., или 180 гр.
Всичко: 30 000 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 750 акч.
за описване и регистриране — 188 акч.
за чокадаря — 124 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 360 акч.
Всичко приспаднати: 1484 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 28 516 акч.
дял на съпругата Стоянка — 13 728 акч.
дял на братовчеда Стоян — 14 784 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 25, с. 64 — II.

[1] Името не е попълнено.

45. На Стоянка. 1776 г.

Немюсюлманката Стоянка, чието име беше споменато в по-горния [протокол], е починала и за нейни законни наследници били определени от страна на шериатския съд еднородният ѝ брат поп Никола и еднородните ѝ сестри Магда и Ана. След това по желание на споменатите наследници и с тяхно участие посредством съда наследството бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява опис на наличното наследство и неговото разпределение.

Написано на 13-ия ден на свещения [месец] зилкаде на 1190 г. по Хиджра [24. XII. 1776 г.].

стар миндер, 1 — 365 акч.
друг миндер, 1 — 360 акч.
старо кебе, 1 — 190 акч.
друг миндер, 1 — 280 акч.
стар юрган, 1 — 360 акч.
старо лице за възглавница, 1 — 67 акч.
дребни неща — 63 акч.
мелничка за пипер — 56 акч.
чаша и шише — 60 акч.
дървен сандък, 1 — 90 акч.
плоско дърво и тепсия, 1 — 32 акч.
стар железен лист — 21 акч.
стар свещник, 1 — 60 акч.
бакърени съдове, 5 и 1/2 оки по 35 акч. — 742 акч.
стар чаршаф, 1 — 163 акч.
стар пешкир, 1 — 153 акч.
други дребни неща — 106 акч.
друг стар чаршаф — 100 акч.
друг стар чаршаф — 166 акч.
стара антерия от „богасъ“ 1 — 103 акч.
други лица за възглавници — 169 акч.
други лица за възглавници, 3 — 66 акч.
други дреболии — 41 акч.
стар елек — 200 акч.
друг пешкир, 1 — 126 акч.
бродирани гащи, 1 — 190 акч.
бродирана риза, 1 — 501 акч.
друга антерия от „богасъ“, 1 — 410 акч.
кафтан от „хатайи“, 1—700 акч.
стари кърпи, 5 — 165 акч.
други дреболии — 40 акч.
стар нож и дреболии — 60 акч.
дървен сандък, 1 — 405 акч.
стари бродирани кърпи, 3 — 73 акч.
стар тас, 1 — 225 акч.
делът ѝ от наследството, оставено от починалия ѝ съпруг, описано по-горе — 13 723 акч.

Всичко: 20 939 акч.[1]

От тях приспаднати:

такса за подялба — 522 акч.
за описване и регистриране — 130 акч.
за чокадаря — 68 акч.
за призоваване в съда — 34 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 150 акч.
Всичко приспаднати: 904 акч.

Остават за разпределение между наследниците: 20 039 акч.

делът на еднородния брат Никола — 10 017 акч.

делът на еднородната сестра Магда — 5008 акч.
делът на еднородната сестра Ана — 5008 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 25, с. 64 — III.

---

[1] Верният сбор е 20 636 акч.

46. На арменеца Гарабед. 1776 г.

Немюсюлманинът Гарабед, син на Ахадур (?),[1] жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, бил впоследствие убит. За негови наследници били определени и обявени според шериатския закон съпругата му Мария, малолетните му дъщери Алмас и Мани и пълнолетните дъщери Мариана и Айвата(?)[2], и пълнолетните синове Хайрабет, Кябет(?)[3] и Хаджука(?)[4]. След това по желание на наследниците и посредством съда наследството бе точно установено и описано. Долунаписаното представлява опис на наследствените вещи и тяхното разпределение.

Написано на 12-ия ден на свещения месец зелхидже на 1190 г. по Хиджра [23. XII. 1776 г.].

част от къща в споменатата махала — 100 гр. =12 000 акч.
стари кесии от „аладжа“ 21=180 акч.
сребърни обици, 1 чифт — 120 акч.
сребърни пръстени, 14 — 240 акч.
стари малки антерии, 5 — 300 акч.
памучно платно, 29 лакти — 480 акч.
малки покривки, 5 — 360 акч.
„богасъ“, 5 лакти — 150 акч.
хавлия, 1 — 120 акч.
парче за забрадка — 60 акч.
парче „докузлук“ — 60 акч.
парче „атлас“ — 300 акч.
дреболии — 60 акч.
парче „кермуд“ — 180 акч.
„басма“, 3 лакти — 135 акч.
други дреболии — 60 акч.
парче „сандал“ — 120 акч.
парче „аладжа“ — 60 акч.
парче груб „шал“ — 90 акч.
парче „аладжа“ — 240 акч.
парче „чичекли“ — 360 акч.
„богасъ“, 3 топа — 360 акч.
кеневирено платно, 5 лакти — 60 акч.
парче „чоха“ — 240 акч.
друго парче „чоха“ — 720 акч.
други дреболии — 360 акч.
парче „богасъ“ — 150 акч.
парче „аладжа“ — 360 акч.
ендазе, 3 — 90 акч.
ножици, 5 — 240 акч.
памучен ширит — 120 акч.

кенар на „чоха“ и конци — 120 акч.
дребен гайтан — 720 акч.
стар ширит от сърма — 1200 акч.
ибришим — 120 акч.
други дреболии — 240 акч.
камък за пръстен — 30 акч.
легени, 2 — 120 акч.
дребни неща в дюкяна — 600 акч.
налични пари — 379 акч.
ножове, 2 — 30 акч.
за взимане — от подробния регистър — 3117 акч.
Всичко: 25 291 акч.
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 2400 акч.
такса за подялба — 63 акч.
за описване и регистриране — 107 акч.
за чокадаря — 104 акч.
за призоваване в съда — 52 акч.
неоспорим дълг към евреина Исраил от стойността на стоки — 1320 акч.
неоспорим дълг към Ахмед Беше — 1440 акч.
Всичко приспаднати: 6103 акч.[5]
Остават за действително разпределение между наследниците: 19 188 акч.
дял на съпругата — 2398 акч.
дял на сина — 3357 акч.
дял на сина — 3357 акч.
дял на сина — 3357 акч.
дял на дъщерята — 1678 акч.
дял на дъщерята — 1678 акч.
дял на дъщерята — 1678 акч.
дял на дъщерята — 1678 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 25, с. 86 — III

---

[1] Написано آحدور.

[2] Написано ایواته.

[3] Написано کابت.

[4] Написано حاجوقه.

[5] Верният сбор е 5486 акч.

47. На Стойко. 1776 г.

Немюсюлманинът Стойко, син на Младжо, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени от шериатския съд съпругата му Лазара, малолетната му дъщеря Мария и майка му Господинка. След това по желание на споменатите [наследници] и посредством съда наследството бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява негов опис.

Написано на 19-ия ден на щастливия месец сафер на 1190 г. [9. IV. 1776 г.].

стари възглавници, 7 — 780 акч.
стари черги, 2 — 460 акч.
старо лице за дюшек, 1 — 180 акч.
стари кърпи за ядене, 4 — 270 акч.
стар пешкир за ядене, 1 — 90 акч.
старо платно, 1 — 120 акч.
старо перде, 1 — 120 акч.
старо феredже от „чоха", 1 — 720 акч.
старо късо козе кожухче, подплатено с „чоха", 1 — 960 акч.
стар „мюневефил (?) от „сандал", 1 — 180 акч.
стари сребърни обици, 1 чифт — 45 акч.
стара кърпа, 1 — 60 акч.
платно, 12 лакти по 30 — 360 акч.
стара малка антерия от „чоха", 1 — 30 акч.
стара антерия от „басма", 1 — 15 акч.
стар мюневефил (?) от „басма", 1 — 60 акч.
стар мюневефил (?) от „богасъ", 1 — 120 акч.
стара риза, 1 — 30 акч.
сребърен гердан, 1 — 240 акч.
сребърни пръстени, 2 — 60 акч.
бакърени съдове, 5 оки — 600 акч.
стара антерия от „кутни", 1 — 60 акч.
стара малка възглавница, 1 — 15 акч.
стар чаршаф, 1 — 60 акч.
нова риза, 1 — 270 акч.
дълг на съпругата — 1800 акч.
дълг на съпругата — 1200 акч.
Всичко: 8905 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 222 акч.
за описване и регистриране — 56 акч.
за обслужване — 36 акч.
за призоваване в съда — 18 акч.
Всичко приспаднати: 332 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 8573 акч.
дял на съпругата — 4286 акч.
дял на дъщерята — 1428 акч.
дял на майката — 2857 акч.

Сиги. Соф. кадийски регистър S 25, с. 95 — I.

48. На Миладина. 1776 г.

Немюсюлманката Миладина, дъщеря на Ильо, жителка на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени според шериатския закон съпругът ѝ, немюсюлманинът Кръстю, малолетните ѝ дъщери Магдалина и Мария и баща ѝ, немюсюлманинът Ильо. По желание на немюсюлманина Ильо, настойник на споменатите мало-

летни, и посредством шериатския съд имуществото [на починалата] бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява опис на наследството и неговото разпределение.

Написано на 21-вия ден на щастливия месец сафер на 1190 г. [11. IV. 1776 г.].

налични пари — 17 гр.=2040 акч.
малки сребърни пояси, 2 чифта — 120 акч.
голям сребърен пояс с кемер, 1 чифт — 20 гр.=2400 акч.
друг голям сребърен пояс, 1 чифт — 10 гр.=1200 акч.
малка сребърна кадилница, 4 гр. — 480 акч.
сребърни гривни, 1 чифт — 7 гр.=840 акч.
друг чифт сребърни гривни — 5 гр.—600 акч.
парче сребро и пръстен, 1 — 3 гр.=360 акч.
лице за възглавници, 6 — 6 гр.=720 акч.
мюневефил (?) от „богасъ“ — 5 гр.=600 акч.
покривки за легло, 2 — 240 акч.
друга покривка, 1 — 1 гр.=120 акч.
кърпа, 1 — 1 гр. и 10 пари=150 акч.
друга кърпа — 1 гр. и 10 пари=150 акч.
старо платно — 1 гр.=120 акч.
малък пешкир, 1 — 1 гр.=120 акч.
друг малък пешкир — 1 гр. и 1/2=180 акч.
друго малко платно — 1 гр.=120 акч.
друга кърпа — 15 пари=45 акч.
друга кърпа — 15 пари=45 акч.
стар мюневефил (?) от „кутни“ — 5 гр.=600 акч.
Всичко: 11 970 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 297 акч.
за описване и регистриране — 74 акч.
за обслужване — 50 акч.
за призоваване в съда — 25 акч.
Всичко приспаднати: 446 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 11 524 акч.
дял на съпруга — 2658 акч.
дял на бащата — 1772 акч.
дял на дъщерята — 3544 акч.
дял на дъщерята — 3544 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 25, с. 99 — III.

49. На Кръстю. 1776 г.

Немюсюлманинът Кръстю, син на Миладин, чието име беше споменато в горния [протокол], също починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, немюсюлманката Аница, дъщеря на Янчо, еднородният му брат Велчо, еднородната му сестра Мария и малолетните му дъщери Магдалена, Мария, Фотина и Ласка. След това по желание на малолетните и на тяхната настойница, майка им Аница, в тяхно присъствие и посредством

шериатския съд наследството бе определено и описано. Настоящото, както е написано по-долу, представлява негов опис.

Написано на 21-вия ден на щастливия месец сафер на 1190 г. [11. IV. 1776 г.].

къща в споменатата махала, 1 — 700 гр.=84 000 акч.
нова каравана (?) от „богасъ“ — 2 гр.=240 акч.
стар пояс, 1 — 2 гр.=240 акч.
нова антерия от „чоха“ — 10 гр.=1200 акч.
износен биниш от „чоха“ — 6 гр.=720 акч.
минтан от „чоха“ — 2 гр.=240 акч.
износен агнешки кожух, подплатен с „чоха“ — 15 гр.=1800 акч.
износено късо козе кожухче, подплатено с „чоха“ — 3 гр.=360 акч.
друг стар пояс — 2 гр.=240 акч.
износено лице за възглавници, 5 — 3 гр.=360 акч.
бял фес, 1; кебе, 1 и кърпа, 1 — 10 пари=30 акч.
ленено платно, 15 лакти — 3 гр.—450 акч.[1]
стари пешкири за хранене, 2 — 4 гр.=480 акч.
памучно платно, 3 лакти — 15 пари=45 акч.
друг юрган, 1 — 5 гр.=600 акч.
старо кебе и чаршаф — 2 гр.=240 акч.
нова бяла „аба“, 10 лакти — 2 гр.=240 акч.
стар бял ихрам — 1 и 1/2 гр.=180 акч.
друг ихрам, 1 — 30 пари=90 акч.
нова черга, 1 — 5 гр.=600 акч.
старо кебе, 1 — 30 пари=90 акч.
седло с принадлежностите — 4 гр.=480 акч.
друго седло, 1 — 30 пари=90 акч.
дребни неща — 20 пари=60 акч.
бакърени съдове, 54 оки — 54 гр.=6480 акч.
още бакърени съдове, 62 оки — 62 гр.=7440 акч.
хаван, 1 — 1 гр.=120 акч.
скара, 1; маша, 1 и желязо за прахта — 30 пари=90 акч.
крава и теле — 16 гр.=1920 акч.
друга крава — 8 гр.=960 акч.
друга крава — 8 гр.=960 акч.
кобила, 1 — 10 гр.=1200 акч.
овце, 10 глави — 20 гр.=2400 акч.
още 10 глави овце — 20 гр.=2400 акч.
още 1 крава — 8 гр.=960 акч.
друго старо лице за възглавници, 13 — 10 гр.=1200 акч.
старо лице за дюшек — 4 гр.=480 акч.
стари черги, 4 — 5 гр.=600 акч.
стар малък килим, 1 — 7 гр.=960 акч.
още черги, 2 — 3 гр.=360 акч.
друга черга — 10 пари=30 акч.
други черги, 3 — 3 гр.=360 акч.
друга черга — 2 гр.=240 акч.
друга черга — 2 гр.=240 акч.
друго кебе, 1 — 3 гр.=360 акч.
конски чул, 1 — 2 гр.=240 акч.
дъсчен сандък — 12 пари=36 акч.

старо лице за миндер, 3 — 3 гр.=360 акч.
друга възглавница, 10 пари=30 акч.
стари калпаци, 2 — 1 гр.=120 акч.
пещимал, 1 — 1 и 1/2 гр.=180 акч.
големи бъчви, 2 — 50 гр.=6000 акч.
лозе в с. Коньовица, 3 дюнюма — 5 гр.=600 акч.
пари за събиране с лихва срещу разписка от немюсюлманите Цветко — свещар, и Йован — 250 гр.=30 000 акч.
пари за събиране с лихва срещу разписка от немюсюлманина абаджия Михаил — 260 гр.=31 200 акч.
пари за събиране с лихва срещу разписка от немюсюлманина Лозан — 27 гр.=3240 акч.
пари за събиране с лихва срещу разписка от немюсюлманина чизмаджия Велко — 14 гр.=1480 акч.
пари за събиране с лихва срещу разписка от владиката — 400 гр.= 48 000 акч.
пари за събиране с лихва срещу разписка от немюсюлманина Тричко — 630 гр.=75 600 акч.
принадлежности в дюкяна — 100 гр.=12 000 акч.
пари за събиране от кръчмаря, немюсюлманина Тричко — от цената на вещи — 530 акч.=63 600 акч.
делът му от по-горе описаното имущество на спомената Миладина — 2657 акч.
Всичко: 399 138 акч.[2]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 9978 акч.
за описване и регистриране — 2494 акч.
за обслужване — 1662 акч.
за призоваване в съда — 831 акч.
разписка за неоспорим дълг към немюсюлманката Кина — 7200 акч.
неоспорим дълг към немюсюлманина Милен — 5280 акч.
неоспорим дълг към немюсюлманина Велчо — 4800 акч.
неоспорим дълг към спомената му съпруга от цената на гривната и пояса — 12 000 акч.
дадени на мютеселлим агата срещу десятък — 12 600 акч.
разходи за погребението — 9000 акч.
Всичко приспаднати: 65 845 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 333 893 акч.
дял на съпругата — 41 736 акч.
дял на дъщерята — 55 648 акч.
дял на дъщерята — 55 648 акч.
дял на дъщерята — 55 648 акч.
дял на дъщерята — 55 648 акч.
дял на брата — 46 374 акч.
дял на сестрата — 23 187 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 25, с. 100 — II.

[1] Погрешно, 3 гр. по 120 акч.=360 акч.
[2] Верният сбор е 398 778 акч.

50. На Кръстю. 1779 г.

Немюсюлманинът Кръстю, син на Стефан, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал, без да остави законни наследници. След като наследството му бе описано с участието на субашията Абдуллах, пълномощник на емина на държавното съкровище, щастливия Мустафа Бей, то бе разпродадено на търг и получената сума разпределена между немюсюлманите Мирко, Стойко, Петре и Млачо — синове на неговия чичо.

Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 3-ия ден на щастливия месец сафер, на 1193 г. [20. II. 1779 г.].

къща в споменатата махала, 1 — 4800 акч.
ризи, 2 — 308 акч.
друга риза и „сукно“ — 201 акч.
биниш от „аба“ — 181 акч.
кеневирено платно — 215 акч.
кеневирена риза, 1 — 25 акч.
каче (?)[1], 1 — 40 акч.
наръкавници за риза, 5 — 100 акч.
други 2 сукна — 141 акч.
чорапи, 2 чифта — 77 акч.
друг чифт чорапи — 60 акч.
2 бели сукна — 200 акч.
чакшър от „аба“ — 230 акч.
калпак и пешкир — 53 акч.
възглавници, 3 — 40 акч.
черга, 1 — 120 акч.
чувал, 1 — 120 акч.
кожух, 1 — 109 акч.
„богасъ“, 2 — 103 акч.
брадва, 1 — 57 акч.
друга брадва — 40 акч.
верига, 1 — 17 акч.
стара тава, 1 — 12 акч.
тас, 1 и ваза — 38 акч.
железен шиш, 1 — 21 акч.
чутури[2], 4 — 40 акч.
тръба, 1 — 28 акч.
стара каца, 1 — 32 акч.
лук и чесън — 62 акч.
коне със самарите — 1095 акч.
Всичко: 8535 акч.[3]
От тях приспаднато:
обичайна такса — 853 акч.
за описване и регистриране — 213 акч.
за обслужване — 142 акч.
за призоваване в съда — 71 акч.
за посредничество и наем на дюкяна — 180 акч.
такса за емина на държавното съкровище — 853 акч.
възнаграждения на споменатия чокадар — 142 акч.
Всичко приспаднати: 2454 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците: 6081 акч.
дял на сина на чичото — Мирко — 1520 акч.
дял на сина на чичото — Стойко — 1520 акч.
дял на сина на чичото — Петре — 1520 акч.
дял на сина на чичото — Млачо — 1520 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 173, с. 10 — I.

---

[1] Написано е قيجه.

[2] Написано е چوڤره.

[3] Верният сбор е 8530 акч.

51. На Млачо. 1779 г.

Немюсюлманинът Млачо, син на Стойо, жител на мах. Хаджи Байрам в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници бяха определени и обявени съпругата му, еднородните му братя Паун и Цветко и еднородната му сестра Данка. След това по желание на споменатите наследници и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 1-вия ден на щастливия месец сафер на 1193 г. [18. II. 1779 г.].

32 бакърени сахана, 8 оки — 1320 акч.
1 тепсия от 3 оки и 300 дирхема — 600 акч.
килим, 1 — 1200 акч.
ямурлук, 1 — 240 акч.
кебе, 1 — 240 акч.
старо късо кожухче, 1 — 120 акч.
стара манта (?)[1], 1 — 60 акч.
стари шалвари — 45 акч.
други шалвари — 30 акч.
кожух[2], 1 — 360 акч.
друг кожух — 240 акч.
калпак — 30 акч.
бронзов вещец със стъклени камъни — 1800 акч.
износени ботуши, 1 чифт — 180 акч.
нож, 1 — 90 акч.
крава, 1 — 840 акч.
товарен кон, 1 — 1800 акч.
стари каци, 2 — 120 акч.
дългът на немюсюлманина Павле от Брезник — 1680 акч.
дългът на немюсюлманина Цветко от с. Драгалевци — 1200 акч.
дългът на християнката Мара от Брезник — 3600 акч.
Всичко: 16 275 акч.[3]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 405 акч.
за описване и регистриране — 101 акч.
за обслужване — 66 акч.

за призоваване в съда — 33 акч.
за погребение — 1200 акч.
Всичко приспаднати: 1805 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 14 470 акч.
дял на съпругата — 1808 акч.
дял на брата — 5062 акч.
дял на брата — 5062 акч.
дял на сестрата — 2531 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 173, с. 10 — II.

---

[1] Написано منتله.

[2] Тук понятието е изразено с българската дума „кожух" и турската „кюрк". Написано قوزوق كورك.

[3] Верният сбор е 16 515 акч.

52. На Станчо. 1790 г.

Немюсюлманинът Станчо, син на Стоян, жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Елена, пълнолетните му дъщери Марга и Спаса, пълнолетният му син Йованчо и малолетният — Гьорго. След това по желание на пълнолетните наследници, с тяхно участие и посредством шериатския съд наследството на споменатия починал е било определено, описано и разпределено между тях. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-ия ден на свещения [месец] зилкаде на 1204 г. [27. VII. 1790 г.].

къща в споменатата махала, 1 — 9600 акч.
стар кожух, 1 — 60 акч.
стари шалвари, 1 — 60 акч.
стар калпак, 1 — 15 акч.
риза, 1 — 60 акч.
стара аба, 1 — 30 акч.
. . .[1], 2 — 60 акч.
2 бакъра, 1 тепсия и 1 канче — 360 акч.
черга, 1 — 180 акч.
овце, 50 по 2 гроша — 12 000 акч.
Всичко: 22 425 акч.
От тях приспаднати:
за погребение — 1200 акч.
такса за подялба — 561 акч.
за описване и регистриране — 140 акч.
за призоваване в съда — 47 акч.
за обслужване — 94 акч.
Всичко приспаднати: 2042 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 20 383 акч.
дял на съпругата — 2547 акч.
дял на сина — 5944 акч.

дял на сина — 5944 акч.
дял на дъщерята — 2972 акч.
дял на дъщерята — 2972 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 174, с. 28 — I.

[1] Думата се чете مردره, но значението не е ясно.

53. На поп Анастас. 1790 г.

Поп Анастас, син на Павле, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Мария, дъщеря на Коста, пълнолетната му дъщеря Ана и синовете на чичо му — Мито, Цено, Гьорго и Петре. След това с участието на наследниците на споменатия починал посредством шериатския съд наследството бе описано и разпродадено на търг чрез наддаване. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-ия ден на месец зилкаде на 1204 г. [27. VII. 1790 г.].
джюббе от груб „шал“, 1 — 6 гр.
книги, 2 — 6 гр.
долама от „чоха“, 1 — 10 гр.
други 18 книги — 9 гр.
биниш от „чоха“, 1 — 11 гр.
кафтан от „кюрсуф, 1 — 8 гр.
късо кожухче, 1 — 3 гр.
епитрахили, 2 — 11 гр.
ръкавици, 4 чифта — 5 гр.
покривки, 3 — 3 и 1/2 гр.
антерия от „телли“, 1 — 15 гр.
сребърен съд, 1 — 3 гр.
друго сребро — 30 гр.
сребърен пояс, 46 дирхема — 9 гр.
пищови, 2 чифта — 8 гр.
дребни монети — 1 гр. и 6 пари
1/2 турска жълтица „фъндък“ — 2 и 1/2 гр.
мастилница, 1 — 1/2 гр.
тюрбан (?),[1] 1 — 1 гр.
счупен часовник, 1 — 1 гр.
ножове, 2 чифта — 4 гр.
кърпа, 1 — 10 пари
ножница, 1 — 5 пари
броеници, 4 — 1 гр. и 4 пари
. . .,[2] 3 — 15 пари
бронзови стремена, 1 чифт — 3 и 1/2 гр.
бакърени съдове, 26 оки — 26 гр.
други 4 и 1/2 оки бронз — 4 и 1/2 гр.
бронзови конски принадлежности и хаша — 3 гр.
стар килим, 1 — 6 гр.
други килими, 2 — 10 гр.
старо кебе, 1 — 1 гр.

железен сандък, 1 — 8 гр.
друг сересқи сандък — 8 гр.
възглавници, 3 — 3 гр.
янове, 2, и калъфи за миндер, 2 — 5 гр.
джюббе от „шал“ — 1 гр.
антерия от дамаска „аладжа“, 1 — 4 гр.
друга антерия, 1 — 1 гр.
риза, 1 — 30 пари
чувал, 1 — 1 и 1/2 гр.
стреме, 1 — 10 пари
други книги, 2 — 2 и 1/2 гр.
коралов чибук, 1 — 10 пари
фенер, 1 — 1 и 1/2 гр.
биниш от „чоха“, 1 — 19 гр.
друг фенер — 1 и 1/2 гр.
златно украшение със скъпоценни камъни — 25 гр.
будилник, 1 — 8 гр.
парче плат, 1 — 1 гр.
Всичко: 302 гр. и 26 пари=36 318 акч.[3]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 906 акч.[4]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 174, с. 30 — I.

---

[1] Написано دوربان .

[2] Чете се قصوير , но смисълът не е ясен.

[3] Верният сбор е 298 гр. и 36 пари=35 904 акч.
[4] Документът е недовършен.

54. На Вучан. 1790 г.

Немюсюлманинът Вучан, син на Димо, жител на мах. Сунгурлар в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Мария, пълнолетните му синове Стоянчо и Стоичко и пълнолетните му дъщери Ана, Магдалина и Стефанка. След извършване на подялбата споменатата Ана също починала и за нейни наследници били определени малолетната ѝ дъщеря Стоянка, майка ѝ — споменатата Мария, братята ѝ Стоянчо и Стоичко и сестрите ѝ Магдалина и Стефанка. След тази подялба споменатият Стоянчо също починал и за негови наследници били определени съпругата му Малина, малолетният му син Андронко и майка му — споменатата Мария. Споменатата по-горе Магдалина също починала и за нейни наследници били определени майка ѝ Мария и малолетните ѝ синове Мано и Яначко. След това с участието на пълнолетните наследници и посредством шериатския съд споменатото наследство бе описано и поделено. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 21 зилкаде 1204 г. [2. VIII. 1790 г.].
къща в споменатата махала, 1 — 300 гр.
бакърени съдове, 20 оки по 1 гр. оката — 20 гр.

черги, 7 — 14 гр.
килим, 1 — 10 гр.
кебета, 2 — 4 гр.
янове стари, 2 — 1 гр.
вълнени чували, 2 — 5 гр.
14 жълтици по 3 гроша — 42 гр.
9 монети от по 1/2 пиастър по 60 пари едната — 13 и 1/2 гр.
биниш от синя „чоха", 1 — 8 гр.
шалвари от „аба", 1 — 1 и 1/2 гр.
кожух, подплатен с „чоха" — 3 гр.
метални обущарски инструменти за оглаждане на шевове, 4 — 10 гр.
дреболии в дюкяна — 1 и 1/2 гр.
кани, 3 — 1 гр.
железен съд, 1 10 пари
долама от „чоха", 1 — 6 гр.
вази, 4 — 1 гр.
крава, 1 — 9 гр.
каменна воденица, 1 — 1 гр.
мрамор, 1 — 7 гр.
брадви, 2 — 1 и 1/2 гр.
пирустии, 2 — 1/2 гр.
сандъци, 3 — 1 гр.
Всичко: 461 гр. и 30 пари=55 410 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 1383 акч.
за описване и регистриране — 345 акч.
за призоваване в съда — 115 акч.
за чокадаря — 230 акч.
Всичко приспаднати: 2073 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: [53 337 акч.]
дял на дъщерята Стоянка — 3333 акч.
дял на брата Стоичко — 14 074 акч.
дял на сестрата Стефанка — 7037 акч.
дял на съпругата Малина — 1759 акч.
дял на сина Андронко — 9969 акч.
дял на майката Мария — 11 296 акч.
дял на сина Мано — 2932 акч.
дял на сина Яначко — 2932 акч.
остават неразпределени 5 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 174, с. 30 — II.

---

[1] Сумата не е вписана в документа, а е изчислена от нас.

55. На Павле. 1792 г.

Немюсюлманинът Павле, син на Млачо, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му немюсюлманката Ана, майка му Станоя, малолетните му синове Манолко и Стоянчо и малолетната му дъщеря Магдалина.

След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на починалия бе описано и разпределено между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 30-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1207 г. [17. IX. 1792 г.].

Съдружнически стоки в дюкяна и склада, които [притежава] в съдружие с немюсюлманина Стоян

гребени от чимшир, 1000 — 8 гр. и 30 пари
„манта“, 40 топа по 80 пари=80 гр.
боядисани памучни конци, 12 оки по 90 пари=27 гр.
бели памучни конци, 21 оки по 80 пари=42 гр.
драмско платно, 215 топа по 35 пари=163 гр. и 5 пари
ленени конци, 4 оки по 80 пари=8 гр. и 25 пари
плат за чалми, 25 топа по 25 пари=15 гр.
черги, 11 по 95 пари=26 гр. и 5 пари
хавлии, 36 чифта по 25 пари=20 гр.
маниста, 79 оки по 40 пари=79 гр.
„богасъ“, 25 топа по 55 пари=34 гр.
плат за тюрбани, 40 топа по 35 пари=52 и 1/2 гр.
синьо платно, 20 топа по 45 пари=22 и 1/2 гр.
вносно платно, 98 топа по 50 пари=122 и 1/2 гр.
„басма“, 90 топа по 25 пари=56 гр. и 10 пари
гладки кърпи, 27 по 16 пари=10 гр.
„докузлук“, 60 топа по 45 пари=67 и 1/2 гр.
копринена „аладжа“, 20 топа по 3 гр.=60 гр.
„богасъ“, 110 топа по 50 пари=137 гр. и 30 пари
друго синьо платно, 22 топа по 45 пари=24 гр. и 30 пари
груб „йашмаклък“, 32 топа по 30 пари=17 гроша и 10 пари
„докузлук“, още 43 топа по 37 пари=37 гр. и 25 пари
газена ламба, 1 — 50 пари
дюшеклъци, 5 по 5 гр.=25 гр.
още маниста, 48 оки=48 гр.
колани, 4 тестета — 8 гр.
сини кърпи, 2 тестета по 110 пари=5 и 1/2 гр.
токатска „басма“, 8 топа по 3 гр.=24 гр.
груб „шал“, 172 лакти по 30 пари=129 гр.
памучна „аладжа“, 25 топа по 110 пари=68 гр. и 31 пари
фесове, 2 и 1/2 тестета по 8 и 1/2 гр.=21 гр. и 10 пари
лен, 13 оки по 60 пари=19 и 1/2 гр.
пипер и бахар, 1 и 1/2 оки по 3 гр.=4 и 1/2 гр.
конци, 122 топа по 30 пари=91 и 1/2 гр.
бронзов тел, 1 ока и 100 дирхема по 90 пари=2 гр. и 22 пари
тенеке, 90 листа по 6 пари=13 гр. и 1/2
бакърен тел, 3 тестета по 26 пари=2 гроша
отрова балък оту, 7 оки по 50 пари=8 гр. и 30 пари
хавлия, 103 топа по 25 пари=64 гр. и 15 пари
тамян, 10 оки по 40 пари=10 гр.
шикалки, 4 оки по 80 пари=8 гр.

боядисан плат за чалми, 5 топа по 45 пари=5 гр. и 25 пари
още „богасъ“, 5 топа по 70 пари=8 гр. и 30 пари
още плат за тюрбани, 4 топа по 35 пари=3 гр. и 1/2
пояси, 8 по 8 пари=1 гр. и 24 пари
прах за почерняне, 2 оки по 55 пари=2 гр. и 30 пари
платно за възглавници, 2 топа — 5 и 1/2 гр.
калай, 4 оки и 100 дирхема по 60 пари=6 гр. и 15 пари
още „докузлук“, 45 топа по 35 пари=39 гр. и 15 пари
анасон, 3 оки по 12 пари=36 пари
груб плат за чалми, 34 и 1/2 топа=41 гр. и 16 пари
пещемал, 3 и 1/2 тестета по 5 гр.=17 и 1/2 гр.
груб „йашмаклък“, 13 топа по 30 пари=9 гр. и 30 пари
ножове, 13 тестета по 12 пари=39 гр.[1]
груби кърпи, 9 тестета по 100 пари=22 и 1/2 гр.
кеневирени конци, 2 оки=4 гр.
възглавници, 2 чифта=10 гр.
памучни конци, 300 дирхема=3 гр.
още 36 оки маниста — 36 гр.
памучни конци, 12 оки по 70 пари=21 гр.
груба „чоха“, 5 лакти[2] по 90 пари=257 гр. и 25 пари
червена „чоха“, 8 и 1/2 лакти по 3 гр.=25 и 1/2 гр.
нишадър, 100 дирхема по 4 пари=8 и 1/2 гр.[3]
оловен окис, 26 оки=6 и 1/2 гр.
коприна, 13 оки по 16 гр.=208 гр.
хартия, 23 тестета=63 гр. и 10 пари
бакам, 10 оки=4 гр.
кантар, 1 — 4 гр.
ендазе, 2 — 10 пари
ножици, 2 — 1 гр.
бяла коприна, 3 оки=39 гр.
памучни конци, 17 и 1/2 оки=35 гр.
коприна, 5 оки — 80 гр.
конци, 32 топа по 30 пари=24 гр.
самоковски гайтан, 36 топа=4 гр. и 2 пари
дамаска „аладжа“, 1 топ=10 гр.
куркума, 3 оки=3 гр.
други фесове, 8 — 6 гр.
бели фесове, 5 — 5 гр.
още платно за тюрбани, 13 топа — 11 гр. и 15 пари
още „богасъ“, 4 топа — 8 гр.
груба „басма“, 44 топа по 30 пари=60 и 1/2 гр.
кърпи, 1 тесте — 2 гр. и 30 пари
други кърпи, 5 — 2 гр. и 1/2
„мюневефил (?), 6 — 12 гр.
копринена „аладжа“, 1 топ=7 гр.
дребни маниста — 1 гр.
памучен ширит, 250 лакти — 5 гр.
пещемали, 2 — 1 гр.
книги — 4 и 1/2 гр.
газена ламба — 50 пари

влашки „шал“, 25 и 1/2 лакти — 9 гр. и 27 пари
„иплик аладжасъ“, 2 топа — 6 гр.
груб „йемени“, 10 деирми — 10 гр.
ризи, 2 — 3 и 1/2 гр.
памучни конци, 2 и 1/2 оки — 10 гр.
„басма“, 5 топа — 7 гр.
още хавлии, 5 и 1/2 чифта — 3 гр. и 27 пари
„йашмаклък“, 3 топа — 2 гр. и 10 пари
. . .,[4] 8 топа — 24 гр.
салеб, 10 оки — 8 гр.
чивит, 1 ока и 100 дирхема — 10 гр.
игли, 22 топа (?) — 2 гр. и 1/2
калай, още 2 оки — 3 гр.
варак, 1 и 1/2 тестета — 1 и 1/2 гр.
още пиринчен тел, 2 оки и 100 дирхема — 4 и 1/2 гр.
едра захар, 1 ока и 80 дирхема — 3 гр.
самоковски гайтан, още 2 топа — 3 гр.
антерии, 7 — 10 и 1/2 гр.
лице за елеци, 1 и 1/2 тестета — 2 гр. и 10 пари
бял плат за тюрбани, още 3 топа — 2 гр. и 35 пари
боядисан плат за тюрбани, още 4 топа — 4 и 1/2 гр.
още маниста, 119 оки — 119 гр.
още плат за чалми, 30 топа — 22 и 1/2 гр.
платно за възглавници, 1 и 1/2 топа=4 гр. и 5 пари
чорапи, 5 чифта — 5 гр.
арсеник, 2 оки — 1 гр.
още тамян, 6 оки — 6 гр.
още памучни конци, 1 ока — 2 гр.
черги, 3 — 3 гр.
хартия, 1 тесте — 2 и 1/2 гр.
драмско платно, 2 топа — 2 гр.
още „йашмаклък“, 2 топа — 2 гр.
още „басма“ — 55 пари
„шал“, 1 лакът — 30 пари
дреболии в дюкяна — 4 гр.
везни, 2 — 2 гр.
ножица — 25 пари
„манта“, 27 топа — 54 гр.
вълчи кожи, 5 — 6 гр. и 10 пари
чалми, 10 чифта — 11 гр. и 10 пари
още бакам, 2 оки — 1 гр.
още 1 газена ламба — 50 пари
още хартия, 3 тестета — 8 гр.
филджани, 41 — 8 гр. и 8 пари
още 1 лист тенеке — 24 пари
още 1 топ плат за чалми — 1 гр.
везна, 1 — 1 гр.
ножица — 1 гр.
вземания според подробния регистър — 540 гр.
налични пари в дрехите — 30 гр.

Всичко (стоки в дюкяна): 3750 гр. и 39 пари[5]

Без половината от сумата, която принадлежи на неговия съдружник Стоян — 1875 гр. и 19 пари=1875 гр. и 20 пари

[*Негови вещи*]

възглавници, 5 — 10 гр.
миндери, пълнени със слама, 2 — 3 гр.
янове от „аба", 2 — 4 гр.
черга, 1 — 3 гр.
басмени възглавници, 12 — 12 гр.
янове от „басма", 3 — 9 гр.
миндери, пълнени с вълна, 3 — 4 и 1/2 гр.
антерии от „чоха", 2 10 гр.
елеци, 3 — 4 гр.
агнешки подплатен кожух, 1 — 10 гр.
шуба-джюббе от „чоха", 1 — 6 гр.
кебе от „аба", 1 — 2 гр.
ножове, 1 тесте — 3 гр.
памучни конци, 1 денк — 100 гр.
дюшек, 1 — 4 гр.
юрган, 1 — 5 гр.
бъчви, 6 — 6 гр.
бакърени съдове, 30 оки — 45 гр.
къща в споменатата махала — 630 гр.
воденица в с. Бояна — 375 гр.
дюкян, за който се плащат по 35 акч. ежемесечно на вакъфа „Веледан-заде", тъй като се намира на негово място — 200 гр.

Всичко 3321 гр.=398 520 акч.

От тях приспаднати:

разходи за погребението — 3120 акч.
такса за подялба — 9885 акч.
за описване и регистриране — 2964 акч.
за обслужване — 1318 акч.
за призоваване в съда — 659 акч.

Всичко приспаднати: 17 946 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците: 380 574 акч.

дял на съпругата — 47 571 акч.
дял на майката — 63 429 акч.
дял на сина — 107 829 акч.
дял на сина — 107 829 акч.
дял на дъщерята — 53 915 акч.
остава неразпределено 1 акче.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 23, с. 192 — 1.

---

[1] Изчислението е погрешно. Стойността е 3 гр. и 36 пари.
[2] Мярката не се чете ясно и вероятно е много по-голямо количество.
[3] Изчислението не е точно. Стойността е 10 гр.
[4] Думата се чете كفلك, но значението не е ясно.
[5] Верният сбор е 3755 гр. и 20 пари.

56. На Николчо. 1792 г.

Немюсюлманинът Николчо, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Ана, пълнолетният му син Димитре, пълнолетната му дъщеря Мария, малолетните дъщери Гатия и Игначка и плодът в утробата на споменатата съпруга. След извършване на разпределението на наследството споменатата Игначка също починала и нейното наследство преминало към майка ѝ, споменатата Ана, сестра ѝ, споменатата Гатия, и плода в утробата. След това по желание на споменатата съпруга, с нейно участие и посредством шериатския съд наследството е било определено и описано. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-и ребиюлеввел на 1207 г. [31. X. 1792 г.].

къща в споменатата махала — 60 000 пари
филджани, 114 — 1482 пари
памучни конци, 2 и 1/2 оки — 400 пари
боядисан „докузлук“, 2 и 1/2 топа — 925 пари
„богасъ“, 6 топа — 300 пари
„мандже“[1], 11 топа — 1540 пари
други 16 топа „богасъ“ — 1280 пари
„махиз“[2], 4 топа — 640 пари
груб „йемени“[3], 14 топа — 1680 пари
кърпи, 96 — 2400 пари
вносен плат, 5 топа — 270 пари
бели кърпи, 7 — 105 пари
бяло платно, 5 лакти — 40 пари
друго платно — 12 пари
колани, 14 — 140 пари
памучни конци, 70 дирхема — 360 пари
разноцветна коприна, 320 дирхема — 660 пари
бяло тенеке, 118 [листа] — 590 пари
ширит — 15 пари
конци — 250 пари
шикалки — 40 пари
хартия за обвиване — 16 пари
огледала, 7 — 360 пари
маниста, 3 оки — 175 пари
калай, 2 оки — 140 пари
дебел тел, 4 оки — 200 пари
нишадър, 6 оки и 150 дирхема — 152 пари
арсеник, 6 оки — 590 пари
„вала“ — 30 пари
сребро, 40 дирхема — 400 пари
гребени, 13 — 40 пари
платно, 100 лакти — 500 пари
кантари, 2 — 200 пари
теглилка, 1 — 60 пари
восък, 4 оки — 320 пари
възглавници, 5 — 200 пари
ножчета със седефени дръжки, 14 — 120 пари

чивит, 22 оки — 1860 пари
телена обковка — 10 пари
памучни конци, 1/2 ока — 50 пари
конци — 65 пари
цилиндрична мастилница — 30 пари
гребени — 50 пари
тамян — 40 пари
кутия за карамфил — 5 пари
чалма — 30 пари
памучни конци, 1 и 1/2 оки — 120 пари
платно за миндерлъци, 87 лакти — 435 пари
свещи — 32 пари
други 5 топа платно — 380 пари
други 7 оки маниста — 350 пари
ножици — 40 пари
Всичко: 78 837 пари[4]=236 511 акчета
От тях приспаднати:
такса за подялба — 7998 акч.
за описване и регистриране — 2400 акч.
за обслужване — 1068 акч.
за призоваване в съда — 534 акч.
Всичко приспаднати: 12 000 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 224 511 акч.
дял на съпругата Ана — 31 701 акч.
дял на сина Атанас[5] — 43 653 акч.
дял на сина Димитре — 43 653 акч.
дял на плода в утробата — 55 780 акч.
дял на дъщерята Мария — 21 826 акч.
дял на дъщерята Гатия — 27 890 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 23, с. 159 — I.

---

[1] Неизвестен вид плат. Написано مانجه.

[2] Неизвестен вид плат. Написано ماخيز.

[3] Вероятно плат за кърпи. Написано يمنى.

[4] Верният сбор е 80 129 пари.

[5] Този син не е споменат по-горе в изброяване на наследниците.

57. На бакалина Христо. 1792 г.

Немюсюлманинът Христо, син на Пелид, жител на мах. Язъджѝ-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Куна, малолетната му дъщеря Минка и братята му Стоян и отсъствуващият от града Петре, и сестрите му Мара и Пена. След това с участието на споменатата съпруга и посредством шериатския съд наследството на починалия бе описано и разпределено. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 27 ребиюлеввел на 1207 г. [22. XI. 1792 г.].
3 каци сирене; 300 оки по 4 пари оката. Половината — 150 оки=600 пари
1 каца масло; 120 оки по 15 пари оката. Половината — 60 оки=900 пари.
2 каци зеле. Половината — 1=60 пари
80 оки оцет по 7 пари оката. Половината — 40 оки=240 пари
30 оки мед по 16 пари оката. Половината — 15 оки=240 пари
25 оки смокини по 12 пари оката. Половината — 12 и 1/2 оки=150 пари
5 оки брашно за баници. Половината — 2 и 1/2 оки=50 пари.
1/2 къща в споменатата махала — 120 гроша
старо кебе, 1 — 50 пари
стар пояс, 1 — 40 пари
джюббе, 1 — 120 пари
елек, 1 — 20 пари
шалвари, 1 — 40 пари
калпак, 1 — 40 пари
15 оки ориз по 12 пари. Половината — 7 и 1/2 оки—90 пари
20 оки леща по 3 пари оката. Половината — 10 оки—30 пари
15 оки бакла по 3 пари оката. Половината — 7 и 1 2 оки=23 пари.
орехи — 40 пари
1 ока сапун по 30 пари оката. Половината — 1/2 ока=15 пари
5 оки нахут по 4 пари оката. Половината — 2 и 1/2 оки=10 пари
други 10 оки ориз по 12 пари оката. Половината — 15 оки=180 пари
13 оки дребен фасул по 4 пари оката. Половината — 6 и 1/2 оки 26 пари
24 оки пресен лук по 1 пара оката. Половината — 12 оки=12 пари
300 оки чесън[1] по 2 пари оката. Половината — 150 оки=300 пари
17 оки кестени по 4 пари оката. Половината — 7 и 1/2 оки=30 пари
4 оки грозде по 12 пари оката. Половината — 2 оки=24 пари
други 10 оки дребен фасул по 4 пари оката. Половината — 5 оки—20 пари
2 оки хинап. Половината — 1 ока=8 пари
лешници — 4 пари
3 оки рожкови. Половината — 1 и 1/2 оки=8 пари
други 32 венеца лук. Половината — 16 венци=32 пари
260 оки сол по 3 пари оката. Половината — 130 оки=390 пари
50 оки сапун „ракъ“ по 25 пари оката. Половината — 25 оки=625 пари
3 оки лой. Половината — 1 и 1/2 оки=20 пари
153 оки суджук. Половината — 76 оки по 1 пара=76 пари
47 броя грънци с катран — 24 пари
41 броя грънци с маслини. Половината — 21 по 1 пара=21 пари
други 27 калъпа сапун. Половината — 13=13 пари
4 и 1/2 оки бамя. Половината — 2 оки=81 пари
чувал, 1 — 30 пари
каца — 40 пари. Половината — 20 пари
малко чебре[2] — 40 пари. Половината — 20 пари
каца — 40 пари. Половината — 20 пари
4 оки зехтин. Половината — 2 оки=40 пари
дреболии в дюкяна, теглилки и тежини, дъсчени бъчви и чесън — 400. Половината — 200 пари.

Тъй като споменатият починал Христо е бил съдружник с немюсюлманина бакалин Петре, описаните продукти са наполовина.

Всичко: 246 гр. и 22 пари[3]=29 586 акч.

От тях приспаднати:

такса за делба — 738 акч.

за описване и регистриране — 184 акч.

за обслужване — 122 акч.

за призоваване в съда — 61 акч.

Всичко приспаднати: 1105 акч.

Остават за действително разпределение между наследниците: 28 481 акч.

дял на съпругата — 3559 акч.

дял на дъщерята — 14 239 акч.

дял на брата — 3559 акч.

дял на брата — 3559 акч.

дял на сестрата — 1779 акч.

дял на сестрата — 1779 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 23, с. 151 — II.

---

[1] Написано само صق .

[2] Употребена е българската дума.

[3] Точният сбор е 245 гр. и 2 пари.

58. На бакалина Йованчо. 1793 г.

Немюсюлманинът бакалин Йованчо, жител на махалата. . .[1] в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството му. За негови наследници според шериатския закон били определени и обявени съпругата му Неда, майка му Мата и сестра му Ана. След това по желание на кредиторите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена между тях. Долунаписаното представлява наследственият опис.

Написано на 15-и джемазиюлахър на 1207 г. [28. I. 1793 г.].

сливи, 21 и 1/2 оки по 12 и 1/2 пари=804 акч.

нахут, 62 оки по 8 и 1/2 пари=1519 акч.[2]

дребен фасул, 192 оки по 5 акч.=760 акч.[3]

тютюн, 25 оки по 13 пари=975 акч.

червено и черно грозде, 164 оки по 6 пари=2952 акч.

бамя, 6 и 1/2 оки по 59 акч.=383 акч.

зехтин, 3 оки по 103 акч.=309 акч.

леща, 22 оки по 3 акч.=66 акч.

шарлаган, 2 оки по 72 акч.=144 акч.

метли, 20 броя по 9 акч.=180 акч.

бакла, 11 оки по 3 акч.=33 акч.

сол, 9 оки и 100 дирхема по 9 акч.=83 акч.

джибри, 100 оки по 3 акч.=300 акч.

вино, 1 ока и 150 дирхема по 30=40 акч.

кошници, 9 по 12=108 акч.

леблебия, 15 оки по 25 акч.=375 акч.

рожкови — 15 акч.

чибук и тирбушон — 30 акч.
смокини, 10 оки по 21 = 210 акч.
. . .[4] и теглилка — 93 акч.
гърнета с катран, 150 — 360 акч.
оцет, 21 оки по 6 акч. — 126 акч.
стара сабя — 105 акч.
пипер — 45 акч.
дреболии — 24 акч.
корито — 39 акч.
бъчва с масло — 240 акч.
бъчва с мед — 105 акч.
суджук — 39 акч.
кутия — 15 акч.
анасон, 1 и 1/2 оки, по 57—85 акч.
табла — 270 акч.
кутия и табла — 184 акч.
кантар — 480 акч.
друг кантар — 420 акч.
друг кантар — 120 акч.
теглилка — 123 акч.
друга теглилка с тежините — 1026 акч.
железен бакър, 1 — 30 акч.
сандък и кюб — 180 акч.
друг сандък — 180 акч.
друг сандък — 180 акч.
друга кутия — 30 акч.
дребни неща — 60 акч.
казан, 4 оки и 100 дирхема=829 акч.
пиростия — 81 акч.
ибрик за оцет — 15 акч.
воденичка — 330 акч.
съд за катран — 90 акч.
бъчва — 90 акч.
тава — 24 акч.
друга бъчва — 60 акч.
друга бъчва — 90 акч.
друга бъчва — 72 акч.
друга бъчва — 300 акч.
табла — 90 акч.
друга бъчва — 60 акч.
чебре — 66 акч.
друга бъчва — 42 акч.
дъска — 17 акч.
бъчва за оцет — 120 акч.
друга бъчва — 36 акч.
друга бъчва — 213 акч.
друга бъчва — 75 акч.
дреболии — 90 акч.
дървена теглилка — 24 акч.
друга табла — 75 акч.

други дреболии — 60 акч.
друга бъчва — 180 акч.
сандък — 30 акч.
кутия — 15 акч.
Всичко: 16 870 акч.[5]
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 1200 акч.
такса за подялба — 420 акч.
за описване и регистриране — 126 акч.
за обслужване — 56 акч.
за призоваване в съда — 28 акч.
Всичко приспаднати: 1830 акч.
Оставащо за действително разпределение между кредиторите: 15 040 акч.
неоспорим дълг към Молла Мехмед — 26 280 акч., според дела — 6043 акч.
неоспорим дълг към Мемиш Беше — 8280 акч., според дела — 1904 акч.
неоспорим дълг към немюсюлманина Томо — 23 640 акч., според дела — 5436 акч.
неоспорим дълг към немюсюлманина Ганчо — 7200 акч., според дела — 1655 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 23, с. 180 — I.

---

[1] Името на махалата не е нанесено.
[2] Вярното изчисление е 1581 акч.
[3] Вярното изчисление е 960 акч.
[4] Думата се чете جلوح, но значението не е ясно.
[5] Верният сбор е 17 281 акч.

59. На Цинцар Коце. 1798 г.

Немюсюлманинът Цинцар Коце, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Венка и малолетният му син Ташо. След това по желание на заинтересованите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството бе описано, продадено на търг чрез наддаване и получената сума разпределена между кредиторите. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15 мухаррем на 1213 г. [29. VI. 1798 г.].
къща в споменатата махала — 50 гр.
кон, кобила и малко конче — 80 гр.
маниста — 19 гр. и 25 пари
брави, 4 — 1 гр.
маниста — 1 гр. и 27 пари
кутии, 8 — 25 пари
кутии с огледала, 2 — 2 гр. и 21 пари
очила, 2 тестета — 1 гр. и 14 пари
бронзови пояси, 4 — 27 пари
кутии с огледала, 8 — 21 пари
пиринчен пръстен — 1 гр. и 35 пари

ножове, 10 — 32 пари
гайтан — 3 гр. и 28 пари
коприна — 26 пари
чивит — 2 гр. и 25 пари
син камък — 10 пари
бръсначи, 8 — 19 пари
чивит — 2 гр. и 6 пари
маниста — 2 пари
огледало — 15 пари
тел — 10 пари
сребро и коприна — 27 пари
пръстен и дреболии — 1 гр. и 5 пари
ножици 1 гр. и 26 пари
гребени, 10; стари ножици за стригане на добитък, 3; . . .[1], 1; и ножици, 4 — 1 гр. и 2 пари
нож — 33 пари
коприна — 2 гр. и 6 пари
сапун — 20 пари
. . .[2], 1 чифт — 1 гр. и 32 пари
стипца, 2 гр. и 31 пари
очила, 8 гребена, 4 кутии — 30 пари
чиния — 5 пари
малка антерия, 1 — 27 пари
парче „чоха“ — 26 пари
парче „хашир“ — 30 пари
парче „аба“ — 18 пари
сандък, 1 — 4 пари
ножове, 8 — 27 пари
малки антерии, 5 — 3 гр.
ключалка, 1 — 10 пари
такета — 3 гр.
малки оглавници, 1/2 тесте — 5 гр.
гайтан — 1 гр. и 30 пари
оглавници, 1 тесте — 10 гр.
оглавници, 1 тесте — 10 гр. и 8 пари
оглавници, 10 тестета — 6 гр. и 4 пари
оглавници, 10 тестета — 10 гр. и 4 пари
оглавници, 1 тесте — 10 гр. и 7 пари
оглавници, 10 тестета — 10 гр. и 1 пара
оглавници, 1 тесте — 14 гр. и 21 пари
1/2 тесте оглавници — 3 гр. и 25 пари
оглавници, 1/2 тесте — 2 гр. и 21 пари
дреболии — 30 пари
маниста — 4 гр.
коприна — 5 гр. и 19 пари
. . .[3] — 20 пари
кърпа, 1 — 1 гр.
ширит за очила — 1 гр. и 3 пари
сандък и кутия — 23 пари
налични пари — 60 гроша

Всичко 371 гр. и 15 пари[4]=44 565 акч.
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 3240 акч.
такса за подялба — 1113 акч.
за описване и регистриране — 333 акч.
за обслужване — 148 акч.
за призоваване в съда — 74 акч.
за посредничество — 600 акч.
Всичко приспаднати: 5508 акч.
Остават за действително разпределение:
неоспорим дълг — 40 800 акч., според дела — 22 507 акч.
неоспорим дълг към немюсюлманката Ана — 24 000 акч., според дела — 13 239 акч.
неоспорим дълг към Коста — 6000 акч., според дела — 3309 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30 bis, с. 139 — II.

---

[1] Неразчетена дума.

[2] Написано دراری, но значението не е ясно.

[3] Неразчетена дума.

[4] Верният сбор е 351 гр. и 18 пари.

60. На абаджията Йован. 1798 г.

Немюсюлманинът абаджия Йован, жител на мах. Хас Бига в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Герга, майка му Стоянка и малолетният му син Христо. След това по желание на наследниците и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 3-ия ден на месец ребиюлеввел на 1213 г. [15. VIII. 1798 г.].
къща в споменатата махала, 1 —150 гр.
вносен плат, 10 топа и 6 и 1/2 лакти — 19 гр. и 10 пари
платно, 4 топа и 10 лакти — 11 гр. и 10 пари
чорапи, 13 чифта — 1 гр. и 38 пари
„махиз", 2 топа по 3 гр. и 30 пари=7 и 1/2 гр.
терлици от „аладжа", 9 оки по 30=6 гр. и 30 пари
големи елеци, 8 — 8 гр.
каравани (?), 4 — 8 гр.
джюббета от „шаяк", 5 — 13 гр. и 30 пари
малки аби, 3 — 3 гр. и 15 пари
кебета, 9 — 19 гр. и 30 пари
съкма, 15 — 41 гр. и 10 пари
„аба" от Кара дере (?)[1], 253 лакти — 94 гр. и 35 пари
бял чакшър, 3 — 5 гр. и 10 пари
боядисани кебета, 2 — 5 и 1/2 гр.
шалвари от карловски „шаяк", 12 — 26 гр.
антерии от „шаяк", 2 — 4 гр.
шалвари от „шаяк", 3 — 7 и 1/2 гр.

кебета, 8 — 22 гр.
още 2 кебета — 7 гр.
още 9 кебета — 18 гр.
малки съкма, 4 — 5 и 1/2 гр.
ямурлук от „шаяк“, 1 — 6 гр.
още 2 кебета — 3 и 1/2 гр.
бяла „аба“, 5 и 1/2 топа — 8 гр. и 23 пари
червена „аба“, 3 топа — 18 гр.
черна „аба“, 2 топа — 14 гр. и 10 пари
„аба“ от Караферие, 228 лакти — 65 гр. и 27 пари
усукан гайтан, 1 и 1/2 ока — 3 гр.
пояси, 2 — 3 гр. и 25 пари
малки кебета, 2 — 1 гр. и 1/2
терлици от „аладжа“, 4 чифта — 1 гр. и 30 пари
пояс, 1 — 2 и 1/2 гр.
кенари за „чоха“ — 20 пари
боядисана хаша — 1 и 1/2 гр.
гамаши, 7 оки — 2 гр. и 32 пари
бяла „аба“ — 9 гр.
. . .[2] — 1 и 1/2 гр.
черно кебе, 6 лакти — 1 гр. и 14 пари
бяла „аба“, 16 лакти — 4 гр.
син и лилав гайтан, 4 топа — 9 гр.
още „шаяк“, 5 лакти — 1 гр. и 18 пари
черна усукана вълна, 1/2 ока — 1 гр.
ширит, конци и усукан гайтан — 2 гр.
ресни, 75 и 1/2 лакти — 6 гр. и 12 пари
още ширит и конци — 1 гр. и 10 пари
въже — 36 пари
дъска и ножица — 1 и 1/2 гр.
още 2 ножици — 2 гр.
още ширит, 2 и 1/2 топа — 3 гр. и 25 пари
гайтан и дреболии — 1 и 1/2 гр.
червена „аба“ — 6 гр.
червени ямурлуци, 7 — 52 и 1/2 гр.
черни ямурлуци, 2 — 12 гр.
шалвари, 5 — 25 гр.
„махиз“ — 3 гр.
черна „аба“, 48 топа по 3 гр. и 30 пари=180 гр.
жълти аби, 6 — 27 гр.
кебета, 10 — 40 гр.
син „шаяк“, 200 лакти — 75 гр.
бяло платно, 6 топа — 11 гр. и 10 пари
още червени аби, 6 — 30 гр.
седло и принадлежностите — 5 гр.
пищови, 3 — 10 гр.
пушки, 3 — 15 гр.
връзки, 14 — 7 гр.
въже, 5 тестета — 5 гр.
пушка и дреболии — 1 гр.

вземания според подробния дефтер — 26 гр. и 31 пари
кожух — 3 и 1/2 гр.
шуба-джюббе — 6 гр.
антерия от „мандже“ — 1 и 1/2 гр.
каравана (?) — 30 пари
книги, 5 — 3 и 1/2 гр.
Всичко 1217 гр. и 1 пара[3]=146 043 акч.
От тях приспаднати:
за погребение — 2520 акч.
такса за подялба — 3588 акч.
за описване и регистриране — 1074 акч.
за обслужване — 480 акч.
за призоваване в съда — 240 акч.
неоспорим дълг към съдружника Христо от стойността на съдружническите стоки — 27 675 акч.
неоспорим дълг към самарджията Ильо с разписка — 24 000 акч.
неоспорим дълг към Кара Коле от стойността на абата — 21 000 акч.
неоспорим дълг към пазарджиклията от стойността на абата — 10 200 акч.
неоспорим дълг към субашията Феиз с разписка — 12 000 акч.
Всичко приспаднати: 102 777 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 43 266 акч.
дял на съпругата — 5408 акч.
дял на майката — 7211 акч.
дял на сина — 30 647 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30 bis, с 140 — II.

---

[1] Написано قاره دره .

[2] Чете се خرم , но значението не е известно.

[3] Верният сбор е 1214 гр. и 30 пари.

61. На Коста. 1798 г.

Немюсюлманинът Коста, син на Димитри, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствис починал. За негови наследници били определени съпругата му Мария, малолетната му дъщеря Катерина и майка му Мария. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството е било описано и продадено на търг, а получената сума — разпределена между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 17-ия ден на месец ребиюлахър на 1213 г. [28. IX. 1798 г.].
чекрък — 28 пари
софра — 21 пари
ламарина — 34 пари
възглавница — 29 пари
черга — 6 гр. и 20 пари
друга черга — 3 и 1/2 гр.
стара антерия — 1 гр. и 21 пари
шуба-джюббе, 1—12 гр. и 29 пари

кожух от вълча кожа— 2 гр.
джюббе от „чоха“, 1—8 гр.
стара антерия — 2 гр.
пояс — 10 пари
лъжица и вретено — 10 пари
дебела хартия — 10 пари
платно, 2 лакти — 15 пари
сандък — 39 пари
пиростия, маша и свещник — 15 пари
чувал — 5 пари
друга черга — 3 гр.
бакърени съдове, 8 оки и 100 дирхема по 74 пари оката — 15 гр. и 10 пари
Всичко 60 гроша и 6 пари[1]=7218 акч.
От тях приспаднати:
такса за подялба — 180 акч.
за описване и регистриране — 54 акч.
за обслужване — 24 акч.
за призоваване в съда — 12 акч.
за посредничество — 130 акч.
Всичко приспаднати: 400 акч.
Остават за действително разпределение между наследниците: 6818 акч.
дял на съпругата — 852 акч.
дял на дъщерята — 4473 акч.
дял на майката — 1491 акч.
остават неразпределени 2 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 145 — 1.

[1] Верният сбор е 59 гр. и 36 пари.

62. На поп Гьорги. 1798 г.

Немюсюлманинът поп Гьорги, син на Стоян, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници бяха определени и обявени съпругата му християнката Велика, еднородните му братя Михо и Йован, които липсват от града, и сестрите му Магда и Стойка, които също липсват от града. След това по желание на споменатата съпруга, с нейно участие посредством шериатския съд имуществото бе описано и разпределено чрез законна делба между наследниците. Долунаписаното представлява опис и разпределение на наследството на споменатия починал.

Написано на 12-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1213 г. [22. X. 1798 г.].
къща в споменатата махала — 805 гр.
дреболии в сандък — 2 гр.
лице за възглавници, 10 — 5 гр.
стари янове, 2 — 4 гр.
черга, 1 — 8 гр.
пробити миндери, 3 — 3 гр.
килим, 1 — 10 гр.
покривка, 1 и аба, 1 — 2 гр.
друг ян, 1 — 2 гр.

терлици, 2 — 10 пари
стара антерия, 1 — 2 гр.
стара антерия, 1 — 1 и 1/2 гр.
стара антерия, 1—1 и 1/2 гр.
пояс, 1 — 1 и 1/2 гр.
късо агнешко кожухче, 1 — 2 и 1/2 гр.
биниш от агнешка кожа — 5 гр.
сандък, 1 — 4 гр.
кесия за тютюн, 1 — 20 пари
дизлик, 1 — 10 пари
софлук (?), 1 — 5 пари
бакърени съдове, 31 оки — 46 и 1/2 гр.
кърпа, 1 — 10 пари
дългът на бакалина Гошо с разписка — 330 гр.
дългът на кръчмаря Недялко с разписка — 200 гр.
Всичко: 1456 гроша и 35 пари[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 36 гр. и 17 пари
за описване и регистриране — 10 гр. и 37 пари
за обслужване — 4 гр. и 34 пари
за призоваване в съда — 2 гр. и 17 пари
завещани от едната трета на наследството на починалия на бедната рая към църквата — 200 гр.
стойността на 1/2 от къщата на починалия поп Гьорги, която споменатата съпруга е закупила от него преди 7 г. — 402 гр. и 1/2.
Всичко приспаднати: 657 гр. и 5 пари
Остават за действително разпределение: 799 гр. и 30 пари.
дял на съпругата — 99 гр. и 32 пари
дял на брата — 233 гр. и 13 пари
дял на брата — 233 гр. и 13 пари
дял на сестрата — 116 гр. и 26 пари
дял на сестрата — 116 гр. и 26 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30 bis, с. 149 — II.

---

[1] Верният сбор е 1436 гр. и 35 пари.

63. На Кръстана. 1799 г.

Немюсюлманката Кръстана, жителка на мах. Сарухан Бей в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени майка ѝ Джурджа и малолетният ѝ син Стоилко. След разпределянето на наследството споменатата Джурджа също починала и нейният дял също преминал към сина на дъщеря ѝ — споменатия Стоилко. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатата починала, който е изготвен от шериатския съд.

Написано на 18-ия ден на щастливия месец шеввал на 1213 г. [25. III. 1799 г.].

бакърени съдове, 8 оки и 100 дирхема по 70 пари=14 гр. и 17 пари

гребен, 1 — 20 пари
стари черги, 2 — 2 гр.
риза, 1 — 1 и 1/2 гр.
чулено платно — 10 пари
сукно — 1 гр.
агнешки кожух, 1 — 4 гр.
друго сукно — 4 гр.
стара„ манта“ — 1 и 1/2 гр.
стара риза, 1 — 20 пари
платно за чул — 10 пари
колан, 1 — 1 гр.
коса, 1 и вила, 1—20 пари
тава, 1 и маша, 1—30 пари
тас, 1 и пиростия, 1 —20 пари
друга черга — 2 и 1/2 гр.
друга черга — 6 гр.
чувал с пшеница — 2 и 1/2 гр.
плоско дърво — 20 пари
друго сукно — 3 и 1/2 гроша
сребърни — гайтан, гривна, гердан и пръстен — 22 гр. и 15 пари
пари за събиране от немюсюлманина Вучко — 11 и 1/2 гр.
пари за събиране от Селиме хатун — 24 гр.
пари за събиране от Рада — 5 гр.
Всичко: 112 гр. и 2 пари[1]=13 446 акч.
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 1860 акч.
такса за подялба — 336 акч.
за описване и регистриране — 102 акч.
за обслужване — 44 акч.
за призоваване в съда — 22 акч.
неоспорим дълг към Фатма хатун от наема — 660 акч.
Всичко приспаднати: 3024 акч.
Остават за сина — 10 422 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 165 — II.

[1] Верният сбор е 110 гр. и 22 пари.

64. На бакалина Акча Пейчо. 1805 г.

Немюсюлманинът бакалин Акча Пейчо, син на Христо, жител на мах· Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. След като за негов наследник според шериатския закон бе признат малолетният му син Стоянчо, с участието на брата на починалия — немюсюлманина Миладин, посредством шериатския съд наследството на починалия бе описано и продадено на търг. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 25-и джемазиюлеввел на 1220 г. [21. VIII. 1805 г.].
къща в споменатата махала — 300 гр.
дюкян на пазарището „Малкият пазар“ — 500 гр.
документ за правото на собственост върху дюкяна — 60 гр.

стари черги, 2 и ямурлуци, 2 — 13 гр.
стар юрган, 1 и стремена — 5 гр.
старо кебе, 1 и кожух, 1 — 5 гр.
стари ботуши, 1; лопата, 1 и бел, 1 — 3 гр.
стара черга, пантофи, и ботуши — 7 гр.
. . . .,[1] 1 и каравана (?), 1 — 7 гр.
стар кожух, 1 и антерия, 1 — 9 гр.
стари шалвари, 1 и дисаги — 5 гр.
старо джюббе, 1; елеци, 2; ризи, 3 — 15 гр.
стара антерия, 1; износен фес, 1; малко килимче, 1 — 15 гр.
стара антерия, 1; износена антерия, 1—14 гр.
чорапи и обувки — 4 гр.
ризи, 6 и платно 30 лакти — 35 гр.
други чорапи, 2 чифта, наколенници, 1 и чаршаф — 5 гр.
кърпи, 5; връв и фес с бяла кърпа — 15 гр.
стари възглавници 6 чифта — 5 гр.
стари дисаги — 6 гр.
дървени сандъци, 3; пиростия и кърпи — 15 гр.
бакърени съдове, 15 и 1/2 оки по 100 пари =38 и 1/2 гр.
оцет, 60 оки и ориз, 10 оки — 14 гр.
рожкови, 30 оки и черно грозде, 26 оки = 18 гр. и 30 пари
сол, 1 ока и червено грозде, смокини и сливи — 7 гр. и 38 пари
катран, 10 оки; боя, 26 оки и тютюн, 6 и 1/2 оки — 5 гр. и 24 пари
червен пипер, 2 оки; олио, 2 и 1/2 оки; дървено масло, 2 оки и чесън, 18 оки = 7 гр. и 14 пари
чашки за катран, 113 и сол, 44 оки — 7 гр. и 3 пари
риба, 45 оки и пастърма, 220 оки = 66 гр. и 15 пари
железни дреболии — 6 гр. и 19 пари
пари в сандъка — 20 гр. и 17 пари
Всичко: 1234 гр. и 33 пари[2]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 1234 пари
за описване и регистриране — 367 пари
за обслужване — 166 пари
за призоваване в съда — 83 пари
за посредничество — 32 пари
Всичко приспаднати: 2170 пари[3] =54 гр. и 10 пари
Остават като действителен дял на сина: 1180 гр. и 23 пари.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 164, с. 55 — II.

---

[1] Думата се чете سياخلى, но значението не е ясно.

[2] Верният сбор е 1235 гр. и 20 пари.

[3] Верният сбор е 1882 пари.

65. На Ката. 1806 г.

Християнката Ката, дъщеря на Йован, жителка на мах. Бал базаръ в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени съпругът ѝ Стефан, майка ѝ Ана и малолетните ѝ братя Тодор, Стефан и Михаил. След това с участието на споменатия съпруг и посредством шериатския съд наследството на споменатата починала бе продадено на търг и получената сума разпределена между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 11-ия ден на щастливия месец сафер, на 1221 г. [30. IV. 1806 г.].

възглавница от домашно платно — 10 гр. и 5 пари
ямболско кебе, 1 — 8 гр. и 6 пари
гергеф и бродирани кърпи, 8 — 2 и 1/2 гр.
износен юрган — 18 гр. и 6 пари
стар кожух, 1 — 1 гр. и 21 пари
елек от „аладжа", 1 — 4 и 1/2 гр.
покривки, 2 — 2 гр. и 2 пари
везани кърпи за ядене, 6 — 16 гр.
фес и кърпа за ядене — 1 гр. и 35 пари
старо феред̀же от „шал" — 5 и 1/2 гр.
старо фермане, 1 — 2 и 1/2 гр.
дебели йемении — 2 гр. и 21 пари
ленено платно — 3 гр. и 21 пари
копринена риза, 1 — 10 гр.
бродирана риза, 1 — 5 гр.
ленена риза, 1 — 6 гр. и 14 пари
друга бродирана риза, 1 — 5 гр. и 1 пара
пешкир — 4 гр. и 39 пари
кожух от котешка кожа — 30 гр. и 39 пари
стар чаршаф — 3 гр. и 31 пари
антерия от „аладжа" — 13 гр. и 3 пари
хавлия — 3 гр. и 38 пари
син чаршаф — 3 гр. и 24 пари
парчета „шал" — 1 гр. и 35 пари
бродирано парче и ножче — 21 пари
друга покривка — 2 гр.
друго ленено платно — 12 гр.
„шервета" — 4 гр. и 2 пари
копринена риза, 1 — 12 гр. и 1 пара
риза — 3 гр. и 6 пари
бродирана кърпа — 2 гр. и 36 пари
късо кожухче от заешки кожи — 9 гр. и 21 пари
нов бродиран кожух от куница — 60 гр.
друга покривка, 1 — 1 гр. и 31 пари
лице за дюшек — 12 гр.
стара риза — 1 гр. и 39 пари
парче платно — 1 гр. и 27 пари
дюшек — 5 гр.
малък юрган — 1 гр. и 31 пари
сребърен пояс — 14 гр.

стара антерия — 1 гр. и 24 пари
друга стара антерия — 5 гр. и 30 пари
концы — 2 гр. и 39 пари
друго лице за възглавници — 4 гр.
друго лице за възглавница — 7 гр. и 11 пари
друга възглавница — 2 гр. и 39 пари
дреболии — 3 гр.
шаячен чаршаф — 3 гр. и 3 пари
стари кърпи, 4 — 6 гр и 9 пари
стари чорапи — 35 пари
кесия и кутия — 1 и 1/2 гр.
малки чорапи 10 пари
стар пещемал — 34 пари
платно, 2 парчета — 32 пари
фес и „йемении“ — 2 гр. и 32 пари
златен пръстен — 6 гр. и 39 пари
голяма златна монета — 7 гр. и 3 пари
гердан от малки коралови парчета — 10 гр. и 39 пари
златни обици, 1 чифт — 6 гр. и 1 пара
пояс със сребърни пафти — 2 гр. и 5 пари
златно огледало — 10 гр.
износени шалвари — 3 гр.
нови шалвари — 4 гр. и 1 пара
други шалвари — 3 гр. и 39 пари
паети — 1 гр. и 19 пари
малка синя покривка — 1 гр. и 19 пари
сребърни парчета — 35 пари
огледало — 2 гр. и 21 пари
дървена мотовилка — 11 пари
стар сандък — 3 гр. и 32 пари
свещник, метла и кука за врата — 2 и 1/2 гр.
пиростия, маша и лопата — 1 гр. и 36 пари
бакърени съдове, 14 оки и 100 дирхема по 131 пари оката = 46 гр. и 27 пари
дълг на съпруга от златни монети — 87 гр.
фередже от „чоха“ — дълг на съпруга — 60 гр.
златна гривна — дълг на съпруга — 200 гр.
везана кърпа — 1 гр. и 23 пари
копринени гащи — 3 гр. и 4 пари
везани върви за гащи — 3 гр. и 30 пари
сребърен пояс — 71 гр. и 10 пари
килим — дълг на съпруга — 30 гр.
четвъртини златни монети, 45 и половини, 5=106 гр. и 5 пари
част от къща и дюкян в споменатата махала — 347 гр. и 35 пари
Всичко: 1390 гр. и 21 пари[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 1390 пари
за описване и регистриране — 417 пари
за обслужване — 186 пари
за призоваване в съда — 93 пари
за посредничество — 480 пари

Всичко приспаднати: 64 гр. и 6 пари

Остават за действително разпределяне между наследниците: 1326 гр. и 15 пари=159 150 акч.

дял на съпруга — 79 574 акч.
дял на майката — 26 524 акч.
дял на брата — 17 683 акч.
дял на брата — 17 683 акч.
дял на брата — 17 683 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 27, с. 87 — II.

[1] Верният сбор е 1390 гр. и 16 пари.

66. На търговеца кинкалерист Гьорги. 1808 г.

Немюсюлманинът Гьорги, син на Михо — търговец кинкалерист, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството му. За негови наследници били обявени и определени съпругата му Катерина, малолетният му рожден син Тодор, малолетната му рождена дъщеря Аница и майка му Мария. След това по желание на кредиторите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена между кредиторите според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 25-ия ден на месец джемази-юл еввел на 1223 г. [19. VII. 1808 г.].

сребърен часовник — 51 гр.
лозе в с. Драговищица — 61 гр.
лице за възглавници от „басма", 25 — 12 гр. и 30 пари
друго лице за възглавница, 1 — 22 пари
платна за софра, 5 — 14 гр.
лице за юргани от „басма" — 24 гр. и 39 пари
[illegible][1] платно — 14 гр. и 19 пари
„хастар", 3 топа — 13 гр. и 5 пари
сини мюневефил (?), 3 — 15 гр.
големи хавлии, 1 чифт — 10 гр. и 20 пари
малки хавлии, 4 чифта — 5 гр. и 21 пари
такета, 4 тестета — 20 гр. и 39 пари
„богасъ", 7 парчета — 8 гр. и 25 пари
пловдивски кърпи, 14 лакти — 4 гр. и 3 пари
„богасъ", 1 парче — 22 пари
известно количество маниста — 9 гр. и 7 пари
„енгелюн" — 6 гр. и 11 пари
телени макари — 4 гр. и 21 пари
парчета „богасъ" и „тюлбенд" — 6 гр. и 29 пари
виолетова коприна, 300 дирхема — 27 и 1/2 гр.
истанбулска коприна, 163 дирхема — 25 гр. и 32 пари
груба коприна, 70 дирхема — 4 гр. и 3 пари
гайтан и ширит, 4 тестета — 14 гр. и 39 пари
. . .[2] — 3 гр. и 10 пари

копринено покривало и дреболии — 6 гр. и 10 пари
пиринчена мастилница, тежест за вретено и дреболии — 7 гр. и 2 пари
игли и други дреболии — 5 гр.
ветрило — 3 гр. и 1 пара
макари, 3 тестета — 18 гр. и 10 пари
още макари, 2 тестета — 4 гр. и 2 пари
дреболии в дюкяна — 6 гр. и 32 пари
обици и маниста — 1 гр. и 25 пари
теглилка, везни и дъска — 7 гр. и 13 пари
други дреболии — 2 гр. и 21 пари
скроена дреха — 21 гр.
ендазе и тенеке — 3 гр. и 10 пари
оловен леген — 30 пари
сандък, кутия и метла — 6 гр.
кожа от яре — 1 гр. и 22 пари
малка кутия — 32 пари
юлар и стремена — 18 гр. и 10 пари
дреболии — 3 гр. и 11 пари
други дреболии и чифт стари ботуши — 1 гр. и 25 пари
налични пари — 13 гр и 21 пари
камък за пръстен, сребърни парчета и . . .[3] — 1 гр. и 20 пари
Всичко: 514 гр. и 36 пари[4]
От тях приспаднати :
такса за подялба — 12 гр. и 34 пари
за описване и регистриране — 3 гр. и 33 пари
за обслужване — 1 гр. и 30 пари
за призоваване в съда — 35 пари
за посредничество — 10 пари
Всичко приспаднати: 29 гр. и 12 пари
Остават за разпределение между кредиторите: 485 гр. =58 272 акч.

доказан дълг към пълномощника Али Ага с разписка — 52 280 акч. По разпределение според дела — 33 492 акч.

доказан дълг към субашията Али Ага с разписка — 26 400 акч. По разпределение според дела — 17 585 акч.

доказан дълг към абаджията — 10 800 акч. По разпределение според дела — 7194 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 29, с. 90 — I.

---

[1] Думата ясно се чете جويجه, но не може да се осмисли. Вероятно представлява изопачено изписване на българска дума и би могло да се приема като „шевица".

[2] Думата не се чете.

[3] Написано ясно جويز, което означава „орех", но в случая явно има друго значение.

[4] Верният сбор е 497 гр. и 5 пари.

67. На гърка Анастас. 1808 г.

Немюсюлманинът-грък Анастас, син на абаджията Коста, жител на големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени синовете на чичо му — липсващите от града немюсюлмани Антон и Тодор, и майката на майка му — немюсюлманката Еленка. След това с участието на наследниците и посредством шериатския съд наследството на споменатия бе описано и продадено на търг, а получената сума — разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява опис на наследството.

Написано на 3-ия ден на великия месец шабан на 1223 г. [24. IX. 1808 г.].

дюкян със склад и стая на горния етаж в гръцкото пазарище 751 гр.
пояси от „гези", 11 тестета — 16 гр. и 10 пари
грабзонски конци, 10 топа — 20 гр. и 6 пари
гръцка коприна, 370 дирхема — 32 гр. и 15 пари
още пояси, 7 тестета — 11 гр. и 11 пари
телени макари, 7 тестета — 8 гр.
синя „аладжа", 2 топа — 8 гр. и 16 пари
коприна, 1. . .[1] — 4 гр. и 1 пара
пафта за пояс — 8 гр. и 6 пари
памучна прежда, 1 и 1/2 оки и 50 дирхема — 14 гр. и 27 пари
ширит, 5 топа — 10 гр.
варак, 5 топа — 10 гр.
гайтан, 1 ока и 45 дирхема — 37 гр. и 25 пари
неверникски гривни, 5 чифта — 12 гр.
босненски гайтани, 141 топа — 23 гр.
„докузлук", 7 топа — 21 и 1/2 гр.
плат, 6. . .[2] — 4 гр. и 35 пари
гайтан, 37 тестета — 21 гр. и 15 пари
още гривни, 14 чифта — 5 гр. и 31 пари
хартия, 2 топа — 21 гр. и 21 пари
истанбулски гайтан, 6 топа — 14 и 1 2 гр.
истанбулска коприна 100 дирхема — 19 гр. и 6 пари
чер пипер — 10 гр. и 38 пари
сакъз, 55 дирхема — 7 гр. и 2 пари
тамян, 10 оки по 71 пара — 17 гр. и 30 пари
копчета, 1 топ (?) — 9 гр. и 18 пари
червена „чоха", парчета — 12 гр. и 1 пара
още хартия, 3 топа — 12 гр.
„богасъ", 2 топа — 12 гр.
платно за кърпи, 4 топа — 6 гр. и 30 пари
шикалки, 11 оки и 50 дирхема по 3 гр. и 10 пари =36 гр. и 5 пари
още шикалки, 6 и 1/2 оки — 19 гр. и 26 пари
сереска „басма" 2 топа — 6 гр. и 5 пари
ямболски конци — 2 гр. и 1 пара
бръсначи, 5 и 1/2 топа — 28 гр. и 33 пари
още телени макари, 48 — 2 гр. и 13 пари
калай, 8 оки и 250 дирхема — 67 гр. и 8 пари
нишадър 7 гр. и 6 пари
вълнен гайтан, 44 топа — 4 гр. и 16 пари

„богасъ“, 4 топа — 8 гр.
ширит, 10 тестета — 3 гр.
син камък, 5 оки — 6 гр. и 10 пари
макари, 23 — 8 гр.
други малки макари, 5 — 4 гр. и 30 пари
очила, 3 тестета — 4 гр. и 6 пари
игли, 7000 — 14 гр. и 39 пари
други 27 макари — 10 гр.
дреболии в дюкяна — 5 гр.
топ хартия, 1 — 6 гр. и 1 пара
разноцветна вълна 4 гр. и 38 пари
гребени, 2800 44 гр. и 30 пари
ароматизиран сапун, 5 оки 14 гр. и 35 пари
чивит 11 и 1/2 гр.
сапун „ракъ“, 15 оки по 53 пари — 20 гр.
маниста, 4 оки по 45 пари = 4 гр. и 35 пари
воал и дреболии 8 гр. и 21 пари
груба коприна, 24 дирхема — 2 гр. и 4 пари
пръстени, 150 — 3 гр. и 11 пари
още сапун „ракъ“, 23 оки по 61 пари = 35 гр. и 10 пари
арсеник, 5 оки и 100 дирхема по 50 пари оката = 6 и 1/2 гр.
розова вода, 61 оки по 11 пари оката = 16 гр. и 31 пари
пиринчени свещници, 2 — 7 гр. и 1 пара
. . .[3] — 6 и 1/2 гр.
сандък — 8 и 1/2 гр.
кебе, 1 — 3 гр. и 1 пара
още маниса — 2 гр. и 27 пари
бъчва, 1 — 3 гр. и 10 пари
бакър — 6 и 1/2 гр.
пиринчена халка — 34 пари
дреболии — 3 гр. и 1 пара
лен, 30 дирхема — 1 гр. и 20 пари
чул, 1 — 4 гр. и 5 пари
дръжка на теглилка — 1 гр. и 8 пари
друг сандък — 2 гр. и 1 пара
седло с принадлежностите — 20 гр.
пари за събиране от циганите — 2 и 1/2 гр.
още хартия, 1 тесте — 4 гр. и 30 пари
дребни медни монети — 70 пари
вълнен гайтан за пищов — 1 гр. и 13 пари
тенеке и тел — 4 гр. и 4 пари
чорапи, 15 чифта — 1 гр. и 38 пари
черен и бял сусам — 1 гр. и 2 пари
къна, 47 оки по 27 пари = 31 гр. и 19 пари
попски принадлежности — 8 гр.
шал и кутия — 1 гр. и 2 пари
дреболии — 2 гр. и 22 пари
гел от Сирия — 25 пари
витошки камък — 4 гр. и 25 пари

струни за тамбура — 2 гр. и 12 пари
малки ножове, 7 — 1 гр. и 15 пари
сандък, 1 — 3 гр. и 10 пари
гребен и гердан — 2 гр. и 10 пари
мушама — 27 пари
друго кебе — 2 гр. и 10 пари
дреболии — 33 пари
пояси, 4 — 1 гр. и 30 пари
риза, 1 — 4 гр.
боя с кутията — 30 пари
дреболии — 1 гр. и 3 пари
пещемал — 36 пари
кадилница — 2 и 1/2 гр.
вълнени конци — 1 гр. и 7 пари
вълна и дреболии — 2 гр. и 11 пари
друг сапун „ракъ", 44 оки по 60 пари =66 гр.
антерия, риза и дреболии — 13 гр.
други дреболии — 7 гр. и 1 пара
християнска книга — 3 гр. и 11 пари
други дреболии — 1 гр. и 33 пари
други дреболии — 2 гр. и 12 пари
пояс и дъска за броене на монети — 3 гр. и 8 пари
други дреболии — 37 пари
чорапи, 1 чифт — 32 пари
друг чифт чорапи — 1 гр.
тепсия от 2 оки и 150 дирхема — 8 гр. и 35 пари
други игли — 1 гр.
калпак, 1 — 6 и 1/2 гр.
парчета „басма" — 10 пари
железни дреболии — 1 гр. и 39 пари
бакър. 3 оки и 300 дирхема по 100 пари =10 гр. и 10 пари
лице за възглавници — 6 гр. и 5 пари
Всичко: 1869 гр. и 15 пари[4]
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 48 гр. и 30 пари
такса за подялба — 45 гр. и 22 пари
за описване и регистриране — 13 гр. и 26 пари
за обслужване — 6 гр. и 2 пари
за призоваване в съда — 3 гр. и 1 пара
за посредничество — 37 гр. и 1/2
неоспорим дълг към евреина Хариян (?)[5] — 213 гр.
неоспорим дълг към гърка Матин — 48 гр.
неоспорим дълг към бакалина Сито — 112 гр.
неоспорим дълг към немюсюлманина Михалко — 150 гр.
неоспорим дълг към Яко Ставрак — 90 гр.
неоспорим дълг към кафеджията Мехмед Беше — 120 гр.
неоспорим дълг към Якуб Юрек — 180 гр. и 26 пари
неоспорим дълг към немюсюлманина Анастас — 120 гр.
неоспорим дълг към Айша хатун — 21 гр.
неоспорим дълг към леяря Йованчо — 17 гр. и 10 пари

неоспорим дълг към евреина Йосиф — 45 гр. и 30 пари
неоспорим дълг към немюсюлманина Славе — 12 и 1/2 гр.
неоспорим дълг към кираджи Сефер — 16 и 1/2 гр.
неоспорим дълг към евреина Иса — 32 гр.
неоспорим дълг към Пенчо от Златица — 18 гр.
Всичко приспаднати 1350 гр. и 8 пари[6]
Остават за действително разпределение между наследниците: 519 гр. = 62 301 акч.
дял на майката — 10 383 акч.
дял на сина на чичото 25 958 акч.
дял на сина на чичото 25 958 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 29, с. 100 II.

---

[1] Мярката е неясна. Думата е написана سق.

[2] Също. Написано قونتقه.

[3] Написано اينيقه.

[4] Верният сбор е 1878 гр. и 38 пари.

[5] Името е изписано حاريان.

[6] Верният сбор е 1231 гр. и 2 пари.

68. На Трандафила. 1809 г.

Трандафила, жителка на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били обявени и определени съпругът ѝ Коце, еднородните ѝ сестри Петра, Йованка и Невенка и малолетните ѝ рождени дъщери Аница и Гата. След разпределението споменатата Гата също починала и за нейн наследник бил определен споменатият ѝ баща Коце. След това по желание на пълнолетните наследници и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено между наследниците чрез законна подялба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 27-ия ден на славния [месец] зилхидже на 1223 г. [13. II. 1809 г.].

възглавници, 6 — 12 гр.
янове, 2 — 13 гр.
стар килим, 1 — 13 гр.
миндери, 2 — 6 гр.
сребърен пояс с кемер, 1 — 25 гр. и 30 пари
пояс с пафта, 1 — 1 гр. и 30 пари
сребърни гривни, 1 чифт — 3 и 1/2 гр.
муска — 20 пари
златни обици, 2 чифта — 15 гр.
сребърен герган, 1 — 2 гр.
позлатен талисман — 2 гр.

златна монета — 1 гр.
златни напръстници, 2 — 5 гр.
златни пръстени, 2 — 4 гр.
четвъртинки златни монети, 20 — 47 и 1/2 гр.
голяма златна монета, 1 — 10 гр.
мюневефил (?) от дамаска „аладжа“ — 15 гр.
мюневефил (?) от „шал“, 1 — 3 гр.
кожух на цветя — 5 гр.
шуба от грубо кадифе — 5 гр.
джюббе от кадифе, 1 — 13 гр.
булчински воал от батиста — 7 гр.
фесове, 2 — 1 гр.
шамия, 1 — 2 гр.
джюббе от „шал“ — 2 гр.
конци — 3 и 1/2 гр.
памучни конци — 1 и 1/2 гр.
лен, 1 ока — 2 гр.
бродирана кърпа, 1 — 2 гр.
покривки, 2 — 1 и 1/2 гр.
старо фередже от „шал“ — 1 гр.
хавлия, 1 — 3 гр.
стара изтривалка, 1 — 30 пари
кърпи, 2 — 1 гр.
сандък, 1 — 2 гр.
бакърени съдове, 14 оки по 3 гр.=42 гр.
къща в споменатата махала, 1 — 200 гр.
Всичко: 480 гр. и 10 пари[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 12 гр. и 5 пари
за описване и регистриране — 3 гр. и 24 пари
за обслужване — 1 гр. и 24 пари
за призоваване в съда — 32 пари
Всичко приспаднати: 18 гр. и 5 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 466 гр. и 36 пари[2]
дял на съпруга — 32 682 пари
дял на дъщерята — 18 675 акч.
дял на сестрата — 1557 акч.
дял на сестрата — 1557 акч.
дял на сестрата — 1557 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 29, с. 118—II.

[1] В документа общият сбор не е изчислен и посочената сума е получена от наши изчисления.
[2] Вярната цифра е 462 гр. и 5 пари.

69. На Елхадж Мустафа Ага. 1809 г.

Елхадж Мустафа Ага, жител на мах. Язъджѣ-заде, впоследствие се преселил на другия свят. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Саиде, дъщеря на Сеид Мехмед Ага, пълнолетните му синове Мехмед Ареф Ага и Шериф Мехмед Ага и малолетните му синове Челеби Мехмед Ага и Абдулхамид Ага. След това с участието на пълнолетните наследници посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано и разпределено между наследниците чрез законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-ия ден от забранения [за войни] месец мухаррем на 1224 г. [2. III. 1809 г.].

стара кримска шуба с кожа от главата — 40 гр.
износена шуба-джюббе с кожа от краката — 60 гр.
шуба-биниш с кожа от краката — 150 гр.
шуба-биниш от страничпа кожа на лисица — 200 гр.
шуба-контош от самур — 400 гр.
шуба-джюббе от катерица — 100 гр.
шуба-джюббе от самур — 300 гр.
шуба-биниш с кожа от главата — 250 гр.
стара шуба-джюббе от катерица — 20 гр.
шуба-биниш с кожа от корема — 50 гр.
друга стара шуба-джюббе от странична кожа на лисица — 50 гр.
шуба-биниш от катерица — 150 гр.
късо кожухче — 15 гр.
стар биниш от „чоха“ — 30 гр.
старо джюббе от виолетова „чоха“ — 20 гр.
ново джюббе от „чоха“, 1 — 60 гр.
старо джюббе от „шал“ — 10 гр.
износен биниш от „шал“ — 30 гр.
износено джюббе от „шал“ — 15 гр.
пояс от „шал“ — 45 гр.
друг износен пояс от „шал“ — 15 гр.
имитация на триполски пояс — 30 гр.
стар тъмносин „шал“ — 25 гр.
износено ахмедийе — 10 гр.
стари шалвари от „чоха“ — 15 гр.
износен чакшър от „чоха“ — 20 гр.
износен чакшър от „чоха“ — 10 гр.
износена бяла антерия — 12 гр.
друга стара бяла антерия — 10 гр.
износена антерия от „кутни“ — 15 гр.
друга нова антерия от „кутни“ — 40 гр.
износена антерия от „шал“ — 25 гр.
елеци, 2 — 15 гр.
„шал“, 1 топ — 60 гр.
„чоха“, 5 лакти — 75 гр.
„кутни“, 2 . . .[1] — 70 гр.
дамаска „аладжа“, 1 топ — 20 гр.
„китаби аладжасъ“, 2 топа — 50 гр.

пово ахмедийе, 1 — 15 гр.
пояси на цветя, 2 — 50 гр.
бял пояс, 1 — 30 гр.
стар пояс, 1 — 15 гр.
диарбекирска „аладжа“, 1 топ — 17 гр.
друга дамаска „аладжа“, 1 топ — 23 гр.
нов килим-седжадде — 40 гр.
износен килим-седжадде — 20 гр.
друг килим-седжадде — 30 гр.
сребърен часовник, 1 — 120 гр.
друг часовник, 1 — 110 гр.
жълтици в кесия 57 гр. и 25 пари
сребърни акчета — 70 гр.
сребърен нож 80 гр.
табакера, 1 20 гр.
сребърен тас, 1 — 15 гр.
сребърна халка, 1 — 15 гр.
сребърни кани, 12 и чашки, 20 за кафе — 64 гр.
свещена книга, 1 — 20 гр.
лули за тютюн с кехлибарен мундщук, 9 — 200 гр.
други лули с кехлибарен мундщук, 9 — 250 гр.
юргани, 14 — 140 гр.
дюшеци, 3 — 30 гр.
шилте, 6 — 48 гр.
възглавници, 5 — 15 гр.
стремена, 1 — 8 гр.
„шал“, 1 топ — 30 гр.
пищови, английска изработка, 1 чифт — 100 гр.
посребрена сабя, 1 — 150 гр.
посребрен патрондаш 1 30 гр.
голям часовник, 1 — 45 гр.
малък нож, 1 — 15 гр.
голям нож, 1 — 15 гр.
гаддаре, 1 30 гр.
друга сабя, 1 — 100 гр.
изтъпена брадва, 1 — 15 гр.
лула, разглобяема на части, 1 — 9 гр.
толум от катерички кожи, 1 — 145 гр.
железен сандък, 1 — 22 гр.
тютюн, 38 и 1/2 оки — 96 гр. и 10 пари
малка арабска робиня Мерджан — 400 гр.
робинята Елмас — 200 гр.
бакърени съдове, 212 оки по 3 гр.=636 гр.
друга сума сребърни акчета — 54 и 1/2 гр.
износена шуба от хермелин — 80 гр.
износен биниш от синя „чоха“ — 50 гр.
конско покривало солунска изработка, 1 — 40 гр.
друго кадифено конско покривало солунска изработка — 80 гр.
капот с качулка — 150 гр.
оглавник, украсен с гвоздеи и препаска за гърдите — 80 гр.

сребърна юзда, 1 — 25 гр.
посребрени пищови с кобура, 1 чифт — 60 гр.
износен шал, 1 — 10 гр.
тас за вода, 1 — 3 гр.
посребрена фълънта, 1 — 60 гр.
друга малка посребрена фълънта — 60 гр.
дълга пушка, 1 — 50 гр.
други пушки, 2 — 20 гр.
блестящо огледало, 1 — 15 гр.
килим-седжадде, 1 25 гр.
старо седжадде, 1 — 4 гр.
подови постелки за голямата стая и мангал — 150 гр.
постелки за другата стая и мангал — 100 гр.
друг килим-седжадде, 1 — 10 гр.
други бакърени съдове, 47 оки по 3 гр.=141 гр.
износено седло с принадлежностите, 1 — 25 гр.
друго старо седло с принадлежностите, 1 — 15 гр.
пръчки сурово желязо, 27 броя по 25 гр. едната=575 гр.
лято желязо, 4 пръчки — 100 гр.
палатки, 2 — 250 и 1/2 гр.
друга стара палатка, 1 — 20 гр.
сол, 300 оки — 60 гр.
сирене, 150 оки по 12 пари=40 гр.
чер товарен кон, 1 — 220 гр.
алест товарен кон, 1 — 250 гр.
. . .[2] товарен кон — 130 гр.
бъчва с конете — 500 гр.
пшеница в хамбара, 140 килета по 40 гр.- 5600 гр.
ечемик в хамбара, 40 килета — 1400 гр.
чифлик в Бали Ефенди,[3] празни места, 2 килета пшеница за семе, 1 вол, 1 воденица с 2 колелета — 600 гр.
чифлик в с. Обеля с 3 чифта волове, 1 чифт телета, 5 глави едър добитък и 5 юници — 500 гр.
семе за посев: пшеница 4 и 1/2 килета, ечемик — 1 и 1/2 килета и 6 килета. . .,[4] всичко 12 килета по 40 гр.=480 гр.
воденица с 2 колела — 500 гр.
1/2 воденица с 1 колело в с. Драговищица — 250 гр.
лозе в споменатото село — 140 гр.
воденица с 2 колелета в с. Подуяне — 500 гр.
недобори от селата, намиращи се в зависимост от субашията Хасан, с рабош — 5191 и 1/2 гр.
недобори от селата, намиращи се в зависимост от субашията Адем — 3595 гр.
недобори от селата, намиращи се в зависимост от субашията Молла Мустафа — 4146 и 1/2 гр.
недобори от селата, намиращи се в зависимост от субашията Рустем — 1653 гр.
новите суми, които подлежат на раздаване в невернишките планински села, намиращи се в зависимост — 4461 гр. и 25 пари

сумите за раздаване в с. Ярджилово, също в зависимост — 2222 гр. и 16 пари
сумите за раздаване на с. Михальово — 521 гр. и 35 пари
сумите за раздаване на с. Бей Чифлик (?) — 1010 гр. и 26 пари
сумите за раздаване на с. Реброво — 1580 и 1/2 гр.
сумите за раздаване на с. Редина[5] — 316 гр. и 14 пари
сумите за раздаване на с. Драговищица — 544 гр. и 15 пари
сумите за раздаване на с. Житен — 696 гр. и 31 пари
сумите за раздаване на с. Подуяне — 387 гр. и 25 пари
сумите за раздаване на с. Балша — 408 гр. и 25 пари
сумите за раздаване на с. Бухово — 2233 гр.
сумите за раздаване на с. Славци — 1088 гр. и 27 пари
сумите за раздаване на с. Златуша — 584 гр. и 39 пари
сумите за раздаване на с. Обеля — 433 гр. и 22 пари
сумите за раздаване на с. Елешница[6] — 1703 гр. и 2 пари
сумите за раздаване на неверниците на с. Диване Давуд 309 гр. и 8 пари
сумите за раздаване на с. Бояна — 777 гр. и 37 пари
288 карти за джизие на неверниците от споменатите села — 1728 гр.
беделът на селата Новосел, Агач адлъ (?)[7] и. . .[8] — 2515 гр.
по сметка от страна на вилаета — 4315 гр.
ечемикът и подковите, дадени на мензилджиите за нуждите на мензилите през новата година — 1272 гр.
задължения от произведеното в самокова в с. Потоп — 8846 гр.
1/2 собственост на споменатия самоков — 1000 гр.
дълг на мютеселлима Сюлейман Бей — 1000 гр.
дълг на аяна Сюлейман Ага — 750 гр.
дълг на Елхадж Юнус-заде Молла Сюлейман — 2198 и 1/2 гр.
дълг на налбур Молла Йомер — 679 гр.
дълг на Елхадж Сеид Бей от Радомир — 400 гр.
дълг от жители на Вароша — 1342 гр.
къща с вътрешна и външна част и срещу нея хамбар — 3000 гр.
постройките на чифлика в с. Подуяне — 500 гр.
юници в споменатия чифлик, 30 броя — 900 гр.
волове и телета, 40 — 800 гр.
големи и малки биволи, 14 — 490 гр.
волове, 7 чифта — 700 гр.
овце, 420 — 2100 гр.
магарета, 2 — 30 гр.
пшеница за посев, 16 килета по 40 гр.=320 гр.
Всичко: 89 113 гр. и 2 пари[9]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 2227 гр. и 3 пари
за описване и регистриране — 668 гр. и 13 пари
за обслужване — 297 гр. и 2 пари
за призоваване в съда — 148 гр. и 20 пари
неоспорим дълг към съпругата от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 500 гр.
неоспорим дълг към мах. Язъджъ-заде по завещание — 250 гр.

неоспорим дълг към дъщерята на покойния Хюсеин Ага — Айваз ханъм по завещание — 500 гр.

неоспорим дълг към кафеджията Мустафа по завещание — 500 гр.

Всичко приспаднати: 5341 гр. и 28 пари[10]

Остават за действително разпределение между наследниците: 83 771 гр. и 14 пари

дял на съпругата — 10 471 гр. и 16 пари
дял на сина — 18 324 гр. и 39 пари
дял на сина — 18 324 гр. и 39 пари
дял на сина — 18 324 гр. и 39 пари
дял на сина 18 324 гр. и 39 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 29, с. 137—I.

---

[1] Мярката не е посочена.

[2] Написано سيشا.

[3] Княжево, дн. присъединено към София.
[4] Видът на зърното не е показан.
[5] Село в Софийско.
[6] Село в Благоевградски окръг.

[7] Неустановено. Написано اغاج ادلى.

[8] Неразчетено име на село.
[9] Верният сбор е 87 480 гр. и 2 пари.
[10] Верният сбор е 5090 гр. и 38 пари.

70. На гърка Николчо. 1809 г.

Гъркът Николчо, жител на мах. Куру чешме в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Младжа (?),[1] дъщеря на Джурджо, пълнолетният му рожден син Рахо и пълнолетната му рождена дъщеря Ана и малолетните рождени дъщери Катерина и Еленка. След това по желание на пълнолетните наследници и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството бе описано и разпределено между наследниците чрез законна подялба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 23-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1224 г. [10. III. 1809 г.].

къща в споменатата махала, 1 — 400 гр.
разноцветна „богасъ“, 5 топа — 150 гр.
„аладжа“ от Йенишехир, 19 топа — 76 гр.
„басма“ от Токат, 16 топа — 88 гр.
груба „басма“, 10 топа — 15 гр.
кърпи от „гези“, 3 тестета — 7 и 1/2 гр.
лице за възглавници, 4 и 1/2 топа — 22 и 1/2 гр.
златишко платно, 27 топа — 40 и 1/2 гр.
груба „чоха“, 4 лакти — 20 гр.
вносно платно с малки размери, 5 топа — 6 гр. и 10 пари
макари, 1 тесте — 7 и 1/2 гр.
боядисан „докузлук“, 2 топа — 5 гр.
воал с малки размери, 7 топа — 15 гр. и 30 пари

пловдивски хавлии, 11 — 8 гр. и 10 пари
„манджа“, 5 топа — 27 и 1/2 гр.
хастар, 3 топа — 4 гр. и 35 пари
серески лица за юргани, 8 — 24 гр.
кърпи от Печ, 7 топа — 28 гр.
„богасъ“, 2 и 1/2 топа — 7 и 1/2 гр.
разноцветна груба коприна, 6 оки — 218 гр. и 30 пари
тенекиени огледала, 9 тестета — 13 и 1/2 гр.
пиринчени мастилници, 9 — 10 гр. и 5 пари
пиринчени чапрази, 28 — 10 и 1/2 гр.
груби фесове, 3 — 6 гр. и 30 пари
карловско платно, 1 топ — 3 гр.
„манджа“, 1 и 1/2 топа — 5 и 1 2 гр.
„докузлук“, 1 топ — 2 и 1 2 гр.
солунски гайтан, 420 дирхема — 42 гр.
токмак (?) гайтан — 29 гр. и 10 пари
телени копчета, 2 оки и 100 дирхема 10 гр. и 5 пари
игли, 1 топ — 3 гр.
тамян, 5 оки и 100 дирхема — 12 гр. и 37 пари
„селими“, 1 и 1/2 топа — 3 гр. и 17 пари
кимион, 6 оки — 3 гр. и 30 пари
куркума, 1 ока — 1 гр. и 10 пари
отрова, 1 и 1/2 оки — 3 гр.
самоковски гайтан, 5. . .[2] — 5 гр.
колан, 1 — 1 и 1/2 гр.
гайтани за драперии, 1/2. . .[3] — 5 гр.
шикалки, 2 оки и 300 дирхема — 5 и 1/2 гр.
пловдивски пещемали, 2 чифта — 5 гр.
маниста, 8 оки и 100 дирхема — 12 гр. и 15 пари
восък, 5 оки — 20 гр.
калай, 2 и 1/2 оки — 22 гр.
памучни конци, 4 оки — 20 гр.
буквари, 13 — 26 пари
дървени гребени, 60 — 30 пари
хартия, 1/2 топ — 8 гр.
вълнени колани, 3 — 24 пари
сивобели конци, 6 оки и 300 дирхема — 27 гр.
дреболии в дюкяна — 10 гр.
сиви конци, 1/2 топ — 1 гр.
коприна, 3 оки и 300 дирхема — 56 гр. и 10 пари
пашкули, 2 оки — 1 гр.
теглилка, кантар, аршин, ножица и чувал — 25 гр.
шуба от „чоха“ — 25 гр.
шуба-джюббе от „чоха“ — 10 гр.
къса антерия от „чоха“ — 3 гр.
дизлик, пояс и антерия — 5 гр.
бакърени съдове, 17 оки и 100 дирхема — 51 гр. и 30 пари
стари юрган, дюшек и подова настилка — 30 гр.
бъчви — 3 гр.
дългове според дефтера — 161 гр. и 30 пари

дълг на копринаря Абдулазиз — 68 гр. и 34 пари
Всичко: 1968 гр. и 13 пари[1]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 49 гр. и 8 пари
за описване и регистриране — 14 гр. и 31 пари
за обслужване — 6 гр. и 22 пари
за призоваване в съда — 3 гр. и 11 пари
Всичко приспаднати: 73 гр. и 32 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 1894 гр. и 21 пари
дял на съпругата 236 гр. и 97 акч.
дял на сина — 663 гр. и 9 акч.
дял на дъщеря 331 гр. и 64 акч.
дял на дъщерята 331 гр. и 64 акч.
дял на дъщеря — 331 гр. и 64 акч.
остават неразпределени 5 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 29, с. 123 — 1.

---

[1] Написано .

[2] Ясно е изписана думата , което означава „хартия“ В случая е употребена като мярка и значението не е ясно.

[3] Също.

[4] Верният сбор е 1958 гр. и 13 пари.

71. На евреина Каракаш Самуил. 1813 г.

Евреинът Каракаш Самуил, син на Манух, член на еврейската общност на големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи размера на наследството му. За негови наследници били определени и обявени съпругата му — еврейката Мария, малолетният му син Симон и малолетната му дъщеря. . .[1] След това по желание на кредиторите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума раздадена на кредиторите съгласно шериатските правила. Долунаписаното представлява опис на наследството.

Написано на 3-ия ден на месец джемазиюлахър на 1228 г. [3. VI. 1813 г.].
стара черга, 1 — 1 гр.
парчета от стар ян — 20 пари
старо лице за миндер — 1 гр.
стара шаячна шуба — 1 гр.
стари антерии, 2 — 1 и 1/2 гр.
стари шаячни шалвари — 20 пари
стари възглавници, 3 — 3 гр.
парчета от стар юрган — 1 гр.
стар малък сандък — 20 пари
бакърени съдове, 2 оки — 8 гр.
малък бакър, 1 — 2 гр.
свещник, 1 — 20 пари

дял от къщата, където живее — 125 гр.
гръцка коприна, 30 дирхема, по 6 пари=4 и 1/2 гр.
истанбулска коприна, 72 дирхема, по 10 пари=18 гр. и 24 пари
самоковски гайтан — 1 гр. и 31 пари
малки фесове, 2 — 3 гр. и 21 пари
келлепуш и фес — 1 гр. и 23 пари
бакърени листове, 7 тестета — 1 гр. и 3 пари
телени макари, 2 тестета — 2 гр.
копринени и други ширити — 1 гр. и 35 пари
куркума — 3 и 1/2 гр.
картонена кутия за емфие — 36 гр.
парчета ширит, конци и пояс — 31 пари
дърва — 2 и 1/2 гр.
чер гуткал — 30 пари
червена боя — 32 пари
боя за арменска глина — 5 пари
шишета за розово масло, 7 — 1 гр. и 6 пари
карфици — 21 пари
карамфил — 13 пари
желязно ендазе — 1 гр. и 30 пари
боя от шикалки — 16 пари
джинджифил и други лекарства, чекмедже, аптекарска везна и 96 кутии — 65 гр.

Всичко: 275 гр. и 24 пари[2]

От тях приспаднати:

за описване и регистриране — 2 гр. и 1 пара
за обслужване — 1 гр. и 4 пари
за посредничество — 2 и 1/2 гр.

Всичко приспаднати: 6 гр. и 7 пари

Остават за разпределение между кредиторите: 268 гр.=32 259 акч.

доказан дълг към съпругата му еврейка — сумата, определена при бракосъчетанието — 6000 акч. При разпределението според дела — 5365 акч.

доказан дълг към Хаджи Халил-заде от заем — 12 000 акч. При разпределението според дела — 10 730 акч.

доказан дълг към халача Молла Мехмед от стойността на вещи — 2490 акч. При разпределението според дела — 2226 акч.

доказан дълг към халача Молла Халил от стойността на вещи — 1935 акч. При разпределението според дела — 1730 акч.

доказан дълг към Зейнеб хатун от стойността на ризата и платното — 5265 акч. При разпределението според дела — 3240 акч.

доказан дълг към християнката Велика от стойността на гащите — 3510 акч. При разпределението според дела — 3138 акч.

доказан дълг към Емтуллах хатун от стойността на ризи — 3120 акч. При разпределението според дела — 2789 акч.

доказан дълг към християнката Митра от стойността на вещи — 2340 акч. При разпределението според дела — 2092 акч.

доказан дълг към другата Зейнеб хатун от стойността на вещи — 240 акч. При разпределение според дела — 214 акч.

доказан дълг към Нефисе хатун от стойността на вещи — 1200 акч. При разпределение според дела — 1073 акч.

[1] Написано مرمه или صرصه. Може би Сирма.

[2] Верният сбор е 295 гр. и 22 пари.

72. На кръчмаря Кито. 1813 г.

Немюсюлманинът кръчмар Кито, син на Стоян, жител на мах. Язъджъ-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени съпругата му, християнката Йована, пълнолетният му син Колчо и пълнолетният му син Вучко, който липсва от града. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано и разпределено между наследниците чрез законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 21-вия ден на свещения месец зилкаде на 1228 г. [15. XI. 1813 г.].

къща в споменатата махала — 300 гр.
вино, 850 оки по 9 пари=191 гр. и 10 пари
ракия, 20 оки по 32 пари=17 гр. и 1/2
гедик на кръчмата — 40 гр.
Всичко: 548 гр. и 30 пари
От тях приспаднати:
такса за подялба — 13 гр. и 28 пари
за описване и регистриране — 4 гр. и 1 пара
за обслужване — 1 гр. и 32 пари
за призоваване в съда — 37 пари
Всичко приспаднати: 20 гр. и 18 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 528 гр. и 10 пари
дял на съпругата — 66 гр. и 1 пара
дял на сина — 231 гр. и 4 пари
дял на сина, който липсва от града — 231 гр. и 4 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 93 — I.

73. На бакалина Пено. 1813 г.

Немюсюлманинът бакалин Пено, син на Лило, жител на големия град София, впоследствие починал в гр. Видин. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Еленица и братята му Киро и Коле. След това по желание на споменатите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и сумата разпределена между наследниците със законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 14-ия ден на великия месец шеввал на 1228 г. [10. X. 1813 г.].

къса антерия от „чоха", 1 — 29 гр.
антерия от дамаска „аладжа", 1 — 30 гр.

шалвари от „чоха“, 1 — 30 гр.
джюббе от „чоха“, 1 — 30 гр. и 30 пари
шалвари от „богасъ“, 1 — 12 гр.
пояс, 1 — 16 гр.
старо джюббе от „чоха“, 1 — 5 гр. и 10 пари
стара антерия от „чоха“, 1 — 2 гр. и 10 пари
друга антерия от „чоха“, 1 — 8 гр. и 10 пари
пояс от „шал“, 1 — 4 гр. и 10 пари
потури от „шаяк“, 1 — 5 гр. и 10 пари
антерия от „шаяк“, 1 — 8 гр. и 5 пари
кебе, подплатено с агнешка кожа, 1 13 гр. и 5 пари
джюббе от „шаяк“, 1 и бельо — 5 гр.
къса шуба от „чоха“, 1 23 гр. и 30 пари
терлици, 1 чифт — 3 гр. и 10 пари
. . .[1] — 4 гр. и 35 пари
бакърени съдове, 12 оки и 300 дирхема по 5 и 1 2 гр. 69 гр. и 25 пари
бакърена мастилница, 1 — 5 гр. и 5 пари
килим, 1 — 55 гр.
чифт ботуши, 1 — 2 гр.
износени калпаци, 4 — 21 гр. и 30 пари
износени ризи, 3 и 2 връзки — 25 гр.
платно за ризи, 6 лакти — 50 гр.
друго джюббе от „чоха“ — 82 гр.
лула за тютюн, 1 — 1 гр.
въглища, 1 кола — 11 гр.
седло и принадлежностите — 35 гр.
дисаги, 1 чифт — 14 гр.
дреболии — 1 гр. и 30 пари
бакалски гедик — 25 гр.
везни, 1 — 3 гр.
чували, 4 — 4 гр.
маслини 8 тулума — 15 гр.
кантар, 1 — 27 гр. и 30 пари
стар бакър от 1 ока — 4 гр.
ориз, намиращ се в дюкяна, 42 оки — 35 гр. и 28 пари
лешници, 40 оки — 32 гр.
черно грозде, 10 оки — 8 гр.
оцет, 200 оки — 50 гр.
рафинирано олио, 98 и 1/2 оки — 147 гр. и 30 пари
лопати, 58 броя — 14 гр. и 20 пари
лук, 80 венци — 6 гр.
сол, 575 оки — 120 гр.
кози рога, 9 и 1/2 оки — 1 гр.
чесън, 8 венци — 1 гр.
шарлаган, 18 оки — 40 гр. и 20 пари
чаши за шарлаган и катран, 128 — 5 гр.
зехтин, 10 оки — 17 гр. и 20 пари
кимион, 2 оки и 100 дирхема — 4 гр. и 20 пари
грозде „резакия“, 10 оки и 100 дирхема — 12 гр.
рафинирано олио, още 231 оки — 346 гр. и 20 пари

още грозде „резакия“, 37 и 1/2 оки — 45 гр.
сапун, 32 оки — 57 гр. и 24 пари
още ориз, 106 оки — 90 гр. и 4 пари
налични пари — 154 гр. и 20 пари
червен пипер, 1 ока — 1 гр. и 10 пари
боб, 13 оки — 3 гр. и 10 пари
чер пипер — 15 пари
нахут, 20 и 1/2 оки — 6 гр. и 6 пари
сливи, 15 оки и 300 дирхема — 6 гр. и 12 пари
лули, 173 броя — 2 гр. и 6 пари
хардал, 10 оки и 300 дирхема — 4 гр. и 12 пари
леща, 4 оки 20 пари
бакла, 14 оки — 1 гр.
конски суджук — 5 гр. и 10 пари
лъжици, 10 тестета — 2 гр.
още сапун, 125 дирхема 20 пари
джибри, 70 оки 7 гр.
тютюн, 13 оки — 6 гр. и 20 пари
лешници, 1 и 1/2 оки — 10 пари
червена боя, 17 и 1/2 оки — 3 гр. и 20 пари
хартия, 2 тестета — 1 гр. и 10 пари
туршия от чушки — 6 гр.
туршия от зеле — 2 гр. и 20 пари
хайвер, 300 дирхема — 3 гр.
восък, 500 дирхема — 5 гр.
6 лъжици и 6 ножа — 3 гр. и 30 пари
мушамен фенер, 1 — 2 гр. и 15 пари
дългът на Алтъпармак-заде Мустафа — 50 гр.
дългът на Гаваз Мехмед Ага от стойността на маслини и грозде — 46 гр. и 33 пари
стара „аба“, 30 лакти — 10 гр.
дългът на немюсюлманина бакалин Кръстю от стойността на маслини — 29 гр. и 35 пари
дългът на немюсюлманина бакалин Митре от стойността на маслини — 15 гр. и 8 пари
дългът на брат му Коле от стойността на маслини — 47 гр. и 20 пари
дългът на немюсюлманина бакалин Яно от стойността на маслини — 6 гр. и 12 пари
дългът на немюсюлманина Гьорго от заем — 260 гр.
дългът на немюсюлманите от с. Новосел от стойността на сиренето — 150 гр.
дългът на немюсюлманина бакалин Петко от стойността на маслини — 19 гр. и 19 пари
други налични пари — 305 гр. и 20 пари
дългът на немюсюлманина бакалин Воин от стойността на маслини — 45 гр.
Всичко: 2931 гр. и 11 пари[2]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 73 гр. и 11 пари
за описване и регистриране — 19 гр. и 19 пари

за обслужване — 11 гр. и 16 пари
за призоваване в съда — 5 гр. и 28 пари
неоспорим дълг към базарбашията, немюсюлманина Йованчо — 80 гр.
неоспорим дълг към немюсюлманите Кираджи Дено и Тричко от заплати — 86 гр.
Всичко приспаднати: 275 гр. и 34 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 2655 гр. и 17 пари
дял на съпругата — 663 гр. и 34 пари [без 21 гр. и 20 пари]=642 гр. и 14 пари
дял на брата — 995 гр. и 31 пари [без 32 гр. и 10 пари] 963 гр. и 21 пари
дял на брата 995 гр. и 31 пари [без 32 гр. и 10 пари] 963 гр. и 21 пари
[Забележка]. На това място бе записан неоспоримият дълг към Аджи Томо, жител на Пазарджик, който възлиза на 86 гр. и бе приспаднат от дяловете на наследниците.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 90—111.

---

[1] Неразчетена дума.
[2] Верният сбор е 2934 гр. и 4 пари.

74. На кожаря Елхадж Али. 1813 г.

Майсторът кожар Елхадж Али, жител на мах. Елхадж Хамза в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Нимetуллах хатун, дъщеря на Зейнел, малолетният му син Мехмед и пълнолетните му дъщери Фатма, Айша и малолетната му дъщеря Мюнифе. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 1-вия ден на великия месец шеввал на 1228 г. [27. IX. 1813 г.].
свещена книга, 1 — 13 гр.
друга свещена книга, 1 — 15 гр. и 3 пари
сребърен съд за розова вода и кадилница — 40 гр.
наргиле, 1 — 11 гр. и 6 пари
теглилка с тежините — 10 гр. и 1 пара
стъклен съд с 2 чаши — 2 гр. и 22 пари
друг голям съд — 8 гр. и 2 пари
друг кристален съд — 15 гр. и 5 пари
бургаски съд, 1 — 8 гр. и 20 пари
други малки съдове, 2 — 2 гр. и 11 пари
кристална чаша, 1 — 5 гр.
чибуци за тютюн, 2 — 14 гр. и 3 пари
малки пейки, 6 — 2 гр. и 21 пари
7 сребърни кани и 3 филджана — 16 гр. и 29 пари
златен пръстен с печат заедно с кутията — 8 гр. и 3 пари

дисаги кошове — 1 гр.
други 2 коша-дисаги — 1 гр. и 23 пари
други чаши, 6 — 4 гр. и 20 пари
стари чибуци за тютюн, 5 и 1 кожа — 3 гр. и 20 пари
восъчни фитили за пушки, 2 — 37 пари
ветрило за пъдене на мухи — 4 гр.
завит чибук за тютюн, 1 — 23 гр. и 6 пари
желязна лопата, 1 — 2 гр.
брадви, 2 — 5 гр. и 4 пари
часовник, 1 40 гр. и 1 пара
бакърен мангал, 1 14 гр.
бакърен гюм за вода — 9 гр. и 21 пари
мушамен фенер, 1 — 8 гр.
оловен. . .[1] — 4 гр. и 19 пари
манерки от телятин, 2 — 6 гр.
голяма тепсия, 1 — 60 гр.
пищов с кобура — 28 гр. и 1 пара
миндер с вълната, 1 — 29 гр.
сабя от. . .[2], 1 — 259 гр. и 7 пари
дълга пушка, 1 — 38 гр.
фълъната, 1 — 42 гр. и 1 пара
друга дълга посребрена пушка — 90 гр. и 1 пара
сребърна кутия, 1 — 35 гр.
пушка и патрондаш от мешина — 9 гр. и 1 пара
„шал" — 456 гр.
кадифени възглавници с вълната, 11 — 141 гр. и 7 пари
дюшек с вълната, 1 — 29 гр. и 1 пара
ъглови възглавници, 3 — 9 гр. и 30 пари
ъглови шилте, 2 — 8 гр.
стар ян — 3 гр. и 5 пари
миндери с вълната, 2 — 49 гр. и 39 пари
басмена възглавница, 1 — 3 гр.
виолетови ихрам, 3 — 100 гр.
други миндери с вълната, 2 — 35 гр. и 20 пари
египетска рогозка, 1 — 13 гр. и 5 пари
друг миндер, напълнен с вълна — 17 гр. и 9 пари
шуба с кожа от главата, 1 — 100 гр. и 6 пари
известно количество лепило и врьв — 1 гр.
антерия от „чоха", 1 — 18 гр.
зелени чалми, 2 — 18 гр. и 20 пари
износен биниш от „чоха", 1 — 35 гр.
стар капот, 1 — 37 гр.
долама от лилава „чоха", 1 — 50 гр.
шалвари от синя „чоха", 1 — 41 гр.
пояс с кемер, 1 — 22 гр. и 6 пари
гамаши от „чоха" и връзки за чорапи — 15 гр.
кемер от „аба" — 6 гр.
лъжици за ошаф, 11 — 5 гр. и 21 пари
везни за злато — 2 гр. и 6 пари
лъжици за ядене, 5 — 3 гр. и 1 пара

гайтани за пищов, 2 — 4 гр. и 6 пари
калпак и кюлях — 2 гр. и 29 пари
метла — 35 пари
теглилка с тежините — 2 гр. и 2 пари
известно количество сребърен синджир — 3 гр. и 29 пари
сандък, 1 — 9 гр. и 1 пара
износена шуба-биниш от кожа от корема — 50 гр. и 2 пари
късо кебе, 1 — 20 гр. и 13 пари
къса шуба от виолетова „чоха", 1 — 30 гр.
друга стара къса шуба — 16 гр.
нова къса шуба с кожа от корема, 1 — 52 гр. и 3 пари
нов капот, 1 — 153 гр.
друга долама от „чоха", 1 53 гр. и 5 пари
съкма чакшър от „чоха", 1 — 28 гр. и 1 пара
нови шалвари от „чоха", 1 — 91 гр.
бяла къса антерия — 3 гр. и 3 пари
дюлбенд от „калабдан", 1 — 17 гр. и 29 пари
бродирана връзка, 1 — 7 гр. и 13 пари
басмена покривка, 1 — 2 гр. и 9 пари
стара къса антерия и елек, 1 — 12 гр. и 30 пари
фес и кърпа на цветя, 1 — 14 гр. и 39 пари
гащи с връзките, 1 — 4 гр. и 4 пари
риза, 1 — 11 гр.
стара бродирана кърпа, 1 — 2 гр. и 6 пари
стари ихрам от Печ, 2 — 6 гр.
кърпа за измиване, 1 — 5 гр.
друга риза, гащи и връзки — 8 гр. и 1 пара
броеница, 1 — 2 гр. и 39 пари
кутия за емфие, 1 — 6 гр. и 1 пара
кутия за дреболии, 1 — 2 гр. и 30 пари
дреболии и броеница — 1 и 1/2 гр.
голям сандък, 1 — 10 гр. и 18 пари
малък сандък, 1 — 7 гр.
кутия с други дреболии, 1 — 15 гр.
сандък за хляб, 1 — 1 гр. и 8 пари
малък мушамен фенер, 1 — 3 гр.
леген, 1 и ибрик, 1 — 13 гр. и 1 пара
бъчва, 1 — 2 гр.
бакърени съдове, 5 оки по 6 гр.=30 гр.
очукани сахани, 6; капаци, 5; тенджера, 1; тас, 1, с капак — 42 гр. и 2 пари
пръснати документи — 2 гр. и 21 пари
бакърени кофи, 2 — 10 гр.
желязна тава, 1 — 3 и 1/2 гр.
кошница, шиш и връзка — 1 гр. и 30 пари
изтъркан нож, 1 — 11 пари
гьотлюк с шилте — 14 гр. и 24 пари
свещник, 1 — 1 гр. и 19 пари
оглавник и юзда, 1 — 13 гр. и 5 пари
леген, малка тепсия и тас — 8 гр.

бронзов хаван, 1 — 10 гр. и 2 пари
торба за провизии, решето и 5 лъжици — 2 гр. и 21 пари
мушами за денкове, 5 — 26 гр.
чували за денкове, 4 — 5 гр. и 1 пара
огледало, 1 — 9 гр.
още чували, 9 — 9 гр.
стъклена подлога, 1 — 1 гр.
1 пиростия, 1 желязна лопата и 1 маша — 3 гр. и 4 пари
известно количество дреболии — 3 гр. и 5 пари
голям хаван и желязо за пепел 2 гр. и 21 пари
каптар, 1 — 4 гр. и 38 пари
кожена чанта за лов, 1 — 30 пари
стремена — 15 гр.
юлар и юзда — 5 гр. и 18 пари
леки стремена и юзда — 4 гр.
чувал с връзки, 1 — 2 гр. и 5 пари
бъчва, 1 — 1 гр. и 10 пари
разпръснати документи — 2 и 1/2 гр.
друг оглавник с юзда — 8 гр.
други пръснати документи и дъсчено чекмедже — 2 гр. и 9 пари
седло с принадлежностите — 59 гр.
корито, 1 — 3 гр. и 10 пари
самар, 1 — 10 гр. и 1 пара
възглавница, 1 — 5 гр. и 1 пара
каца за зеле, 1 — 6 гр.
пила, 1 — 20 гр. и 3 пари
железен сандък, 1 — 9 гр. и 8 пари
друго седло със стари принадлежности — 12 гр. и 13 пари
други пръснати документи — 2 гр. и 21 пари
дъска за хляб, 1 — 1 гр. и 1 пара
корито за пране, 1 — 7 и 1/2 гр.
поставка за свещ — 1 гр. и 34 пари
плоско дърво, 1 — 1 гр. и 34 пари
железен капак на фурна, 1 — 5 гр.
тезгях и подпори — 9 гр. и 29 пари
1 книга и. . .[3] — 2 гр.
мярка за дължина, 1 — 15 пари
стар сандък, 1 — 20 пари
кутия за сирене, 1 — 5 пари
друга каца за зеле — 5 гр. и 1 пара
голям каменен хаван — 20 пари
чанта, 1 — 20 пари
други 3 шила — 30 гр.
килим-седжадде, 1 — 10 гр.
рогозки, 2 — 6 гр.
сахтиян, намиращ се в кожарския дюкян — 43 гр. и 22 пари
бакърен мангал, намиращ се в същия дюкян — 6 гр.
обработено кьоселе, в споменатия дюкян — 10 гр.
стари черги, 2 — 3 гр.
стари лъжици за ошав, 8 — 30 пари

стара копринена риза, 1 — 4 гр. и 30 пари
желязо за пепел — 10 пари
пари за събиране от алемдаря Осман — 345 гр.
пари за събиране от дълга на чохаджията Нюман Беше — 200 гр.
пари за събиране от Халкалъ Молла Ибрахим — 96 и 1/2 гр.
пари за събиране от сарача Аго — 51 гр. и 20 пари
пари за вземане от евреина Челебон, син на Авджи Аврам — 46 гр.
пари за събиране от Ибиш Ага от с. Илиенци — 15 гр. и 4 пари
пари за събиране от евреина чаръкчия Харон — 42 гр. и 28 пари
пари за събиране от Араб Сюлейман — 71 гр.
пари за събиране от кожаря майстор Осман от заем 21 гр.
пари за събиране от кинкалериста Емин — 22 гр.
от Араб Хафъз срещу илтизама на с. Гурмазово — 989 гр.
за събиране остатъка от дълга, взет срещу разписка от Алтъпармакоглу Молла Мустафа — 126 гр.
остатъкът от дълга, взет с разписка от споменатия Молла Мустафа — 250 гр.
самурената кожа, която дължи благородният мютеселлим Ессеид Бей 537 гр. и 20 пари
остатъкът от дълга на бившия субашия на Изнебол, субашията Мехмед, с 2 разписки — 2427 гр.
за събиране от дълга на обущаря Мехмед, син на Топал Исмаил — 289 гр.
за събиране от достойния Абделрахим Бей с търговска сметка — 120 гр.
за събиране от дълга на Ареф Ефенди — 30 гр.
за събиране от дълга на писаря на сиджили Мехмед Ефенди — 26 гр. и 20 пари
за събиране от дълга на Духани Хюсеин — 39 гр.
кожарски дюкян в кожарската работилница — 1070 гр.
бакалски дюкян в [мах.] Сунгурлар — 362 гр.
място за градина в „. . .[4] чешме“ — 402 гр.
чифт сребърни пищови — 150 гр.
дългът на Молла Ахмед от стойността на биволи — 100 гр.
пари за събиране от негово превъзходителство, добродетелния мюфтия — 991 гр.
капиталът в кожарския дюкян [определен] с участието на неговия съдружник майстор Осман — 3977 гр. и 17 пари
. . .[5] — 50 гр.
къща в споменатата махала — 2805 гр.
Всичко: 18 975 гр. и 23 пари[6]
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 30 гр.
такса за подялба — 473 гр. и 25 пари
за описване и регистриране — 142 гр. и 2 пари
за обслужване — 63 гр. и 8 пари
за призоваване в съда — 31 гр. и 24 пари
за посредничество — 170 гр.
наем за колата — 4 гр. и 30 пари
доказан дълг към споменатата съпруга от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 150 гр.

доказан дълг към споменатата съпруга от заем — 600 гр.

доказан дълг към дъщерята Айша от стойността на килима, огледалото и сандъка — 100 гр.

доказан дълг към малолетния му син Мехмед от наследството, което има да получава от майка си — 1216 гр. и 18 пари

доказан дълг към споменатия малолетен — 1/2 от сумата, записана към наследството — 96 гр.

доказан дълг към Елхадж Осман от заем — 508 гр.

завещана сума на мах. Хаджи Хамза за поправка на калдъръма — 50 гр.

доказан дълг към кожарския калфа Исмаил от стойността на шалварите и платното — 90 гр.

доказан дълг към сина на Елхадж Мурад от стойността на заплатата му — 3 гр.

завещани на немюсюлманско момиче, което му е било слугиня — 50 гр. и 1/3 част от заплатата, която има да получава — 15 гр., всичко — 65 гр.

доказан дълг към търговеца Мартин от стойността на „чохата" — 51 гр.

доказан дълг към немюсюлманина Веселин от заплатата му — 4 гр.

Всичко приспаднати: 3849 гр. и 5 пари[7]

Остават за действително разпределение между наследниците: 15 126 гр. и 18 пари

дял на съпругата — 1890 гр. и 32 пари
дял на сина — 5294 гр. и 10 пари
дял на дъщерята — 2647 гр. и 5 пари
дял на дъщерята — 2647 гр. и 5 пари
дял на дъщерята — 2647 гр. и 5 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 93 — II.

---

[1] Написано زمزحيه.

[2] Написано باكرنه‌لى.

[3] Неразчетена дума.

[4] Написано جيه.

[5] Написано مك كويه كى.

[6] Верният сбор е 18 951 гр.

[7] Верният сбор е 3848 гр. и 27 пари.

75. На абаджията Начо. 1813 г.

Абаджията Начо, син на Милчо, жител на мах. Калоян в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени съпругата му Ергеница (?)[1] и еднородният му брат Гоше. След това по желание на споменатите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано и разпределено между наследниците със законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 29-ия ден на свещения [месец] зилхидже на 1228 г. [23. XII. 1813 г.].

кебе с ресни, неизчистено, 91 топа по 8 гр.=728 гр.
черна „аба“, 26 топа по 8 и 1/2 гр.=221 гр.
син „шаяк“, 7 топа по 8 гр.=56 гр.
сив тепан „шаяк“, 8 и 1/2 топа по 9 гр.=76 и 1 2 гр.
изчистена „аба“, 19 топа по 5 гр.=95 гр.
голямо фермане от кебе, украсено с ресни — 3 гр. и 7 пари
златишки ян — 3 гр.
още „шаяк“, 1 и 1/2 топа — 12 гр.
„басма“, 12 и 1/2 топа по 6 гр.=75 гр.
големи шаячни потури, 38 и 1/2 по 5 и 1 2 гр.—211 гр. и 30 пари
малки шаячни потури, 17 и 1 2 по 4 и 1/2 гр.—78 гр. и 30 пари
черни и червени конци, 113 и 1 2 топа по 70 пари 198 гр. и 25 пари
боядисано карловско платно, 4 топа по 5 и 1/2 гр. 22 гр.
неизчистени чулпари, пловдивска изработка, 3 по 3 и 1 2 гр. 10 и 1 2 гр.
пояси от „кеневир“, пловдивска изработка, 7 по 2 гр. 14 гр.
вълнени пояси, пловдивска изработка, 4 по 2 и 1 2 гр.=10 гр.
восък, 4 оки и 50 дирхема по 3 и 1/2 гр.—14 гр. и 18 пари
тежки йемении, 1 чифт — 3 и 1/2 гр.
ширит, пазарджишка изработка, 1 топ — 2 гр. и 10 пари
син гайтан, карловска изработка, 9 и 1/2 топа по 70 пари 16 гр. и 25 пари
боядисан шнур за обточване, 1 ока и 300 дирхема, карловска изработка — 7 гр. и 35 пари
ямболски кебета, 4 и 1/2 по 7 и 1/2 гр.—33 гр. и 30 пари
бяло карловско платно, 1 топ — 4 гр. и 10 пари
чул и чувал — 7 и 1/2 гр.
бели конци, 1 ока — 9 и 1/2 гр.
въже — 1 гр. и 10 пари
1/2 част от стойността на кемер — 1 и 1/2 гр.
„аба“ за голям ръст, 3 и 1/2 по 14 гр.=49 гр.
големи шаячни потури, 4 по 5 и 1/2 гр.=22 гр.
малки шаячни потури, 5 по 4 и 1/2 гр.=22 и 1 2 гр.
големи къси аби, 4 по 10 гр.=40 гр.
черни хаша от „аба“, 3 по 4 и 1/2 гр.=13 и 1/2 гр.
големи потури от „аба“ и „шаяк“, 2 и 1/2 по 2 и 1 2 гр.=13 гр. и 30 пари
големи шалвари от „шаяк“, 3 по 10 и 1/2 гр.=31 и 1 2 гр.
голямо боядисано кебе с ресни — 4 гр. и 10 пари
големи къси аби, 10 по 5 гр.=50 гр.
малки къси аби, 3 по 5 гр.=15 гр.
фермане от кебе с ресни, 5 по 85 пари=10 гр. и 25 пари
елеци от червена „аба“, 4 по 1 и 1/2 гр.=6 гр.
големи терлици, 8 чифта по 1 и 1/2 гр.=12 гр. и 30 пари
бяла „аба“, 1/2 топ — 3 гр. и 30 пари
синя „аба“, 1/2 топ — 4 гр.
още карловско платно, 2 и 1/2 топа по 4 гр. и 10 пари=10 гр. и 25 пари
червена „аба“, 3 топа по 5 и 1/2 гр.=16 и 1/2 гр.
синя „аба“, 1 топ — 5 и 1/2 гр.
черна „аба“, 2 топа по 8 и 1/2 гр.=17 гр.

груба червена „чоха“, 3 аршина и 6 лакти по 4 гр.=15 гр.
налични пари, намерени в дюкяна — 68 гр. и 35 пари
още карловско платно, 1 топ — 4 гр. и 10 пари
червен самоковски гайтан, 11 и 1/2 по 2 гр.=23 гр.
парчета „басма“ и „богасъ“ — 2 гр.
дребни шивашки принадлежности — 20 пари
самоковски лилав и червен гайтан, 31 и 1/2 чифта — 45 гр. и 30 пари
голямо фермане и др. парчета — 1 и 1/2 гр.
покривка за кобур, 1 — 1 гр. и 30 пари
бяло карловско платно, 1/2 топ 2 гр. и 5 пари
приклад на пушка — 20 пари
1 2 част от стойността на продаден товарен кон — 75 гр.
1 2 част от стойността на дюкян с 1 кепенк на пазарището на кожухарите, чиято цена е 1200 гр.=600 гр.
синьо джюббе с ръкави от „чоха“ — 30 гр.
стара антерия от „чоха“ — 6 гр.
стара червена антерия, 1 — 3 гр.
износени шалвари 15 гр.
стар шаячен чакшър, 1 — 10 гр.
кози кожух, покрит с тъмнозелена „чоха“ — 25 гр.
пояс — 2 и 1/2 гр.
стар чер калпак, 1 — 3 гр.
агнешки кожух, покрит с „аба“, 1 — 20 гр.
Всичко: 3196 гр. и 35 пари[2]
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 94 гр. и 25 пари
такса за подялба — 77 гр. и 22 пари
за описване и регистриране — 23 гр. и 10 пари
за обслужване — 10 гр. и 14 пари
за призоваване в съда — 5 гр. и 7 пари
Всичко приспаднати: 210 гр. и 38 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 2985 гр. и 37 пари
дял на съпругата — 746 гр. и 19 пари
дял на брата — 2239 гр. и 18 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 102 — I.

---

[1] Написано اكنجه.

[2] Верният сбор е 3180 гр. и 2 пари.

76. На кръчмаря Коце. 1813 г.

Немюсюлманинът кръчмар Коце, син на Спас, жител на мах. Бал базаръ в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи размера на наследството му. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, немюсюлманката Еленица, еднородната му сестра Аница и чичо му Лазар. След това по желание на кредиторите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия по-

чинал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между тях. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 27-ия ден на свещения [месец] зилхидже на 1228 г. [21. XII. 1813 г.].

къща, кръчма, 2 бъчварски дюкяна и гедик на кръчмата — 7111 гр.
налични пари — 6 гр. и 12 пари
местна ракия, 399 оки и още 110 оки=509 оки — 509 гр.
ракия от Текирдаг, 70 оки по 50 пари — 87 и 1/2 гр.
старо вино, 2478 оки по 8 пари=495 гр.
ново вино, 9922 оки по 10 и 1/2 пари=2604 гр.
лой, 8 оки по 60 пари=12 гр.
ечемик, 60 чанака по 35 пари—52 и 1 2 гр.
пшеница, 3 чанака — 6 гр.
лук, 106 венци по 6 пари—15 гр. и 36 пари
пастърма и суджук, 14 оки — 13 и 1/2 гр.
туршия с бъчвата — 30 гр.
железни дреболии, седло и самар — 25 гр.
борови дъски, 22 — 7 и 1/2 гр.
друго седло с принадлежностите — 36 гр.
юрган, 1 — 10 гр.
друг юрган — 15 гр.
антерия от „чоха“, 1 — 14 гр. и 39 пари
къса шуба от „чоха“ с кожа от корема — 30 гр.
джюббе от „чоха“, 1 — 36 гр. и 1/2
джюббе с ръкави от „чоха“ — 60 гр.
шалвари от „чоха“ — 40 гр.
пояс — 1 гр.
стара черга — 8 гр.
друга черга — 9 гр. и 1 пара
износен килим, 1 — 37 гр. и 1 пара
голямо кече, 1 — 16 гр.
друг стар килим — 5 гр.
ямболско кебе, 1 — 5 и 1/2 гр.
нова черга, 1 — 35 гр. и 1 пара
стара черга — 1 гр. и 26 пари
друго ямболско кебе, 1 — 7 и 1/2 гр.
килими-янове, 2 — 37 гр. и 10 пари
янове от червена вълна, 2 — 8 гр. и 23 пари
ян от бяла вълна — 5 гр.
сини янове, 2 — 12 и 1/2 гр.
старо кебе, 1 — 3 гр.
ямурлук, 1 — 7 гр. и 1 пара
кебе, покрито с кожа, 1 — 15 гр.
малки миндери, 5 — 41 гр.
дюшек от „аладжа“, 1 — 18 гр.
стар миндер, 1 — 4 гр. и 5 пари
риза, 1 — 7 гр. и 1 пара
пешкир от платно за маса, 1 — 12 гр. и 10 пари
стара антерия от „чоха“, 1 — 6 гр.
възглавници, 7 — 44 гр. и 11 пари

още възглавници, 3 — 6 гр. и 21 пари
сини янове, 2 — 11 гр. и 21 пари
кърпи за ядене, 3 — 1 гр. и 37 пари
сандък с железни пръчки — 26 гр.
други 2 сандъка — 13 гр.
мушамен сандък и 16 черги — 65 гр. и 30 пари
миндери, 3 — 6 гр.
бакърени съдове, 17 и 1/2 оки по 6 гр. и 1 пара=105 гр. и 17 пари
калаени съдове, 5 и 1/2 оки по 7 гр. и 1 пара=38 гр. и 25 пари
тепсия, 1 — 70 гр.
покривки, 2 — 8 и 1/2 гр.
калпаци, 3 — 8 гр.
мелничка за пипер — 6 гр. и 10 пари
поставка за свещ, 1 2 гр. и 20 пари
мушама — 1 гр. и 13 пари
известно количество праз лук — 7 гр.
ботуши с терлици, 1 чифт — 4 гр.
египетска рогозка, 1 — 63 гр.
Всичко: 12 038 гр. и 26 пари[1]
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 100 гр.
разписка за неоспорим дълг към Молла Сюлейман със свидетелството на мюсюлмани — 330 гр.
2 налични разписки за неоспорим дълг към Кара Хюсеин със свидетелството на мюсюлмани — 345 гр.
една разписка за 2200 и други за 1100 гр. — неоспорим дълг към Арнабуд Абдуллах със свидетелството на мюсюлмани — 3300 гр.
разписка за неоспорим дълг към абаджи Цветко за поръчителство със свидетелството на мюсюлмани — 727 гр.
неоспорим дълг към търговеца на добитък Мемиш със свидетелството на мюсюлмани, под лихва — 14 гр.
неоспорим дълг към абаджията Митре със свидетелството на мюсюлмани, под лихва — 525 гр.
такса за посредничество — 163 гр.
Всичко приспаднати: 5504 гр.[2]
Остават за действително разпределение между кредиторите: 6534 гр.
неоспорим дълг към християнката Мария с разписка — 220 гр. При разпределението според дела — 130 гр.
неоспорим дълг към сирака Коле от Богров с разписка — 240 гр. При разпределението според дела — 143 гр.
неоспорим дълг към абаджията Кара Митре, под лихва — 300 гр. При разпределението според дела — 177 гр. и 21 пари
неоспорим дълг към абаджията Христо от стойността на ракията — 76 гр. При разпределението според дела — 44 гр. и 37 пари
неоспорим дълг към тъща си, християнката Дуда, под лихва — 117 гр. При разпределението според дела — 69 гр. и 9 пари
неоспорим дълг към абаджията Павле, под лихва — 330 гр. При разпределението според дела — 195 гр. и 11 пари
неоспорим дълг към самоковския владика Фислотия (?)[3] с разписка — 550 гр. При разпределение според дела — 325 гр. и 18 пари

неоспорим дълг към абаджията Митре, под лихва — 198 гр. При разпределението според дела — 117 гр. и 7 пари

неоспорим дълг към касапина Янаки от стойността на месото — 44 гр. и 4 пари. При разпределението според дела — 26 гр. и 4 пари

неоспорим дълг към немюсюлманина абаджия Нако — 41 гр. и 30 пари. При разпределението според дела — 24 гр. и 28 пари

неоспорим дълг към бакалина Андон — 628 гр. При разпределението според дела — 371 гр. и 24 пари

неоспорим дълг към Стойко от Драгалевци от стойността на виното — 298 гр. При разпределението според дела — 176 гр.

неоспорим дълг към чохаджията Дамо от стойността на „чохата" 40 гр. При разпределението според дела 23 гр. и 27 пари

неоспорим дълг към Калканджили Кито от наема на колата 51 гр. При разпределението според дела — 30 гр. и 7 пари

неоспорим дълг към Велчо от Курило от стойността на виното — 300 гр. При разпределението според дела — 174 гр. и 21 пари

неоспорим дълг към чизмаря Стоил от стойността на виното и ракията — 1208 гр. и 22 пари. При разпределението според дела — 715 гр. и 15 пари

неоспорим дълг към Дамян от Горни Лозен от стойността на ракията 855 гр. При разпределението според дела — 505 гр. и 37 пари

неоспорим дълг към съдружника Стойко — 1582 гр. При разпределението според дела — 936 гр.

неоспорим дълг към немюсюлманина Велчо от Курило — 253 гр. и 30 пари. При разпределението според дела — 150 гр.

неоспорим дълг към гърка Мано от стойността на къщата — 510 гр. При разпределението според дела — 301 гр. и 31 пари

неоспорим дълг към Кръстан от Обрадовци от стойността на виното — 170 гр. При разпределението според дела — 100 гр. и 24 пари

неоспорим дълг към мюсюлманина фурнаджия Пенчо — 79 гр. и 30 пари. При разпределението според дела — 47 гр. и 7 пари

неоспорим дълг към немюсюлманина Стамен от Враждебна — 340 гр. При разпределението според дела — 201 гр. и 7 пари

неоспорим дълг към кожухаря Минко, син на Стоян, с разписка — 440 гр. При разпределението според дела — 260 гр. и 14 пари

неоспорим дълг към немюсюлманина Стефчо, с разписка, от имота на сираците — 440 гр. При разпределение според дела — 260 гр. и 14 пари

неоспорим дълг към свещаря Коце от стойността на виното — 116 гр. При разпределението според дела — 68 гр. и 25 пари

неоспорим дълг към бакалина Михал от стойността на месото — 25 гр. При разпределението според дела — 14 гр. и 32 пари

неоспорим дълг към майстора на тезгяхи Хито — 26 гр. и 30 пари При разпределението според дела — 15 гр.

неоспорим дълг към попа на с. Мрамор — Стефан — 260 гр. При разпределението според дела — 153 гр. и 34 пари

неоспорим дълг към немюсюлманина от Доганово — 34 гр. При разпределение според дела — 20 гр. и 5 пари

неоспорим дълг към споменатата съпруга Еленица — 1267 гр. При разпределение според дела — 749 гр. и 27 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 103 — II.

[1] Верният сбор е 12 028 гр. и 28 пари.
[2] Верният сбор е 5505 гр.
[3] Написано فيسلوطيه .

77. На шивача Сито. 1814 г.

Шивачът немюсюлманин Сито, син на Гоше от мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Николица и малолетният му син Гьорги. След разпределянето на наследството споменатият малолетен немюсюлманин Гьорги също починал и като негови наследници останали майка му — споменатата Николица, и синовете на чичото на баща му — Николчо и Гьорги. След това по желание на споменатите наследници и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 15-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1229 г. [7. 1. 1814 г.].

старо лице за миндер, 1 — 2 гр. и 1 пара
стар юрган, 1 — 11 гр. и 11 пари
възглавници, 3— 3 гр. и 3 пари
износена антерия от лилава „чоха", 1—5 гр.
джюббе от синя „чоха" — 14 гр.
джюббе от „шаяк", 1 — 4 гр. и 12 пари
2 пиростии, 1 лопата и 1 маша — 1 гр. и 17 пари
шивашки ютии, 2 — 2 гр. и 3 пари
1 ножица и 1 ендазе — 2 гр. и 31 пари
сахани, 5 и леген, 1 — 5 гр. и 21 пари
посребрени обици, 1 чифт — 28 пари
черга, 1 — 14 гр.
тезгях, 1 — 2 гр.
къса аба, 1 — 4 гр. и 10 пари
къща в споменатата махала — 300 гр.
Всичко: 371 гр. и 3 пари[1]
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 45 гр.
такса за подялба — 5 гр. и 28 пари
за описване и регистриране — 1 гр. и 26 пари
за обслужване — 32 пари
за призоваване в съда — 16 пари
за посредничество — 1 гр.
неоспорим дълг към съпругата му с разписка — 100 гр.
неоспорим дълг към сина на Алишах с разписка — 110 гр.
Всичко приспаднати: 264 гр. и 22 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 108 гр. и 21 пари
дял на съпругата — 45 гр. и 9 пари
дял на сина на чичото — 31 гр. и 26 пари
дял на сина на чичото — 31 гр. и 26 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 108 — II.

[1] Верният сбор е 371 гр. и 16 пари.

78. На градинаря Коле. 1814 г.

Немюсюлманинът градинар Коле, син на Йован, жител на мах. Хаджи Хамза в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Спаса, малолетният му син Божил, малолетната му дъщеря Ана и плодът, намиращ се в утробата на споменатата му съпруга. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано и разпределено със законна делба между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 1-вия ден на щастливия месец сафер на 1229 г. [23. I. 1814 г.]
лук, 400 венци по 6 пари 60 гр.
лук, още 36 венци — 3 гр. и 24 пари
чесън, 34 венци — 4 гр. и 10 пари
черга, 1—1 гр.
кожух и аба — 4 гр.
дъска и бъчва — 5 гр.
праз лук — 37 гр.
чифт волове — 120 гр.
Всичко: 234 гр. и 34 пари
От тях приспаднати:
такса за подялба — 5 гр. и 34 пари
за описване и регистриране — 1 гр. и 29 пари
за обслужване — 32 пари
за призоваване в съда — 16 пари
неоспорим дълг към Стойко — 90 гр.
Всичко приспаднати: 98 гр. и 31 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 136 гр. и 3 пари
дял на съпругата — 17 гр., без 3 гр. и 5 пари — 13 гр. и 35 пари
дял на сина — 47 гр. и 25 пари, без 8 гр. и 30 пари — 38 гр. и 35 пари
дял на дъщерята — 23 гр. и 32 пари, без 4 гр. и 15 пари — 19 гр. и 17 пари
дял на плода в утробата — 47 гр. и 25 пари, без 8 гр. и 35 пари — 38 гр. и 35 пари
[Забележка]: отбелязаните намаления представляват [разходи], открити след написването и приключването на описа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 112 — II.

79. На подковача Ессеид Халил. 1814 г.

Подковачът Ессеид Халил, син на Абдуллах, жител на мах. Мухтесиб-заде в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Зейнеб хатун, дъщеря на Елхадж Хасан, пълнолетните му дъщери Мюслиме и Рефика и малолетните синове на еднородния му брат Ессеид Сюлейман — Абдуллах, Мехмед Емин и Хюсеин.

След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 25-ия ден на щастливия [месец] сафер на 1229 г. [16. II. 1814 г.].

Коран — 1 гр. и 21 пара
стари саби, 2 — 4 гр.
друга стара сабя, 1 — 2 гр. и 21 пари
износена торба за пътуване, 1 — 1 гр. и 30 пари
паласка от мешина, 1 чифт — 3 гр. и 39 пари
пушка, 1 — 27 гр.
фенер от мушама, 1 5 гр.
износени дисаги — 6 гр. и 20 пари
посребрен нож, 1 — 56 гр.
чифт пищови — 100 гр.
часовник, 1 — 61 гр.
чибуци за тютюн с наустници, 4 — 49 гр.
чибуци за тютюн с кокалени наустници, 4 и без наустници — 5 гр. и 21 пари
джюббе от „чоха", 1 — 15 гр.
кожено джюббе, 1 — 41 гр.
шуба с кожа от главата — 115 гр.
бениш от зелена „чоха", 1 — 47 гр.
седло с принадлежностите — 35 гр.
гашийе от Мараш, 1 — 18 гр. и 39 пари
антерия от дамаска „аладжа", 1 — 22 гр.
шалвари, 1 — 30 гр.
шал, 1 — 13 и 1/2 гр.
зелен фес, 1 — 5 гр.
старо седло, 1 — 3 гр. и 30 пари
7 чашки и кана от позлатен бакър — 4 гр.
голяма тепсия, 1 — 25 гр. и 20 пари
голям бакър, 1 — 24 гр.
палатка, 1 — 70 гр. и 2 пари
пъстър товарен кон, 1 — 128 гр.
кон, 1 — 125 гр.
мед, 56 оки по 45 пари =63 гр.
рафинирано олио, 60 оки по 60 гр.[1] — 90 гр.
сирене, 32 оки по 20 пари ——16 гр.
пшеница, 1 киле — 80 гр.
2 крави и 1 теле — 70 гр.
16 овце и 1 коза — 51 гр.
пастърма и суджук, 29 оки — 28 гр. и 11 пари
зелеви съдове, 4 — 4 гр.
праз лук, 500 — 2 и 1/2 гр.
лук, 86 чифта — 4 гр. и 12 пари
100 броя зелки — 1 и 1/2 гр.
кокошки, 24 — 12 гр.
гъски, 2 — 2 гр.
голямо корито 1 — 4 гр.
дърва за горене, 5 коли — 20 гр.

бъчви, 7—7 гр.
2 брадви, 1 лопата, 1 желязо за пепел и 1 голям хаван — 5 гр.
сандък от кипарисово дърво, 1 — 30 гр.
мангал от бакър 1 — 17 гр. и 10 пари
къщата, в която живее, намираща се в споменатата махала — 800 гр.
къщата, наследена от починалия му брат Мехмед Ага — 400 гр.
налбантски инструменти — 30 гр.
дъска за броене на пари, 1 — 1 гр. и 20 пари
налбантски дреболии — 25 гр.
стари подкови, 35 оки — 31 гр. и 20 пари
ланцети, 2 и 1 голяма ножица за рязане на ламарина 4 гр.
известно количество „аба" — 2 гр.
гвоздеи за конски подкови, 1450 броя 15 гр. и 36 пари
дървета за налъми, 2 — 10 пари
черни комплекти подкови, 111 по 44 пари —122 гр. и 4 пари
налъми, 1 — 30 пари
комплекти подкови, 53 по 35 пари —46 гр. и 15 пари
пиринчена мастилница, 1 — 26 пари
наковалня, 1 — 15 и 1/2 гр.
друга наковалня, 1—12 гр.
друга наковалня, 1 — 15 гр.
малка наковалня, 1 — 3 гр.
налбантски . . .[2], 1 — 12 гр.
стъклена чаша, 1 — 20 пари
стара възглавница, 1 — 2 гр. и 32 пари
мешина — 1 гр. и 2 пари
друга стара мешина — 15 пари
старо чекмедже, 1 — 1 гр. и 15 пари
1 воденичка за кафе и 1 брадва — 1 гр. и 37 пари
стар сандък, 1 — 17 пари
постелки, 2 — 2 гр. и 2 пари
рогозка и дреболии — 2 гр. и 22 пари
кюп, чинии и др. — 1 гр. и 30 пари
чибук за тютюн, намиращ се в дюкяна — 3 гр.
железни дреболии, 18 оки и 100 дирхема — 4 гр. и 5 пари
пари за вземане срещу подковаване от Дервиш Шерден — 1 гр. и 35 пари
пари за вземане срещу подковаване от сина на Елхадж Мемиш — Хюсеин — 25 пари
пари за вземане срещу подковаване от субашията Хасан — 2 гр. и 20 пари
пари за вземане срещу подковаване от Агаджък-оглу Йомер Ага — 2 гр. и 20 пари
пари за вземане срещу подковаване от Молла Зейтуллах, субашия — 17 гр. и 25 пари
пари за вземане срещу подковаване от Ахмед Чавуш — 5 гр.
пари за вземане от Арнабуд Мурад — 5 гр.
пари за вземане от баш заима — 8 гр. и 23 пари
пари за вземане от серденгечти Осман Ага — 13 гр. и 9 пари
пари за вземане от Елхадж Абделшюкюр Ефенди — 4 гр. и 15 пари

пари за вземане от Хасан Ага-заде Мустафа Бей — 2 гр. и 32 пари
пари за вземане от Кара Кюле Селим Сипахи-заде — 7 гр. и 20 пари
пари за вземане от спахията на с. Славци — 2 гр. и 20 пари
пари за вземане от Кулели Аго-заде — 22 гр. и 16 пари
пари за вземане от мензилджи Мехмед Ага — 1 гр. и 12 пари.
пари за вземане от бюлюкбашията на Брезник — Хюсеин — 4 гр. и 30 пари
пари за вземане от кожаря Лаз — 6 гр.
пари за вземане от циганина Хасан — 2 гр. и 20 пари
пари за вземане от Мевтиш Ага, зет на Къйанджи — 20 гр. и 37 пари
останали за вземане по сметката на Елхадж Абделфстах Ефенди — 36 гр. и 38 пари
пари за вземане от синовсте на Генч Хюсеин Ага — 4 гр. и 31 пари
дългът на Елхадж Ислям Ага-заде Ахмед Ага, останал от подковаване, извън плащанията по сметка — 100 гр. и 10 пари
дългът на Шериф Бей, останал извън плащането по сметка за подковаването — 25 гр. и 35 пари
остатък от дълга на субаши Ессеид — 4 гр. и 30 пари
за вземане от кърсердаря Велиелдин, който е бюлюкбашия — 5 гр.
за вземане от тютюнджията Башо — 12 гр. и 37 пари
за вземане от бившия сердар Ессеид Хюсеин Ага-заде — 41 гр. и 15 пари
за вземане от черибаши Сеид Мустафа Бей — 39 гр. и 18 пари
за вземане от баш бюлюкбашията — 3 гр. и 30 пари
капиталът, даден на налбур Али Беше — 2000 гр. и 1/2 част от 6-месечната сметка — 125 гр.=2125 гр.
Всичко: 5675 гр. и 18 пари[3]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 141 гр. и 35 пари
за описване и регистриране — 42 гр. и 21 пари
за обслужване — 18 гр. и 38 пари
за призоваване в съда — 9 гр. и 19 пари
за посредничество — 22 гр.
неоспорим дълг към споменатата съпруга — сумата, определена при бракосъчетанието — 50 гр.
неоспорим дълг към калфата му Хасан от възнаграждението му — 43 гр. и 35 пари
неоспорим дълг към алемдар Хаджи Абди от стойността на пшеницата — 25 гр. и 19 пари
неоспорим дълг към касапина Янко от стойността на месото — 3 гр. и 39 пари
неоспорим дълг към бакалина Коле от стойността на зърнените храни — 8 гр. и 28 пари
неоспорим дълг към бакалина Алеко от стойността на оцета — 1 гр. и 22 пари
неоспорим дълг към бакалина Коце — 1 гр. и 5 пари
неоспорим дълг към Араб Елхадж Амхед от стойността на сламата — 2 гр.
Всичко приспаднати: 371 гр. и 21 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 5303 гр. и 37 пари
дял на съпругата — 662 гр. и 39 пари

дял на дъщерята — 1767 гр. и 39 пари
дял на дъщерята — 1767 гр. и 39 пари
дял на сина на брата — 368 гр. и 13 пари
дял на сина на брата — 368 гр. и 13 пари
остават неразпределени 4 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 115 — I.

---

[1] Погрешно написано „гроша" вместо „пари".

[2] Вероятно някакъв инструмент. Написано ختوی.

[3] Верният сбор е 5549 гр. и 27 пари.

80. На търговеца от Искендерие Елхадж Касъм. 1814 г.

Елхадж Касъм, който е от Искендерие[1] във вилаета Арнавутлук и е упражнявал търговия в хана на чохаджиите в големия град София, впоследствие починал. Тъй като не са известни наследниците му и наследството преминава към държавното съкровище, то бе описано и разпродадено на търг посредством шериатския съд, с участието на главния чокадар Мустафа Ага [действуващ] от страна на бившия сердар, блажения Хасан Ага, който е емин на държавното съкровище в споменатия град. Долунаписаното представлява опис на наследството на споменатия починал.

Написано на 15-ия ден на месец ребиюлеввел на 1229 г. [7.III. 1814 г.].
антерия от „чоха", 1 — 11 гр. и 39 пари
1 стъклена чаша и 1 чиния — 1 гр. и 1 пара
1 стара подложка под седло — 3 гр.
стари дисаги, 1 — 4 гр. и 1 пара
малък свещник, 1 — 1 гр.
стар елек, 1 — 2 гр. и 8 пари
стари шалвари, 1 — 33 пари
стара долама от „чоха", 1 — 5 гр. и 5 пари
стар елек от „чоха", 1 — 4 гр. и 3 пари
износено джюббе от „чоха", без ръкави, 1 — 15 гр. и 4 пари
шалвари от лилава „чоха", 1 — 36 гр. и 5 пари
стар пояс с кемер, 1 — 1 гр. и 36 пари
паласка от мешина, 1 — 6 гр.
къса шуба от „чоха", 1 — 18 гр. и 2 пари
мест и чорапи, 1 чифт — 2 гр. и 19 пари
стара пътническа торба, 1 със силях от мешина, 1 — 1 гр. и 30 пари
килим, 1 — 7 гр.
известно количество виолетов „атлас" — 49 гр. и 39 пари
друго количество син „атлас" — 10 гр. и 1 пара
известно кличество „чоха кенаръ" — 15 гр. и 15 пари
известно количество лилав „атлас" — 40 гр.
ямурлук, 1 — 5 гр. и 21 пари
кобур за пищови, 1 чифт — 3 гр.
стари пищови, 1 чифт — 24 гр. и 1 пара
пищови със сребърни гривни, 1 чифт — 48 гр.
стари чулове, 2 — 7 гр. и 3 пари

парчета черга, 3— 2 гр. и 22 пари
европейски капот от виолетова „чоха“, 1 — 37 гр. и 20 пари
друг европейски капот, 1 — 38 гр. и 6 пари
шуба от зелена „чоха“ с кожа от главата — 180 гр. и 1 пара
джепкен от зелена „чоха“, 1 — 35 гр. и 2 пари
дълга пушка, 1 — 25 гр.
елек от червена „чоха“, 1 — 14 гр.
сърмен гайтан, 1 топ — 5 гр. и 30 пари
бял пояс, 1 — 3 гр. и 30 пари
торби от черно платно, 2 — 1 гр. и 21 пара
жълти мушами, 2 — 1 гр. и 22 пари
други мушами за денк, 2 — 1 гр. и 20 пари
виолетов ширит за капот, 2 и 1/2 топа — 30 гр. и 6 пари
8 топа гайтан и 100 копчета 17 гр.
лилава „чоха“, 9 и 1/2 лакти по 13 гр.—128 гр. и 10 пари
груба синя „чоха“, 2 топа — 11 гр. и 13 пари
други износени чулове, 2 — 1 гр. и 21 пари
фермане от лилава „чоха“ със сърма — 35 гр.
сирене, 2 тулума — 9 гр. и 3 пари
друго червено фермане, 1 — 18 гр.
друго фермане с ръкави от лилава „чоха“ — 32 гр. и 10 пари
часовник, 1 — 90 гр.
съкма от „чоха“, 1 чифт — 40 гр.
друг чифт съкма от лилава „чоха“ — 40 гр.
гамаши от виолетова „чоха“, 2 чифта — 16 гр. и 28 пари
други гамаши от виолетова „чоха“, 2 чифта — 16 гр. и 21 пари
друг чифт гамаши от „чоха“ — 8 гр. и 12 пари
пояси от бяла вълна, 2 — 6 гр. и 1 пара
още 2 пояса от бяла вълна — 5 гр. и 38 пари
още 2 пояса от бяла вълна — 6 гр. и 5 пари
още 2 пояса от бял „шал“ — 5 гр. и 27 пари
още 2 бели пояса — 5 гр. и 29 пари
още 2 бели пояса — 5 гр. и 28 пари
още 2 бели пояса — 5 гр. и 33 пари
още 2 бели пояса — 6 гр. и 1 пара
още 2 бели пояса — 5 гр. и 35 пари
още 2 бели пояса — 6 гр.
още 2 бели пояса — 6 гр. и 8 пари
още 2 бели пояса — 6 гр.
известно количество хастар — 4 гр.
червен гайтан за капот — 52 гр. и 2 пари
лилав гайтан, 1. . .[2] — 31 гр.
още лилав гайтан, 1. . .[3] — 30 гр. и 8 пари
друг лилав гайтан, 1. . .[4] — 45 гр.
друг теменужен гайтан, 1. . .[5] — 50 гр. и 17 пари
друг черно-лилав гайтан, 1. . .[6] — 37 гр.
жълт гайтан — 23 гр.
шарен гайтан — 29 гр. и 1 пара
друг шарен гайтан — 25 гр.
кожи от бялка, 10—30 пари

риза и гащи — 7 гр.
друга риза и гащи — 5 гр.
стара връв и пешкир — 5 гр. и 20 пари
стари гамаши, 1 чифт — 3 гр. и 39 пари
стар баранъзлък и имаме — 5 гр. и 23 пари
стари ботуши, 1 чифт — 30 пари
восъчна утайка — 24 пари
малка мастилница от пиринч, 1 — 1 гр. и 21 пари
стара паласка от мешин, 1 — 37 пари
чашки, 2 и съдове, 2 от позлатен бакър — 1 гр. и 14 пари
голяма тенджера от бакър, 1 — 11 гр. и 18 пари
стар кожух, 1 — 6 гр. и 2 пари
сребърен печат и 1 броеница — 1 гр.
гребен за брада, 1 — 1 гр. и 36 пари
везни за злато, 1 — 2 гр. и 17 пари
оглавник, ремък и юзда — 2 гр.
стари въжета, 2 — 20 пари
мелничка за кафе, 1 — 4 гр. и 12 пари
сахани, 3 и тенджери, 3 — 13 гр. и 35 пари
чорапи, 1 чифт — 1 гр.
сапун, 2 калъпа — 20 пари
известно количество биволски рога — 20 пари
биволски кожи, 7 — по 21 гр. и 39 пари =153 гр. и 33 пари
заешки кожи, 640 по 30 и 1/2 пари =488 гр.
пари за вземане от Бошнак Исмаил — 2 гр. и 20 пари
налични пари в кесията, намерена у него — 56 гр.
дългът на Юнус Коку от с. Яково[7] с разписка — 145 гр.
дългът на фишекчията Мехмед извън сметката за плащане — 87 гр. и 15 пари
дългът на Керетли Елхадж Али Ага извън плащането по сметка — 27 гр.
Всичко: 2600 гр. и 11 пари[8]
От тях приспаднати:
обичаен данък — 260 гр.
за описване и регистриране — 78 гр.
за обслужване — 34 гр. и 26 пари
за призоваване в съда — 17 гр. и 13 пари
за посредничество и пренос — 45 гр. и 35 пари
такса за емина на държавното съкровище — 260 гр.
за обслужване на споменатия чокадар — 34 гр. и 26 пари
наема на стаята — 6 гр. и 25 пари
Всичко приспаднати: 737 гр. и 5 пари
Остават в ръцете на споменатия емин — 1863 гр. и 6 пари

[Забележка]. Споменатата сума е била предадена изцяло на пълномощника Сюлейман, син на Мустафа, дошъл с шериатски хюджет от страна на наследниците на споменатия, живущи във вилаета. На това място е разяснено, че [сумата] е била изпратена на наследниците. Написано на 27. V. 1229 г. [17. V. 1814 г.].

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 118 — II.

[1] Шкодра.

[2] Написано كاغد и означава „хартия". В случая значението като мярка не е ясно.

[3] Същата дума.
[4] Същата дума.
[5] Същата дума.
[6] Същата дума.
[7] Село в Благоевградски окръг.
[8] Верният сбор е 2579 гр. и 39 пари.

81. На обущаря Хасан. 1814 г.

Обущарят Хасан, син на Осман, жител на мах. Елхадж Исмаил в големия град София, вносле цтвие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Гмтуллах хатун, малолетната му дъщеря Нефисе и сродният му брат Ареф Ага. След това с участието на споменатия Ареф Ага посре цтвом шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-ия ден на месец ребиюлеввел на 1229 г. [7. III. 1814 г.].

1 Коран — 5 гр.
оглавник и юзда — 15 гр.
износен гьотлюк за кобила — 6 гр. и 20 пари
пояс, искендерска обработка — 35 гр. и 1 пара
пищов с кобура, 1 чифт — 16 гр.
пояс от „басма", 1 — 11 гр. и 39 пари
силях от мешина и 1 паласка — 4 гр. и 23 пари
огледало, 1 — 7 гр. и 17 пари
друг пояс от „басма" — 5 гр. и 28 пари
джюббе от „чоха", барутен цвят — 40 гр.
биниш от виолетова „чоха", 1 — 50 гр.
биниш от червена „чоха" — 12 гр.
бяло бельо — 4 гр. и 39 пари
долама от „чоха", 1 — 40 гр.
друго износено джюббе от „чоха" — 14 гр.
друг биниш от синя „чоха" — 24 гр.
ятаган, 1 — 23 гр. и 2 пари
износена шуба-биниш с кожа от корема — 27 гр.
износена шуба с кожа от главата — 49 гр. и 39 пари
стар кожух без подплата, 1 — 3 гр. и 17 пари
шишане, 1 — 9 гр. и 20 пари
седло с принадлежностите, 1 — 10 гр.
часовник, 1 — 54 гр.
броеница от корали, 1 — 25 гр.
стара броеница, 1 — 20 пари
дюшек с вълната, 1 — 19 гр.
юрган, 1 — 25 и 1/2 гр.
възглавница, 1 — 3 гр. и 38 пари
риза и гащи — 7 гр.
друга риза и гащи — 8 гр. и 10 пари
кесия за тютюн, 1 — 6 гр. и 2 пари
говорен кон, 1 — 60 гр.

будилник, 1 — 50 гр.
биволици, 2 — 100 гр.
бакърени съдове, 4 и 1/2 оки по 4 гр. =18 гр.
лозе от 3 чапалъка в Кору баглар — 30 гр.
дюкян за цървули с 2 кепенка, намиращ се в еврейското пазарище — 300 гр.
дюкян за брашно в същото пазарище — 200 гр.
обущарски дюкян в хаффафхането — 1000 гр.
йемении в споменатия дюкян, 57 чифта по 4 гр. и 10 пари 242 гр. и 10 пари
отворени йемении, 19 чифта по 3 гр. — 57 гр.
йемении до глезените в златист цвят, 18 чифта по 2 и 1/2 гр. 45 гр.
йемении до глезените, 14 чифта по 50 пари 30 гр. и 35 пари
йемении до глезените за 5-годишни по 50 пари — 17 и 1/2 гр.
ботуши до коленете, малки, 2 чифта — 2 и 1/2 гр.
женски обувки, одрински модел, 53 чифта по 2 и 1/2 гр. —132 и 1/2 гр.
мъжки обувки, 21 чифта по 2 гр. и 30 пари =57 гр. и 30 пари
домашни пантофи и домашни пантофи до глезените, 64 чифта по 2 гр. и 5 пари = 136 гр.
дамски обувки, 16 чифта по 1 гр. и 30 пари = 28 гр.
одрински пантофи, 31 чифта — 31 гр.
още 2 чифта бели мъжки пантофи — 5 гр.
одрински подплатени мест, 16 чифта по 2 и 1/2 гр. = 40 гр.
мест, които се закопчават, 67 чифта по 2 гр. = 134 гр.
местни подплатени мест, 19 чифта — 28 гр. и 1/2
женски мест, 66 чифта — 115 и 1/2 гр.
женски подплатени мест, 21 чифта — 15 гр. и 30 пари
мъжки терлици, 3 чифта — 3 гр.
женски терлици, 29 чифта по 30 пари = 21 гр. и 30 пари
големи йемении, 16 чифта по 2 гр. = 32 гр.
малки йемении, 8 чифта по 30 пари = 6 гр.
жабка (?)[1], 16 чифта по 20 пари = 8 гр.
местни женски обувки, 10 чифта по 35 пари = 8 гр. и 30 пари
одрински кечета, 4 по 3 гр. = 14 гр.
мушта, 1 — 3 гр.
кройки, 2 — 1 и 1/2 гр.
известно количество конци и олово — 7 гр.
везни — 2 гр.
2 бели мешини и дреболии — 5 гр.
теглилка — 1 и 1/2 гр.
восък — 3 гр.
калъпи, 12 — 6 гр.
тезгях, 1 — 4 гр.
стари чибуци за тютюн, 3 — 2 гр.
бакърен мангал, 1 — 15 гр.
обувки, 1 денк, пристигнал от Одрин и оставен на съхранение у Елхадж Ибрахим — 301 гр. и 21 пари
частта му от наследството, взето от брат му Ибрахим — 307 гр. и 10 пари
частта от капитала му, намиращ се у съдружника му Арнабуд Али — 2950 гр.
за вземане от обущаря Рашид — 2 гр. и 30 пари

за вземане от Берджи (?)[2]-оглу Мехмед — 2 гр.
за вземане от Каваз Бекир Ага — 18 гр. и 5 пари
за вземане от Ареф Ага от Шехиркьой[3] — 17 и 1/2 гр.
за вземане от сарача Хюсеин — 3 гр. и 10 пари
за вземане от тютюнджията Молла Ахмед от Белград — 2 и 1/2 гр.
за вземане от сарача Молла Абди — 29 гр. и 15 пари
за вземане от Делял баши — 4 и 1/2 гр.
за вземане от дела на Делял баши Молла Ахмед — 5 гр. и 10 пари
за вземане според потвърждение в подробния дефтер, намиращ се у благородния мютеселлим бей — 550 гр.
за вземане от Хюсеин за муската на мюфтията — 1 гр. и 30 пари
за вземане от Молла Сеид, писар на мютеселлим бея — 17 и 1/2 гр.
за вземане от бакалина Мюми — 1 и 1/2 гр.
за вземане от немюсюлманина Нако, брат на амбулантния търговец — 3 гр. и 10 пари
за вземане от кожаря Аго-заде.
за вземане от кожаря Хюсеин Ага — 36 гр. и 15 пари
за вземане от шербетчията Мехмед — 8 гр. и 10 пари
за вземане от майстор Осман Ага — 4 гр. и 5 пари
за вземане от спахията Бекир — 5 гр.
за вземане на Узун Шейх — 8 гр. и 10 пари
за вземане от Байрактар Йомер — 10 гр.
за вземане от кожарския калфа Хасан — 2 гр. и 10 пари
за вземане от алемдар Хасан — 2 гр. и 20 пари
за вземане от строителя Мехмед — 2 гр. и 20 пари
за вземане от Дервиш Ахмед от Бали Ефенди — 1 гр. и 5 пари
за вземане от брат си Ареф Ага — 18 гр. и 20 пари
за вземане от теляка Мехмед — 7 гр. и 10 пари
за вземане от теляка Ахмед — 6 гр. и 20 пари
за вземане от балдъзата му Азиме хатун — 39 гр. и 21 пари
за вземане от жената на еврейна Соябакан — 10 гр. и 13 пари
за вземане от Кюле Хасан Ага — 6 гр. и 5 пари
за вземане от съседа си Ареф Ага — 15 гр.
за вземане от халача Ибиш Ага — 2 гр. и 30 пари
за вземане от Елхадж Хюсеин Ага — 10 гр. и 15 пари
за вземане от Арнабуд Хюсеин, чирак на Салих Ага, шеф на калфите — 5 гр. и 20 пари
за вземане от калфата Шериф — 2 гр. и 30 пари
за вземане от бръснаря Мустафа — 1 гр. и 10 пари
за вземане от Молла Мехмед, син на базарбашията — 2 гр. и 30 пари
за вземане от кожаря Али Паша — 26 гр.
за вземане от Арнабуд Мехмед — 17 гр. и 10 пари
за вземане от Ейне Мустафа Ага — 1 гр. и 35 пари
за вземане от брата на Хасан Ефенди — 2 гр. и 10 пари
за вземане от бръснаря Исмаил — 5 гр. и 28 пари
за вземане от теляка Абди — 2 гр. и 30 пари
за вземане от луладжията Исмаил — 4 гр. и 20 пари
за вземане от Мехмед Ага от Перник — 4 гр.
за вземане от циганина Мустафа Ага — 9 гр.
за вземане от Сеид Ахмед Ефенди — 16 гр. и 15 пари

за вземане от аяна Мустафа Ефенди — 20 гр. и 15 пари
за вземане от хазинедаря Молла Мехмед — 6 гр. и 10 пари
за вземане от кожаря Бекир Ага — 5 гр. и 10 пари
за вземане от спахията Мехмед — 2 гр. и 10 пари
за вземане от алемдар Елхадж Абди — 13 гр.
за вземане от Байрак Хасан Ефенди — 4 гр. и 5 пари
за вземане от Досун (?)[4] Ага — 4 гр.
Всичко: 8254 гр. и 29 пари[5]
От тях приспаднати:
за погребението по завещание — 500 гр.
такса за подялба 193 гр. и 34 пари
за описване и регистриране — 58 гр. и 17 пари
за обслужване — 25 гр. и 26 пари
за призоваване в съда 12 гр. и 33 пари
за посредничество 14 гр. и 20 пари
неоспорим дълг към Азиме хатун, с разписка, от заем — 575 гр.
неоспорим дълг към сарача Елхадж Ибрахим от заем — 132 гр.
неоспорим дълг към Молла Табиб от заем — 26 гр.
неоспорим дълг към Молла Фетах от стойността на вещи — 4 гр.
неоспорим дълг към Арнабуд Али Беше — 23 гр. и 20 пари
неоспорим дълг към Али. . .[6] от заем — 37 гр.
неоспорим дълг към Молла Абдуллах — 1 гр.
неоспорим дълг към Дервиш Мехмед — 2 гр.
неоспорим дълг към Емин Ага — 17 и 1/2 гр.
неоспорим дълг към Мемиш Ага — 5 и 1/2 гр.
неоспорим дълг към дъщерята на чичо му 18 гр.
неоспорим дълг към оакалина Молла Мехмед от стойността на зърнени храни — 21 гр. и 10 пари
неоспорим дълг към Мехмед Ефенди — 2 гр. и 35 пари
неоспорим дълг към обущаря Молла Мустафа — 5 гр.
неоспорим дълг към Гази Бошнак — 32 гр. и 10 пари
неоспорим дълг към вакъфа в махалата Аладжа месджид — 115 гр.
неоспорим дълг към братята му — 300 гр.
неоспорим дълг към еврейския поп — 20 пари
неоспорим дълг към немюсюлманина такеджия — 1 гр.
неоспорим дълг към евреина Пресиядо от стойността на вещи — 8 гр. и 31 пари
неоспорим дълг към немюсюлманина Аджер Цветко от стойността на вещи — 13 гр.
неоспорим дълг към немюсюлманина свещар от стойността на маслото за горене — 18 гр. и 16 пари
неоспорим дълг към евреина Яко от стойността на вещи — 11 гр.
неоспорим дълг към немюсюлманина Стоян — 10 гр.
неоспорим дълг към Кара Гюрго — 35 пари
неоспорим дълг към немюсюлманина Коле — 1 гр. и 25 пари
неоспорим дълг към немюсюлманина Игнат — 2 гр.
неоспорим дълг към обущаря Али Паша от стойността на обувки — 59 гр. и 15 пари
неоспорим дълг към мюсюлманина папуджия Томо от стойността на обувки — 33 гр.

Всичко приспаднати: 2338 гр. и 27 пари[7]

Остават за действително разпределение между наследниците: 5916 гр. и 2 пари

дял на съпругата — 739 гр. и 20 пари

дял на дъщеря му — 2958 гр. и 21 пари

дял на дъщеря на брат му — 2218 гр. и 21 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 126 — II.

---

[1] Написано زابقه.

[2] Написано برجی.

[3] Град Пирот.

[4] Написано دوسون.

[5] Верният сбор е 8207 гр. и 18 пари.

[6] Неразчетена дума.

[7] Верният сбор е 2302 гр. и 10 пари.

82. На сарача Мехмед. 1814 г.

Сарачът Мехмед, жител на мах. Елхадж Исмаил в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени съпругата му Хибетуллах хатун, малолетният му син Ибрахим и пълнолетните му дъщери Емтуллах и Айша. След това по желание на наследниците и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 29-ия ден на месец ребиюлеввел на 1229 г. [21.III.1814 г.].

антерия от „чоха“, 1 — 20 гр. и 1 пара

стара шуба-джюббе, 1 — 11 гр. и 7 пари

износена риза, 1 — 5 гр. и 27 пари

пояс от „шал“, 1 — 2 гр. и 29 пари

стар капот — 25 гр. и 1 пара

аба цял бой, 1 — 15 гр.

стар калпак, 1 — 3 гр. и 30 пари

ятаган, 1 — 7 гр. и 1 пара

чифт пищови — 70 гр.

пушка, 1 — 10 гр.

друга пушка — 20 гр.

паласка, 1 — 1 гр. и 10 пари

кесия, 1 и печат, 1 — 3 гр. и 33 пари

стар мангал — 6 гр.

мушама, 1 — 30 пари

друг железен мангал — 15 гр.

стойността на дървен материал — 133 гр. и 6 пари

сив товарен кон, 1 — 60 гр.

стойността на сарашките инструменти, намиращи се в дюкяна — 76 гр. и 30 пари

1 крава и 2 телета — 70 гр.

конски. . .[1] — 2 гр. и 1 пара

къща в споменатата махала, 1 — 1000 гр.

стойността на дюкяна, намиращ се в сарачхането — 800 гр.

капитал в дюкяна — 1250 гр.

лозе и овощна градина в с. Кумарица — 96 гр.

капитал в дюкяна, който съдружнически владее с Мевтиш Ага — 325 гр. и 39 пари

делът му от наследството на починалата му майка — 479 гр. и 17 пари

делът му от наследството на починалия му брат Ахмед — 687 гр.

Всичко: 5198 гр. и 2 пари[2]

От тях приспаднати:

разходи за погребението със завещание от едната трета [на наследството] — 500 гр.

такса за подялба — 117 гр. и 18 пари

за описване и регистриране — 35 гр. и 16 пари

за обслужване — 15 гр.

за призоваване в съда — 7 гр. и 34 пари

за посредничество и пренасяне — 25 гр.

за палене на кандило всяка вечер в пазарището на сарачхането по завещание от едната трета — 500 гр.

завещани на братовия му син Халил също от едната трета — 100 гр.

определената на сарача Хафъз Ибрахим сума, останала от едната трета на наследството, след приспадане на споменатите по-горе разходи — 632 гр.

неоспорим дълг към споменатата съпруга от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 50 гр.

неоспорим дълг към евреина Шимон от стойността на вещи — 37 гр. и 30 пари

Всичко приспаднати: 2020 гр. и 6 пари[3]

Остават за действително разпределение между наследниците: 3177 гр. и 36 пари

дял на съпругата — 397 гр. и 9 пари

дял на сина — 1390 гр. и 13 пари

дял на дъщерята — 695 гр. и 6 пари

дял на дъщерята — 695 гр. и 6 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 135 — II.

---

[1] Думата се чете ясно كيشندى, но не може да се осмисли. Глаголът كيشنمك означава „цвиля".

[2] Верният сбор е 5197 гр. и 22 пари.

[3] Верният сбор е 2005 гр. и 18 пари.

83. На Елхадж Исмаил Ага. 1814 г.

Елхадж Исмаил Ага, жител на големия град София, впоследствие се преселил във вечния живот. За негови наследници бяха определени съпругата му Селиме хатун, майка му Хевва хатун, малолетният му син Феиз и пълнолетната му дъщеря Хасибе. След това по желание на пълнолетните наследници и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума раз-

пределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 17-ия ден на месец ребиюлахър на 1229 г. [8.IV.1814 г.].

Коран с посребрена кесия — 40 гр.
посребрена сабя, 1 — 70 гр.
чифт посребрени пищови — 100 гр.
чифт посребрени паласки — 60 гр.
позлатен ятаган — 80 гр.
пушка с жълта. . .[1] — 50 гр.
златишко седжадде, 1 — 15 гр.
вран кон, 1 — 175 гр.
будилник, 1 — 265 гр.
талига и кон — 120 гр.
синьо джюббе от „гези" с кожа от корема — 100 гр.
шуба-биниш от „чоха" в тъмнозелен цвят с кожа от корема — 200 гр
шуба-биниш от странична кожа на лисица, 1 — 400 гр.
шуба-джюббе от синя „чоха" и кожа от корема — 129 гр.
посребрен сахтиянов оглавник, юзда, посребрено шилте, гьотлюк — 820 гр.
жълт индийски „шал", 1 — 122 гр.
шуба с кожа от главата, 1 — 270 гр.
износен капот, 1 — 70 гр.
„шал" за облекло — 350 гр.
жълт „шал" от Магреб, 1 — 26 гр.
износен виолетов индийски „шал", 1 — 80 гр.
долама от синя „чоха", 1 — 75 гр.
джюббе от червена „чоха", 1 — 49 гр.
биниш от зелена „чоха", 1 — 55 гр. и 10 пари
ново джюббе от „чоха" във вишнев цвят, 1 — 80 гр.
биниш от виолетова „чоха", 1 — 156 гр.
друг биниш от червена „чоха", 1 — 90 гр.
друг биниш от тъмнозелена „чоха", 1 — 39 гр. и 10 пари
шуба-биниш от жълт „гези" с кожа от корема — 250 гр.
шуба-джюббе от виолетова „чоха" със самурена кожа — 210 гр.
шуба-биниш от жълт „гези" със самурена кожа — 390 гр.
шалвари от „чоха", 1 — 62 гр.
кебе за цял бой, 1 — 40 гр.
къса антерия и елек — 27 гр. и 10 пари
3 износени покривки за диван от сереска „басма" и 12 калъфи за възглавници — 75 гр.
„шал" на цветя, 1 — 50 гр.
дисаги от мешина — 13 и 1/2 гр.
други дисаги — 16 гр.
лебеб и оглавник от синя коприна — 30 гр.
износен посребрен оглавник и юзда — 41 гр. и 20 пари
друг сребърен оглавник с извивки — 51 гр.
друг оглавник с извивки — 15 гр. и 20 пари
чер оглавник и юзда — 12 гр. и 20 пари
силях от мешина и 1 патрондаш — 14 гр.
шилте от сребриста „чоха" и гьотлюк, 1 — 47 гр.

пушка със седеф и сребърна гривна, 1 — 128 гр.
друга пушка със сребърна гривна — 150 гр.
фълъната, отбелязана със злато, 1 — 93 гр.
голяма пушка, 1 — 10 гр.
друга голяма пушка — 11 гр.
посребрена паласка, 1 — 47 гр.
торба за пътуване от мешина, 1 — 3 гр. и 20 пари
неврокопска манерка, 1 — 3 гр. и 10 пари
чифт пищови с кобур — 171 гр.
стар гьотлюк и 1 шилте — 7 гр. и 30 пари
малко басмяно платно и копринен пешкир, 1 23 гр.
друг чифт посребрени пищови — 200 гр.
чифт пищови с жълти принадлежности — 185 гр.
тас, босненска изработка, 1 2 гр. и 20 пари
килим-седжадде, 1 — 41 гр.
износен кемер, 1 — 3 гр. и 1 пара
друг кемер, 1 — 3 гр. и 1 пара
лъжици за ошав, 10 — 10 гр.
стремена, 1 чифт — 13 гр. и 30 пари
други стремена, 1 чифт — 12 гр. и 4 пари
9 хавлии, 10 кърпи, 1 малко платно, 1 пешкир, други 5 кърпи и 1 египетски пешкир — 40 гр.
позлатен шиш, 1 — 62 гр.
16 чашки, 16 сребърни съда, 9 ибрика за кафе и 1 гююм — 100 гр.
в стаята: 3 дивана от „чоха", 16 възглавници за цял ръст, 3 миндера с вълната, 1 килим — 150 гр.
чибуци за тютюн с наустници, 10 — 150 гр.
чибуци с кехлибарени наустници, 3 — 110 гр.
чибуци с наустници от друг камък, 4 — 20 гр.
други чибуци с кехлибарени наустници, 2 — 30 гр.
други 2 чибука с наустници — 25 гр.
лъжици за компот, 9 — 2 гр.
други 2 чибука с кехлибарени наустници — 112 гр.
други 2 чибука с наустници — 40 гр.
други лъжици за компот, 12 — 5 гр.
друг чибук с кехлибарен наустник, 1 — 70 гр. и 1 пара
друг чибук с наустник, инкрустиран със злато — 31 гр. и 1 пара
седло с подложката — 5 гр. и 20 пари
бакърен ибрик, 1 — 12 гр. и 39 пари
друго седло с подложката — 37 гр.
друг бакърен ибрик — 4 гр.
друг ибрик, 1 — 4 гр.
друго седло с подложката — 15 гр.
ямджъ, 1 и кече, 1 — 16 гр. и 1 пара
малък леген, 1 — 5 гр. и 20 пари
малък барабан, закачен на седлото, 1 — 3 гр.
подковачески принадлежности — 11 гр.
метален съд за олио, 1 — 13 гр. и 3 пари
стари чанти за пътуване, 1 чифт — 5 гр. и 20 пари
износен оглавник, 1 — 1 гр. и 20 пари

конски чул, 1 — 10 гр. и 21 пари
табкур колан, 1 — 24 пари
принадлежности за пътуване — 100 гр.
4 кемера и 1 манерка от мешина — 4 гр. и 39 пари
басмено шилте с вълната, 1 — 20 гр.
червено шилте с вълната, 1 — 8 гр. и 1 пара
друго старо шилте от „басма" с вълна, 1 — 4 гр. и 21 пари
стар юрган, 1 — 14 гр. и 30 пари
друго износено шилте с вълна — 15 гр.
друг юрган и 1 възглавница за глава 17 гр. и 1 пара
тютюн, 29 оки по 3 и 1 2 гр. 68 гр. и 10 пари
друго шилте с вълна 5 гр.
тютюн, 10 оки 35 гр.
тютюн, други 7 и 1 2 оки 26 гр. и 10 пари
наргилета с принадлежностите, 2 — 80 гр.
наустник, инкрустиран със злато — 30 гр.
мебели, намиращи се в холната междинна стая — 80 гр.
3 юргана, 1 шилте и 1 възглавница — 100 гр.
палатки с принадлежностите, 2 — 120 гр.
друг чифт износени пътни чанти — 20 гр.
бакърени съдове, 73 оки по 4 гр.—292 гр.
други бакърени съдове, 17 и 1 2 оки—70 гр.
бакърени мангали, 2 30 гр.
стари мебели, намиращи се в стаята за гости — 20 гр.
друг чибук за тютюн, 1 — 15 гр.
сребърен часовник, 1 — 70 гр.
будилник, 1 — 20 гр.
1 сребърен съд за розова вода, 1 кадилница и 1 сребърна паница — 163 гр. и 8 пари
конак с вътрешна и външна част, 2 хамбара и двор — 3000 гр.
фурна, намираша се в съседство със свещената джамия на мах. Хас Бига — 2360 гр.
дюкян, намиращ се в сарачхането, 1 — 905 гр.
1/2 част бозаджийски дюкян, намиращ се в близост на мястото за печене на кафе — 501 гр.
ливади, намиращи се в съседство на града, на мястото на хана, 2 — 1500 гр.
20 крави и телета, намиращи се в чифлика в с. Петрич[2] — 700 гр.
телета, 8 по 12 гр.=96 гр.
големи и малки биволи, 9 — 400 гр.
12 кобили, 3 малки кончета и 3 магарета — 1720 гр.
волове, 19 — 1900 гр.
216 дойни овце, 100 ялови овце и 10 овни — 2000 гр.
сив товарен кон, 1 — 50 гр.
кошери, 37 — 370 гр.
инструменти в чифлика според подробния регистър — 500 гр.
пшеница за посев, 11 и 1/2 и още 11 и 1/2 килета=23 килета по 60 гр.= 1380 гр.
ечемик за посев, 7 килета и 3 чанака и още 7 килета и 3 чанака=14 килета и 6 чанака по 45 гр.=641 гр.

дребна пшеница, 4 и 1/2 и още 4 и 1/2 килета=9 килета по 30 гр.=270 гр.
пшеница в хамбара, 3 килета и 10 чанака — 195 гр.
ечемик в хамбара, 3 килета и 10 чанака — 146 гр. и 10 пари
дребна пшеница в хамбара, 4 килета — 120 гр.
постройка в чифлика — 4000 гр.
малко конче у субашията Зейтуллах — 25 гр.
дългът на бившия сердар Ессеид Хасан Ага — 545 гр.
дългът на Осман Бей Ефенди — 500 гр.
дългът на алемдаря, търговец на добитък, Хюсеин — 230 гр.
дългът на Дели Тахир — 205 гр.
друг дълг на алемдаря Хюсеин — 144 гр. и 20 пари
дълг на спахията на с. Гайтанлик[3] — 67 гр. и 20 пари
дълг на слугата на Халил Ага — Осман Бей — 100 гр.
дълг на Арнабуд Хайдар, слуга на мютеселлим бея — 100 гр.
дълг на сарача Молла Халил — 150 гр.
дълг на брата на спахията Байрам — 50 гр.
дълг на Ахмед Беше — 100 гр.
дълг на Ессеид Али Бей — 300 гр.
дълг на Сюлейман Бей, син на Сюлейман Бей — 500 гр.
дълг на спахията на с. Погледец[4] — 48 гр.
дълг на спахията на с. Шума[5] — 60 гр.
дълг на Дели Мехмед от Данишмент[6] — 253 гр.
дълг на Ахмед Ага, субашия на Високо[7] — 1000 гр.
дълг на Постол, жител на с. Казичене — 30 гр.
дълг на немюсюлманина Гатю от Казичене — 60 гр.
дълг на немюсюлманина Стоил от Казичене — 11 гр.
дълг на немюсюлманина Кито от Казичене — 45 гр.
дълг на немюсюлманина арабаджия Митре от Казичене — 5 гр.
дълг на немюсюлманина Стойо от Ракофча[8] — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Коле от с. Ракофча — 39 гр. и 30 пари
дълг на немюсюлманина Никола от с. Ракофча — 51 гр.
дълг на немюсюлманина Йован от Ракофча — 23 гр.
дълг на немюсюлманина Цветко от с. Ракофча — 60 гр.
дълг на немюсюлманина Кръскьо от с. Ракофча — 17 гр. и 30 пари
дълг на немюсюлманина Паун от с. Ракофча — 42 гр.
дълг на немюсюлманина Гьорго от с. Ракофча — 7 гр. и 20 пари
дълг на немюсюлманина Стойо от с. Ракофча — 80 гр.
дълг на немюсюлманина симидчия Генко от с. Рокофча — 30 гр.
дълг на немюсюлманина Спас от с. Ракофча — 30 гр.
дълг на немюсюлманина Ильо от с. Малина[9] — 60 гр.
дълг на немюсюлманина Стефан от с. Малина — 27 гр. и 20 пари
дълг на немюсюлманина Тодор от с. Враждебна — 11 гр. и 20 пари
дълг на немюсюлманина Коле от с. Враждебна — 30 гр.
дълг на немюсюлманина Кито от с. Враждебна — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Яне от с. Враждебна — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Михаил от с. Враждебна — 15 гр.
дълг на немюсюлманина Боне от с. Враждебна — 15 гр.
дълг на немюсюлманина Герго от с. Враждебна — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Пано Мано от с. Враждебна — 27 гр. и 10 пари
дълг на немюсюлманина Мано Йован от с. Враждебна — 60 гр.

дълг на немюсюлманина Ристо от с. Враждебна — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Петко от с. Враждебна — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Гатю от с. Дряново[10] — 20 гр.
дълг на немюсюлманина Тричко от с. Враждебна — 180 гр.
дълг на немюсюлманин от с. Враждебна — 185 гр.
дълг на немюсюлманите Илия и Петре от с. Враждебна — 160 гр.
дълг на немюсюлманина Йован от с. Биримирци[11] — 60 гр. и 10 пари
дълг на немюсюлманина Стоян от с. Биримирци — 30 гр.
дълг на немюсюлманина Първан от с. Гайтанлик — 62 гр.
дълг на немюсюлманина Стефан от с. Требич[12] — 60 гр.
дълг на тютюнджията Молла Али и брат му Пашо с разписка — 1000 гр.
дълг на Бекир Ага от с. Дели Давуд[13] с разписка — 120 гр.
дълг на мензилджи Сеид Мехмед Ага с разписка — 2898 гр. и 1 пара
дълг на Елхадж Абделфетах Ефенди, слуга на Хюсеин Ага Генч — 100 гр.
дълг на благородния мютеселлим Ахмед Есад Бей с разписка — 1000 гр.
дълг на спахията Паша Сеидуллах, с разписка, извън плащанията по сметка — 430 гр.
задължението на раята от с. Казичене с рабош към субашията Емин — 3974 гр. и 23 пари
дълг на раята на селата Ракофча, Малина и Гайтанлик с рабош към субашията Дервиш — 19 338 гр. и 27 пари
от раята на Биримирци, Оградище[14] и Кътина[15] за задължението й към Дели Ибрахим — 8580 гр.
помощ за мензили, дадена за сметка на раята от с. Биримирци — 103 гр. и 10 пари
също помощ за мензили, дадена за сметка за раята от с. Оградище — 31 гр. и 29 пари
помощ за мензил, дадена за сметка на раята от с. Кътина — 77 гр. и 9 пари
също помощ за мензил, дадена за сметка на раята от с. Казичене — 36 гр. и 36 пари
помощ за мензил, дадена за сметка на раята от с. Горна Малина — 21 гр. и 13 пари
помощ за мензил, дадена за сметка на раята на с. Ракофча — 274 гр. и 13 пари
също помощ за мензил, дадена за сметка на раята от с. Гайтанлик — 13 гр. и 28 пари
дадени по сметка на бившия аян Осман Ага и настоящия аян Мустафа Ефенди през време на тяхното аянство — 6030 гр.
открити вземания за подмяна на войнугани — 968 гр.
открити вземания за подмяната на зависимите села — 822 гр. и 32 пари
вземания от войнугани за сметка на дълга им към субашията Ахмед — 444 гр.
открити вземания от войнугани за сметка на дълга им към субашията Сейтуллах — 444 гр.
налични в касията различни видове златни монети и бели акчета — 4428 гр. и 25 пари
пшеница в хамбара на конака, 29 и 1/2 килета — 1770 гр.
дребна пшеница, намираща се в хамбара, 11 килета и 10 чанака — 37 и 1/2 гр.

ечемик, 1 киле и 30 чанака, намиращо се в хамбара — 78 гр. и 30 пари
налични патрони, 338 — 169 гр.
робиня, 1 — 200 гр.
Всичко: 91 381 гр. и 12 пари[16]
От тях приспаднато:
разходи за погребението — 1125 гр. и 10 пари
такса за подялба — 2256 гр. и 16 пари
за описване и регистриране — 677 гр.
за обслужване — 300 гр. и 36 пари
за призоваване в съда — 150 гр. и 18 пари
за посредничество 174 гр.
заплатата на писаря, отишъл в чифлика 20 гр.
заплатата на чокадаря, отишъл заедно с него 10 гр.
доказан дълг към споменатата му съпруга от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 100 гр.
доказан дълг към продавача на печено кафе Салих от откупа на илтизама — 2000 гр.
задължения за благотворителни дела, завещани в наследството на починалия преди него Молла Хасан — 725 гр.
пътните разходи на човека, изпратен в столицата във връзка с имението — 400 гр.
дадени на субашията Ахмед при заминаването на споменатия починал на поход — 1200 гр.
разходите, направени по чифлика от същия субашия Ахмед, според подробния регистър — 528 гр. и 20 пари
разходи, направени от субашията Зейтуллах, според подробния регистър за другия чифлик на починалия — 102 гр.
доказан дълг за изплащането на заплати — 20 гр.
доказан дълг към евреина Марко от стойността на вещи — 10 гр. и 30 пари
доказан дълг към фурнаджията Игнат от стойността на хляба — 151 гр. и 3 пари
доказан дълг към немюсюлманин ковач от заплата — 17 гр.
доказан дълг към подковач — 6 гр.
доказан дълг към мутафчия от стойността на чул — 18 гр.
Всичко приспаднати: 9992 гр. и 13 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 81 388 гр. и 39 пари
дял на съпругата — 10 173 гр. и 25 пари плюс 9434 гр. и 1 пара — 19 607 гр. и 26 пари
дял на майката — 13 564 гр. и 33 пари плюс 12 578 гр. и 26 пари — 26 143 гр. и 19 пари
дял на сина — 38 433 гр. и 27 пари плюс 35 639 гр. и 28 пари — 74 072 гр. и 15 пари
дял на дъщерята — 19 216 гр. и 33 пари плюс 17 819 гр. и 34 пари — 37 036 гр. и 27 пари

[Забележка]. На това място се отбеляза, че откритите суми и вземания от наследството на споменатия починал, останали извън наследствения опис, са записани под дяловете.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 141 — II.

[1] Думата е написана دانصفه, но значението ѝ не е ясно.

[2] Село в Софийско.
[3] Село Гайтанево, Софийско.
[4] Село в Софийско, слято със с. Требич, а днес слято със София.
[5] Село в Софийско.
[6] Неустановено.
[7] Неустановено.
[8] Вероятно с. Голяма Раковица, Софийско.
[9] Едно от селата Горна или Долна Малина, Софийско.
[10] Село Дреново, Софийско.
[11] Село в Софийско, днес слято със София.
[12] Село в Софийско, днес слято със София.
[13] Неустановено.
[14] Село в Софийско, днес с. Буковец.
[15] Село в Софийско.
[16] Верният сбор е 91 279 гр. и 9 пари.

84. На бръснаря Абди. 1814 г.

Бръснарят Абди, син на Ахмед, жител на мах. Карагьоз Бей в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Зейнеб хатун, дъщеря на Фейзи, и малолетният му син Ахмед. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена между наследниците със законна делба. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 25-ия ден на месец ребиюлахър на 1229 г. [16.IV.1814 г.].
принадлежности и мебелировка в бръснарския дюкян — 90 гр.
джепкен от „чоха", 1 — 53 гр. и 30 пари
антерия от „шал", 1 — 18 гр. и 7 пари
биниш от . . .[1] „чоха" — 51 гр.
стар биниш от червена „чоха" — 16 гр. и 38 пари
стара шуба за цял ръст с кожа от корема — 18 и 1/2 гр.
гащи, 1 — 1 гр. и 21 пари
риза, 1 — 10 гр.
дюлбенд за годеж — 8 гр. и 2 пари
чифт пищови — 24 гр. и 1 пара
ятаган, 1 — 56 гр.
джобен часовник — 24 гр. и 1 пара
стари саби, 2 — 2 гр. и 21 пари
силяхлък и патрондаш — 1 гр. и 15 пари
черен калпак, 1 — 4 и 1/2 гр.
кесия за тютюн, 1 — 31 пари
паласка, 1 — 1 гр. и 29 пари
шишане, 1 — 3 гр.
фенер, 1 — 1 гр. и 1 пара
чибуци за тютюн, 2 — 2 гр. и 30 пари
старо ямболско кебе, 1 — 4 гр.
въглища и дърва за горене — 70 гр.
крава и теле — 40 гр.

стари гащи и шалвари — 7 гр. и 30 пари
чибук за тютюн, 1 — 2 гр. и 30 пари
1/2 част от къща на стойност 250 гр., останала от починалата му майка — 93 гр. и 30 пари
1/2 част от къща, останала от починалия му баща — 73 гр. и 2 пари
Всичко 681 гр. и 8 пари[2]
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 48 гр.
такса за подялба — 15 гр. и 33 пари
за описване и регистриране — 4 гр. и 29 пари
за обслужване — 2 гр. и 4 пари
за призоваване в съда — 1 гр. и 2 пари
за посредничество — 6 гр. и 7 пари
доказан дълг към съпругата от сумата, уговорена при бракосъчетанието 150 гр.
доказан дълг към . . .[3] хатун от засм — 71 гр.
доказан дълг към съпругата от златните монети 30 гр. и 10 пари
дългове от заеми — 3 гр.
доказан дълг към. . .[4], син на Самакой (?)[5] — 3 гр.
доказан дълг към Али Бей от наема на дюкяна — 12 гр.
Всичко: 247 гр. и 8 пари[6]
Остават за действително разпределение между наследниците: 434 гр.
дял на съпругата — 54 гр. и 10 пари
дял на сина — 379 гр. и 30 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 32, с. 152 — II.

---

[1] Думата се чете هزانی, но значението не е ясно.

[2] Точният сбор е 680 гр. и 39 пари.

[3] Името е написано افالغی.

[4] Написано قنورطوپه.

[5] Написано صماقوی.

[6] Верният сбор е 347 гр. и 5 пари.

85. На алемдаря Бошнак Мехмед. 1815 г.

Алемдарят Бошнак Мехмед, син на Абдуллах от Мостар[1], жител на мах. Къз Касъм в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и установени съпругата му Джамиле хатун, малолетните му дъщери Мерим, Хатидже и Алие и малолетният му син Нух. След извършване на делбата споменатият Нух също починал и за негови наследници били определени майка му, споменатата Джамиле хатун, еднородните му сестри Мерим, Хатидже и Алие и чичо му Салих. След това споменатата Хатидже също починала и нейни наследници останали майка ѝ, споменатата Джамиле хатун, сестрите ѝ Мерим и Алие и чичо ѝ Салих. След това споменатата Мерим също починала и нейни наследници останали споменатата ѝ майка Джамиле хатун, сестра ѝ Алие и чичо ѝ — споменатият

Салих. По желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на починалия бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 3-ия ден на щастливия месец сафер на 1230 г. [15.I.1815 г.].

Коран — 14 гр. и 3 пари
джепкен със сребърни чапразн — 55 гр. и 3 пари
бял „шал“ — 26 гр.
капот — 55 гр. и 2 пари
конско кече — 6 гр. и 24 пари
стар килим, 1 9 гр. и 1 пара
шуба с кожа от главата — 132 гр.
шуба за цял ръст от тъмнозелена „чоха“, 1 21 гр. и 4 пари
златишки янове, 2 — 33 гр.
елек от „чоха“, 1 — 4 гр.
шуба-джюббе с кожа от корема, 1 — 22 гр. и 8 пари
друга шуба с кожа от корема, 1 — 37 гр. и 1 пара
жълт „шал“, 1 — 75 гр. и 9 пари
хермелинов кожух, 1 — 70 гр. и 1 пара
джепкен от зелена „чоха“, 1 — 55 гр.
стар юрган, 1 — 18 гр. и 1 пара
часовник, 1 — 100 гр.
стари шалвари, 1 — 33 гр. и 1 пара
шалвари от „чоха“, 1 — 34 гр. и 3 пари
кадифен елек, 1 — 35 гр.
будилник, 1 — 25 гр.
посребрени пищови, 1 чифт — 280 гр.
други шалвари — 23 гр.
фермане от „гези“, 1 — 12 гр. и 24 пари
жълт „шал“ — 7 гр. и 34 пари
къса шуба, 1 — 9 гр. и 39 пари
къса аба, 1 — 8 гр.
чибук за тютюн, 1 — 14 и 1/2 гр.
стар „шал“, 1 — 4 гр. и 21 пари
хавлия — 3 гр. и 16 пари
шалвари от „чоха“ — 16 гр. и 29 пари
стар килим-седжадде, 1 — 3 и 1/2 гр.
покривка на цветя — 4 гр. и 10 пари
други шалвари — 15 гр.
аба за цял ръст — 25 гр. и 1 пара
кадифена антерия за цял ръст — 67 гр.
антерия от „чоха“, 1 — 5 гр. и 39 пари
малка стара антерия — 33 пари
подплатена кожа — 3 и 1/2 гр.
стар елек, 1 — 25 пари
малко джюббе, 1 — 2 гр. и 19 пари
хавлия, 1 и връв — 7 гр. и 33 пари
къса антерия, 1 7 гр. и 30 пари
шал, 1 — 6 гр.
червен пояс, 1 — 3 и 1/2 гр.

стари гащи — 30 пари
стара сабя — 25 пари
кесия за тютюн — 5 гр. и 21 пари
шишане — 25 гр.
броеница — 10 гр.
кърпа, 1 — 1 гр. и 2 пари
стар чаршаф, 1 — 30 пари
друг чаршаф — 35 пари
друга връзка — 1 гр. и 13 пари
кадифен елек, 1 — 5 гр.
кобур, 1 — 2 гр. и 6 пари
друга покривка — 18 пари
паласка, 1 — 5 гр.
единичен пищов — 13 гр.
стари дисаги — 4 гр. и 1 пара
„богасъ" — 13 гр. и 1 пара
изтривалка, 1 — 1 гр. и 13 пари
мест — 1 гр. и 10 пари
други стари дисаги — 2 гр. и 23 пари
шилте, 1 — 9 гр. 1 пара
друго шилте и възглавница — 9 гр.
дюшек — 6 гр. и 11 пари
миндери, 2 — 3 гр. и 21 пари
бакърен мангал, 1 — 16 гр. и 9 пари
стремена — 4 гр. и 22 пари
бакър, босненска изработка, 1 — 7 гр. и 39 пари
долап за кафе, 1 — 2 гр.
мушамен фенер, 1 — 2 гр. и 25 пари
джезве, 1 — 1 гр. и 30 пари
сандък — 10 гр. и 39 пари
тас за шербет, 1 — 1 и 1/2 гр.
малък сандък, 1 — 1 гр. и 6 пари
друг сандък — 2 гр. и 21 пари
кана, 1 — 10 гр.
пистолет и желязна част — 10 гр. и 9 пари
нож и желязна част на огнестрелно оръжие — 8 гр. и 4 пари
дреболии — 19 гр. и 39 пари
желязна част на пушка — 2 гр. и 24 пари
спусък на пушка — 3 гр.
железни дреболии — 18 гр.
тепсия от 8 и 1/2 оки по 4 гр. и 4 пари=34 гр. и 34 пари
бакърени съдове, 10 и 1/2 оки по 95 пари=24 гр. и 37 пари
кон с принадлежностите — 132 и 1/2 гр.
сребърна муска — 14 гр. и 34 пари
воденица в с. Бусманци — 900 гр.
места за дюкяни на пазарището „Бит базаръ" — 301 гр.
място за друг дюкян — 212 гр.
къща в споменатата махала — 800 гр.
за събиране от бившия субашия на Вароша—Ибрахим Ага — 20 гр.
за събиране от алемдаря Халкайолу Бошнак — 140 гр.

за събиране от заима Шериф — 65 гр.
за събиране от търговеца Даме — 55 гр.
дълг на мутафчията Хаджи Ахмед, записан в наследството с разписка — 350 гр.
дълг на Араб Хафъз с разписка — 650 гр.
за събиране от починалата Хафизе хатун — 15 гр.
за събиране от Спарталъ Ахмед Ага — 66 гр. и 12 пари
лозе в с. Глиняне[2] — 25 гр.
дълг на Ахмед Ага, субашия на Горна Баня — 37 гр.
Всичко: 5501 гр. и 24 пари[3]
От тях приспаднати:
разходи по погребението на споменатия малолетен Нух, на малолетните Мерим и Хатидже и на Делял Кара Мустафа 108 гр. и 30 пари
такса за подялба 134 гр. и 32 пари
за описване и регистриране 40 гр. и 17 пари
за обслужване 17 гр. и 38 пари
за призоваване в съда — 8 гр. и 39 пари
за посредничество — 82 гр.
дадени на писаря Ибрахим Ефенди за дълга от посредничеството на починалия Арнабуд Хюсеин — 19 гр.
дадени на Ареф Ефенди, шеф на писарите, за дълга от наследството на Арнабуд Рустем — 55 гр. и 30 пари
дадени на Ареф Ефенди за дълга от наследството на Айша хатун — 10 гр.
доказан дълг към съпругата от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 75 гр.
Всичко приспаднати: 552 гр. и 26 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 4948 гр. и 38 пари
дял на съпругата — 1671 гр. и 32 пари
дял на дъщерята — 2501 гр. и 38 пари
дял на чичото — 775 гр. и 8 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 31, с. 32—I.

[1] Град в Босна.
[2] С. Гниляне, Софийско.
[3] Верният сбор е 5486 гр.

86. На обущаря Молла Мустафа. 1814 г.

Обущарят Молла Мустафа, син на Исмаил, жител на мах. Аладжа месджид в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Мюслиме хатун, малолетната му дъщеря Сеиде и малолетният му син Исмаил. След това по желание на споменатите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 6-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1230 г. [19. XII. 1814 г.].

шуба от зелена „чоха“ — 5 гр. и 2 пари
къса аба, 1 — 7 гр. и 2 пари
шуба за цял ръст с кожа от главата — 45 гр. и 1 пара
шал на райета — 19 гр. и 1 пара
биниш от „чоха“, 1 — 34 гр.
стара антерия от „аладжа“ — 5 гр. и 1 пара
друга антерия — 15 гр. и 21 пара
старо джюббе с ръкави — 11 и 1/2 гр.
износени шалвари — 14 гр. и 6 пари
чифт пищови с жълти принадлежности — 75 гр.
пищови, сребърна изработка — 49 гр. и 39 пари
антерия от „чоха“, 1 — 6 гр. и 31 пари
часовник, 1 — 49 гр.
стари елеци, 2 — 4 гр. и 39 пари
стар калпак — 6 гр. и 15 пари
босненски нож, 1 — 12 гр. и 3 пари
малък нож, 1 — 3 гр. и 29 пари
шишхане, 1 — 7 гр.
пушка бойлия — 5 гр. и 5 пари
1 пътническа торба и дисаги — 7 гр.
ямурлук, 1 — 10 гр. и 15 пари
ботуши и калцуни — 5 гр. и 5 пари
чибуци за тютюн, 2 — 5 гр. и 13 пари
седло с принадлежностите и кече — 18 гр. и 39 пари
бакърени съдове, 11 оки и 100 дирхема по 101 пари=28 гр.
големи червени йемении от гютюне (?)[1], 32 чифта по 47 пари=37 гр. и 24 пари
малки червени йемении от гютюне (?) по 32 пари=5 гр. и 24 пари
жабка (?)[2], 9 чифта по 20 пари=4 и 1/2 гр.
малки червени йемении от гютюне (?), 12 чифта по 80 пари=6 гр.
старомодни жабка (?) — 20 пари
жълти женски ботуши, 19 чифта по 4 гр.=76 гр.
черни ботуши, 1 чифт — 6 гр.
ботуши от гютюне (?), 1 чифт — 6 гр.
големи йемении от гумлак, 1 чифт — 17 и 1/2 гр.
тежки старомодни йемении от гютюне (?) — 1 и 1/2 гр.
жълти старомодни патик, 10 чифта — 30 пари
нови женски мест, 33 чифта — 70 гр. и 4 пари
нови женски мест, старомодни, 15 чифта — 18 гр. и 30 пари
мест, които се закопчават — 12 чифта — 23 гр.
подплатени нови мест, 9 чифта — 15 гр. и 30 пари
старомодни подплатени мест, 1 чифт — 1 гр. и 10 пари
мъжки терлици от сахтиян, 24 чифта — 21 гр.
терлици от мешин, 8 чифта — 4 гр.
терлици от гумлак, 11 чифта — 11 гр.
терлици от гютюне (?), 11 чифта — 19 гр. и 5 пари
жълти сърмени терлици, 37 чифта — 21 гр. и 25 пари
жълти сърмени терлици от гютюне (?), 13 чифта — 9 гр. и 30 пари
жълти женски терлици, 30 чифта — 22 и 1/2 гр.
жълти терлици от гютюне (?), 25 чифта — 12 и 1/2 гр.

ботуши от гумлак, 1 чифт — 10 гр.
обувки от гумлак, 1 чифт — 3 и 1/2 гр.
старомодни обувки, подплатени с „чоха“, 12 чифта — 18 гр.
одрински обувки, 29 чифта — 29 гр.
местни женски обувки, 45 чифта — 33 гр. и 30 пари
жълт сахтиян, 77 броя по 168 пари=323 гр. и 16 пари
бяла мешина, 6 броя — 10 гр. и 20 пари
парчета гумлак — 1 и 1/2 гр.
парчета жълта мешина — 10 гр.
въжета, 7 — 1 гр.
сахтиян-гумлак, 5 броя — 50 гр.
дървен калъп — 10 гр.
тезгях, мушта, мраморен камък и бичкин — 50 гр.
сандъци, 2 — 1 и 1/2 гр.
конци — 6 гр.
друг сандък с дреболии — 5 гр.
терлици от гютюне (?), 3 чифта — 1 гр.
мъжки обуща — 2 и 1/2 гр.
чибук за тютюн — 14 гр.
ножица — 10 пари
обущарско лепило — 10 пари
дъска за броене на пари и тас — 2 и 1/2 гр.
ибрик и дреболии — 6 и 1 2 гр.
черга, 1 — 3 гр.
стари килим и възглавница — 15 гр.
гребен за брада — 17 пари

за събиране преведените в Одрин според описа, намиращ се у Хаджи Абделфетах Ефенди — 300 гр.

за събиране дълга на алемдаря Осман — 500 гр.

за събиране от споменатия алемдар стойността на обувки — 27 гр.

за събиране дълга на споменатия алемдар, направен за разходите по погребението на децата му — 31 гр. и 33 пари

квитанция на Емин Ага за вземания в Прищина — 364 гр.

дял от воденица с 1 камък на стойност 1101 гр., останала в наследство от починалата му майка — 440 гр. и 16 пари

дял от къща на стойност 601 гр., намираща се в споменатата махала, останала в наследство също от майка му — 240 гр. и 16 пари

за събиране разходите по погребението на починалия му брат — 50 гр.

дял от наследството на починалия му брат Дервиш Мехмед — 438 гр. и 38 пари

за вземане от стойността на обувки според описа, намиращ се у бившия аян Осман Ага, преминал у Емин Ага — 239 и 1/2 гр.

крава с теле — 4 гр.

възглавница и килим — 20 гр.

за събиране от субашията Манав Ахмед според опис, преминал у Емин Ага — 17 гр. и 30 пари

за събиране според описа, намиращ се у одабашията Емин Ага — 7 и 1/2 гр.

дългът на субашията Мехмед от хасеки сердарите, преминал към Емин Ага — 3 и 1/2 гр.

дългът на Молла Абдуллах от Църква[3], преминал към Емин Ага — 21 гр. и 10 пари

дългът на Мехмед Ага, домакин на Хаджи Абделфетах Ефенди, според описа, преминал към Емин Ага — 25 гр. и 5 пари

според описа, намиращ се у Ахмед Ага, преминал към Емин Ага — 7 гр.

според описа, намиращ се у подковача. . .[4], преминал към Емин Ага — 13 гр. и 30 пари

според описа дългът на Молла Юсуф, взет от Емин Ага — 3 и 1 2 гр.

според описа дългът на Сюлейман, преминал към Емин Ага — 10 гр. и 10 пари

според описа дългът на Арнавуд Билял, преминал към Емин Ага — 14 гр. и 10 пари

според описа дългът на кърсердаря Вели Ага, преминал у Емин Ага 15 гр. и 30 пари

според описа дългът на Кафтан агасъ-заде, преминал у Емин Ага 9 гр. и 5 пари

според описа дългът на сарача Ареф Ага, преминал у Емин Ага 11 гр. и 35 пари

според описа, намиращ се у брат му Ареф Сюлейман Ага и преминал към Емин Ага — 14 гр. и 10 пари

според описа дългът на субашията Зейтуллах, преминал към Емин Ага — 9 гр.

дългът на Исмаил Ага от Белград, преминал у Емин Ага — 28 гр. и 28 пари

дългът на Кьркйълан Сюлейман, преминал у Емин Ага 14 гр. и 30 пари

според описа дългът на субашията Халил, преминал у Емин Ага — 3 гр. и 10 пари

събрани от дълга на кожаря Осман — 17 гр. и 7 пари

събрани от Юсуф Ефенди-заде Молла Абделхалим — 16 гр.

събрани от субашията Кърджалъ Мехмед — 16 гр.

събрани от субашията на Високо[5] — 5 гр.

според описа от Алемдар-заде Абделрахман 4 гр.

за събиране от Мустафа. . .[6] на Хаджи Исмаил Ага — 7 гр. и 5 пари

според описа, намиращ се у Кошчи-заде Ахмед Ага, преминал у Емин Ага — 4 гр. и 10 пари

за събиране според описа у Хаджи Синсар-заде Мехмед Ага — 4 и 1/2 гр.

за събиране според описа у сарача Кьосе Мустафа — 11 гр. и 25 пари

дългът на Ахмед от Радомир, субашия на Боруша[7] — 20 пари

според описа на Хаджи Сюлейман Ага дълг на Арнабуд Али Ага — 7 гр.

за събиране дълга на починалия спахия Кьосе Мехмед — 13 гр.

дългът според описа на Кючюк Тахир от Халкалу[8] — 67 гр. и 25 пари

дългът на субашията Мустафа от Халкалу — 9 гр. и 15 пари

дългът на Сипахи-заде Ага — 7 гр. и 30 пари

дългът на Хаджи Абдуллах Ага от Етрополе според описа, преминал у Емин Ага — 17 гр. и 30 пари

дългът на спахията. . .[9] — 11 гр.

дългът на кожаря Кьор Мехмед според описа — 8 гр. и 10 пари

дългът на немюсюлманина грък Мартин според описа — 16 гр. и 5 пари
дългът на фурнаджията Хаджи Ага според описа — 1 гр.
дългът на Татар хан Исмаил Ага според описа — 7 гр. и 30 пари
Всичко: 4679 гр. и 36 пари[10]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 116 гр. и 39 пари
за описване и регистриране — 35 гр. и 1 пара
за обслужване — 15 гр. и 24 пари
за призоваване в съда — 7 гр. и 32 пари
за посредничество и колата с дървения материал — 45 гр.
доказан дълг към съпругата му от сумата, определена при бракосъчетанието — 60 гр.
доказан дълг с разписка към Али Ефенди, шейх на кожарите — 222 и 1 2 гр.
доказан дълг към гъста му Молла Мехмед от заем — 122 гр.
доказан дълг към мютевеллията на обущарския еснаф от имота на вакъфа с разписка — 1150 гр.
доказан дълг към починалия обущар Нури Бей с разписка — 1350 гр.
доказан дълг към Йелтмиш[11] Хюсеин Ага с разписка — 500 гр.
доказан дълг към Шабчи-заде Сеид Абдулрахман Ага с разписка — 345 гр.
доказан дълг към обущаря Молла Хюсеин — 161 гр. и 10 пари
доказан дълг към обущаря от Никопол — Хаджи Ибрахим Ага, от заем — 75 гр.
доказан дълг към кожаря Кьор Мехмед от стойността на сахтияна — 118 гр.
доказан дълг към дикиджията Мано от стойността на ботушите — 115 гр.
доказан дълг към немюсюлманина папуджия Стоян от стойността на обуща — 29 гр. и 12 пари
доказан дълг към евреина Морано от стойността на вещи — 33 гр.
доказан дълг към евреина Боринар-оглу от стойността на вещи — 22 гр.
Всичко приспаднати: 4513 гр. и 18 пари[12]
Остават за действителното разпределение между наследниците: 166 гр. и 18 пари
дял на съпругата — 20 гр. и 32 пари
дял на дъщерята — 48 гр. и 22 пари
дял на сина — 97 гр. и 4 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 31, с. 33 — II.

---

[1] Написано كوتنه.

[2] Написано ژابقه.

[3] Село Църква, дн. Даскалово, Перишки окръг.

[4] Името е изписано موطى.

[5] Неустановено.

[6] Думата се чете سندخا.

[7] Село Брусник, Пернишки окръг.

[8] Неустановено.

[9] Името е изписано خورقو.

[10] Верният сбор е 5727 гр. и 20 пари.

[11] Вероятно прякор. Означава „заел се с неизпълнима работа".

[12] Верният сбор е 4523 гр. и 8 пари.

87. На субашията Али. 1815 г.

Субашията Али, син на Ахмед, жител на мах. Куру чешме в големия град София, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството му. За негови наследници били определени баща му Ахмед, малолетната му дъщеря Ашкия и малолетните му синове Ахмед и Нуралдин. След това по желание на кредиторите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, продадено на търг и получената сума разпределена между тях според шериатските правила. Долунаписаното представлява опис на наследството.

Написано на 3-ия ден на щастливия месец сафер на 1230 г. [15. I. 1815 г.].

сребърна кесия за Корана — 53 гр. и 39 пари
шуба за цял ръст с кожа от корема — 120 гр.
зелена шуба от „чоха" за цял ръст с кожа от корема — 40 гр. и 39 пари
къса шуба с кожа от корема — 34 гр. и 39 пари
килим — 10 гр. и 1 пара
перде за врата, 1 — 5 гр.
съд за кафе, 3 тепсии и 5 дребни ибрика — 20 гр. и 39 пари
изтривалка — 8 гр. и 39 пари
зелен калпак, 1 — 4 гр. и 1 пара
кафе с кесия — 19 гр. и 5 пари
кутия за тютюн и мушама — 7 гр. и 1 пара
друга мушама — 10 пари
гайтан за пищов и връв — 6 гр. и 1 пара
мушамен фенер, 1 — 5 гр. и 25 пари
тенекиен фенер — 2 и 1/2 гр.
юлар и оглавник — 3 гр.
нов капот от виолетова „чоха" — 158 гр. и 21 пари
ново джюббе с ръкави — 58 гр.
джепкен от „чоха" със сърма — 150 гр.
фермане от „чоха" — 40 гр.
вълнени пояси, 2 — 6 гр. и 30 пари
пояс от Траблус[1] — 95 гр.
пушка бойлия — 35 и 1/2 гр.
друга пушка бойлия — 8 гр. и 16 пари
дисаги от мешина, дисаги от къл и мест — 7 гр.
кобур и пищов — 45 гр.
друг чифт пищови — 19 гр. и 39 пари
посребрен пищов — 140 гр.
посребрен нож — 126 гр.
сребърна паласка — 61 гр. и 21 пари

елек от „чоха“ — 7 и 1/2 гр.
джамадан, 1 — 12 гр. и 8 пари
стара антерия, 1 — 19 гр.
друга стара антерия — 6 гр. и 9 пари
шалвари — 15 гр. и 19 пари
други шалвари от „чоха“ — 63 гр. и 39 пари
сякма чакшър, 1 — 40 гр.
друга антерия — 2 и 1/2 гр.
гамаши — 7 гр.
шилте — 6 гр. и 10 пари
пояс, 1 — 5 гр. и 1 пара
конски принадлежности от злато и бакър — 4 гр. и 30 пари
часовник, 1 — 132 гр. и 39 пари
кехлибарени прибори за чибук — 8 гр.
друг чибук с приборите — 12 гр.
друг чибук — 7 и 1/2 гр.
кесия за тютюн — 6 гр.
каца и дреболии — 10 гр. и 3 пари
ибрик — 3 гр. и 39 пари
ибришим — 23 гр. и 4 пари
лице за възглавници, 4 — 10 гр. и 2 пари
леген за пране от 3 и 1/2 оки по 4 гр. и 19 пари=15 гр. и 37 пари
дреболии — 2 гр. и 37 пари
железни дреболии — 6 гр. и 21 пари
гююм и бакърени съдове — 68 гр.
кече за кон — 26 гр.
стара синя качулка — 7 гр.
. . .[2], неврокопска изработка, 1 — 3 гр.
пътна торба, 1 — 31 пари
стара черга, 1 — 9 гр.
други дреболии — 2 гр. и 21 пари
сатър, 1 — 37 пари
олио, 46 оки — 51 гр. и 30 пари
дългът на благородния мютеселлим Осман Бей — 1121 гр. и 10 пари
износен капот, 1 — 110 гр.
още чисто олио, 63 и 1/2 оки по 45 пари=71 гр. и 17 пари
кон с принадлежностите — 510 гр.
товарен кон с принадлежностите — 81 гр.
друг товарен кон — 135 гр.
за събиране от немюсюлманина Павлин, воденичар от с. Герман[3] — 11 и 1/2 гр.
за събиране от немюсюлманина Петко от Герман — 6 гр.
за събиране от кръчмаря Михо от Герман — 27 гр.
за събиране от Дойкин Ристо от Герман — 11 гр.
за събиране от немюсюлманина Мине от Карнобат — 6 и 1/2 гр.
за събиране от немюсюлманина Ильо Томо от Герман — 10 и 1/2 гр.
за събиране от поп Тодор — 26 гр.
за събиране от немюсюлманина Митре Стойно — 28 гр.
за събиране от немюсюлманина Цветан — 102 гр. и 1/2
за събиране от Славе Стойчо — 40 гр.

за събиране от немюсюлманина Тричко Кьосе от Боруша — 41 гр.

за събиране от немюсюлманина Петко Шугули (?)[4] от Боруша — 14 гр.

1 теле и 1 едногодишно теле — 50 гр.

друго теле на 2 г. — 10 гр.

дългът на немюсюлманина Яне Гено — 20 и 1/2 гр.

дългът на Митре Стефан от Герман, преминал към субашията Ахмед — 25 гр.

за събиране от Маричко, от Герман — 8 гр. и 10 пари (плюс 3 гр. и 30 пари, преминали към субашията Ахмед) — 12 гр.

стойността на овена, преминал към субашията Ахмед — 5 гр.

от Бекир, син на субашията Фейзуллах — 4 гр.

дългът на спахията Арнабуд Ахмед — 4 гр.

дългът на субашията на Боруша Ахмед Ага от Радомир — 5 гр. и 16 пари

дял от наследството на починалата му съпруга — 302 гр. и 14 пари

Всичко: 4707 гр. и 32 пари[5]

От тях приспаднати:

разходи по погребението — 126 гр.

дадени на писаря Мустафа Ефенди, описал наследството на починалия Кара Мустафа — 22 и 1/2 гр.

дадени за посредничество — 51 гр.

Всичко приспаднати: 209 гр. и 1/2[6]

Остават за разпределение между кредиторите: 4498 гр. и 12 пари

доказан дълг към Казъ-заде Сеид Абделкадир Ефенди с разписка — 537 и 1/2 гр. При разпределението според дела — 454 гр. и 2 пари

доказан дълг към търговеца на тютюн Агош Сюлейман от стойността на тютюна — 91 гр. При разпределението според дела — 76 гр. и 34 пари

доказан дълг към Делил. . .[7] Беше от заем — 302 и 1 2 гр. При разпределението според дела — 255 гр. и 21 пари

доказан дълг към съпругата му от сумата, определена при бракосъчетанието — 100 гр. При разпределението според дела — 84 гр. и 19 пари

доказан дълг към Хаджи Насух Ага от заем — 203 гр. При разпределението според дела — 171 гр. и 19 пари

доказан дълг към Хаджи Насух Ага от стойността на капот — 110 гр. При разпределението според дела — 92 гр. и 37 пари

доказан дълг към починалия Молла Сюлейман от заем — 110 гр. и 37 пари

доказан дълг към кожаря Емин. . .[8] с разписка — 110 гр. При разпределението според дела — 92 гр. и 37 пари

доказан дълг към алемдаря Йомер от Халкалу от заем — 200 гр. При разпределението според дела — 168 гр. и 38 пари

доказан дълг към кафеджията Сюлейман Ага с разписка — 500 гр. При разпределението според дела — 422 гр. и 15 пари

доказан дълг към Хасан Ага от Радомир от заем — 500 гр. При разпределението според дела — 422 гр. и 15 пари

доказан дълг към Молла Абдуллах от Кючюк аба[9] от заем — 500 гр. При разпределението според дела — 422 гр. и 15 пари

доказан дълг към Наиле хатун с разписка — 330 гр. При разпределението според дела — 278 гр. и 31 пари

доказан дълг към сина на Мурад от заем — 129 гр. При разпределението според дела — 108 гр. и 29 пари

доказан дълг към субашията на Драгалевци — Ахмед Ага, от заем — 207 и 1/2 гр. При разпределението според дела — 175 гр. и 11 пари

доказан дълг към обущаря Молла Хасан от стойността на обувките — 37 и 1/2 гр. При разпределението според дела — 31 гр. и 27 пари

доказан дълг към субашията Зейтуллах от заем — 902 гр. При разпределението според дела — 761 гр. и 28 пари

доказан дълг към субашията на Панчанлу[10] — Ахмед Ага, от стойността на коня — 194 гр. и 30 пари. При разпределението според дела — 164 гр. и 20 пари

доказан дълг към евреина Сараф-оглу Исраил от стойността на вещи — 187 гр. При разпределението според дела — 156 гр. и 29 пари

доказан дълг към евреина Аврам, съдружник на Самокови-оглу, от стойността на вещи 73 гр. и 10 пари. При разпределението според дела — 61 гр. и 35 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 31, с. 36 I.

---

[1] Триполитания.

[2] Думата е изписана بقل, но значението ѝ не е ясно.

[3] Село в Софийско.

[4] Името е написано شوغولی.

[5] Верният сбор е 4716 гр. и 3 пари.

[6] Верният сбор е 199 гр. и 20 пари.

[7] Името е написано بشقو.

[8] Името е написано ابتاینه.

[9] Може би изселеното след Освобождението с. Мало село, Софийско.

[10] Може би с. Пановци, Софийско.

88. На Цоко. 1815 г.

Немюсюлманинът Цоко, син на Славе, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му — християнката Гита, дъщеря на Миладин, майка му — християнката Стаменка, и еднородните му сестри Йована, Аница и Дона. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила.

Написано на 3-ия ден на месец ребиюлеввел на 1230 г. [13. II. 1815 г.].

издадени дървета за самари, 141 по 8 пари=28 гр. и 8 пари

издадени дървета за товари, 170 по 8 пари=34 гр.

неукрасени дървета за самари, 19 по 20 пари=9 и 1/2 гр.

неукрасени самари, 5 по 3 и 1/2 гр. = 17 и 1/2 гр.

странични дървета, 355 — 8 гр. и 35 пари

изработени. . .[1], 65, по 2=3 гр. и 10 пари

неизработени. . .[2], 49 по 1=1 гр. и 9 пари

слама от ръж, 16 снопи по 5=2 гр.

самарджийски инструменти, намиращи се в дюкяна — 20 гр.
къща в споменатата махала — 300 гр.
стойността на коня — 120 гр.
стар чакшър от „аба“, 2 — 4 гр.
делът му от бакърените съдове, на стойност 56 гр., останали в наследство от баща му — 19 гр. и 24 пари
Всичко: 568 гр. и 6 пари[3]
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 60 гр.
такса за подялба — 12 гр. и 28 пари
за описване и регистриране — 3 гр. и 30 пари
за обслужване — 1 гр. и 28 пари
за призоваване в съда — 34 пари
Всичко приспаднати: 79 гр.
Остават за действително разпределение между наследниците: 489 гр. и 6 пари
дял на съпругата — 112 гр. и 35 пари
дял на майката — 75 гр. и 10 пари
дял на сестрата — 100 гр. и 13 пари
дял на сестрата — 100 гр. и 13 пари
дял на сестрата — 100 гр. и 13 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 31, с. 41 — II.

---

[1] Думата е изписана فوجاجة, но значението не е ясно.

[2] Същата дума.

[3] Верният сбор е 568 гр. и 5 пари.

89. На обущаря Игнат. 1814 г.

Немюсюлманинът обущар Игнат, жител на мах. Хаджи Хамза, впоследствие починал, като оставил дългове, надхвърлящи наследството му. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, християнката Аница, и малолетният му син Гьорги. След това по желание на кредиторите и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между кредиторите според шериатските правила. Долунаписаното представлява опис на наследството.

Написано на 3-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1230 г. [16. XII. 1814 г.].

обикновени обувки, 44 чифта — 31 гр. и 36 пари
жълти ботуши, 2 чифта — 5 гр. и 21 пари
жълт ярешки сахтиян, 28 броя — 10 гр.
червен мешин, 4 броя — 6 гр.
бял мешин, 8 броя — 7 гр. и 11 пари
парчета гьон — 13 гр. и 4 пари
мраморен камък, 1 — 5 гр.
друг мраморен камък — 7 гр. и 27 пари
бронзова мушта — 6 гр. и 25 пари

мушта от чимшир — 2 гр. и 27 пари
бичкия — 1 гр. и 3 пари
кантар, 1 — 4 гр. и 1 пара
точило, 1 — 1 гр. и 24 пари
друга чимширена мушта — 26 пари
гребен, 1 — 20 пари
обущарско лепило — 1 гр. и 1 пара
дреболии — 30 гр.
дебели въжета, 2 — 20 пари
. . .[1] — 16 пари
тезгях, 1 7 гр. и 16 пари
друг тезгях — 3 гр. и 5 пари
конци — 1 гр. и 11 пари
друг стар тезгях — 1 гр. и 17 пари
лъжици — 21 пари
чекмедже — 2 гр. и 21 пара
други лъжици, 2 — 21 пари
стари стремена — 15 пари
. . .[2] — 9 пари
чекмедже — 26 пари
кошница — 1 гр. и 5 пари
голяма кошница — 2 и 1/2 гр.
калъпи за обувки — 11 гр. и 22 пари
киреч — 35 пари
шуба от „аба“ — 15 гр. и 25 пари
шаячни потури — 2 гр.
антерия и елек — 2 и 1/2 гр.
дизлик, 1 — 1 гр. и 10 пари
джюббе, 1 — 10 гр.
шаячно джюббе и калпак — 1 гр.
тепсии, 2 — 4 гр. и 31 пари
слама — 7 гр.
малък бакър, 1 — 1 гр. и 35 пари
дюкян на пазарището „Съджак бинар“ (?)[3] — 800 гр.
дял от къща — 120 гр.

Всичко: 1106 гр. и 30 пари[4] (без 37 гр. и 5 пари, които са задържани срещу дълга към съпругата) — 1069 гр. и 25 пари

дадени срещу дълга към кожаря Мехмед, доказан чрез свидетелството на мюсюлмани — 700 гр., които са извън разпределението между кредиторите

дадени също извън разпределението между кредиторите на секбан Нух срещу дълг, доказан със свидетели мюсюлмани — 220 гр.

Всичко приспаднати от дългове, доказани със свидетели мюсюлмани: 920 гр.

Остават за разпределение между кредиторите: 149 гр. и 25 пари

доказан дълг към немюсюлманина Атанас с разписка — 1293 гр. При разпределението според дела — 131 гр. и 14 пари

доказан дълг към християнката Мария с разписка — 110 гр. При разпределението според дела — 11 гр. и 7 пари

доказан дълг към немюсюлманина обущар Постол от заем — 70 гр. При разпределението според дела — 7 гр. и 4 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 31, с. 59 — II.

[1] Думата се чете جلده, но значението не е ясно.

[2] Неразчетена дума.

[3] В превод „Топъл извор". Написано صحاق بيكار.

[4] Верният сбор е 1135 гр. и 15 пари.

90. На сарача Ессеид Хасан. 1815 г.

Сарачът Ессеид Хасан, син на Елхадж Велиеддин, жител на мах.Мансур Ходжа в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени съпругата му Айша хатун, дъщеря на Ибрахим, пълнолетните му рождени синове Сеид Велиеддин и Ахмед и малолетният му син Сеид Хасан. След това по желание на споменатата съпруга и с нейно участие посредством шериатския съд наследството бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 21-вия ден на месец ребиюлеввел на 1230 г. по Хиджра [3.III.1815 г.].

мраморен камък — 14 гр.
тезгях и инструменти в дюкяна — 20 гр.
шуба с кожа от главата — 55 гр.
старо джюббе — 4 гр. и 5 пари
къса стара шуба — 7 гр. и 1 пара
шалвари — 30 гр.
стара антерия — 13 гр.
антерия от „аладжа" — 1 гр. и 30 пари
биниш от виолетова „чоха" — 24 гр.
кюлях и стар фес — 30 пари
пояс, 1 — 3 гр. и 1 пара
износени мест, 1 — 1 гр. и 12 пари
шишхане, 1 — 6 гр. и 26 пари
шаячни шалвари — 2 гр. и 29 пари
паласка, 1 — 20 пари
чибуци за тютюн, 2 — 30 пари
чибуци за тютюн, 2 — 5 пари
часовник, 1 — 30 гр.
чифт пищови — 40 гр.
табкурколань, 4 тестета по 9 и 1/2 гр.=38 гр.
попски каиши, 31 и 1/2 тестета по 40 гр.=126 гр.[1]
средни каиши, 9 тестета по 3 и 1/2 гр.=31 и 1/2 гр.
каиши с токи, 18 тестета по 110 пари=49 и 1/2 гр.
хаша, 39 по 110 пари=107 гр. и 10 пари
женски цървули, 11 чифта, по 10 пари=2 гр. и 30 пари
пътни торби, 2 по 3 гр.—6 гр.
дисаги — 7 гр.
колани от коза ангорска вълна, 2 — 3 и 1/2 гр.
османски (?)[2] колани, 6 по 50 пари=7 и 1/2 гр.

памучни качулки, 3 по 60 пари=4 и 1/2 гр.
ресни на оглавник — 4 гр. и 12 пари
. . .[3], 10 тестета — 20 гр.
колани с чапрази, 2 тестета по 100 пари=5 гр.
червена мешина, 8 броя по 45 пари=9 гр.
кесии за кафе, 8 по 15 пари=3 гр.
усукани оглавници, 50 по 15 пари=13 гр. и 30 пари
железни токи, 1800, всяка стотица по 45 пари 20 гр. и 10 пари
пищови, 1 чифт — 49 гр.
кьоселе — 375 гр.
бели вълнени пояси, 5 13 гр. и 1 пара
бели шалове, 2 — 9 гр.
дългът на сарача Молла Касъм — 75 гр.
дългът на сарашкия калфа Джафер — 53 гр.
дългът на немюсюлманина кръчмар Вучко от Брезник 61 гр.
дългът на Молла Хюсеин от Радомир — 3 гр.
дългът на християнката Петкана от Хераково[4] — 6 и 1/2 гр.
дългът на благородния син Велиеддин — 143 гр.
дългът към тъста му Погачаджъ (?)[5] Ибрахим Беше — 124 гр. (31 половини златни монети „ислямбол" по 4 гр.)
налични пари в дюкяна — 10 гр.
Всичко: 1639 гр. и 37 пари[6]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 40 гр. и 39 пари
за описване и регистриране — 12 гр. и 9 пари
за обслужване — 5 и 1/2 гр.
за призоваване в съда — 2 гр. и 30 пари
за посредничество — 4 и 1/2 гр.
доказан дълг към съпругата му от сумата, определена при бракосъчетанието — 30 гр.
доказан дълг към евреин от стойността на вещи — 16 гр.
Всичко приспаднати: 111 гр. и 38 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 1527 гр. и 39 пари
дял на съпругата — 191 гр.
дял на сина — 445 гр. и 27 пари
дял на сина — 445 гр. и 27 пари
дял на сина — 445 гр. и 27 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 31, с. 62 — I.

---

[1] Вероятно грешка в цифрите. Вярното изчисление е 1260 гр.

[2] Написано عثمنلی.

[3] Думата се чете زاقاقچی.

[4] Село в Софийско.

[5] Написано بوغاچه جی.

[6] Верният сбор е 1630 гр. и 30 пари.

91. На Нона и Мано. 1833 г.

Християнката Нона, дъщеря на Станимир, жителка на мах. Хаджи Хамза в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени спругът ѝ Мано, син на Стоилко, пълнолетният ѝ рожден син Андон, малолетният ѝ рожден син Стефчо, пълнолетната ѝ рождена дъщеря Сусанка (?)[1] и малолетните ѝ дъщери Еленица и Катерина. След направената делба немюсюлманинът Мано също починал и за негови наследници били определени и обявени съпругата му, християнката Аница, дъщеря на Янко, плодът, намиращ се в утробата на споменатата съпруга, пълнолетният му син Андон, малолетният син, споменатият Стефчо, споменатата Сусанка и малолетните дъщери, споменатите Еленица и Катерина. След това по желание на споменатите Андон и сестра му Сусанка и споменатата съпруга и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на всеки един от починалите поотделно бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява опис на наследствата на двамата починали.

[Написано] на 3-ия ден на благословения месец рамазан на 1248 г. [24. I. 1833 г.].

пояс от сребърни пафти, 1 чифт — 23 гр. и 21 пари
одрински сребърни гривни, 1 чифт — 11 гр. и 1 пара
друг сребърен пояс — 10 гр. и 3 пари
сребърен пояс-кемер, 1 — 213 гр.
златни обици, 1 чифт — 66 гр. и 10 пари
посребрен дълъг . . .[2] с дребни корали — 15 гр. и 1 пара
сребърни гривни, 1 чифт — 14 гр. и 1 пара
златен пръстен, 1 — 10 гр.
сребърни дреболии — 8 гр.
дребни стари монети — 6 гр.
бакърени съдове, 18 оки по 10 гр. =180 гр.
черга, 1 — 10 гр.
друга черга — 5 гр. и 21 пари
бакърени съдове, други 6 оки на същата стойност — 60 гр.
стари възглавници, 5 — 5 гр.
кантар, 1 — 8 гр.
египетска жълтица, 1 — 22 гр.
шуба за цял ръст от „чоха“ — 50 гр.
Всичко: 717 гр. и 18 пари
От тях приспаднати:
такса за подялба — 10 гр. и 29 пари
за описване и регистриране — 4 гр. и 11 пари
за обслужване — 1 гр. и 38 пари
за призоваване в съда — 19 пари
за посредничество — 14 гр.
Всичко приспаднати: 31 гр. и 37 пари[3]
Остават за действително разпределение между наследниците: 685 гр. и 19 пари
дял на съпруга — 171 гр. и 36 пари
дял на пълнолетния син — 146 гр. и 36 пари
дял на малолетния син — 146 гр. и 36 пари

дял на пълнолетната дъщеря — 73 гр. и 18 пари
дял на малолетната дъщеря — 73 гр. и 18 пари
дял на малолетната дъщеря — 73 гр. и 18 пари

Долунаписаното представлява опис на наследството на втория починал, споменатия съпруг, немюсюлманина Мано:

бяла черга, 1 — 13 гр.
бакърени съдове, 23 оки по 390 пари — 223 гр и 10 пари
оловена мастилница и свещник — 9 гр. и 1 пара
още бакърени съдове, 3 оки 35 гр.
стар я н, 1 желязна секира и 1 кангар 7 и 1/2 гр.
известно количество памучна прежда 6 гр.
нова „чоха", 3 аршина 40 гр.
старо джюббе 17 гр.
стари потури и елек — 13 гр.
старо джюббе и агнешки калпак — 18 гр. и 1 пара
пешкири, 2 — 5 гр.
1 бъчва, 1 риза, още 1 бъчва, 1 кърпа и 1 пешкир — 20 гр.
сандък, 1 — 10 гр.
стар юрган и чаршаф — 16 гр.
хаван с чукало — 8 и 1/2 гр.
крава с теле — 100 гр.
платно, 3 лакти — 25 гр.
лице за възглавници, 6 — 18 гр.
още бакърени съдове, 26 оки по 12 и 1/2 гр. = 334 гр. и 15 пари
неговият дял от къщата, намираща се в споменатата махала — 302 гр. и 4 пари
за събиране от дълга на немюсюлманина леяр Стойко; прехвърлени на жена му — 70 гр. и 12 пари
за събиране от дълга на немюсюлманина казанджия Джуро — 115 и 1/2 гр., прехвърлени на пълнолетния му син
налични пари — 335 гр.
за събиране от дълга на немюсюлманина казанджия . . .[4] с разписка — 1000 гр.
горезаписаният му дял от 171 гр. и 15 пари
Всичко — 2812 гр. и 38 пари[5]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 42 гр. и 6 пари
за описване и регистриране — 16 гр. и 35 пари
за обслужване — 7 и 1/2 гр.
за призоваване в съда — 3 гр. и 30 пари
за посредничество — 21 гр.
доказан дълг към съпругата му от стойността на кожуха, на месото и сумата, определена при бракосъчетанието — 280 гр.
Всичко приспаднати: 371 гр. и 11 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 2441 гр. и 27 пари
дял на съпругата — 305 гр. и 11 пари
дял на пълнолетния син — 474 гр. и 30 пари
дял на малолетния син — 474 гр. и 30 пари
дял на пълнолетната дъщеря — 237 гр. и 15 пари

дял на малолетната дъщеря — 237 гр. и 15 пари
дял на малолетната дъщеря — 237 гр. и 15 пари
дял на плода в утробата — 474 гр. и 30 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 10—I.

---

[1] Името е написано سوسانقو.
[2] Не се чете.
[3] Верният сбор е 31 гр. и 17 пари.
[4] Името не се чете.
[5] Верният сбор е 2912 гр. и 38 пари.

92. На сарача Сака Мехмед. 1833 г.

Сарачът Сака Мехмед, син на Мухитуллах, жител на мах. Елхадж Исмаил в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Зюбиде хатун, дъщеря на Абдуллах, и малолетните му дъщери Азиме, Умегелсум и Фатма. След това по желание на споменатата съпруга Зюбиде хатун, майка на споменатите малолетни и натоварена да отговаря за техните дела, и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 27-ия ден на благословения месец рамазан на 1248 г. (17.II. 1833 г.].

Вземания и вещи в къщата на споменатия починал, намираща се в споменатата махала

1 стара антерия от „чоха“ и 1 елек — 3 гр. и 11 пари
1 стара риза и 1 гащи — 6 гр. и 5 пари
стари пояси, 2 — 2 гр. и 39 пари
1 шаячни шалвари и 1 стара къса „аба“ — 15 гр.
пищови, 1 чифт — 30 гр.
стара сабя, 1 — 5 гр.
чифт паласка от мешина, 1 силяхлък, 1 калпак от „чоха“, 1 харби и 1 стара кесия за тютюн — 10 гр. и 12 пари
стари ботуши, 1 чифт — 8 гр. и 16 пари
дисаги от къл, 1 — 9 гр. и 4 пари
сандък, 1 — 1 гр. и 30 пари
дълга аба, покрита с . . . [1] — 37 гр. и 1 пара
1 дойна биволица и 1 малак — 380 гр.
за събиране дълга на сарача Арнабуд Васил от стойността на бивола и малака — 236 гр.
за събиране дълга на сарача Осман от стойността на малака — 160 гр.
оценката на къщата, намираща се в определените граници на споменатата махала — 450 гр.
Всичко: 1354 и 1/2 гр. и 18 пари[2]

Продадените вещи, намиращи се в сарашкия дюкян на споменатия починал

продължавати юлари, 1 тесте — 81 гр.
друго 1 и 1/2 тесте и още 3 броя по 86 и 1/2 гр. —155 и 1/2 гр. и 8 пари
ремъци за самари, 4 тестета по 40 гр. =160 гр.
. . . [3] юлари, 3 броя по 3 гр. —9 гр.
попски (?)[4] оглавници, 3 тестета по 25 гр. — 75 гр.
покривала, 6 тестета и 1 брой по 18 гр. и 39 пари =115 гр. и 10 пари
16 дръжки на юлари и 3 обикновени ремъка — 31 гр. и 11 пари
биволски кожи, 4 570 гр.
голям мраморен камък, 1 — 24 и 1 2 гр. и 19 пари
малък мраморен камък, 1 — 5 гр. и 1 пара
7 камъка — 22 гр. и 1 пара
малък мраморен камък, 1 6 гр. и 2 пари
друг мраморен камък, 1 3 и 1/2 гр.
точило, 1 — 2 гр.
сарашки инструменти — 20 гр.
назъбен бандаж, 1 — 7 гр.
още бандажи, 2 — 3 гр. и 3 пари
железа с остър връх, 2 5 и 1/2 гр. и 9 пари
червени мешини, 3 — 11 гр. и 10 пари
сарашки тезгях, 1 — 1 гр. и 11 пари
друг тезгях — 2 гр.
друг тезгях — 1 гр.
друг тезгях — 1 и 1 2 гр. и 13 пари
. . .[5], 3 — 3 и 1/2 гр.
дъска, 1 — 1 и 1 2 гр.
. . .[6] — 4 и 1/2 гр.
стари кобури, 2 чифта — 15 пари
чибук с изтъркан наустник, 1 — 2 гр. и 2 пари
стари рогозки, 2 — 5 гр. и 8 пари
1 мангал и 1 ибрик — 21 пари
кошница с каиши и дреболии — 1 и 1/2 гр.
метла, 1 — 14 пари
Всичко: 1333 и 1/2 гр. и 18 пари
Общо: 2688 и 1/2 гр. и 16 пари
От тях приспаднати:
разходи по погребението — 83 гр.
такса за подялба — 40 гр. и 10 пари
за описване и регистриране — 16 гр. и 5 пари
за обслужване — 7 гр. и 8 пари
за призоваване в съда — 3 и 1/2 гр. и 5 пари
за посредничество — 43 гр.

доказан дълг към споменатата му съпруга Зюбиде хатун от сумата, уговорена при бракосъчетанието — 50 гр.

доказан дълг към Фатма хатун от стока, взета от сарача Хюсеин Ага с разписка — 518 и 1/2 гр. и 10 пари

доказан дълг към халача Абди, с разписка, от стойността на бивола — 820 гр.

Всичко: 1581 и 1/2 гр. и 18 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 1106 гр. и 38 пари
дял на споменатата съпруга — 138 гр. 14 пари и 1 акче
дял на споменатата дъщеря — 322 гр. 34 пари и 1 акче
дял на споменатата дъщеря — 322 гр. 34 пари и 1 акче
дял на споменатата дъщеря — 322 гр. 34 пари и 1 акче

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 12—I.

---

[1] Думата е написана قوزيه, но значението не е ясно.

[2] Верният сбор е 1352 гр. и 38 пари.

[3] Написано بقلمه, но значението не е ясно.

[4] Написано پاپاس.

[5] Написано جلده, но значението не е ясно.

[6] Написано بوسمساه.

93. На Чолак Петко. 1833 г.

Немюсюлманинът Чолак Петко, син на Янчо, жител на мах. Сиявуш Паша в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били обявени и определени съпругата му, християнката Елена, дъщеря на Адам, и малолетната му рождена дъщеря Николица. След извършването на делбата споменатата малолетна Николица също починала и като нейни наследници били определени майка ѝ, споменатата християнка Елена, и чичо ѝ Стоянчо. След това по желание на споменатия Стоянчо и с негово участие посредством шериатския съд наследството на споменатия бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 11-вия ден на почитания месец шеввал на 1248 г. [3. III. 1833 г.].

стари черги, 2 — 2 и 1/2 гр.
2 стари чувала с черги и дреболии — 4 гр.
стари пълнени възглавници, 2 — 1 гр.
дреболии — 2 и 1/2 гр.
1 лопата и 1 пиростия — 1 гр. и 32 пари
известно количество дървени инструменти — 7 гр.
дреболии в стар сандък — 4 и 1/2 гр.
други дреболии — 1 гр.
стара ламарина — 31 пари
Всичко: 25 гр. и 3 пари
От тях приспаднати:
такса за подялба — 15 пари
за описване и регистриране — 6 пари
за обслужване — 2 пари
за призоваване в съда — 1 пара

за посредничество — 20 пари
Всичко приспаднати: 1 гр. и 4 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 23 гр. и 34 пари
дял на съпругата — 9 гр. и 38 пари
дял на чичото — 13 гр. и 36 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 13—I.

94. На брьснаря Елхадж Мустафа. 1833 г.

Брьснарят Елхадж Мустафа, син на Али, жител на мах. Саат- и атик в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Азиме хатун, дъщеря на Абдуллах, малолетната му дъщеря Айша и пълнолетните му дъщери Селиме и Мюслиме хатун. След това по желание на Азиме хатун, майка на споменатата малолетна и натоварена да отговаря за нейните дела, и на пълнолетните ѝ дъщери Селиме и Мюслиме хатун и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява опис на наследството.

Написано на 9-ия ден на славния месец зилкаде на 1248 г. [30.III. 1833 г.].

Вещи в къщата, намираща се в споменатата махала

старо дълго кебе и калпак — 14 гр.
стар елек от „чоха", 1 — 3 гр. и 10 пари
стара риза, 1 — 3 гр. и 1 пара
стари потури, 1 — 1 гр.
1 стар бял елек и 1 фермане — 2 гр. и 3 пари
стара антерия от „чоха", 1 — 10 пари
чибук с принадлежностите, 1 — 30 пари
пищов с жълти принадлежности, 1 — 5 гр. и 1 пара
стар юрган, 1 — 4 гр.
стари пълнени възглавници, 5 — 5 гр. и 31 пари
стар килим, 1 — 29 пари
стар диван, 1 — 6 гр.
стар дюшек от домашно платно и дреболии — 9 гр. и 2 пари
стара сабя, 1 — 1 гр. и 21 пари
1 сахан с капак, 1 леген и 1 тепсия — 10 гр. и 21 пари
стар сандък, 1 —30 пари
стари чаши за кафе и кана от бакър и злато — 1 гр. и 2 пари
Всичко: 69 гр. и 28 пари

Продадени вещи, намиращи се в брьснарския дюкян

брьсначи, 10 — 5 гр.
още брьсначи, 15 — 5 гр.
още брьсначи, 8 — 8 гр.

малък леген, 1 — 5 гр.
друг малък леген, 1 — 6 гр. и 31 пари
ремък, 1 — 9 гр.
кърпи, 4 — 5 гр.
други кърпи — 5 гр. и 2 пари
пешкир от басма, 1 — 2 гр. и 1 пара
друг стар пешкир — 1 и 1/2 гр.
старо точило, 1 — 2 и 1/2 гр.
стари огледала, 2 — 2 гр. и 31 пари
ножица, 1 — 1 и 1/2 гр.
8 рога и 1 ширит — 1 гр. и 30 пари
дъска за броене на пари 20 пари
друга стара ножица — 1 и 1/2 гр. и 18 пари
известно количество дреболии — 2 гр. и 5 пари
1 . . . [1], 1 ченгел и 1 синджир — 30 пари
дреболии в сандък 30 пари
друг сандък — 10 пари
чибуци, 2 — 2 гр.
маша, 1 33 пари
2 кожи, черга и дреболии — 3 гр.
дюкян на чаршията „Сунгурлар" — 105 гр.
Всичко: 210 гр.[2]
Общо: 279 гр. и 28 пари
От тях приспаднати:
такса за подялба — 4 гр. и 8 пари
за описване и регистриране — 1 гр. и 26 пари
за обслужване — 26 пари
за призоваване в съда — 20 пари
за посредничество — 6 гр.
доказан дълг от халача Мемиш Ага с разписка — 147 гр. и 28 пари
доказан дълг към споменатата съпруга от сумата, определена при бракосъчетанието — 45 гр.
Остават за разпределение между наследниците: 74 гр. и 8 пари
дял на съпругата — 9 гр. и 10 пари
дял на дъщерята — 21 гр. и 23 пари
дял на дъщерята — 21 гр. и 23 пари
дял на дъщерята — 21 гр. и 23 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 20—II.

[1] Неразчетена дума.
[2] Верният сбор е 172 гр. и 1 пара.

95. На подковача Ессеид Емин Ага. 1833 г.

Подковачът Ессеид Емин Ага, син на Сюлейман, живял на мах. Али Пойраз в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени съпругата му Мюслиме хатун, дъщеря на Абубекир, майка му, благородната Емтуллах хатун, дъщеря на Хюсеин, и чичо му, топчията от с. Орманлу[1] — Ибрахим. След това по желание на споменатите наследници

и с тяхно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и разпределено. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 15-ия ден на забранения [за войни] мухаррем на 1249 г. [4. VI. 1833 г.].

1 юрган с чаршафа — 12 гр. и 1 пара
друг басмен юрган с чаршаф — 16 гр. и 1 пара
износена черга, 1 — 40 гр. и 2 пари
калъфи за възглавници от домашно платно, 5 — 22 гр.
дивани от шаяк, 2 — 31 гр.
стари възглавници, пълнени с фурда, 5 — 14 гр. и 6 пари
миндери, пълнени с фурда, 2 — 27 гр.
юшек от черга, пълнен с вълна — 15 гр.
стара черга, 1 10 гр.
друг басмен юрган — 33 гр.
стара дълга аба, покрита с. . .[2] — 7 гр.
мешинови дисаги 6 и 1/2 гр. и 11 пари
2 чувала и 2 дисаги от кълн 6 гр.
1 наковалня и 3 подковачески чука — 30 гр.
стара талига, 1 — 17 и 1/2 гр. и 1 пара
чифт стари ботуши и мешинова паласка — 11 гр.
свещник, 1 — 5 гр.
сандък и стол - 3 гр. и 14 пари
стремена, 1 чифт — 17 гр. и 1 пара
оглавник и юзда — 4 и 1/2 гр. и 12 пари
рогозки, 3 — 5 гр.
пищови, покрити със сребро, 1 чифт — 71 и 1/2 гр. и 3 пари
стар ятаган, 1 — 14 гр.
стара шуба с кожа от главата — 99 гр.
ръчен часовник, 1 — 114 гр.
дълга аба, 1 — 25 гр. и 2 пари
къса аба, покрита с. . .[3] — 5 гр. и 1 пара
шаячни съкма, 1 — 30 гр.
шаячен елек, 1 — 3 гр. и 2 пари
износена долама от „чоха", 1 — 24 гр.
шалвари от „чоха" — 40 гр.
старо фермане от „чоха" — 8 гр. и 4 пари
стар пояс — 9 и 1/2 гр. и 9 пари
голям казан от 6 оки по 12 гр. =72 гр.
малък леген, 1 — 13 гр. и 1 пара
бакърени съдове, 3 оки и 300 дирхема по 12 гр. и 12 пари = 45 и 1/2 гр. и 12 пари
ламарина, 1 — 10 гр. и 1 пара
железни дреболии — 9 гр. и 1 пара
1 маша, 1 лопата и 2 пиростии — 4 гр.
1 тепсия и 1 малък бакър — 16 гр. и 9 пари
бакърен съд от 2 и 1/2 оки — 26 гр. и 10 пари
тезгях, 1 — 5 гр.
дървени дреболии — 8 и 1/2 гр. и 10 пари
кантар, 1 — 2 гр.

пшеница, 1 чанак — 1 гр.
1 конско покривало, 1 корито и 2 решета — 12 гр.
дъска за хляб, 1 — 2 и 1/2 гр.
пшеница, 7 чанака — 14 гр.
дреболии в къщата — 10 гр. и 11 пари
малка жегла — 2 и 1/2 гр.
дъски, 7 — 3 гр. и 15 пари
стари възглавници, 3 — 17 гр. и 1 пара
басмен юрган — 18 гр. и 1 пара
стар юрган — 13 и 1/2 гр. и 9 пари
стар малък юрган — 3 и 1/2 гр.
известно количество вълна — 9 гр.
стари миндери, 2 — 7 гр. и 1 пара
бакърени съдове, 5 оки и 280 дирхема по 9 и 1 2 гр. и 8 пари — 57 и 1/2 гр. и 14 пари
ибрик, 1 — 11 гр. и 9 пари
бакърен г ю ю м — 35 гр.
подкови, 12 комплекта по 70 пари 21 гр.
крава с теле — 199 гр.
дойна биволица с малак — 235 гр. и 1 пара
стар чибук, 1 — 3 гр. и 9 пари
овце, 6 — 120 гр.
кошери, 4 — 99 гр.
бивол и малак — 236 и 1/2 гр. и 10 пари
дълг на циганина, търговец на добитък—Ферхад, от заем с разписка—60 гр.
дълг на седларя Ибрахим Молла с разписка — 107 и 1/2 гр.
за събиране дълга на кожаря Али Ага с разписка — 430 гр.
за събиране дълга на кожаря Абди с разписка — 106 гр.
Всичко: 2841 гр. и 5 пари[4]
От тях приспаднати:
разходи за погребение — 106 гр.
такса за подялба — 42 и 1/2 гр. и 11 пари
за описване и регистриране — 16 и 1/2 гр. и 11 пари
за обслужване — 7 и 1/2 гр. и 10 пари
за призоваване в съда — 3 и 1/2 гр. и 16 пари
за посредничество и наема на колата — 52 гр. и 16 пари
доказан дълг към споменатата съпруга от сумата, определена при бракосъчетанието — 35 гр.
Всичко приспаднати: 264 гр. и 17 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 2576 и 1/2 гр. и 8 пари
делът на съпругата — 644 гр. и 6 пари
делът на майката — 858 гр. и 16 пари
делът на чичото — 1073 и 1/2 гр. и 6 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 39—II.

---

[1] Село Орманлия, днес с. Лесново, Софийско.

[2] Думата е написана قوزيه.

[3] Същата дума, но изписана قوزينه, може да се прочете „козина".

[4] Верният сбор е 2840 гр. и 38 пари.

96. На Ана. 1833 г.

Християнката Ана, дъщеря на Адам, жителка на мах. Баш чешме в големия град София, впоследствие починала. За нейни наследници били определени и обявени съпругът ѝ Йованчо, син на Илийчо, и рожденитѐ ѝ пълнолетни дъщери Ката и Стефа. След подялбата споменатият съпруг също починал и неговото наследство останало на съпругата му Аница, дъщеря на Гоше, на майка му Йованка, дъщеря на Стоянчо, на пълнолетните му дъщери Ката и Стефа и на малолетните му синове от съпругата Аница — Манол и Гъорги. След това по желание на споменатите Ката и Стефа и с тяхно участие посредством шериатския съд бяха описани поотделно наследствата на първата починала, останало от времето, когато вторият починал е бил още жив, и на втория починал. Долунаписаното представлява техен опис.

[Написано] на 23-ия ден на забранения [за войни] мухаррем на 1249 г. [13. VI. 1833 г.].

износена черга, 1 — 21 гр.
дюшек, 1 — 8 и 1/2 гр.
чаршаф, 1 — 5 гр. и 9 пари
бакърени съдове, 6 оки и 100 дирхема — 66 и 1/2 гр.
стар сандък, 1 — 2 гр.
синджир, 1 — 20 пари
пиростия, 1 — 20 пари
пешкир, 1 — 2 гр. и 9 пари
чекръци, 2 — 3 гр.
3 кърпи и 1 престилка — 6 гр. и 21 пари
чифт сребърен пояс, 37 дирхема по 8 пари =7 гр. и 16 пари
друг чифт сребърен пояс, 40 дирхема по 22 пари = 23 гр. и 30 пари
друг чифт сребърен пояс, 22 и 1/2 дирхема по 22 и 1/2=22 и 1/2 гр.
сребърна гривна, 30 дирхема по 52 пари и 1 акче =29 гр. и 10 пари
златен пръстен, 1 — 21 гр.
стара покривка и стара кърпа — 2 гр.
бродирана връзка, 1 — 2 гр. и 21 пари
известно количество. . .[1] — 3 гр. и 2 пари
къща в споменатата махала в определените граници, с пристройки — 300 гр.
Всичко: 537 гр. и 18 пари[2]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 8 гр. и 1 пара
за описване и регистриране — 3 гр. и 9 пари
за обслужване — 1 гр. и 18 пари
за призоваване в съда — 30 пари
за посредничество и пренасяне — 8 гр.
Всичко приспаднати: 21 гр. и 18 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 516 гр.
дял на съпруга, споменатия починал — 129 гр.
дял на споменатата дъщеря — 193 и 1/2 гр.

дял на споменатата дъщеря — 193 и 1/2 гр.
По-долу е описано наследството на съпруга.[3]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 40—II.

[1] Неразчетена дума.
[2] Върният сбор е 527 гр. и 18 пари.
[3] Тук регистърът свършва.

97. На подковача Сеид. 1833 г.

Подковачът Сеид, син на Абдуллах, жител на мах. Сарухан Бей в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Хибетуллах хатун, дъщеря на Осман, рожденатa му пълнолетна дъщеря Хаирюлниса и роденият му малолетен син Шабан. След това по желание на споменатата Хибетуллах хатун, определена за настойница на споменатия малолетен Шабан и натоварена с неговите дела, и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 6-ия ден на славния [месец] зилхидже на 1248 г. [26. IV. 1833 г.].

Разпродадени вещи, намиращи се в къщата

дълъг стар кожух, покрит с козина (?).[1] — 23 гр.
стари шалвари, 1 — 7 гр. и 30 пари
стара къса антерия от „чоха" — 6 и 1/2 гр.
старо късо фермане от „чоха", 1 — 5 гр. и 29 пари
стара кърпа за глава, 1 — 2 гр. и 10 пари
стара паласка, 1 — 1 гр. и 9 пари
чибуци с принадлежностите, 2 — 3 гр.
броеница, 1— 22 пари
Всичко: 50 гр.

Разпродадени вещи, намиращи се в дюкяна

2 железарски маши, 1 остър лозарски нож, 1 сунтурач, 1 чук за подковаване, 1 пила, 1 голям чук, 1 малък чук, 1. . .[2] — 18 гр.

1 плосък сунтурач, 1 свредел, 2 пружини, 1 ножица, 1 малка наковалня— 12 гр.

биволски подкови, 4 чифта; волски подкови, 8 чифта; конски подкови, 5 и 1/2 чифта и 150 броя гвоздеи — 44 гр. и 30 пари

250 волски подкови, 1 кьостек, 1 въже — 7 гр.

известно количество подковачески принадлежности — 20 и 1/2 гр.

1 вила, 1 хомот — 5 гр.

известно количество желязо — 2 гр.

известно количество дреболии — 3 гр.

Всичко: 137 гр. и 10 пари[3]

Общо: 187 гр. и 10 пари[4]

От тях приспаднати:

разходи по погребението — 60 гр.
такса за подялба — 2 гр. и 31 пари
за описване и регистриране — 1 гр. и 5 пари
за обслужване — 22 пари
за призоваване в съда — 9 пари
за посредничество — 3 и 1/2 гр.
доказан дълг към споменатата му съпруга от сумата, определена при бракосъчетанието — 40 гр.
Всичко приспаднати: 108 гр. и 7 пари
Остават за разпределяне между наследниците: 79 гр. и 2 пари
дял на съпругата 9 гр. и 25 пари
дял на дъщерята 23 гр. и 2 пари
дял на сина 46 гр. и 4 пари

Сиг. Соф. кадийски регистър S 161, с. 31—III.

---

[1] Думата се чете قوزيه.

[2] Думата се чете ясно سرسيم, но не може да се осмисли.

[3] Верният сбор е 112 гр. и 10 пари.
[4] Верният сбор е 162 гр. и 10 пари.

98. На брьснаря Молла Али. 1833 г.

Брьснарят Молла Али, син на Хасан, жител на мах. Сарухан Бей в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му Хафизе хатун, дъщеря на Мехмед, и рождените му малолетни синове Абделазиз и Абделкерим. След това по желание на споменатата майка на малолетните, натоварена като настойница с уреждането на техните дела, и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено на търг и получената сума разпределена между наследниците според шериатските правила. Долунаписаното представлява негов опис.

Написано на 25-ия ден на славния [месец] зилкаде на 1248 г. [15. V. 1833 г.].
дълга аба, 1 — 45 гр.
чифт пищови с жълти принадлежности — 30 гр. и 3 пари
нож, 1 — 25 гр.
седжаде, 1 — 15 гр.
старо фермане от „чоха“ — 8 гр. и 1 пара
стара антерия от „чоха“, 1 — 5 гр.
шалвари от платно, 1 — 9 гр. и 1 пара
износени шалвари от „чоха, 1 — 17 гр.
друго фермане от „чоха“ — 26 гр.
пергел, 1 — 20 пари
старо джюббе от „чоха“, 1 — 25 гр. и 10 пари
ахмедийе, 1 — 7 гр.
. . .[1] — 2 и 1/2 гр.
износена риза, 1 — 6 гр. и 6 пари
друго ахмедийе, 1 — 7 и 1/2 гр.
износено джюббе от зелена „чоха“, 1 — 71 гр.

стар часовник, 1 — 80 гр.
биниш от „чоха“, 1 — 50 гр.
сахан с капак — 8 гр. и 1 пара
съновник, 1 — 1 гр.
свещени книги и Коран — 20 гр. и 1 пара
стара мастилница, 1 — 4 гр. и 11 пари
сандък с дреболии — 8 гр. и 10 пари
силяхлък, 1 — 8 и 1/2 гр.
мукавени мастилници, 2 —2 гр. и 21 пари
бродирани кърпи, 2 — 1 и 1/2 гр.
копчета, 2 броя — 1 гр. и 10 пари
2 дирхема сребро — 2 гр.
стари възглавници от домашно платно — 16 гр.
корито, 1 — 1 гр.
малка каца, 1 — 10 гр.
известно количество дървени принадлежности 1 и 1 2 гр.
пшеница, 4 чанака — 8 гр.

цената, на която е оценена къщата заедно с пристройките, намираща се в споменатата махала — 375 гр.

Всичко: 915 гр. и 20 пари[2]

Продадени вещи в бръснарския дюкян, намиращ се в околностите на „Баня баши“

бръсначи — 14 гр. и 6 пари
други 10 бръснача — 46 гр. и 2 пари
други 5 бръснача — 7 гр. и 9 пари
бръснарско огледало със седеф — 10 гр. и 9 пари
друго бръснарско огледало със седеф — 20 гр.
ножица, 1 — 2 и 1/2 гр.
други 2 ножици — 7 гр.
голям котел, 1 — 7 гр. и 1 пара
леген, 1 — 16 гр. и 1 пара
друг леген, 1 — 10 гр. и 1 пара
друг малък леген, 1 — 4 гр. и 21 пари
друг малък леген, 1 — 10 гр.
тасове за вода, 2 — 8 гр и 20 пари
кърпи, 5 — 8 гр. и 1 пара
още 5 кърпи — 10 гр. и 10 пари
още 5 кърпи — 12 гр.
още 5 кърпи — 8 гр.
още 5 кърпи — 4 гр. и 1 пара
хавлия, 1 — 4 гр. и 1 пара
стар пешкир 1 — 8 гр. и 21 пари
износена престилка, 1 — 13 гр.
друг стар пешкир — 1 гр. и 31 пари
кърпа за глава — 4 гр.
друга стара кърпа — 20 пари
нов ремък, 1 — 12 гр. и 4 пари
друг стар ремък — 2 гр. и 3 пари

гребен за брада, 1 — 8 гр. и 1 пара
друг гребен за брада — 3 гр. и 31 пари
дреболии — 3 гр. и 35 пари
стар чибук — 10 гр. и 1 пара
точилни камъни, 3 — 1 гр. и 30 пари
шише за мастило,1 — 1 гр. и 1 пара
малък сандък, 1 — 4 гр. и 15 пари
маша и 2 лопати — 4 гр. и 1 пара
сапун „ракъ" — 13 гр. и 1 пара
сандък, 1 — 8 гр. и 1 пара
кантар, 1 3 гр. и 30 пари
точило, 1 — 36 гр. и 1 пара
друго старо точило — 5 гр. и 1 пара
друго малко точило — 9 гр.
бръснач — 10 гр. и 10 пари
кожа и дреболии — 3 гр.
мешина, 1 — 1 гр.
дреболии — 2 гр.
оценката на бръснарския дюкян, намиращ се в околността на „Баня баши", — 350 гр.
оценката на халваджийския дюкян, долепен до първия — 100 гр.
Всичко: 832 гр. и 22 пари[3]
О б щ о: 1748 гр. и 2 пари
От тях приспаднати:
разходи за погребението — 85 гр. и 28 пари
такса за подялба — 26 гр. и 7 пари
за описване и регистриране — 10 гр. и 20 пари
за обслужване — 4 гр. и 26 пари
за призоваване в съда — 2 гр. и 15 пари
за посредничество — 29 гр.
доказан дълг към Ибрахим Ефенди от заем — 70 гр.
доказан дълг към сестра му Хибетуллах хатун — 130 гр.
доказан дълг на съпругата му от сумата, определена при бракосъчетанието — 50 гр.
доказан дълг към евреина Морело — 35 гр.
доказан дълг към готвача Йомер Ага — 8 гр. и 32 пари
доказан заем към споменатата съпруга от заем — 84 гр.
Всичко: 536 гр. и 9 пари[4]
Остават за действително разпределение между наследниците: 1211 гр. и 32 пари
дял на съпругата — 95 гр. и 4 пари
дял на сина 333 гр. и 11 пари (плюс 225 гр. — дял от долепените един до друг бръснарски и халваджийски дюкяни) — 558 гр. и 11 пари
дял на сина — 333 гр. и 11 пари (плюс 225 гр. — дял от долепените един до друг бръснарски и халваджийски дюкяни) — 558 гр. и 11 пари

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 27—II.

---

[1] Неразчетена дума.
[2] Верният сбор е 902 гр. и 35 пари.

[3] Верният сбор е 832 гр. и 23 пари.
[4] Верният сбор е 539 гр. и 8 пари.

99. На чизмаря Манол. 1833 г.

Немюсюлманинът Манол, син на Златко, жител на големия град София, от еснафа на чизмарите, впоследствие избягал в друга страна. За погасяване на многобройните му дългове бе необходимо да се разпродадат останалите стоки и вещите му. Поради това посредством шериатския съд и с участието на споменатия еснаф те бяха разпродадени на търг чрез наддаване и получената сума предадена на писаря Сеид Абдуллах Ефенди, определен да я съхранява. Долунаписаното представлява техен опис.

Написано на 27-ия ден на славния [месец] зилхиџже на 1248 г. [17. V. 1833 г.].

гьон за 7 чифта ботуши, 234 парчета 41 гр. и 14 пари
гьон за 28 чифта йемении, 113 парчета — 79 гр. и 4 пари
гьон за 9 чифта йемении, изработени със сърма, 101 парчета 24 гр. и 39 пари
гьон за 46 чифта гютане (?) йемении, 63 парчета 72 гр. и 33 пари
гьон за 3 чифта пагик, 31 парчета — 22 гр. и 10 пари
ботуши и дреболии от мешина — 3 гр.
червени мешини, 2 — 7 гр. и 8 пари
парчета червен сахтиян — 35 гр. и 39 пари
йемении, 1 чифт — 2 гр. и 23 пари
бели мешини, 11 — 54 и 1/2 гр.
йемении с ток — 3 гр. и 28 пари
парче восък, 1 — 1 гр.
памучни конци и дреболии — 4 и 1 2 гр.
дреболии от мешина и платно — 2 гр. и 5 пари
Всичко: 356 гр. и 36 пари [минус 8 гр. и 36 пари от данъци и 7 гр. за посредничество — 15 гр. и 36 пари] — 431 гр.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 34—III.

100. На Фъстък Ахмед Ага. 1833 г.

Фъстък Ахмед Ага, жител на мах. Орта месджид в големия град София, впоследствие починал. За негови наследници били определени и обявени съпругата му, пълнолетните му синове Абделрахман, който се е заселил в столицата, и Мехмед, който липсва от града, и малолетната му дъщеря Хатидже. След това по желание на споменатата съпруга, натоварена и задължена да се грижи за делата на споменатата малолетна, и с нейно участие посредством шериатския съд наследството на споменатия починал бе описано, разпродадено и разпределено. Долунаписаното представлява негов опис.

[Написано] на 11 мухаррем, забранен [за войни] на 1249 г. [31. V. 1833 г.].

джюббе от „чоха", 1 —34 гр. и 10 пари
долама от „чоха", 1 — 24 гр. и 39 пари
шалвари от синя „чоха" — 75 гр. и 4 пари
къса шуба от зелена „чоха", 1 — 19 гр.
къса шуба-джюббе с кожа от главата — 70 гр. и 1 пара
аба, покрита с козина[1] — 40 гр.

протъркани принадлежности за седло — 35 гр.
пътна торба и силяхлък — 9 гр. и 21 пари
мест и 1 калпак — 4 гр.
паласка, 1 чифт — 10 гр.
шишхане, 1 — 50 гр.
нож, 1 — 9 гр.
единичен пищов — 8 гр. и 11 пари
стари чибуци, 5 — 19 гр. и 1 пара
ботуши, 1 чифт — 12 и 1/2 гр.
1 кебе, 1 седло, 1 нож, 1 каса за барут — 6 гр.
5 чашки за кафе, 1 кана и 1 джезве — 13 гр. и 17 пари
стар колан, юзда и оглавник — 10 и 1/2 гр.
лули, дреболии и кърпа — 3 гр. и 1 пара
фенер и 1 везна — 12 гр. и 1 пара
1 тока — 20 пари
стар килим, 1 — 2 и 1/2 гр.
тесте патрони — 1 гр.
стари дисаги — 1 гр. и 1 пара
Всичко: 410 гр. и 30 пари[2]
От тях приспаднати:
такса за подялба — 6 гр. и 6 пари
за описване и регистриране — 2 гр. и 16 пари
за обслужване — 1 гр. и 4 пари
за призоваване в съда — 24 пари
за посредничество и пренасяне — 9 гр.
Всичко приспаднати: 19 гр. и 10 пари
Остават за действително разпределение между наследниците: 391 гр. и 1/2
делът на съпругата — 48 и 1/2 гр. и 52 акчета
делът на сина — 137 гр. и 2 акчета
делът на сина, който липсва — 137 гр. и 2 акчета
делът на малолетната дъщеря — 68 и 1/2 гр. и 1 акче

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 35—III.

---

[1] Тук изписано قوزی.

[2] Верният сбор е 470 гр. и 27 пари.

II ЧАСТ

ПОКУПКО-ПРОДАЖБИ, ИМУЩЕСТВЕНИ СПОРОВЕ, ЦЕНИ И ДР.

101. Къща. От Ахмед на Велко. 1617 г.

Причина за написване на настоящия документ стана немюсюлманинът Велко, син на Мийо. В негово присъствие жителят на мах. Кара Хисар на защитения град София — Ахмед, син на Мехмед, доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба на споменатия Велко за 1060 акчета къщата, която беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с градината на местеджи Али, от втора страна — с градината на Мустафа, син на Али, от трета страна — с градината на Башчи-оглу[1] и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, хол и градина. Получих 60 акчета, а останалите 1000 ще ми бъдат дадени една година след написването на документа. От този момент [купувачът] може да владее [имота], както желае."

След заявяване на горното случилото се бе записано.

Написано през последното десетдневие на великия месец шабан на 1026 г. [24. VIII — 1. IX. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Челеби — мюеззин; Махмуд, син на Абдуллах; Али, син на Абдуллах; Али Халифе, син на Елхадж Хюсеин; Вели Ходжа, син на Абдуллах; Мустафа Бей — субашия; Мусли Челеби — писар; Мехмед, син на Абдуллах; Ахмед, син на Абдуллах, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 5—IV.

---

[1] Прякор باشچی със значение „главатар".

102. Фурна за хляб и три дюкяна. Мерием на обущаря Рамазан. 1617 г.[1]

Жителят на мах. Емре в защитения град София Реджеб — Бей, бил убит от разбойници в местността Егри дере[2] на път за защитения град Скопие. Неговата рождена дъщеря Мерием, която, бидейки на 12 г., е достигнала пълнолетната си възраст, се яви пред шериатския съд и в присъствието на обущаря Рамазан, син на Сафер, пазител на настоящия документ, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Рамазан за 5000 сребърни акчета по текущия курс една фурна за хляб и три дюкяна. Фурната се намира на пазарището „Баня башѝ" в споменатия град и е оградена и ограничена от една страна със свещарската работилница, от втора страна — с училището, построено от покойния Сейфуллах Ефенди, и отпред — с обществения път. За нея се плаща ежемесечен наем за място по 32 акчета на вакъфа на благодетеля Сейфуллах Ефенди. Трите дюкяна се намират на същото пазарище и са оградени и ограничени от една страна с бръснарския дюкян на вакъфа „Сиявуш Паша", от една страна — с еврейския дом и от две страни — с обществения път. За всеки един от тях се плаща месечен наем за място по 5 акчета на вакъфа на благодетеля Язъджи-оглу, или общо за трите дюкяна — по 15 акчета. Получих сумата и предадох имотите. Отсега нататък те стават собственост на купувача и последният може да ги владее, както желае и предпочита."

След като споменатият Рамазан потвърди казаното, по негово желание случилото се бе записано.

[Без дата]

Свидетели на станалото [в съда]; Дурак Ефенди — имам; Мустафа, син на Осман; Хасан, син на Хюсеин; Дервиш, син на Мехмед; Ахмед, син на Хюсеин; папуджията Мустафа, син на Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 7—I.

---

[1] Протоколът не е датиран, но доколкото съседните протоколи се отнасят до месеците септември, октомври 1617 г., можем и този документ да отнесем към същата година.

[2] Написано اکری دره и означава „Крива река". Поради липса на по-пълни указания за местоположението ѝ тази местност е трудно да бъде идентифицирана.

103. Къща. Мусли на пешака Мустафа Беше. 1617 г.

Пазител на тук написания документ стана пешакът Мустафа Беше, син на Абдуллах. В негово присъствие жителят на мах. Кара Данишменд на защитения град София — Мусли, син на Касъм, заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно със законна и окончателна продажба на споменатия [Мустафа Беше] за 3600 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи с имотите на Мурад Челеби, на кечеджията Абди Беше и с частния път. Състои се от лятна и зимна стая. Взех определена сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Мустафа Беше потвърди направеното изявление. По негово желание случилото се бе записано.

[Без дата]

Свидетели на станалото [в съда]: Яхия — кечеджия; Абди Беше — пешак; Ахмед Челеби — мюеззин; Ахмед — златар; Елхадж Курд — обущар; Реджеб — обущар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 8 — IV.

104. Къща. Ангелина и дъщеря ѝ Мара на Стиряни, чрез пълномощник. 1617 г.

Мустафа, син на Абдуллах, при свидетелството на Киряко, син на Димо, и Боил, син на Петко, беше законно определен за пълномощник по извършването на долната продажба на Ангелина, дъщеря на Станко, жителка на мах. Новосел в защитения град София. Той и рождената дъщеря на споменатата Ангелина — Мара, дъщеря на Петко, се явиха в шериатския съд и в присъствието на Стиряни, син на Яно, който е пазител на настоящия документ, заявиха и декларираха лично и по пълномощие [следното]:

„Продадохме напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия немюсюлманин Стиряни за 1500 сребърни акчета по текущия курс собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала, ограничена е от имотите на Братой, на Камер хатун, на Герго и от обществения път и се състои от една зимна и една лятна стая и [градина] с плодни и неплодни дървета. Полу-

чихме определената сума и предадохме имота. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Стиряни потвърди истинността на направеното заявление. По негово желание случилото се бе записано.

[Написано] през последното десетдневие на благословения месец рамазан на 1026 г. [22. IX — 1. X. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Чадърджи-заде Мехмед Челеби — сарач; Мехмед Челеби — беваб; Мехмед, син на Хъзър; Йомер, син на Осман; Махмуд Челеби — писар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 13—I.

105. Къща. Фатма хатун на Чадърджи-заде Мехмед Челеби. 1617 г.

Пазител на издадения документ е Чадърджи-заде Елхадж Мехмед Ешшахид. В негово присъствие жителката на мах. Тахъл базаръ в защитения град София — Фатма хатун, дъщеря на Хасан, доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох своята къща на споменатия [Чадърджи-заде] за 9000 акчета, които съпругът ми Шабан му дължи. Тя се намира в споменатата махала и е ограничена от обществения склад, имотите на кожаря Елхадж Мехмед, на Айше хатун и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, един кладенец, фурна, плодни дръвчета и място на мазе, което е изгоряло."

Споменатият Елхадж Мехмед лично потвърди казаното, прие имота и заяви, че дава къщата под наем на споменатата [Фатма]. Последната отново може да я владее, след като изплати упоменатата сума.

[Станалото] се записа.

[Няма дата]

Свидетели на станалото [в съда]: Хасан Челеби, син на Дурхан — майстор на покриви; Хюсеин, син на Ридван — сарач; абаджията Осман, син на Абдуллах; Узун Мехмед — такеджия; майсторът Хасан, син на Баязид; Рамазан, син на Абдуллах — бакалин.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 13—V.

106. Наследствена част от три дюкяна. Фатма хатун на Махмуд Ага, чрез пълномощник. 1617 г.

При свидетелството на Елхадж Мустафа, син на Абдуллах, и на кожаря Осман, син на Мухи, беше законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба Ахмед, син на Ибрахим. Той се яви от страна на своята съпруга Фатма хатун, рождена дъщеря на починалия еничарин Хасан Паша, от мах. Аладжа месджид на защитения град София, и в присъствието на Махмуд Ага, син на Ахмед Чавуш — гордост на заимите, който стана причина за написване на документа, доброволно заяви и декларира по пълномощие (следното):

„Окончателно продадох на споменатия Махмуд Ага за 6000 сребърни акчета по текущия курс наследствения дял на моята упълномощителка, който се състои от половината на трите дюкяна, принадлежащи на починалия ѝ баща и прехвърлени впоследствие на нея и малолетната ѝ сестра Мумине. Трите

дюкяна — бозаджийски, касапски и бакалски, се намират на пазарището „Чира базаръ“ и граничат с имотите на Ибрахим Беше, зет на Ридван, на мюеззина Ахмед Челеби и с обществения път. За всеки един от тях се плаща ежемесечно по 14 акчета наем за място на вакъфа...[1] Отсега нататък имотът е на купувача и той може да го владее, както желае и предпочита.“

След това споменатият Махмуд Ага потвърди заявеното от пълномощника Ахмед Челеби, предаде му напълно определените 6000 акчета и прие описания имот. Случилото се бе записано на настоящия документ и той му бе връчен.

Написано през средното десетдневие на почитания месец шеввал на 1026 г. [12—21. X. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: заимът Мехмед Ага, син на Мухи, гордост на заимите; Солак-заде Махмуд Челеби — тимариот; Солак-заде Ахмед Челеби — тимариот; Ахмед Челеби, син на Хъзър Челеби — заим; Ахмед Челеби, син на Хюсни — мюеззин; неговият брат Ахмед Челеби — мюеззин; Сер Ахмед, син на Махмуд — мюеззин; Пияле, син на Абдуллах, слуга на Мехмед Ага; Йомер, син на Бали — разсилен; Елхадж Ахмед — разсилен, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 17—II.

[1] Името на вакъфа не е попълнено.

107. Сарашки дюкян. Рабие хатун на Сюлейман, по пълномощие. 1617 г.

При свидетелството на сарача Али, син на Абдуллах и на Мустафа Беше, син на Мехмед, беше законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба зетят Осман, син на Ибрахим. Той се яви от страна на Рабие хатун, дъщеря на Мухи, от мах. Сарухан Бей на защитения град София и в присъствието на сарача Сюлейман, син на Мустафа, пазител на настоящия документ, заяви доброволно и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка продаде окончателно на споменатия Сюлейман за 1500 сребърни акчета по текущия курс собствения си дюкян. Той се намира на пазарището „Сарачхане“ в споменатия град и е ограничен от имотите на сарача Исхак, на копринаря Хаджи-заде Али, месджида на сарачхането, и от обществения път. За него се плаща ежемесечно по 6 акчета наем за място на вакъфа на благодетеля Хас Бига Бей. Взех определената сума и предадох имота. Той стана собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита.“

Споменатият Сюлейман лично потвърди заявеното от пълномощника относно описания имот. След това случилото се бе записано и му бе връчен [документът].

Написано през първото десетдневие на [месец] зилкаде на 1026 г. [31. X — 9. XI. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Байрам, син на Али — дрогерист; Мехмед Челеби, син на Евс — пешак; Дервиш, син на Мурсал — сарач; Али, син на Абдуллах — сарач; Мехмед, син на Мустафа — сарач; Мехмед, син на Джафер — пешак; Мехмед, син на Абдуллах, известен под името Ак оглан; Мусли Челеби — писар; Йомер, син на Осман — слуга; Мусли — разсилен, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 23—II.

108. Къща. Мехмед Бали на Хевва хатун, по пълномощие. 1617 г.

Пазителка на настоящия документ стана Хевва хатун, дъщеря на Синан. За неин пълномощник по извършването на долната покупка бе законно определен съпругът ѝ Халил, син на Хюсеин, при свидетелството на Дервиш Мехмед, син на Джафер, и разсилния Мустафа[1], син на Абдуллах. Пред шериатския съд се яви Мехмед Бали, жител на мах. Хаджи Хамза на защитения град София, и в присъствието на споменатия пълномощник заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба за 2850 акчета на споменатата Хевва хатун своята къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи с имотите на търговеца Елхадж Хасан, на бакалина Мехмед, на разсилния Бекир и с обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, килер, хол и градина. Взех определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият пълномощник лично потвърди казаното относно описания имот. Случилото се и казаното бе записано на настоящия документ.

Написано през месец зилкаде на 1026 г. [31. X — 29. XI. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ахмед, син на Хюсеин; Махмуд, син на Джафер; Мусли, син на Махмуд; Мусли, син на Абдуллах; Мусли Челеби — писар, и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 25—I.

[1] В документа името е повторено два пъти.

109. Дрогеристки дюкян. Имамът Сабунджи-заде Мехмед Ага на дрогериста Мустафа Челеби, по пълномощие. 1617 г.

При свидетелството на Ибрахим Чавуш, син на Абдуллах, и на Касъм Пашалу Мехмед Челеби, син на Рамазан, бе законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба Хафъз Мехмед Челеби, син на Хасан, да се увеличи достойнството му. Той се яви в съда от страна на Сабунджи-заде Мехмед Ага, гордост за мюсюлманските имами, жител на мах. Кара Данишменд на защитения град София, и в присъствието на дрогериста Мустафа Челеби [син на] Мухи, който е пазител на настоящия документ, доброволно заяви и декларира по пълномощие [следното):

„Моят упълномощител продаде със законна и окончателна продажба за 22 000 сребърни акчета по текущия курс на споменатия Мустафа своя дрогеристки дюкян. Той се намира на пазарището на дрогеристите в споменатия град и е ограничен от дюкяните на Мевляна Хъзър Ефенди — гордост за кадиите, на Хюсеин Челеби и от обществения път. Вътре в него се намира мазе с желязна врата. Ежемесечно се плащат по 13 акчета наем за място на вакъфа на благодетеля Хас Бига Бей. Получих определената сума и предадох имота. От този момент той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Мустафа лично потвърди заявеното от пълномощника относно имота. След това по негово желание случилото се бе записано на този документ.

[Написано] през първото десетдневие на месец зилкаде на 1026 г. [31. X — 9. XI. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Махмуд Ага, син на Ахмед Войвода — гордост за чавушите; заимът Хъзър Челеби-заде Ахмед Челеби — гордост за равните си [по ранг]; Байрам, син на Али — дрогерист; Мустафа, син на Абдуллах — сапунджия; Сюлейман — дрогерист; Ибрахим, син на Абдуллах — сапунджия.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 25—II.

110. Дюкян. Яко на Арнаут Петре. 1617 г.

Пазител на настоящия документ стана Арнаут Петре, син на Петко. В негово присъствие Яко, син на Марко, жител на мах. Калоян в защитения град София, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба за 1800 сребърни акчета по текущия курс на споменатия Петре собствения си дюкян. Той се намира на пазарището на кечеджиите в споменатата махала и граничи с дюкяните на пешака Садри Бей-заде Ахмед Челеби, на пешака сердар Мустафа Бей и с обществения път. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Петре лично потвърди заявеното относно описания имот. Случилото се бе записано на настоящия документ и той му бе връчен.

Написано през средното десетдневие на месец зилкаде на 1026 г. [10 — 19. XI. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Синан Халифе — имам; Хасан Челеби, син на Абдуллах — мюеззин; Елхадж Хасан — обущар; подковачът Кара Хасан; майсторът Дервиш, син на Абдуллах — обущар; другият Мехмед, син на Абдуллах — обущар, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 26—III.

111. Сграда.[1] Сабунджи-заде Мехмед Ага на сапунджията Мехмед Челеби. 1617 г.

Пазител на настоящия документ стана сапунджията Мехмед Челеби, син на Хаджи Иваз. В негово присъствие жителят на мах. Кара Данишменд в защитения град София — Сабунджи-заде Мехмед Ага, гордост за подобните си, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатия Мехмед Челеби за 20 000 сребърни акчета по текущия курс собствената си сграда (?). Тя се намира на пазарището на дрогеристите в споменатия град и граничи с обществения път. За нея се плаща ежемесечен наем за място по 11 акчета на вакъфа на благодетеля Хас Бига Бей. Получих сумата и предадох имота. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият [Мехмед Челеби] лично потвърди заявеното относно описания имот. След това горната продажба се записа на настоящия документ.

[Написано] на споменатата дата[2].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Первиз Беше — пешак; Мустафа, син на Абдуллах — сапунджия; другият Мустафа, син на Мухи — дрогерист; Рамазан, син на Перване — сапунджия; Сюлейман, син на Ахмед — дрогерист; такеджията Ахмед, син на Хъзър; Байрам, син на Али — дрогерист; Ибрахим, син на Хаджи Иваз — сапунджия; Аго-заде Ахмед Челеби — мюдеррис.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 27—II.

---

[1] Видът на имота е неясен. Съдейки от местоположението и границите му, можем да приемем, че се касае до дюкян или работилница. Употребеният термин „пешкюн" پشکون се среща със значение „стъклен купол на обществена баня", но в случая едва ли става дума за това. По-вероятно е думата да е производна с персийската наставка -кюн (کون)، която означава „правене, извършване".

[2] Датата на предидущия протокол е средното десетдневие на месец зилкаде 1026 г. (10 — 19. XI. 1617 г.).

112. Къща. Фатма хатун на младежа Али, по пълномощие. 1617 г.

Пазител на настоящия документ стана голобрадият младеж Али, син на Абдуллах. В негово присъствие в шериатския съд се яви Мустафа Беше, син на Мехмед, съпруг на Фатма, дъщеря на Абдуллах, жителка на мах. Дерзи Юсуф в защитения град София. В качеството си на неин пълномощник по извършване на долната продажба, законно определен за такъв при свидетелството на теляка Реджеб, син на Хамза, и бакалина Сейфи, син на Абдуллах, той доброволно заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка продаде напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Али за 2500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Кечели Сюлейман и Мусли Челеби, от работилницата на Уруч Бей, от течащата вода и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, празно място и различни видове дървета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Али лично, устно потвърди заявеното от пълномощника относно описания имот. След това извършената продажба бе записана и му се издаде настоящият документ.

[Написано] на споменатата дата.[1]

Свидетели на станалото [в съда]: Бабà Ибрахим Бей — войник; Реджеб Бей; Юсуф Челеби — пешак; дрогеристът Уруч; Кошарвали[2] Мехмед Бей — пешак; Хасан, син на Абдуллах — бакалин; Ессеид Али, син на Али Челеби — имам.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 28—I.

---

[1] Датата на предидущия документ е средното десетдневие на месец зилкаде на 1026 г. (10—19. XI. 1617 г.).

[2] Прякор. Написано قوشارولی.

113. Къща. Циганинът Кало на евреина Рубен. 1617 г.

Пазител на настоящия документ стана евреинът Рубен, син на Бало (?)[1]. В негово присъствие циганинът Кало, син на Петко, жител на мах. Семерджилер в защитения град София, заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Рубен за 2400 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Калица, дъщеря на Койчо; на циганина Мачун, син на Петре; на циганина Станчо и на циганина Тангор. Състои се от зимна и лятна стая и градина. Взех определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият [Рубен] лично потвърди заявеното от споменатия [Кало] относно описания имот и по негово желание случилото се бе записано.

[Написано] на споменатата дата.[2]

Свидетели на станалото [в съда]: кечеджията Абдуллах Беше — пешак; кечеджията Елхадж Исмаил, син на Абдуллах; семерджията Сюлейман, син на Яхия; рибарят Хюсеин; майсторът Мехмед — железар, и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 28—III.

---

[1] Написано بالو.

[2] Датата на предидущия документ е средното десетдневие на месец зилкаде на 1026 г. (10 — 19. XI. 1617 г.).

114. Копринарски дюкян. Абдуллах Челеби на копринаря Хаджи Осман. 1617 г.

Причина за написването на документа стана копринарят Хаджи Осман, син на Абдуллах. В негово присъствие жителят на мах. Къз Касъм в защитения град София — Абдуллах Челеби, син на Мехмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна продажба на споменатия Хаджи Осман за 4450 акчета по текущия курс собствения си копринарски дюкян. Той се намира на пазарището на копринарите и е ограден и ограничен от [имотите] на мюеззина Мехмед Челеби, на Мехмед, син на Хаджи Осман, и от обществения път. За него се плаща ежемесечно по 12 акчета наем за място на вакъфа „Яхия Паша". Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

След като [казаното] бе потвърдено, случилото се бе записано и му се връчи документ.

Написано на споменатата дата.[1]

Свидетели на станалото [в съда]: Мусли Челеби, син на Ибрахим — копринар; Хюсни Челеби, син на Хаджи Мехмед — мюдеррис; Ридван, син на Абдуллах — копринар; Хаджи Дервиш, син на Сюлейман — копринар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 30—V.

---

[1] Датата на предшествуващия документ е 20 зилкаде на 1026 г. (10. XI. 1617 г.).

115. Къща. Али Деде на ескиджията Синан. 1617 г.

Пазител на настоящия документ стана ескиджията Синан, син на Хюсеин. В негово присъствие в съда се яви Юсуф, син на Абдуллах, определен при свидетелството на Махмуд, син на Абдуллах, и Елхадж Махмуд, син на Яхия, за пълномощник по извършването на долната продажба на жителя на мах. Куру чешме в защитения град София — Али Деде, син на Махмуд, и заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Продадох напълно със законна и окончателна продажба на споменатия Синан за 4200 сребърни акчета по текущия курс къщата на моя упълномощител. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Хаджи Махмуд, на търговеца на дребно Хюсеин, на теляка Ахмед, на сапунджията Осман и от обществения път. Състои се от две стаи — лятна и зимна. Взех определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Синан лично потвърди заявеното от споменатия пълномощник относно описания имот. По негово желание случилото се бе записано.

[Написано] на споменатата дата.[1]

Свидетели на станалото [в съда]: Хасан Халифе — мюеззин; такеджията Али Челеби — прислужник в джамия; Хаджи Мехмед — обущар; Елхадж Мехмед; ескиджията Али, син на Абдуллах, от Босна; Мустафа, син на Абдуллах — ескиджия.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 34—II.

---

[1] Датата на предшествуващите документи е 3 зилхидже на 1026 г. (2. XII. 1617 г.).

116. Къща. Михри хатун на Александра, по пълномощие. 1617 г.

Дауд Пашалъ[1] Мехмед Чавуш, гордост за чавушите, бил законно определен за пълномощник на жителката на мах. Шарабдарлъ в защитения град София — Михри хатун, дъщеря на Абдуллах, по изповядване на долната продажба. Той се яви в шериатския съд от нейна страна и в присъствието на християнката Александра, дъщеря на Пейо, която стана пазителка на настоящия документ, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатата християнка Александра за 4000 сребърни акчета по текущия курс къщата на моята упълномощителка. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Али, син на Искендер, и на бакалина Байрам, от свещения месджид и от обществения път. Във вътрешната ѝ част се помещават зимна и лятна стая, а във външната също зимна и лятна стая, кладенец, фурна, плодни и неплодни дървета. Взех определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатата християнка Александра потвърди заявеното от споменатия пълномощник. По нейно желание бе написан документът и ѝ бе връчен, за да ѝ послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на месец зилхидже на 1026 г. [10—19. XII. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Искендер, зет на Мехмед Бей; Уруч — дрогерист; Хюсеин Бей, син на Абдуллах; Елхадж Ахмед Бей, син на Абдуллах; Ахмед Челеби, син на Мехмед; Мусли Челеби — писар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 37—I.

---

[1] От „Дауд Паша"—квартал и поле около Цариград, откъдето са тръгвали на поход войските на султана.

117. Къща с три фурни. Кьойлю Абди на Мехмед. 1617 г.

Пазител на настоящия документ стана Мехмед, син на Химет. В негово присъствие в шериатския съд се яви жителят на мах. Кара Шахин в защитения град София — Кьойлю Абди, син на Синан, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Мехмед за 4000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена с имотите на Елхадж Уруч, на Хайрие хатун, със собствения му имот и обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, чардак, три фурни, плодни и неплодни дървета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници."

Споменатият [Абди] устно лично потвърди направените изявления от споменатия [Мехмед]. След това бе написан настоящият доумент като доказателство за извършената продажба и бе връчен на Мехмед, за да му послужи при нужда.

Написан през последното десетдневие на свещения месец зилхидже на 1026 г. [20—28. XII. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: майсторът Дервиш — търговец; Мехмед— търговец; майсторът Реджеб — търговец; Елхадж Йомер — търговец; Елхадж Мустафа — мутафчия; Ибрахим Челеби — мутафчия; майсторът Ахмед — сапунджия; майсторът Хюсни — сапунджия; Хасан Челеби — обущар; майсторът Хюсеин — сапунджия, и други от присъствуващите.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 38—II.

118. Къща. Айни хатун на Рукие хатун, чрез двама пълномощници. 1617 г.

При свидетелството на пешака Мусли Челеби, син на Юсуф, и на Ахмед, син на Мустафа, беше законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба прислужникът Реджеб Бей. Той се яви в шериатския съд от страна на Айни хатун, дъщеря на Мустафа, жителка на мах. Касаплар в защитения град София, и в присъствието на Али Чавуш — брат и пълномощник на Рукие хатун, дъщеря на Перване Чавуш, пазителка на настоящия документ, доброволно заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка, споменатата Айни, продаде напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатата упълномощителка Рукие хатун за 17 500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на пешака Хюсеин Паша, на Пири, син на Абдуллах, и от обществения път. Вътрешната ѝ част се състои от зимни и летни стаи, върху тях — чардак, приземен етаж и върху него — зимна и лятна стая, фурна, течаща вода и плодни дър-

вета. Вьншната ѝ част — от обор, стая към обора и кладенец. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

След като споменатият пълномощник Али Чавуш лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник [Реджеб Бей] относно описания имот, бе написан този документ и бе връчен [на заинтересованата], за да ѝ послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на свещения месец зилхидже на 1026 г. [20—28. XII. 1617 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: заимът Мехмед Ага — гордост на заимите; миримиранът Ибрахим Чавуш — гордост за чавушите; Мевляна Хасан Ефенди — имам; другият Хасан, син на Бехрам — имам; Хюсеин Бей — пешак; прислужникьт Юсуф Бей, зет на абаджията Байрам; Елхадж Ахмед — златар; Кара Осман Бей — пешак; Елхадж Мехмед — аян; Чадърджи-заде Хаджи Мехмед — сарач.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 41 I.

119. Къща. Ибрахим на Юсуф. 1618 г.

Причина за написването на документа стана Юсуф, син на Уруч. В негово присьствие Ибрахим, син на Халил, известен с прозвището Бучукоглу[1], жител на мах. Саруxан Бей в защитения град София, се яви в шериатския съд и доброволно заяви и декларира [следното]:

Продадох напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Юсуф за 10 000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на бакалина Йигит Паша Хюсеин, на Чешмеджи Елхадж Махмуд Коркуд и от обществения път. Състои се от две зимни и две летни стаи и плодни дървета. Взех определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

След като споменатият Юсуф лично устно потвърди казаното от споменатия Ибрахим относно описания имот, случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на забранения [за войни] месец мухаррем на 1027 г. [8—17. I. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мевляна Елхадж Ахмед Халифе — имам; Елхадж Али Челеби, син на Дурхан — хатиб; Хасан, син на Байрам; Бучукоглу Мехмед — платнар; Мусли, син на Халил — копринар; Яхия, син на Али — мюеззин; Елхадж Саади — платнар; Елхадж Ахмед — платнар; Емиршах, син на Абделбаки — платнар; Мевляна Абдулрахман — регистратор; Баба̀ Хусреф[2] — разсилен, и др.

Сигн. Соф. кадийски регитър S 1/bis, с. 45—I.

---

[1] Написано بوجق اوغلی.

[2] Написано حرو.

120. Подковачески дюкян. Подковачът Мустафа Бей на Фатма хатун. 1618 г.

Мюеззинът Мустафа, син на Ферхад, при свидетелството на Шабан, син на Джафер, и на Муса, син на Бекир, е бил законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба на подковача Мустафа Бей, син на Ферхад, жител на мах. Емре на защитения град София. Той се яви в шериатския съд и в присъствието на Елхадж Шабан, син на Хасан, законно определен за пълномощник на Фатма хатун, дъщеря на Абдуллах, която стана пазителка на настоящия доумент, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моят упълномощител продаде преди 4 години чрез окончателна и законна продажба на споменатата Фатма хатун за 2100 сребърни акчета по текущия курс своя подковачески дюкян. Той се намира на пазарището на подковачите в споменатия град и е ограден и ограничен от стаите на Джафер Челеби, от дюкяна на Мехмед Челеби, от бозаджийската работилница и от обществения път. Той [упълномощителят] взе определената сума и предаде имота, намиращ се в определените граници. Споменатият дюкян[1] става собственост на Фатма хатун и тя може да го владее, както желае и предпочита."

След като споменатият пълномощник Елхадж Шабан лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник [Мустафа] относно посочения имот, бе написан документ за истинността на описаната продажба и бе връчен на Фатма хатун, за да ѝ послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на забранения [за войни] месец мухаррем на 1027 г. [18—27.I.1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Муслихеддин Ефенди — имам в джамията „Софи Мехмед Паша"; Кьосеч Мехмед Чавуш — гордост за своите равни; Хасан Бей [син на] Хюсеин — войник; Али Бей [син на] Абдуллах; Али Челеби, син на Йомер — мюеззин; Мусли Челеби — писар; Абдулрахман Ефенди — регистратор; Теряки[2] Мусли — разсилен, и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 49—I.

---

[1] В документа погрешно написано منزل — „къща".

[2] Прякор. Написано تریاکی и означава „който смуче енфие".

121. Къща. Подковачът Мустафа бей на Фатма хатун, посредством двама пълномощници. 1618 г.

При свидетелството на Шабан, син на Джафер, и Муса, син на Бекир, е бил законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба мюеззинът Мусли Челеби, син на Ферхад. Той се яви в шериатския съд от страна на подковача Мустафа Бей, син на Ферхад, жител на мах. Емре на защитения град София. Там в присъствието на Елхадж Шабан, син на Хасан, съпруг и законно определен пълномощник на Фатма хатун, дъщеря на Абдуллах, която е пазителка на настоящия документ, той заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моят упълномощител продаде преди четири години чрез окончателна и законна продажба на споменатата Фатма хатун за 4000 сребърни акчета

по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на хатиба Мусли Челеби и на субашията Курд и от обществения път. Вътрешната ѝ част се състои от зимна и лятна стая и хол, а външната — от зимна стая, обор, стая към обора, хамбар, кладенец и плодни и неплодни дървета. Той взе уговорената сума и предаде имота. Къщата, намираща се в определените граници, става собственост на споменатата Фатма хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита."

След като споменатият пълномощник [Елхадж Шабан] лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник [Мустафа] относно описания имот, настоящият документ бе издаден за истинността на продажбата и бе връчен на споменатата Фатма, за да ѝ послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на забранения [за войни] месец мухаррем на 1027 г. [18—27. I. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Муслихеддин Ефенди — имам в джамията „Софи Мехмед Паша"; Кьосеч Мехмед Чавуш — гордост за своите равни; Хасан Бей, син на Хюсеин — войник; Али Бей [син на] Абдуллах; Али Челеби, син на Йомер — мюеззин; Мусли Челеби — писар; Абдулрахман Ефенди — писар; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 49—III.

122. Чифлик. Абдулазиз Челеби на Абдуллах Челеби. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Абдуллах Челеби, син на Хайдар Бей. В негово присъствие жителят на мах. Хаджи Хамза на защитения град София — гордостта на заимите Абделазиз Челеби, син на починалия Али Войвода-заде Мехмед Ефенди, се яви в съда и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Посредством сахиб-и арза[1] продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатия Абдуллах Челеби за 30 000 сребърни акчета по текущия курс своя чифлик и спадащите към него ливада и 8 ниви. Те се намират в землището на с. Муса кьой[2], спадащо към споменатия град. Чифликът граничи с имотите на имама Сафер Ходжа, на Вели, с моя имот, с имота на хараджи Ахмед Бей и с обществения път. Вътрешната му част се състои от къща със зимни и летни стаи, 6 хамбара, фурна, кладенец; а външната — от 2 обора и място за зеленчукова и плодна градина; 2 чифта волове, 1 кон; ливада, от която се добиват около 100 коли сено, граничеща с арнаутската ливада, специалната ливада, бейлишката ливада и дерето, и в съседство 8 ниви. Всех определената сума от 30 000 акчета и предадох споменатия чифлик и другите имоти, намиращи се в определените граници. Отсега нататък те стават собственост на упоменатия Абдуллах Челеби и той може да ги владее, както желае и предпочита."

След като споменатият [Абдуллах Челеби] лично устно потвърди казаното от споменатия продавач относно описания имот, по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на щастливия месец сафер на 1027 г. [28. I—6. II. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед шах, син на Мухи — бакалин; Хъзър Бей, син на Баязид — тимариот; Диване Насух, син на Абдуллах —

тимариот; Парре-заде Ахмед — сарач; Мустафа Чавуш — миримиран, спахия на с. Муса кьой; Сафер Ходжа — имам; Арнауд Хъзър Бей — тимариот; Ридван Бей, слуга на Абдулазиз; хазинедаря Ахмед Челеби; Мевляна Абделрахман — писар; Теряки Мусли — разсилен; Мусли Челеби — писар; Махмуд — прислужник в джамия.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, с. 53—III.

[1] Сахиб-и арзът, в буквален превод „господар на земята", е бил притежателят на ленното владение, в чиито граници се е намирала земята, обект на покупко-продажбата. В случая се касае до мирийска земя, извън границите на селището, а не за земя-мюлк, поради което е било необходимо посредничеството му.

[2] Село Мусачево, Софийско.

123. Позволително за търговия по нормирани цени. 1618 г.

Дава се позволително на Селим, син на Али, и на Салих, син на Мехмед, жители на мах. Аладжа Хисар на защитения град София, да продават прясното масло, което са внесли отвън, по нормирана цена — 24 акчета [оката].

Написано през средното десетдневие на месец сафер на 1027 г. [7—16. II. 1618 г.].

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1 bis, бележка на заглавната корица отвътре

124. Къща. Сюлейман и войникът Мустафа бей на Фатма хатун. 1618 г.

Пазителка на настоящия документ стана Фатма хатун, дъщеря на Елхадж Тургуд[1]. В нейно присъствие в шериатския съд се явиха жителите на мах. Хаджи Хамза в защитения град София — Сюлейман и войникът Мустафа Бей, синове на Юсуф, и доброволно заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба на споменатата Фатма хатун за 5000 сребърни акчета по текущия курс нашата къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на писаря Мехмед и на Байрам, от разрушената воденица и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, обор, фурна, плодни и неплодни дървета. Получихме определената сума и предадохме имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

След като споменатата Фатма хатун лично устно потвърди казаното от споменатите [Сюлейман и Мустафа] относно описания имот, по нейно желание случилото се бе записано и й беше връчен документ.

Написано през средното десетдневие на щастливия месец сафер на 1027 г. [7—16. II. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Кебек[2] Мехмед; Тавукчу[3] Мехмед; Елхадж Емре — бакалин; Ахмед Бей — бакалин; Бехрам [син на] Абдуллах; майстор Хюсеин — теляк; Хюсеин Бей, син на Елхадж Махмуд; Хамза, син на Осман — разсилен; Баба̀ Мехмед — разсилен; Осман, син на Илияс.

Сигн. Соф. кадийки регистър S_1/bis, с. 60—III.

[1] Написано طوغود.

[2] Прозвище. Написано كبك и означава „яребица“.

[3] Прозвище. Написано طاوقچى и означава „кокошкар“.

125. Къща. Радул на Петре. 1618 г.

Пазителя на настоящия документ стана немюсюлманинът Петре, син на Найо. В негово присъствие жителят на софийската мах. Шарабдарлъ — немюсюлманинът Радул, син на Никола, се яви в шериатския съд и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Петре за 1400 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на споменатия Радул и на Никола, от чешмата и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, дюкян, още една лятна стая, килер, хол, фурна, кладенец и дървета. Получих определената сума и предадох имота. От този момент той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита.“

Споменатият [Петре] лично потвърди казаното от споменатия [Радул] относно описаната къща. След това бе написан настоящият документ като доказателство за истинността на извършената продажба и бе връчен на споменатия [Петре], за да му послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [26. II—7. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Халифе — мюеззин; Али Бей, син на Сюлейман — тимариот; Юсуф Бей — войник; Курд — субашия; Мустафа, син на Абдуллах — бакалин; Мехмед, син на Худаверди — бакалин; Осман, син на Абдуллах — сапунджия; Мустафа Челеби — писар; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 63—II.

126. Дрогеристки дюкян. Мехмед Ага на дрогериста Мустафа. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана дрогеристът Мустафа, син на Мухи. В негово присъствие жителят на мах. Кара Данишменд в защитения град София — Мехмед Ага, син на Елхадж Мухи, известен под името Сабунджизаде — гордост за своите равни, се яви в шериатския съд и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Преди известно време продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатия Мустафа за 22 000 сребърни акчета по текущия курс своя дюкян. Той се намира на пазарището на дрогеристите в споменатия град и е ограден и ограничен от имота на Мевляна Хъзър Ефенди, гордост за кадиите и валиите; от имата на Пелте[1]-заде Хюсеин Челеби и от обществения път. В него се помещава склад с желязна врата. За този дюкян се плащат по 40 акчета ежемесечен наем за мястo на вакъфа „Хас Бига Бей“. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. След това упълномощих Хемшире-заде Хафъз Мехмед Челеби, син на Хюсеин, да изповяда продажбата от мое име. Понастоящем за по-голяма сигурност

заявявам лично, че продадох на споменатия Мустафа за сумата 22 000 сребърни акчета описания дюкян. Получих сумата и предадох имота."

Споменатият Мустафа лично потвърди казаното относно описания имот. След това бе написан настоящият документ за истинността на изповяданата продажба и по негово желание му бе връчен.

Написано през средното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [8—17. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кожухарят Хюсеин, син на Абдуллах; Мехмед, син на Бекир — кожар; Уруч — дрогерист; Сюлейман — дрогерист; Мехмед Челеби, син на Елхадж Ювеис — пешак; Солак-заде Ахмед Челеби — заим; Хъзър Челеби-заде Ахмед Челеби — тимариот; Мустафа, син на Абдуллах — сапунджия; Мусли Челеби — писар.

Сигн. Соф. кадийски регитър S_1/bis, с. 71—III.

---

[1] Прозвище. Написано يلته и означава „мек, мекушав".

127. Къща. Марина на Марко. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана немюсюлманинът Марко, син на Адам. В негово присъствие жителката на мах. Хаджи Хамза в защитения град София — Марина, дъщеря на Пейо[1], се яви в шериатския съд и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Марко за 3000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на бакалина Елхадж Мустафа, на другия Хаджи Мустафа, син на Тургуд, на Мишо, син на Праматар, и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Марко лично потвърди казаното от споменатата [Марина] относно описания имот. По негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [8—17. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Бей, син на Абдуллах; Кьосеч Елхадж Али Бей — пешак; Ахмед, син на Абдуллах; Мустафа, син на Тургуд; Хайдар, син на Абдуллах; Йомер, син на Осман; Мустафа, син на Абдуллах; Искендер, син на Абдуллах; Али, син на Ибрахим; Мустафа Челеби — писар; Осман, син на Илияс.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 72—V.

---

[1] Тъй като няма нанесени диакритични точки, името може да се транскрибира и като Пено, Нено, Теню и пр.

128. Къща. Хатидже хатун и сестра ѝ Умхани хатун на Елхадж Ахмед, лично и по пълномощие. 1618 г.

Имамът Имам-заде Мехмед Челеби, при свидетелството на Мехмед, син на Рамазан, и на Рамазан, син на Абдуллах, е бил законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба на съпругата си Хатидже хатун, дъщеря на Дурхан, жителка на мах. Мансур Ходжа в защитения град София. Той се яви в шериатския съд заедно с Умхани хатун, дъщеря на Дурхан и еднородна сестра на споменатата Хатидже хатун. Двамата лично и по пълномощие заявиха и декларираха [следното] в присъствието на Елхадж Ахмед, син на Абдуллах, пазител на настоящия документ:

„Продадохме чрез законна и окончателна продажба на споменатия Елхадж Ахмед за 14 000 сребърни акчета по текущия курс къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Юсуф Ага, на кебапчията Мустафа, на Кенан Бей, на Фатма хатун и от обществения път. Състои се от две стаи — една над друга и известно количество плодни и неплодни дървета. Получихме определената сума и предадохме имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на споменатия Елхадж Ахмед и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Елхадж Ахмед лично потвърди казаното от споменатите [Мехмед Челеби и Умхани хатун] относно описания имот. След това бе написан настоящият документ за истинността на извършената продажба и му бе връчен, за да му послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [8—17. Щ. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мевляна Осман Ефенди, бивш кадия, гордост за кадиите и валиите; Юсуф Ага, гордост за своите равни; Мюджеллед[1] Мехмед Ага — мюеззин; Яхия Халифе, син на кебапчията Мустафа; Зюлфикяр Бей, син на Абдуллах, прислужник на Юсуф Ага; Мусли Челеби — писар; кебапчията Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 73—IV.

---

[1] Вероятно прозвище. Написано مجلد и означава „подвързан".

129. Къща. Рамазан на сестра си Фатма хатун. 1618 г.

Пазителка на настоящия документ стана Фатма хатун, дъщеря на Хюсеин. В нейно присъствие брат ѝ Рамазан, син на Хюсеин, жител на мах. Емре в защитения град София, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез законна и окончателна продажба на моята сестра, споменатата Фатма хатун, за 4000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена с имотите на Мехлика хатун, на халваджията Мусли, син на Абдуллах, и с обществения път. Състои се от зимни и летни стаи и няколко дървета. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък той става собственост на споменатата Фатма хатун и последната може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатата [Фатма хатун] лично потвърди казаното от споменатия [Рамазан]. След това бе написан настоящият документ за истинността на извършената продажба и бе връчен на споменатата Фатма хатун, за да ѝ послужи в случай на нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [18—27. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Кятиб-заде Ахмед Ефенди — писар, образец на майсторите в писането; Баязид Халифе — имам; Дервиш Ахмед Халифе — мюеззин; Реис-заде Муслиеддин, зет на Юсуф Бей; халваджията Рамазан Беше; Хаджи Мехмед — халваджия; Мехмед Бей, известен под името Екшиаш[1], Мусли Челеби — писар; Йомер, син на Осман.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 77—I.

---

[1] Прякор. Написано اکشی‌آش и означава „кисело ядене".

130. Сарашки дюкян. Мехмед, Хатидже и майка им Гюлдалъ на Ибрахим Челеби, чрез пълномощник. 1618 г.

При свидетелството на Мехмед, син на Сюлейман, и на Юсуф Челеби, син на Искендер, бе законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба Диване Нияз Бей. Той се яви в шериатския съд от страна на жителите на мах. Касабан в защитения град София — Мехмед, син на Нусрет, неговата сестра Хатидже и тяхната майка Гюлдалъ. В присъствието на младежа Ибрахим Челеби, син на починалия Елхадж Ювеис, пазител на настоящия документ, той заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моите упълномощители продадоха чрез окончателна и законна продажба на споменатия Ибрахим Челеби за 13 000 сребърни акчета по текущия курс своя сарашки дюкян. Той се намира на пазарището на сарачите в споменатия град и е ограден и ограничен от имотите на сапунджията Ибрахим [син на] Абдуллах, на Акоглан Мехмед, син на Абдуллах, и от обществения път. Под него има приземен етаж. За този имот се плаща ежемесечен наем за място по 8 акчета на вакъфа „Хас Бига Бей". Те [упълномощителите] получиха определената сума и предадоха имота. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на Ибрахим Челеби и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият [Ибрахим Челеби] лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник относно описания имот. След това бе написан този документ за истинността на изповяданата продажба и му бе връчен, за да му послужи в случай на нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [18—27. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Шабан Халифе, син на Мустафа — мюеззин; Мехмед Челеби, син на Елхадж Ювеис; Елхадж Первиз Бей — пешак; Сюлейман, син на Ахмед — дрогерист; Мустафа, син на Мухи — дрогерист; Елхадж Евхад — кожар; Мусли Челеби — писар; Йомер, син на Осман; Юсуф — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 77—II.

131. Къща. Дервиш Ахмед на имама Ридван. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана имамът Ридван Халифе, син на Абдуллах. В негово присъствие жителят на мах. Емре в защитения град София — Дервиш Ахмед, син на Ювеис, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Ридван Халифе за 3000 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която ми е прехвърлена по наследство от сестра ми Салиха хатун. Тя [къщата] се намира в мах. Кара Данишменд на същия град и е оградена и ограничена от имотите на пешака Осман Челеби, син на Аяс, на теляка Осман, от обществения път и от частния път. Състои се от зимна стая, лятна стая, хол, течаща вода и плодни дървета. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ридван Халифе и последният може да я владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично потвърди казаното от споменатия [Дервиш Ахмед]. След това бе написан настоящият документ за истинността на извършената продажба и му бе връчен, за да му послужи в случай на нужда.

Написано през последното десетдневие на [месец] ребиюлеввел на 1027 г. [18—27. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Йомер Ефенди, син на Ферхад — имам; Перчо[1] Халифе — имам; Елхадж Яхия, син на Мустафа; Елхадж Хюсеин — обущар; Хюсеин, син на Хасан — мюеззин; Али Челеби, син на Йомер — писар в имарета; Муєли Челеби — писар; Йомер, син на Осман.

Сиги. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 77—III.

---

[1] Вероятно е прякор. Написано پرچو.

132. Къща. Зафира на съпруга си Данил. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана немюсюлманинът Данил, син на Кирко. В негово присъствие съпругата му Зафира, дъщеря на Костадин, жителка на мах. Новосел в защитения град София, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Данил за 8000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на платнаря Якоми (?)[1], на търговеца на брашно Герги, на хлебаря Иван, на златаря Мануш и от обществения път. Състои се от зимна стая, лятна стая, килер, приземен етаж, отгоре чардак, а във външната част — 2 стаи, килер, плодни и неплодни дървета. Взех определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Данил лично устно потвърди казаното от споменатата [Зафира] относно описания имот. След това бе написан настоящият документ за истинността на извършената продажба и му бе връчен, за да послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [18—27. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мевляна Хасан Челеби, син на починалия Елхадж Мехмед — мюдеррис; сердарят Мустафа Бей — пешак; Кючюк Елхадж Мехмед — платнар; Аго-заде Ахмед Челеби — мюдеррис; Абдулкерим Челеби — платнар; Чакърджи-заде Елхадж Мехмед — платнар; Осман, син на Илияс; Абдулрахман Ефенди — регистратор; Теряки Мусли разсилен в съда, и други от присъствуващите.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 81—II.

---

[1] Написано ياقوى.

133. Къща. Али Челеби на Хюсеин и Айни хатун. 1618 г.

Пазители на настоящия документ станаха Хюсеин, син на Айдън, и Айни, дъщеря на Муса. В тяхно присъствие жителят на мах. Хаджи Хамза в защитения град София — Али Челеби, син на Исхан, се яви в шериатския съд и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатите Хюсеин и Айни хатун за 3800 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Вели, син на Исхан, на Чизме Ахмед, от дюкяна за фураж и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, чардак и плодни и неплодни дървета. Взех определената сума и предадох [имота]. Отсега нататък той става собственост на купувачите и те могат да го владеят, както желаят и предпочитат."

Споменатите Хюсеин и Айни лично потвърдиха казаното от споменатия [Али Челеби] относно описания имот. Случилото се бе записано и им бе връчен документ, за да им послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлеввел на 1027 г. [18—27. III. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Шейхи Челеби, син на Махмуд; Елхадж Али Халифе, син на Осман; Мехмед Халифе [син на] Елхадж Курд Али; Ибрахим Челеби — имам; Исмаил Челеби — мюеззин; Мехмед Челеби, син на Мухи — бакалин; Ридван, син на Абдуллах — бакалин; Мехмед, син на Мухи — кожар; Ибрахим Челеби, син на Абделрахман — бакалин; Кара Ахмед Челеби, син на Шейх Кемал; Елхадж Емре, син на Юнус — бакалин; Мехмед, син на Джафер — сапунджия; Мехмед, син на Абдуллах — търговец на фураж; Абделрахман — регистратор; Юсуф — пешак, и други.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 83—III.

134. Къща. Селим на Ессеид Осман. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Ессеид Осман, син на . . .[1] В негово присъствие Селим, син на починалия хатиб Ахмед, жител на мах. Хаджи Исмаил в защитения град София, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Ессеид Осман за 15 500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се

намира в мах. Мансур Ходжа на споменатия град и е оградена и ограничена от имотите на кожаря Осман, син на Мухиеддин, на тимариота Сувари-заде Хюсеин Челеби, на Мусли Челеби, син на Елхадж Осман, и на мюеззина Мехмед Челеби, син на починалия Синан. Състои се от зимна и лятна стая, фурна и плодни дървета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното и след това по негово желание се издаде документ за случилото се и му бе връчен, за да послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на месец ребиюлахър на 1027 г. [28. III — 6. IV. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед, син на Сеиди — сарач; Хаджи Юсуф — сарач; Хаджи Осман — кожар; Мусли Челеби, син на Хаджи Осман — регистратор; Сувари-заде Хюсеин Челеби — архитект (?)[2]; Елхадж Али Бей — пешак; Мюджеллед Мехмед, син на Муслиеддин — имам; Сула-заде Елхадж Мехмед Челеби; касапинът Мусли Челеби — имам; Ахмед Челеби — сарач; Мюлязим-заде Мехмед Челеби — имам; Бейтуллах, син на Юсуф — мюеззин; Мевляна Хюсеин Челеби — гордост за преподавателите; Шакируллах-заде Ахмед Челеби — имам.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 85—III.

[1] Името не е попълнено.

[2] Думата е погрешно изписана — ممارى вместо معمارى.

135. Къща. Чакръкчи Елхадж Ахмед и синовете му на Али Челеби. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Али Челеби, син на Махмуд. В негово присъствие Чакръкчи Елхадж Ахмед, син на Хасан, и синовете му — Осман Челеби и Елхадж Мехмед, жители на мах. Касабан на защитения град София, се явиха в шериатския съд и заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Али Челеби за 5000 сребърни акчета по текущия курс къщата, която владеем като съдружници. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от [имотите] на папуджията Али, на Мустафа от Пловдив, на мюеззина Мехмед Халифе, от свещения месджид и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, хамбар, фурна, кладенец, обор и плодни дървета. Получихме определената сума и предадохме имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Али Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното от споменатите [Елхадж Ахмед, Осман Челеби и Елхадж Мехмед] относно описания имот. След това по негово желание бе издаден документ и му бе връчен, за да послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на месец ребиюлахър на 1027 г. [7—16. IV. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Баба Ибрахим Бей — войник, гордост за своите равни; Мехмед Челеби — беваб; Хасан, син на Бехрам — имам; Муса Ходжа — имам; Осман Деде — мюеззин; Елхадж Ахмед, син на

Хасан — бакалин; Муса, син на Халил; Абди, син на Мустафа; Сафер, син на Ибрахим; Ахмед, син на Юсуф — златар; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 92—III.

136. Къща. Хюсеин на бозаджията Станислав. 1618 г.

Получател на настоящия документ стана бозаджията Станислав, син на Злако (?)[1]. В негово присъствие жителят на мах. Касабан на защитения град София — Хюсеин, син на Мехмед, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Станислав за 4000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на сарача майстор Хюсеин, на търговеца на сол Сюлейман, на другия Хюсеин, на хлебаря Велчо, на хлебаря Обретен и от обществения път. Състои се от 4 стаи — зимни и летни, фурна, плодни и неплодни дървета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач потвърди лично устно казаното от споменатия [Хюсеин]. След това по негово желание се записа случилото се и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлахър на 1027 г. [17—25. IV. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: майстор Хюсеин — сарач; Мехмед Челеби, син на Ибрахим — бевваб; Мусли, син на Исмаил — сарач; търговецът на сол Сюлейман, син на Абдуллах; Али Деде — прислужник в джамия; Мехмед, син на Абдуллах — писар; Хасан, син на Абдуллах; Мустафа, син на Абдуллах — разсилен; Мусли Челеби — писар; Абделрахман-Ефенди — писар; Сюлейман Бей и други от присъствуващите.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 97—II.

---

[1] Написано ايزلاقو.

137. Търговска сделка с платове и обработени кожи между евреи. 1618 г.

Получател на документа стана немският евреин Жуле, син на Исраил. В негово присъствие френският евреин Харон, жител на гр. София, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Преди известно време бях дал на латинеца Яко Пенаки, жител на гр. Провадия, обработени кожи и различни видове платове на стойност 81 260 акчета. За доказателство на моето право [върху тази сума] той ми даде подписан и подпечатан документ, наречен „скрипта"[1]. В съгласие с този документ срещу посочения дълг споменатият длъжник Яко Пенаки е изпратил на споменатия Жуле, за да ми бъдат предадени, 340 броя биволски кожи и 25,5 лакти синьо сукно. Получих изпратеното от споменатия Яко, но тъй като съм загубил дадената ми от него „скрипта", не я връчих на споменатия Жуле."

Споменатият Жуле потвърди казаното от споменатия [Харон]. По негово желание бе написан документ и му бе връчен, за да му послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлахър 1027 г. [17—25. IV. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Бекир — чавуш; Паспал[2]-заде Елхадж Хюсеин; Хаджи. . .[3], син на Абдуллах — кожар; Абди, син на . . .[4] — кожар; Реджеб син на. . .[5] — кожар; Елхадж Дервиш — платнар; Хъзър, прислужник на Мехмед Бей Ефенди; Мусли Челеби — писар; Абдулрахман Ефенди — регистратор.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 100—II.

---

[1] В документа اسقرطه.

[2] Прякор. Написано پسپال.

[3] Името не е нанесено.

[4] Също.

[5] Също.

138. Къща. Фатма хатун на Бекир Беше чрез пълномощник. 1618 г.

При свидетелството на прислужника Курд Бей и на шивача Ахмед, син на Байрам, бе законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба пешака Хасан Челеби, син на Шабан. Той се яви в съда от страна на своята съпруга, жителката на мах. Хаджи Хамза в защитения град София, Фатма хатун, дъщеря на Алаеддин, и в присъствието на Бекир Беше, син на Ахмед, пазител на настоящия документ, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка продаде напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Бекир Беше за 12 000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в мах. Кара Данишменд и е оградена и ограничена от имотите на сарача войник Юсуф, на войника Мехмед Бей, зет на Искендер Бей, и от градината на споменатата Фатма хатун. Във вътрешната ѝ част се намират зимна и лятна стая, 3 фурни, 1 кьошк и плодни дървета, а във външната — 1 обор със стая, 1 врата, водеща от обора към месджида „Къз Касъм“, и 1 врата, водеща от обора към частния път до имота на Искендеровия зет. Получи сумата и предаде имота. Отсега нататък къщата, намираща се в споменатите граници, става собственост на купувача и последният може да я владее, както желае и предпочита.“

Споменатият Бекир лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник. След това по негово желание бе написан документ за случилото се и му бе връчен, за да послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на месец ребиюлахър на 1027 г. [17—25. IV. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Арнауд Кара Мехмед Бей — пешак; Шабан [син на] Абдуллах, прислужник на назъра Йомер Чавуш; Пири, син на Абдуллах — обущар; Мехмед Челеби, син на Курд Али — имам; Ибрахим Чавуш — миримиран; кожухарят Али, син на Мехмед; Мусли Челеби — писар; Ясакчи Вели Беше — пешак.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 101—I.

139. Дюкян. Петко и Йово на Мехмед Беше. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана жителят на мах. Кара Данишменд в защитения град София — пешака Мехмед Беше, син на Абдуллах. В негово присъствие в шериатския съд се явиха немюсюлманите Петко и Йово, синове на. . .[1], жители на софийската мах. Банишор, и доброволно заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Мехмед Беше за 3500 сребърни акчета по текущия курс дюкяна, който получихме в наследство от брат си Емруд[2] Петре и се намира в пазарището „Бал базаръ" на споменатия град. Ограден е и е ограничен от имотите на Димитре и на Петю и от обществения път. Получихме определената сума и предадохме имота. Отсега нататък описаният дюкян става собственост на споменатия Мехмед Беше и последният може да го владее, както желае и предпочита."

След като споменатият Мехмед Беше лично устно потвърди казаното от споменатите Петко и Йове, бе написан настоящият документ за случилото се и му бе връчен, за да послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на месец джемазиюлеввел на 1027 г. [26. IV — 5. V. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Пир Мехмед Халифе, син на Махмуд — имам; Реджеб Паша, син на Абдуллах — касапин; готвачът Елхадж Юсуф; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 107—I.

[1] В документа мястото за името е останало празно.

[2] Прякор. Неизползуваема в говоримия език форма на думата armud — „круша".

140. Правото за събиране на налог. Мехмед Челеби на Мустафа Паша. 1618 г.

Причина за написването на документа стана чокадарят Мустафа Паша. В негово присъствие настоящият асесбашия Мехмед Челеби от град София заяви [следното]:

„Продадох [на споменатия Мустафа Паша] за срок от написването на документа до Димитровден правото да събира налога „фучи ресми", вземан съгласно стария закон от влизащите в града бъчви с вино, което [право] ми принадлежеше. Взех определената цена[1] и упълномощих субашията Мустафа да събере налога ресм-и фучи и да го предаде на споменатия [Мустафа Паша]."

Споменатият Мустафа прие това пълномощие, въз основа на което по желание на чокадаря Мустафа бе издаден настоящият документ.

Написано на 14 джемазиюлеввел на 1027 г. [9. V. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хаджи Мехмед, син на Осман; Али, син на Махмуд — даракчия; Юнус, син на Хамза — даракчия; Мустафа, син на Абдуллах — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 109—III.

[1] В документа не е написана цената, за която е преотстъпено правото за събиране на налога.

141. Къща. Петкана на Мустафа Бей. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана пешакът Яшчи-заде Мустафа Бей. В негово присъствие в шериатския съд се яви християнката Петкана, дъщеря на Кара Йован, жителка на мах. Новосел в защитения град София, и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Мустафа Бей за 1500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Атанас, на Стойо, на евреите съдружници и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая и приземен етаж. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък къщата става собственост на споменатия Мустафа Бей и последният може да я владее, както желае и предпочита."

След като споменатият Мустафа Бей лично устно потвърди казаното от споменатата [Петкана] относно описания имот, по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на месец джемазиюлеввел на 1027 г. [16—25. V. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Али Челеби от (с.) Кондуфер[1]; Елхадж Мустафа Беше — пешак; Ибрахим Чавуш — миримиран; Кулоглу Мехмед Челеби — пешак; Мусли Челеби — писар; Абдулрахман Ефенди — писар; Теряки Мусли — разсилен; платнарят Атанас и други.

Сигн. Соф. кадиски регистър S_1/bis, с. 110—I.

---

[1] Село Кондофрей, Пернишки окръг. В документа написано قوندوفر.

142. Къща. Кара Али на Хошаби Ахмед. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Хошаби Ахмед, син на Хюсеин. В негово присъствие в шериатския съд се яви Кара Али, син на Махмуд, жител на мах. Мансур Ходжа в защитения град София, и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Ахмед за 4500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Хъзър, син на Абдуллах — бръснар (?)[1]; на Мустафа, син на Халил — фурнаджия; на Емруллах Ага, гордост за своите равни, и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, друга малка стая, градина и плодни дървета. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ахмед Бей и последният може да я владее, както желае и предпочита."

След като споменатият Ахмед лично устно потвърди казаното от споменатия [Кара Али], по негово желание бе написан документ за случилото се и му бе връчен, за да послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на джемазиюлеввел на 1027 г. [16—25. V. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Айна Елхадж Мехмед; Елхадж Курд — търговец; Елхадж Реджеб — обущар; Емир Зюлфикяр Челеби; Мехмед, син на Али — бакалин; Кючюк Али — търговец; ключарят Ахмед Бали —

мюеззин; Елхадж Мустафа, син на Юнус — бакалин; Елхадж Хасан — пазач на баня; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 115—I.

---

[1] Тук е употребен твърде рядко срещаният термин برّاق със значение, „който бръсне, който стърже и т. н." вместо популярното بربر.

143. Къща. Чавдар Юсуф на Умми хатун. 1618 г.

Пазителка на настоящия документ стана Умми хатун, дъщеря на Али. В нейно присъствие в шериатския съд се яви съпругът ѝ, пешакът Чавдар Юсуф, жител на мах. Мансур Ходжа в защитения град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатата ми съпруга за 16 000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена с [имотите] на разсилния Махмуд, на аяна Али, на воденичаря Хуреми и с обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, лятна постройка, мазе, фурна, кладенец, външен двор с обор, стая и градина. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

След като споменатата [Умми хатун] лично потвърди казаното, по нейно желание бе записано случилото се.

[Написано] на споменатата дата.[1]

Свидетели на станалото [в съда]: кечеджията Хаджи Исмаил; Мехмед, син на Сеид; Елхадж Сюлейман, син на Ахмед; Махмуд, син на Юсуф.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 116—IV.

---

[1] Датата на предидущия документ е последното десетдневие на месец джемазиюлеввел на 1027 г. (16—25 V. 1618 г.).

144. Отсрочване на дълг. Евреинът Гасби на християнката Неда. 1618 г.

Евреинът Гасби (?)[1], син на Давид, е призовал на съд християнката Неда, дъщеря на Велко, и предявил към нея следния иск:

„Дадох на златаря Петре, съпруг на споменатата, който почина преди известно време, сумата 6100 акчета. Споменатата християнка му стана поръчителка, като заложи къщата си. Понастоящем аз съм получил 1500 акчета и остана да вземам от нея още 4600[2] акчета. Тъй като сега нямала възможност да плати сумата, тя поиска отсрочка 5 месеца, до следващия Димитровден."

Споменатата Неда лично потвърди казаното от споменатия Гасби и призна, че му дължи сумата от 4600 акчета. Случилото се бе записано и бе издаден документ, за да послужи в случай на нужда.

Написано през средното десетдневие на месец джемазиюлахър на 1027 г. [5—14. VI. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Челеби — бивш сердар; Мусли Челеби — писар; Мехмед Бей; Йомер, син на Осман; Абдулрахман Ефенди — писар.

Сиги. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 79—III.

[1] Написано غصبی.

[2] В документа погрешно написано درت التیوز.

145. Къща. Сагърджи Ахмед на Сафер Беше. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Сафер Беше, син на Абдуллах. В негово присъствие се яви в шериатския съд жителят на мах. Касабан в защитения град София — Сагърджи[1] Ахмед, син на Абдуллах и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Сафер Беше за 6000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на мутафчията Елхадж Мустафа, син на Абдуллах, на копринаря Елхадж Осман, на Камер хатун, на копринаря Ридван, син на Абдуллах, и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, фурна, течаща вода и градина. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Сафер Беше и последният може да я владее, както желае и предпочита."

След като споменатият Сафер Беше лично устно потвърди казаното от споменатия [Ахмед], по негово желание станалото бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на [месец] джемазиюлахър на 1027 г. [5—14. VI. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Осман — копринар; Елхадж Мустафа — мутафчия; Осман, слуга на споменатия Елхадж [Мустафа]; Елхадж Мехмед, слуга на споменатия Елхадж Ахмед; Мехмед Челеби — копринар; Ридван, син на Абдуллах — копринар; Мусли Челеби — писар; Дуаджи[2] Ахмед — разсилен; Юсуф Бей, син на Али — слуга.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 121—I.

[1] Написано صاغریجی. Възможно е да е прякор, свързан със значението на думата صاغر — „глух", но по-вероятно е да означава професия — майстор, продавач на صاغری — „каиши, хамути и пр. произведения от сурова, необработена кожа".

[2] Вероятно прозвище. Написано دعاجی и означава „който се моли".

146. Къща. Платнярят Али на бакалина Осман чрез пълномощник. 1618 г.

При свидетелството на мюеззина Шабан Халифе, син на Мустафа и подковача Осман, син на Йомер, бе законно определен за пълномощник по извършването на долната продажба беваба Мехмед Челеби, син на Ибрахим—

гордост за бевабите. Той се яви в шериатския съд от страна на платнаря Али, син на Хасан, жител на мах. Джами-и атик в защитения град София, и в присъствието на бакалина Осман, син на Али, пазител на настоящия документ, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моят упълномощител, споменатият Али, продаде напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Осман за 12 000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в упоменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Киришчи-заде Мусли, на Алалдъ[1] хатун, на Фатма хатун и от обществения път. Състои се от зимна и летни стаи, килер, фурна, хамбар, обор във външния двор и плодни дървета. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Осман и последният може да я владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник. След това по негово желание се записа случилото се и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през последното десетдневие на месец джемазиюлахър на 1027 г. [15—23. VI. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мевляна Насух Халифе — имам; Мусли Челеби — писар; Мевляна Елхадж Мухи Халифе — имам; Елхадж Ибрахим — мюеззин; Тапасъгмаз[2]-заде Али Челеби — мюеззин; Али, син на Мехмед — прислужник в джамия; Бали, син на . . .[3] — златар; Мухишах Бей — бакалин; Баба Хурем — подковач; подковачът Мехмед Бей—пешак; майсторът Али — бакалин; Абубекир Челеби, от Бистрица[4]; Юсуф — търговец на слама; Индже Кара Мустафа; Курд Али — търговец на слама.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 125—11.

---

[1] Написано آل‌آلدی.

[2] Прякор. Написано صغمز طاپه и означава „не се побира тапата".

[3] Името не е попълнено.

[4] Село Бистрица, Софийски окръг. Написано بسترچه.

147. Къща. Майсторът Мусли на теляка Ибрахим. 1618 г.

При свидетелството на Али Деде, син на Мустафа, и на теляка Осман, син на Мехмед, бе законно определен за пълномощник по изповядването на долната продажба майсторът Ибрахим, син на Хюсеин. Той се яви в шериатския съд от страна на майстора Мусли, син на Джафер — назър, жител на мах. Сарухан Бей в защитения град София. В присъствието на теляка Ибрахим, син на Абдуллах, пазител на настоящия документ, той заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моят упълномощител, споменатият майстор Мусли, продаде напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Ибрахим за 3000 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на прислужника в джамията Абдуллах Челеби, на майстора на калпаци Али, син на Абдуллах, на писаря Елхадж Махмуд и на другия Махмуд — теляк. Състои се от зимна и лятна стая. По-

лучих определената сума и предадох имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия [Ибрахим] и последният може да я владее, както желае и предпочита."

Споменатият Ибрахим лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник. След това по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на почитания месец реджеб на 1027 г. [24. VI.—3. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Абдуллах Челеби — прислужник в джамия; майсторът на калпаци — Али; Мевляна Елхадж Али — имам; Хюсеин, син на Абдуллах — прислужник в джамия; Абдулрахман Ефенди — регистратор; Дуаджи Ахмед, син на Али — разсилен; Мусли, син на Махмуд — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 129—III.

148. Къща. Михаил, Калина и Петкана на бозаджията Груйо. 1618 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът бозаджия Груйо, син на Йован. В негово присъствие жителите на мах. Папуджи Драган в защитения град София — Михаил и сестрите му Калина и Петкана, деца на немюсюлманина Димо, заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Груйо за 4000 сребърни акчета по текущия курс къщата, която притежаваме по наследство. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Башчъ Милчо, син на Велин, на поп Яни и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, мазе, килер, плодни и неплодни дървета. Получихме определената сума и предадохме имота. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Груйо и последният може да я владее, както желае и предпочита."

Споменатият Груйо лично устно потвърди казаното от споменатите Михаил, Калина и Петкана. След това по негово желание случилото се бе написано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на почитания месец реджеб на 1027 г. [24. VI. — 3. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Аза Реджеб Бей — мюеззин; Исмаил Ага, гордост на своите равни — сарач; Мустафа Беше — пешак, от [с]. Връбница[1]; главният разсилен Мехмед Челеби — бевааб; Юсуф Чобан — разсилен; Лукан, син на . . .[2] — такеджия; Груше, син на Пейо — такеджия, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 131—II.

[1] Село Връбница, Софийско, днес квартал на София. Написано ويربنيجه.

[2] Името не е попълнено.

149. Дюкян. Емине хатун и Сунни хатун на Юсуф, чрез пълномощник. 1618 г.

При свидетелството на бакалина Ибрахим, син на Абдуллах и Ахмед, син на Байрам, беше законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба баняджията Елхадж Али, син на Мехмед. Той се яви в шериатския съд от страна на жителките на мах. Хаджи Хамза в защитения град

София — Емине хатун и Сунни хатун, дъщери на починалия Ибрахим, и в присъствието на Юсуф, син на Абдуллах, пазител на настоящия документ, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моите упълномощителки, Емине и Сунни,продадоха напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Юсуф за 6000 сребърни акчета своя дюкян, който са получили по наследство от баща си, споменатия починал [Ибрахим]. Дюкянът се намира на пазарището „Сунгурлар" и е ограден и ограничен от двете страни с имотите на кечеджията Мевляна Осман Ефенди, гордост за мюсюлманските кадии, на подковача Ахмед Бей, отзад с имота на починалия Хаджи Хюсеин и отпред — с обществения път. За него ежемесечно се плаща наем за място по 8 акчета на вакъфа „Абди Ходжа". Получиха определената сума и предадоха имота. Отсега нататък посоченият дюкян става собственост на споменатия Юсуф и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият [Юсуф] лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник. След това по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на почитания месец реджеб на 1027 г. [24.VI — 3. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мевляна Мехмед Челеби, син на починалия Курд Ходжа — имам; Абди Бей, син на Азиз Бей — войник; подковачът Али, син на Абдуллах; кожухарят Али, син на Мехмед; подковачът Пияле, син на Абдуллах; подковачът Реджеб, син на Абдуллах; Абделрахман Ефенди— писар; Мусли, син на Махмуд — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 131—III.

150. Къща. Хевва хатун и сестра ѝ Белкис на Груйо, чрез пълномощник. 1618 г.

За пълномощник по изповядване на долната продажба беше законно определен Мустафа, син на Али. Той се яви в шериатския съд от страна на жителката на мах. Насух Ходжа в защитения град София — Хевва хатун, дъщеря на Осман, и заедно със сестрата на Хевва — девойката Белкис, заяви и декларира по пълномощие [следното] в присъствието на християнина Груйо, син на Радослав, пазител на настоящия документ:

„Продадохме напълно чрез законна и окончателна продажба на споменатия Груйо за 1200 сребърни акчета своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на майстор Йомер, на майстор Ювеис, на субашията Рамазан и на Мехмед бей, син на Сюлейман. Състои се от зимна и лятна стая и градина. Получихме определената сума и предадохме имота. Отсега нататък споменатата къща става собственост на споменатия немюсюлманин и последният може да я владее, както желае и предпочита."

Споменатият Груйо лично устно потвърди казаното от пълномощника Мустафа и Белкис хатун. След това по негово желание бе записано случилото се и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през първото десетдневие на почитания месец реджеб на 1027 г. [24. VI — 3. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: топчията Ахмед Беше — пешак; Мустафа Беше — пешак; Шабан Беше, син на Абдуллах — пешак; Мусли, син на

Махмуд — разсилен; Петре, син на Йове; Кръстю (?)[1], син на Янко; Круя, син на . . .[2]; Симеон — хлебар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 132—I.

---

[1] Вероятно името е Кръстю, но в документа е написано قرسو.

[2] Името не е попълнено.

151. Къща. Мазлюме хатун на Зюлфикяр, чрез пълномощник. 1618 г.

При свидетелството на Мехмед, син на Абдуллах, и на търговеца на риба[1] Хюсеин, син на Сюлейман, беше законно определен за пълномощник по изповядването на долната продажба и получаването на парите имамът Мевляна Али Челеби, син на Ердоуду. Той се яви в шериатския съд от страна на жителката на Шехир кьой[2] — Мазлюме, дъщеря на Али Войвода-заде Мехмед Ефенди, и заяви и декларира по пълномощие [следното] в присъствието на Зюлфикяр, син на Рамазан, който стана причина за написването на документа:

„Моята упълномощителка, споменатата Мазлюме, продаде напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Зюлфикяр за 3500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в мах. Хаджи Байрам и е оградена и ограничена от имотите на бакалина Ибрахим, на Бекир, син на Йомер, и от обществения път. Състои се от зимна и лятна стая, приземен етаж, хамбар, фурна и градина. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното от споменатия пълномощник. След това по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано през средното десетдневие на почитания месец реджеб на 1027 г. [4 — 13. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Зинджи Хаджи Али Бей — бакалин; Елхадж Али Бей — войник; Мустафа — обущар; Уста-заде Мехмед—мюеззин; Бекир, син на Мехмед — разсилен; Махмуд, син на Юсуф — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 137—I.

---

[1] Или „рибаря". Употребен е терминът „балъкчи", който може да се приеме и в двете значения.

[2] Днес гр. Пирот в Югославия.

152. Лозе. Железарят Абубекир Челеби на казанджията Елхадж Хасан. 1618 г.

Причина за написването на документа стана казанджията Елхадж Хасан, син на Абдуллах. В негово присъствие в шериатския съд се явиха жителят на мах. Шиджаа Факих в защитения град София — железарят Абубекир Челеби, син на Хасан, и младежът Ахмед, син на умрелия му брат Хасан Челеби, и доброволно заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Хаджи Хасан за 7000 сребърни акчета по текущия курс едно лозе от

около 5 чапалъка, което получихме по наследство. То се намира в границите на с. Банджар[1], спадащо към софийска каза, и е оградено и ограничено от лозето на Митре от (с.) Вакарелче[2], лозето на починалия Ибрахим Чавуш, другото лозе на купувача Хаджи Хасан и от обществения път. Получихме определената сума и предадохме имота. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното от споменатите [Абубекир и Ахмед]. След това по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано на последния ден на почитания месец реджеб на 1027 г. [23. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Ахмед — регистратор; майсторът Али, син на Абдуллах — прислужник в джамия; Хасан, син на Хамза — подковач; Мехмед, син на Реджеб — подковач; Шабан Халифе — мюеззин; Мехмед Челеби — бевааб; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 140—I.

---

[1] Написано بانجار • Вероятно с. Панчарево, Софийски окръг.

[2] Написано واقرلجه • Вероятно с. Вакарел, Софийски окръг.

153. Градина. Груше на Симеон. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Симеон, син на Пейчин. В негово присъствие жителят на мах. Съгър дереси в защитения град София — немюсюлманинът Груше, син на Пейо, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Симеон, син на Пейчин, за 1300 сребърни акчета по текущия курс своята градина с всичките плодни и неплодни дървета в нея. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от градината на Хюсеин Бей от (с.) Диканя[1], градината на касапина Йован, градината на прислужника Кара Хасан Бей и от обществения път. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично потвърди казаното от споменатия [Груше]. След това по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ.

Написано на 8 шабан на 1027 г. [31. VII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Али Челеби — имам; Мехмед Челеби —... на султана (?)[2]; Бекир — разсилен; Обретен, син на Досьо; Павелко, син на Димчо, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 139—V.

---

[1] Вероятно едно от селата Долна или Горна Диканя, Пернишки окръг. Написано دیقانه •

[2] Първата дума от израза е неразчетена и смисълът му не е ясен.

154. Събиране наем от дюкяни, собственост на дубровничанин. 1618 г.

При свидетелството на Стойо, син на Сканде, и Чехо, син на Петре, бе законно определен за пълномощник по събирането и изпращането на наема от намиращите се в София дюкяни на живущия в крепостта Дубровник латинец Маро, син на Винченцо — латинецът Яко, син на Мартелос. В присъствието на шивача Никола, син на Андрея, и на другия Никола, син на Петко, той заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Получих напълно от споменатите наема от дюкяните на моя упълномощител за 14 месеца, смятано по 30 акчета на месец."

Споменатите шивачи потвърдиха казаното, след което по тяхно желание случилото се бе записано.

Написано на 25-ия ден на великия месец шабан на 1027 г. [17. VIII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мевляна Елхадж Йомер Халифе — имам; Пири Халифе — имам; Махмуд Челеби — писар в ихтисаба; Кенан Бей — писар в съда; Хаджи Ахмед — разсилен; Бекир, син на Мехмед — разсилен, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 148—I.

155. Къща. Хабибе хатун и сестра ѝ Мюслиме на Фатма хатун, чрез двама пълномощници. 1618 г.

При свидетелството на бакалина Ибрахим, син на Абдуллах, и обущаря Дервиш, син на Шехман, беше законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба бакалинът Али Челеби, син на Инехан, на съпругата си Хабибе хатун, дъщеря на Хюсрев, жителка на мах. Хаджи Хамза в защитения град София. За извършване на същата продажба беше законно определен при свидетелството на бояджията Дервиш, син на Касъм, и на обущаря Махмуд, син на Мехмед, за пълномощник на сестрата на споменатата [Хабибе], Мюслиме — Мустафа, син на Али. [Двамата пълномощници] се явиха в шериатския съд и в присъствието на Фатма хатун, дъщеря на Хамза, пазителка на настоящия документ, заявиха и декларираха по пълномощие [следното]:

„Нашите упълномощителки, споменатите Хабибе хатун и сестра ѝ Мюслиме, продадоха чрез окончателна и законна продажба на споменатата [Фатма] за 5000 сребърни акчета по текущия курс къщата, която са получили в наследство от починалия си баща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на обущаря Вели Беше, на чавуша Ибрахим, на пешака Хасан Челеби, син на Шабан, на мюеззина Юсуф Халифе, на обущаря Пири Беше, син на Абдуллах, и от частния път. Вътрешната ѝ част се състои от зимна и лятна стая, хамбар и плодни дървета, а външната — от фурна за хляб. Взеха определената цена и предадоха имота. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатата [Фатма хатун] лично устно потвърди казаното от споменатите пълномощници. След това по нейно желание бе написан документ за случилото се и ѝ бе връчен, за да ѝ послужи при нужда.

Написано през последния ден на най-великия от месеците — шабан на 1027 г. [21. VIII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]; Мусли Челеби, син на Ферхад — мюеззин; Кенан Бей — писар в мах. Хайрие; Мехмед, син на Хюсеин — разсилен; Мустафа, син на Мустафа Абдуллах — разсилен; свидетелите по пълномощничеството и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 149—I.

156. Спорна къща. Предявяване правото на съседство. 1618 г.

Жителят на мах. Касабан в защитения град София — спахията Мехмед Бей, се яви в шериатския съд и в присъствието на еничара Ридван предяви следния иск:

„Осман, син на Хъзър, е продал на споменатия Ридван за 14 000 акчета своята къща. Тя се намира в споменатата махала, състои се от 4 стаи и е оградена и ограничена от имота на бояджията Бошнак, от обществения път, от частния път и от моята къща, която е свързана и съединена с нея. Щом научих за това, че Ридван е закупил [имота], без да отлагам, предявих правото си аз като съсед да закупя посочения имот. За това, че покупката на къщата е мое право, имам свидетели."

На този иск споменатият Ридван отговори, че той наистина е закупил споменатата къща от споменатия Осман, но отрече, че къщата на ищеца е прилепена до споменатия имот и последният има право на покупка.

Призованите свидетели Мусли, син на Мехмед, и пешака Йомер, син на Бали, заявиха: „Ние свидетелстваме, че къщата на споменатия Мехмед Бей наистина е свързана и съединена до споменатата закупена къща и щом научи за направената продажба, той, бидейки съсед, веднага, без да отлага, предяви правото си на закупуване."

На основание на казаното от свидетелите правото върху спорната къща бе дадено на споменатия Мехмед Бей. По негово желание [случилото се] бе записано.

Написано на 13-ия ден от благословения месец рамазан на 1027 г. [3. IX. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хаджи Мехмед; Идрис Бей; Кенан Бей — писар; Бекир, син на Мехмед — разсилен, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 150—III.

157. Изплащане наем на дюкян и хан, собственост на вакъф. 1618 г.

Приносител на настоящия документ стана Елхадж Али, син на Мехмед. В негово присъствие в шериатския съд се яви Осман Ефенди, син на Йомер, помощник мютевеллия и назър на вакъфа „Хасан Паша", и заяви и декларира [следното]:

„Споменатият Елхадж Али плаща ежегодно по 40 000 акчета наем за ползуването на дюкяна „Шемихане"[1] и на хана, наречен „Капан хан", които са собственост на споменатия вакъф и се намират в град София. Понастоящем получих напълно от споменатия Елхадж Али сумата 30 000 акчета от наема за 1025 година[2]."

След като [Елхадж Али] лично устно потвърди казаното, по негово желание се написа документ за случилото се и му бе връчен, за да му послужи при нужда.

Написано на 15-ия ден от благословения месец рамазан на 1027 г. [5. IX. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Челеби, син на Осман, гордост за преподавателите; Мустафа, син на Хамза: Синан, син на Абдуллах — разсилен; Юсуф Ага, син на Абдуллах; Мустафа, син на Абдуллах; Ибрахим, син на Абдуллах, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 149—VI.

---

[1] Свещарска работилница.
[2] От 20. I до 10. XII. 1616 г. по християнското летоброене.

158. Къща. Малчо на Фотьо. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана немюсюлманинът Фотьо, син на Павло. В негово присъствие в шериатския съд се яви немюсюлманинът Малчо, син на Байо, жител на мах. Хаджи Алагьоз в защитения град София, и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно чрез окончателна и законна продажба на споменатия Фотьо за 1100 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имота на златаря Тодор, зеленчуковата градина на Ахмед Ефенди, от обществения път и от имота на Малчо. Състои се от две стаи — зимна и лятна, плодни и неплодни дървета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното. След това по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано на 22-ия ден на благословения месец рамазан на 1027 г. [12. IX. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Абдулвахид Шейхзаде; Мехмед, син на Абдуллах — бакалин; Сафер Деде; Мустафа — търговец на сол; Юсуф [син на] Абдуллах; Андрея — бакалин; Апостол — мутафчия; Димо — мутафчия; Мирко — обущар, и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 157—I.

159. Къща. Неделя на Мехмед. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана Мехмед, син на Абдуллах. В негово присъствие в шериатския съд се яви християнката Неделя, дъщеря на Влайо, жителка на мах. Папуджи Драган в защитения град София, и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатия Мехмед за 3300 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от къщите на Лука Чилингир, на Вида, на Мухи, на Али, син на Мустафа, и от обществения път. Състои се от 2 стаи — зимна и лятна, килер, приземен етаж, плодни и неплодни дървета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници.

Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното. След това по негово желание бе записано случилото се и му бе връчен документ, за да му послужи при нужда.

Написано на 8-ия ден на почитания месец шеввал на 1027 г. [28. IX. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: семерджията Сюлейман; Пияле Халифе — имам; кожухарят Ахмед; Махмуд, син на Елхадж Юсуф; Мустафа, син на Халиф; чавуш Хасан — кожухар, и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 162—I.

160. Наемане на ледник, собственост на вакъф. 1618 г.

Ледникът, който се намира на чаршията „Сунгурлар" и е собственост на вакъфа „Мукатааджь Мехмед Ефенди", се дава под наем срещу месечен наем от 210 акчета на немюсюлманите Груйо и Велко, като двамата стават взаимно поръчители един на друг.

Настоящото се записа по желание на управителя на споменатия вакъф — Ибрахим Халифе.

Написано през първото десетдневие на почитания месец шеввал на 1027 г. [21—30. IX. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ахмед Ефенди — хатиб; Мехмед Челеби — мюфтия; Байрам, син на Абдуллах — златар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 163—II.

161. Иск за отмяна на покупко-продажба поради измама в цената. 1618 г.

При свидетелството на Исмаил Челеби и на теляка Абди беше законно определен за пълномощник по предявяване на долния иск Елхадж Муса, син на Мехмед. От страна на съпругата си Саиме хатун, дъщеря на Бехрам, жителка на мах. Шиджаа Факих в защитения град София, той призова в шериатския съд Мехмед Халифе — имам в споменатата махала. В негово присъствие заяви по пълномощие [следното]:

„[Мехмед Халифе] е закупил от Бакие хатун — настойница на моята упълномощителка Саиме, къщата, която последната е получила в наследство от баща си, на недостатъчна цена. Аз притежавам фетва за невалидността на изповядана покупко-продажба от малолетен с голяма измама в цената. Моята упълномощителка желае да плати сумата и да получи бащината си къща."

След изявяването на този иск споменатият Мехмед Халифе отрече, че е закупил къщата чрез недопустима измама в цената. От страна на съда бяха изпратени [на оглед] държавните строители Атанас, Илия, Елхадж Мехмед, Кабанджи Али и Абайь Елхадж Мехмед, които установиха, че покупката наистина е извършена чрез недопустима измама в цената. При това положение споменатият Мехмед Халифе доброволно призна и декларира пред съда, че продава на споменатата Саиме за 20 000 сребърни акчета спорната къща заедно с всички външни постройки. Отсега нататък имотът става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита.

Споменатият Елхадж Муса се съгласи с казаното от [Мехмед Халифе] и прие имота. Случилото се бе записано и му бе връчен документ.

Написано през първото десетдневие на месец шеввал 1027 г. [21—30. IX. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Биринджи[1] Али, син на Бали; Тарихи Али Бей; Елхадж Мехмед — абаджия; Елхадж Ахмед — бакалин; Елхадж Мехмед — черибашъ (?)[2]; Шабан Амуджа; Мехмед Челеби — бебаб; Ахмед Челеби — бравар; Кенан Бей — писар в съда, и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 165—V.

---

[1] Прякор. Означава „първи".

[2] Така, както е написана в документа حرسا • думата не означава нищо. Горното значение може да бъде дадено само ако приемем, че писарят наред с диакритичните точки е пропуснал втората част на съчетанието. Предполагаемо изписване — چربياشی •

162. Лозе. Петре на Павел и Коле. 1618 г.

Пазители на настоящия документ станаха немюсюлманите Павел, син на Войо, и Коле, син на Стоян. В тяхно присъствие жителят на мах. Кара Данишменд в защитения град София — Петре, син на Никола, се яви в шериатския съд и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатите немюсюлмани Павел и Коле за 1200 сребърни акчета по текущия курс своето лозе от около 6 чапалъка. То се намира в пределите на лозята „Банишор" и е оградено и ограничено с лозята на кожаря Хаджи Кузо, на кожаря Хаджи Бали, на местеджи Хюсеин, син на Абдуллах, и на кожаря Петко, син на Драгой. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък той става собственост на купувачите и последните могат да го владеят, както желаят и предпочитат."

Споменатите купувачи лично устно потвърдиха казаното. След това по тяхно желание бе написан настоящият документ за случилото се и им бе връчен, за да им послужи при нужда.

Написано на 11-ия ден на месец шеввал на 1027 г. [1. X. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хаджи Яхия — имам; Мустафа — мюеззин: Хасан [син на] Абдуллах — кожухар; Хюсеин, син на Хюсеин; Мурад, син на Абдуллах; Али, син на Мехмед — кожухар; Хюсеин, син на Абдуллах — кожухар; Кара Мустафа, син на Абдуллах — кожухар; Осман Деде — прислужник в джамия; Теряки Мусли — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър, S_1/bis, с. 164—I.

163. Сарашки дюкян. Али, син на Ридван, на сарача Али. 1618 г.

Пазител на настоящия документ стана сарачът Али, син на Абдуллах. В негово присъствие жителят на мах. Сарухан Бей в защитения град София — Али, син на Ридван, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия [Али] за 11 200 сребърни акчета по текущия курс собствения си сарашки дюкян.

Той се намира на пазарището „Сарачхане“ на споменатия град и е ограден и ограничен от дюкяните на имама Елхадж Ахмед Ефенди, на пешака Елхадж Али Челеби, от абаджийските дюкяни и от обществения път. За него се плаща ежемесечен наем за място на вакъфа „Хас Бига“ по 12 акчета. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. [Купувачът] може да го владее, както желае и предпочита.“

Осман, син на Исмаил, който беше упълномощен от споменатия Али, призна извършената продажба и по негово желание се записа станалото.

Написано през средното десетдневие на почитания месец шеввал на 1027 г. [1—10. X. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Али Челеби, син на Дурхан — хатиб; Али Челеби, син на Елхадж Мустафа — имам; Мехмед Халифе — имам; Зюлфикяр Халифе — мюеззин; Йелкенджи[1] Ессеид Осман; Сафер, син на Абдуллах; Есад (?)[2] Бей — сарач; Ахмед — сарач; Кенан Бей — писар; Мустафа Бей — писар, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 167—VI.

---

[1] Написано يلكنجى и означава „моряк“. В случая е по-скоро прозвище, отколкото професия.

[2] Написано عصعد вместо اسعد.

164. Лозе. Мехмед Чавуш на кожаря Али. 1618 г.

Причина за написване на настоящото стана кожарят Али, син на Хасан. В негово присъствие в шериатския съд се яви Мехмед Чавуш, гордост за чавушите, бивш жител на град София, заселил се понастоящем в Никопол, и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох, чрез законна и окончателна продажба на споменатия Али за 1500 сребърни акчета по текущия курс своето лозе от приблизително 2 чапалъка. То се намира в границите на с. Курило[1] и е оградено и ограничено от [имотите] на Спас, син на Дойчин, на Илия, на манастира и от обществения път. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита.“

След като споменатият купувач лично устно потвърди казаното, по негово желание случилото се бе записано и му бе връчен документ.

[Написано] на споменатата дата.[2]

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Хюсни, син на Елхадж Насух; Курд, син на Насух; Мехмед, син на Али; Хасан Челеби [син на] Елхадж Хюсни; Сюлейман, син на Юсуф; Хюсни Чавуш — кожар; Ибрахим Ефенди — имам.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 164—II.

---

[1] Софийски окръг. Написано قوريلى.

[2] Датата на предидущия документ е 12 шеввал 1027 г. (2. X. 1618 г.).

165. Относно налагане глоби на хлебарите. 1618 г.[1]

Фетва, издадена съгласно височайша заповед

[Въпрос]: Какъв е при обяснението на този случай отговорът на ханефитските имами[2].

Съгласно височайша заповед от старо време[3] от хлебарите, които месят хляб в град София, за по-малко тегло на хляба до 22 дирхема не се е вземало глоба. При по-голям недостиг в теглото на всеки дирхем е вземано по 1 акче; ако [хлябът] е черен — по 7 акчета, а ако е суров — по 5 акчета. Възможно ли е понастоящем чиновниците на ихтисаба да вземат по-големи глоби?

Отговор: Не е възможно.

Това написа бедният Мехмед, син на Саадеттин — нека му бъде простено.

[Няма дата]

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1/bis, с. 186—Ш.

---

[1] В практиката на издаването на фетви те не са били датирани. Ние отнасяме настоящата към 1618 г., тъй като тя е записана в регистър от тази година.

[2] Преводът на формулата е взет от Б. Недков. Османска дипломатика и палеография. С., 1966, с. 160.

[3] На с. 186, док. II в регистър S_1/bis е вписан султански ферман, издаден в Цариград до кадията на София относно хлебарите. Документът е преведен и публикуван от Г. Д. Гълъбов в сп. Сердика, год. 1942, кн. 8—9, с. 108 и сл. В регистър S 308 е вписан съдебен протокол по спор между хлебарския еснаф в София и служебно лице на ихтисаба. Документът е преведен и публикуван в Извори за историята на българското право. Т. II. 1971, с. 115, 116.

166. Къща. Хасан на Мехмед Челеби, чрез пълномощник. 1619 г.[1]

Пазител на настоящия документ стана Мехмед Челеби, син на Мустафа В присъствието на неговия пълномощник Пияле, син на Мустафа — специално определен за настоящото дело, в шериатския съд се яви младежът Хасан, който наближава пълнолетие, жител на мах. Язаджъ-оглу в защитения град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия упълномощител Мехмед Челеби за 6000 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която се намира в споменатата махала и е отделена и ограничена от имота на Вели, син на Абдуллах, и от обществения път. В нейните граници влизат и 1 чардак във външния двор, 1 мазе и 1 кладенец. Получих определената сума и предадох имота. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият пълномощник потвърди казаното относно описаната къща и съдържащите се в нея [имоти]. След това по негово желание бе написан документ за случилото се.

Написано през последното десетдневие на най-великия от месеците — шабан 1028 г. [3—11. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хасан Челеби, син на Вели Деде — обущар; Дервиш — подковач; Мустафа Челеби — платнар; Кючюк Хаджи Мехмед — платнар; Шабан — платнар; такеджията Мехмед — платнар; Хасан Беше — подковач; Елхадж Сюлейман — търговец; платнарят Хасан Че-

леби — регистратор; Елхадж Хюсеин; Мехмед Халифе, от Босна — и м а м; търговецът на лен Хаджи Пири; сарачът Яхия; Пияле Халифе — и м а м, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 2—II.

---

[1] Документът с някои неточности е публикуван в Извори за историята на българското право. Т. II. 1971, с. 121.

167. Къща. Ахмед Бей на Дамян. 1619 г.

Причина за написването на документа стана немюсюлманинът Дамян, син на Бойчо. В негово присъствие прислужникът Ахмед Бей, жител на мах. Драз в защитения град София, доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Дамян за 1500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и от двете страни е отделена и ограничена от имотите на касапина Илия и на Али Беше, а от другите две страни от гробищата и дерето. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият немюсюлманин лично потвърди казаното относно описания имот. След това по негово желание бе написан документ за случилото се.

Написано през последното десетдневие на месец шабан на [10]28 г. [3—11. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мусли Челеби — дрогерист; Нуризаде Хюсеин Челеби; Елхадж Мусли — и м а м; Мусли — бакалин; Ахмед — бакалин, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 6—IV.

168. Къща. Обущарят Вели на златаря Хъзър. 1619 г.

Инициатор за написването на настоящия документ стана златарят Хъзър, син на Рамазан. В негово присъствие обущарят Вели, син на Бали, жител на мах. Язаджъ-оглу в защитения град София, доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Хъзър за 2000 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на бояджията Елхадж Осман, на Халваджиоглу Али, на Хасан, син на Елхадж Хюсеин, и на Мехмед Челеби. Състои се от 2 стаи — зимна и лятна, хол, приземен етаж, фурна, килер и градина. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното относно описаната къща. След това по негово желание бе написан документ за случилото се и му бе връчен, за да свидетелствува за станалото в случай на нужда.

Написано през последното десетдневие на най-великия от месеците — шабан, на 1028 г. [3—11. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Ефенди — х а т и б в голямата джамия; Бояджи-заде Мусли Челеби — и м а м; Хюсеин Челеби — писар

в мукатаа; Осман Деде; Къосеч Мехмед Чавуш — писар; Махмуд Челеби — писар в ихтисаба; Мехмед — слуга в ихтисаба; Йомер, син на Хасан Ефенди; бояджията Хасан, син на Немтуллах; Хюсеин Ефенди — имам, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 7—I.

169. Къща. Маджунджи Вели на Ибрахим. 1619 г.

Ибрахим, син на Абдуллах, стана причина за написването на настоящия документ. В негово присъствие жителят на мах. Куру чешме в защитения град София — маджунджията Вели, син на Бали, доброволно заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Ибрахим за 2000 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която се намира в споменатата махала и е отделена и ограничена от имотите на туткалджията Мустафа, на базарбашията Вели Мехмед, на слугата Ахмед и на споменатия купувач. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното относно описаната къща. След това по негово желание бе написан документ за случилото се.

Написано през последното десетдневие на великия месец шабан 1028 г. [3.—11. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа — дрогерист; такеджията Мустафа; такеджията Мехмед; Рамазан Халифе — мюеззин; Елхадж Джафер; Йомер — касапин; Елхадж Махмуд и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 7—II.

170. Къща. Хюсеин Беше на Ибрахим Челеби. 1619 г.

В присъствието на Ибрахим Челеби, син на Мухаррем Ефенди, жителят на мах. Дерзи Юсуф в защитения град София — Хюсеин Беше, син на Мехмед, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Ибрахим Челеби за 6500 сребърни акчета по текущия курс своята къща. Тя се намира в споменатата махала и е отделена и ограничена от имотите на мюеззина Абдулвахид, на касапина Бекир, на пенсионера Реджеб и от обществения път. Състои се от 2 стаи — лятна и зимна, хол, течаща вода, фурна и градина. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Ибрахим Челеби лично призна и устно потвърди казаното относно описаната къща. След това по негово желание бе написан документ за случилото се и му бе връчен, за да свидетелствува за станалото в случай на нужда.

Написано през последното десетдневие на великия месец шабан 1028 г. [3—11. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Яхия Челеби — хатиб; Шами Челеби — имам; такеджията Хасан Челеби — имам; Ридван Ходжа — имам; такеджията Али Челеби; Вели Халифе — мюеззин; Вели — бакалин; Пер-

ване, син на Абдуллах — златар; Мехмед, син на Абдуллах — златар; Ахмед Челеби — пешак; Ибрахим, син на Абдуллах — бакалин.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 7—Ш.

171. Къща. Зюлфикяр Челеби на Осман бей, чрез пълномощник. 1619 г.

Пазител на настоящия документ стана Осман Бей, син на Хасан. В негово присъствие Пияле, син на Абдуллах, роб на Зюлфикяр Челеби, жител на мах. Елхадж Ширмерд в защитения град София, като пълномощник на споменатия Зюлфикяр доброволно заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моят упълномощител продаде чрез законна и окончателна продажба на споменатия Осман Бей за 7000 сребърни акчета по текущия курс своята къща, състояща се от 2 стаи — зимна и лятна във вътрешния двор, и 2 стаи — зимна и лятна във външния двор, която се намира в мах. Сарухан Бей на споменатия град. Оградена е и е ограничена от имотите на Емине хатун, на кожаря Мехмед, от бостанлъка и от обществения път. [Също] лозе от около . . .[1] чапалъка в местността Коньовица[2], оградено от лозята на Мехмед Челеби— книговезец; на Чавуш Хюсеин, на Елхадж Балй — кожар, и от обществения път. Получи определената сума и предаде имотите, намиращи се в посочените граници. Отсега нататък те стават собственост на споменатия Осман Бей и той може да ги владее, както желае и предпочита."

Споменатият Осман потвърди казаното относно описаните имоти и по негово желание бе издаден документът.

Написано през последното десетдневие на великия месец шабан на 1028 г. [3—11. VIII. 1618 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Бей — войник; Ибрахим Челеби— имам; Мусли Челеби — писар; Кенан Бей — писар, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 8—Ш.

---

[1] Цифрата не е нанесена.

[2] Днес квартал на София. Написано قنيويچه.

172. Място за зеленчукова градина. Мехмед на Бойко. 1619 г.

Пазител на настоящия документ стана немюсюлманинът Бойко, син на Младен. В негово присъствие Мехмед, син на Бекир, жител на мах. Сиявуш Паша в защитения град София, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатия Бойко за 3800 сребърни акчета по текущия курс място за зеленчукова градина, което се намира в мах. Касабан и е оградено и ограничено от градините на шивача Илия, на шивача Стефан, на Хасан Челеби и от обществения път. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият Бойко лично призна и устно потвърди казаното относно описания имот. След това по негово желание бе написан документ за случилото се.

Написано на първия ден на благословения месец рамазан на 1028 г. [12. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Халифе — имам; Абди Ефенди — кассам: Шакируллах-заде Ахмед Челеби —имам; Кенан Бей — писар; Осман — търговец на коприна; Сюлейман Бей Ефенди — слуга; Мустафа Челеби — писар в съда; Мустафа — разсилен, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 10—I.

173. Къща. Вакъфът „Худаверди Сафер" на Ханифе хатун. 1619 г.

Пазителка на настоящия документ стана Ханифе хатун, дъщеря на Дурак Бей. В нейно присъствие обущарят Дервиш, син на . . .[1], който изпълнява службата на управител на вакъфа „Худаверди Сафер" в София, заяви и декларира [следното]:

„Преди известно време матараджията . . .[2] дължеше на споменатия вакъф 1800 акчета. Срещу този дълг той ми продаде къщата си, която се намира в мах. Кара Данишменд в София и е оградена и ограничена от имотите на Емине хатун, на немюсюлманина Стефан, от обществения път и която се състои от 2 стаи—лятна и зимна, чардак, 1 стая във външния двор и обор. Аз пък продадох чрез законна и окончателна продажба къщата на споменатата Ханифе хатун за 1800 сребърни акчета по текущия курс. Получих определената сума и предадох имота, който се намира в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатата купувачка лично призна и устно потвърди казаното относно описаната къща. След това по нейно желание бе издаден документ за случилото се.

Написано през първото десетдневие на благословения месец рамазан на 1028 г. [12—21. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Осман Ефенди — гордост за имамите; Елхадж Яхия Челеби — имам; Ахмед — кетхуда от мах. Кара Данишменд; Хасан Челеби; Хюсеин — обущар; Хюсеин — сарач; кожарят Чавуш; Елхадж Мехмед и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 10—II.

[1] Името не е попълнено.
[2] Името не е попълнено.

174. Отпуснато обезщетение за изгубени стоки. 1619 г.

Немюсюлманинът кираджи Стоян, син на Велю, жител на един от градовете на [Софийска] каза — Брезник, бе призован в съда и в негово присъствие евреинът Исмаил, един от европейците, живеещи в големия град София, заяви следното:

„Евреинът Муса от Солун, който е мой клиент, е наел за 200 акчета споменатия Стоян да пренесе до София и да ми предаде 60 ендазе[1] „чоха" и 5 ендазе. . .[2] на стойност 5200 акчета; 60 чифта на стойност 5795 акчета и 10 чифта на стойност 1600 акчета — кърпи за глава от двойно пресукана коприна; 17 чифта тънки кърпи за глава на стойност 1360 акчета; 4 чифта кърпи от

най-високо качество на стойност 1040 акчета; 3 чифта женски кърпи на стойност 216 акчета и 5 оки сурова коприна на стойност — 800 акчета, или всичко стока на стойност 21 911 акчета заедно със списък. Понастоящем споменатият Стоян донесе списъка на описаните стоки, но не ми предаде стоките."

След като искът беше предявен, споменатият Стоян отговори:

„Наистина споменатият Муса изпрати на споменатия Исмаил посочените стоки. Обаче ние спряхме да нощуваме при местността „Кара бунар". На разсъмване тези, които бяха отишли да оседлават конете, нададоха вик: „Крадец". Както лежахме до товарите със стока, скочихме и [видяхме], че те стояха празни. При конете също ги нямаше. [Така] описаните стоки се загубиха."

Според дадените обяснения не беше намерена грешка при опазването и беше решено да се плати обезщетение на споменатия Стоян за описаните стоки. По негово желание беше написан този документ.

Написано през първото десетдневие на месец шабан 1028 г. [12—21. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]; Якуб Бей — е м и н на Брезник; Ахмед Бей — ч о к а д а р; Мусли Челеби — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 10—Ш.

---

[1] Стара мярка за дължина, равна на 65 см.

[2] Видът на плата не е упоменат.

175. Къща. Велика на Ридван. 1619 г.

Пазител на настоящия документ стана Ридван, син на Абдуллах. В негово присъствие жителката на мах. Кара Хисаръ[1] в защитения град София — Велика, дъщеря на Тошо, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатия Ридван за 800 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Мехмед, на Радослав, на Димо и на споменатия купувач. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита." Споменатият купувач лично устно потвърди казаното. След това по негово желание бе написан документ за случилото се.

Написано през първото десетдневие на благословения месец рамазан на 1028 г. [12—21. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кечеджията Елхадж Исмаил; Дишлек[2] Мехмед — бакалин; сапунджията Мехмед; местеджията Дервиш; Зюлфикяр Бей — мюеззин; Мусли Челеби — писар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 13—Ш.

---

[1] Написано قره حصاری. Съчетанието погрешно е поставено в изафет.

[2] Прякор. Написано ديشلك и означава „зъбльо".

176. Къща. Елхадж Ридван на Хатидже хатун. 1619 г.

Пазител на настоящия документ стана Хатидже хатун, дъщеря на Кемал. В нейно присъствие Елхадж Ридван, син на Абдуллах, жител на мах. Язаджъ-оглу в защитения град София, доброволно и искрено заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на споменатата Хатидже за 6600 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на местеджията Хюсеин, на съдебния разсилен Хюсеин, на Ридван, на Ходжа Мехмед и на обществения път. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувачката и последната може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатата купувачка лично устно потвърди казаното относно описаната къща. След това по нейно желание бе написан документ за случилото се.

Написано през първото десетдневие на благословения месец рамазан на 1028 г. [12—21. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Челеби — настоящ кетхуда на местните спахии; Мустафа Бей — прислужник: Али Халифе — имам; Пияле Халифе — имам; Ридван — чизмеджия; Осман Ходжа — мюеззин; Хюсеин — прислужник в имарета, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 14—II.

177. Дюкян. Осман на Мусли. 1619 г.

Пазител на настоящия документ стана Мусли, син на Елхадж Ахмед. В негово присъствие Осман, син на Сафер, жител на мах. Кара Данишменд в защитения град София, заяви и декларира [следното]:

„Продадох на споменатия Мусли Челеби чрез законна и окончателна продажба за 4700 сребърни акчета по текущия курс своя дюкян, който се намира на пазарището „Сунгурлар" в споменатия град и е отделен и ограничен от ледниците на Юсуф Бей — хатиб, на кожухаря Осман, на Юсуф Бей и от обществения път. За този дюкян се плаща месечно по 12 акчета наем за място на вакъфа на благодетеля Шиджаа. Получих определената сума и предадох имота, намиращ се в посочените граници. Отсега нататък той става собственост на купувача и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното относно описания имот. След това по негово желание бе издаден този документ.

Написано през средното десетдневие на благословения месец рамазан на 1028 г. [22—31. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Баба Ибрахим Бей — прислужник; чокадарят Юсуф Беше — хатиб; Ридвен Ходжа — имам; Ибрахим Челеби — имам; Абделвахид Челеби — мюеззин; Юсуф, син на Абдуллах — сарач; Елхадж Махмуд Челеби — златар; Вели Челеби — златар; Кебгир[1] Муслиеддин; Ридван, син на Абдуллах; Мусли Челеби — писар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с 14—III.

[1] Прякор. Написано كبكير и означава „гевгир, съд с дупки".

178. Къща. Абдуллах Челеби на Елхадж Ридван. 1619 г.

Пазител на настоящия документ стана Елхадж Ридван, син на Абдуллах. В негово присъствие Абдуллах Челеби, син на Ибрахим, жител на мах. Кара Шахин в защитения град София, доброволно и искрено заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба на Осман, малолетен син на споменатия Елхадж Ридван, за 11 000 сребърни акчета по текущия курс своята къща, която се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от имотите на Имам-заде Мехмед Челеби, на Менгаи (?)[1]-заде Хасан Челеби и от две страни от обществения път. Получих сумата и предадох имота, намиращ се в определените граници. Отсега нататък той става собственост на споменатия малолетен Осман и последният може да го владее, както желае и предпочита."

Споменатият купувач лично устно потвърди казаното относно описаната къща. След това по негово желание бе издаден документ за случилото се.

[Написано] през средното десетдневие на благословения месец рамазан на 1028 г. [22—31. VIII. 1619 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Ридван — имам; Абубекир Ефенди — хатиб, гордост за преподавателите; Махмуд Челеби — имам; Елхадж Мехмед — златар; Торлак Ходжа — златар; Осман, син на Абдуллах — златар; Ахмед Челеби — златар; Елхадж Мустафа — златар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 308, с. 16—III.

---

[1] Прякор. Написано منغای.

179. Къща. Мутафчията Ахмед Челеби на бръснаря Абдуллах Челеби. 1708 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на бръснаря Абдуллах Челеби.

Причина за написването на документа стана бръснарят Абдуллах Челеби, син на Ибрахим. В негово присъствие пред шериатския съд се яви мутафчията Ахмед Челеби, син на Мехмед, жител на мах. Алиш в големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на своя зет, споменатия Абдуллах Челеби, за 95 гроша къщата, която до регистриране на долната спогодба беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на немюсюлманина касапин Вичко, от втора страна — с имота на немюсюлманина кожар Марко, от трета страна — с другата моя къща и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от стая с печка, 1 стая без отопление, хамбар, градина и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получих от зет си Абдуллах Челеби определената сума от 95 гроша. Отсега нататък споменатата къща става собственост на Абдуллах Челеби и той може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на благословения месец рамазан на 1120 г. [23. XI. 1708 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кожарят Мехмед Челеби, син на Елхадж Осман; подковачът Елхадж Хюсеин, син на Хасан; Али Челеби, син на Елхадж

Хюсеин; мюеззинът Осман Челеби, син на Елхадж Ридван; Мустафа Челеби, син на Абдуллах; Ахмед Язъджъ, син на Абдуллах; дрогеристът Менля Ибрахим, син на Халил Ефенди; търговецът на тютюн Ибрахим, син на Халил; бакалинът Мехмед Беше, син на Абдуллах; сапунджията Мехмед Челеби, син на Абдуллах; субашията Абделрахман, син на Абдуллах; бакалинът Йомер Челеби, син на Ахмед; заимът Елхадж Мехмед Ага, син на Осман; бръснарят Иваз Челеби, син на Ахмед; пенсионерът Ахмед Челеби; търговецът на тютюн Ибрахим, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 1—II.

180. Празно място. Кожухарят Сичо на Стефан. 1708 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за празното място на немюсюлманина Стефан.

Преносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Стефан, син на Вичко. В негово присъствие жителят на мах. Калоян, която е една от махалите на Вароша в големия град София, немюсюлманинът Сичо (?)[1], син на Никола, се яви в шериатския съд и заяви и декларира следното:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Стефан за 9 гроша празното място без постройка, което до сключване на долната спогодба беше моя собственост. То се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на немюсюлманина папуджия Стойко, от втора страна — с имота на немюсюлманина казанджия Гьорго, от трета страна — с празното място на самарджията Никола и от четвърта страна — с обществения имот. След като беше извършено предаването и приемането на имота, получих напълно от споменатия немюсюлманин Стефан определената сума от 9 гроша. Отсега нататък празното място, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Стефан и той може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След като казаното бе потвърдено, случилото се бе записано.

Написано на 15-ия ден на почитания месец шеввал на 1120 г. [28. XII. 1708 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Хюсеин Ага, син на Мехмед — мухтесиб; Мустафа Челеби, син на Абдуллах; Мехмед Челеби, син на Ахмед; пълномощникът на преводача Мехмед Челеби; Мехмед Челеби — шеф на разсилните; казанджията Йован; търговецът Станчо; кожухарят Живко;[2] Вартан — хлебар; Аврам — абаджия; Тодор самарджия; Михо — хлебар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 4—III.

---

[1] Тъй като името не е написано ясно и липсват диакритични точки, биха могли да се приемат и други четения — Нечо, Течо, Бечо и пр. Написано سچو.

[2] Написано ژفقو.

181. Къща. Мехмед Челеби на Мустафа Ага. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мустафа Ага.

Причина за написването на настоящия документ стана Мустафа Ага, син на Хасан. В негово присъствие жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Мехмед Челеби, сил на Елхадж Юсуф, се яви в шериатския съд и заяви и декларира следното:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба на споменатия Мустафа Ага при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, за 60 гроша къщата, която до сключването на долната спогодба беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Хасан Бей, известен още под името Бей-заде, от втора страна — с имота на брат ми Ибрахим Челеби, от трета страна — с имота на Фатма хатун и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 летен покрит двор, 1 килер, 1 каменно мазе, плодна градина и двор. След като беше извършено предаването и приемането на имота, получих напълно от споменатия Мустафа ага определената сума от 60 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на Мустафа Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден от почитания месец шеввал на 1120 г. [2. I. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Менля Ахмед, син на Реджеб; бръснярят майстор Мехмед; бръснярят Юсуф, син на Абдуллах; бакалинът Ахмед, син на Абдуллах; Менля Хасан, син на Абдуллах; бръснярят Али Халифе, син на Абдуллах; Менля Абдуллах, син на Хасан Ефенди; Махмуд Беше — търговец на тютюн; бакалинът Елхадж Мухи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 5—II.

182. Къща. Хасан Бей на Юсуф Челеби. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Юсуф Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана Юсуф Челеби, син на Мустафа. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Хамза в големия град София — Хасан Бей, син на Шахин, се яви в шериатския съд и заяви и декларира следното:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Юсуф Челеби за 40 гроша къщата, която закупих от Айше хатун и която до извършване на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Айше хатун, от втора страна — с имота на калайджията Мехмед Челеби, от трета страна — с имота на Елхадж Беше и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 килер, течаща вода и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Юсуф Челеби определената сума от 40 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Юсуф Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Топал Мустафа Ага, син на Салих; свещарят Ибрахим Ага, син на Мехмед; Кючюк Али, син на Ахмед; бакалинът Али, син на Абдуллах; сарачът Зюлфикяр; сарачът Ахмед Челеби; търговецът на добитък Мехмед Беше, син на Ахмед; кафеджията Мустафа Беше; Елхадж Мустафа Беше; Мехмед Челеби, син на Ахмед; шефът на разсилните Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 5—III.

183. Къща. Братята Мехмед и Реджеб на каймакама Ессеид Мехмед Ефенди. 1709 г.

Причина за написването на настоящия документ стана действителният каймакам в големия град София, гордостта за най-щастливите — Ессеид Мехмед Ефенди, син на Хасан. В негово присъствие пред шериатския съд се явиха двамата братя — Ессеид Мехмед Челеби и Ессеид Реджеб Челеби, синове на Елхадж Исмаил, жители на мах. Аладжа месджид в споменатия град. Всеки един от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме по пътя на ипотекирането на споменатия Ессеид Мехмед Ефенди за 65 гроша къщата, която до сключване на долната сделка беше наша собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на нашата майка Умхани хатун, от втора страна — с имота на Айваджиоглу Сюлейман Челеби и от две страни — с обществения път. Състои се от вътрешна част с 2 стаи с печки, 2 стаи без отопление, 2 хола и външна част с още 2 стаи без отопление, 2 стаи с печки и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получихме напълно посочената сума от 65 гроша и си я разделихме помежду си. След една година от тази дата споменатият Ессеид Мехмед Ефенди отново ще ни продаде тази къща, намираща се в посочените граници."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 12-ия ден от свещения месец зилкаде на 1120 г. [23. I. 1907 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Хасан Челеби, син на Ессеид Мустафа; Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Мустафа Челеби, син на . . . [1]; другият Мустафа Челеби, син на Мехмед; Хюсеин Челеби, син на Мустафа; шефът на разсилните — Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 9—III.

[1] Името е неразчетено.

184. Част от свещарски дюкян с част от наличните в него принадлежности. Свещарят Кръстю на Андрон. 1709 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Андрон син на Димитре. В негово присъствие жителят на мах. Бал базаръ в големия град София, от Вароша на града — свещарят Кръстю, син на Филип, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Преди сключването на долната сделка притежавах половин свещарски дюкян, който се намира на чаршията срещу мястото за печене на кафе и е ограничен от една страна с наследствения имот на починалия Коджа Али Ага, от втора страна — с наследствения имот на починалия Тургани[1]-заде, от трета страна — с еврейския дом и от четвърта страна — с обществения път. Заедно с този половин дюкян притежавах и половината от свещарските принадлежности в него: 1 казан, 600 броя отливки, 1 калъп, 1 тезгях, 1 менгеме, 1 кована желязна паничка, 2 кантара и пр. Понастоящем споменатият Андрон желае да закупи 1/4 част от свещарския дюкян заедно с 1/4 част от намиращите се там принадлежности. Аз му продадох четвъртинката от свещарския дюкян за 6000 акчета, а четвъртинката от принадлежностите — за 5000 акчета, или двете четвъртинки за общата сума от 11 000 акчета. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Андрон 6000 акчета от посочената сума 11 000 акчета. Останалите 5000 акчета бяха прехвърлени със съдействието на мютевеллията като дълг на вакъфа „Кара Хюсеин Ефенди", на който аз дължа 10 000 акчета. Отсега нататък едната четвърт от дюкяна, намиращ се в посочените граници, и една четвърт от принадлежностите в него стават собственост на споменатия Андрон. Той има право да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 3-ия ден на свещения месец зилхидже на 1120 г. [13. II.1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Абделхалим Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мустафа, син на Али Ефенди; Мустафа Беше, син на Байрам; Осман Челеби, син на Йомер Беше; Елхадж Халил, син на Елхадж Хюсеин; бръснарят Елхадж Али, син на Абдуллах; Йомер Челеби, син на Лютфи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 13—II.

---

[1] Написано طورغانی.

185. Дюкян. Чаталбаш Мустафа Челеби на Ибрахим Челеби. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на Ибрахим Челеби.

Причина за написването на документа стана Ибрахим Челеби, син на Абделрахман. В негово присъствие пред шериатския съд се яви Чаталбаш[1] Мустафа Челеби, син на Ахмед, жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ибрахим Челеби за 20 гроша дюкян от 1 стая с 2 кепенка, който до извършването на долната продажба беше моя собственост. Той се намира на пазарището на оризарите в споменатия град и граничи от една страна с кафенето, което е друг мой имот, от втора страна — с калайджийския дюкян и от двете страни — с обществения път. За него се плаща по 5 акчета наем за място на имамите на свещения месджид на казанджиите. След като бе извършено предаването и приемането на имота, получих напълно от споменатия Ибрахим Челеби определената сума от 20 гроша. Отсега нататък

дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Ибрахим Челеби и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 22-ия ден на свещения месец зилхидже на 1120 г. [4. III. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хасан Ефенди, син на Елхадж Мехмед; Али Ефенди, син на Елхадж Хамза; Мехмед Ефенди, син на Елхадж Хамза; Осман Паша-заде Мехмед Бей; заимът Дервиш Ага, син на Хасан; Кюрд Елхадж Ибрахим, син на Мехмед; сухте Али Халифе.

Сигн Соф. кадийски регистър S_4, с. 15—II.

---

[1] Прякор. Написано چتال باش и означава „раздвоена глава".

186. Къща. Менля Али на Радул. 1709 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Радула, син на Мирчо от с. Бистрица[1], спадащо към Софийска каза. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Шиджаа Факих в големия град София — Менля Али, син на Вели, и заяви и декларира следното:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Радула за 25 гроша къщата, която до сключването на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в с. Бояна[2], спадащо към споменатата каза, и е ограничена от една страна с имота на немюсюлманина Димо, от втора страна — с имота на немюсюлманина Анто, от трета страна — с християнската църква и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 обор, 1 обор със сламен покрив, градина и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Радула посочената сума от 25 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на купувача и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 27-ия ден на свещения месец зилхидже на 1027 г. [9. III. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Абделгафур Ефенди, син на Елхадж Мехмед Ефенди; Ахмед Ефенди — дрогерист; Мустафа Челеби, живущ в . . .[3]; Хюсеин Челеби, син на Осман; субашията Мустафа Бей; Осман Челеби, син на Хюсеин.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 15—I.

---

[1] Село в Софийско. Написано بستريچه.

[2] Село в Софийско. Написано بويانه.

[3] Думата е неразчетена.

187. Част от воденица. Меримшах хатун на Елхадж Абделгафур, чрез пълномощник. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на Елхадж Абделгафур Ефенди.

При свидетелството на сведущите имам Ешшейх Ибрахим Ефенди, син на Елхадж Ахмед, и мюеззин Вели Деде, син на Хюсеин, беше законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба — Юсуф Челеби, син на Абдуллах. Той се яви пред шериатския съд от страна на своята съпруга Меримшах хатун, дъщеря на Мехмед, жителка на мах. Куру чешме в големия град София, и в присъствието на Елхадж Абделгафур Ефенди, син на Елхадж Мехмед Ефенди, жител на същия град [София], който стана причина за написването на документа, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята съпруга и упълномощителка, споменатата Меримшах хатун, продаде чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Елхадж Абделгафур Ефенди за 330 гроша три от петте камъка на една воденица, които са нейна собственост. Воденицата се намира в границите на с. Орман[1], спадащо към казата на споменатия град, и граничи от една страна с воденицата на Елхадж Осман, от втора страна — с вакъфската воденица, от трета страна — с реката и от две страни — с обществения път. Другите два камъка на воденицата са собственост на немюсюлманите Милош и Митре, синове на Лангер (?)[2]. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Елхадж Абделгафур Ефенди определената сума от 330 гроша. Отсега нататък трите камъка на споменатата воденица стават собственост на Елхадж Абделгафур Ефенди и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 16-ия ден на щастливия месец сафер на 1121 г. [27. IV. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Абделхалим Ефенди, син на Ахмед Ефенди; водачът на казанджиите Мустафа Ефенди; Хасан Ефенди, син на Ибрахим; Ешшейх Шабан, син на Ахмед; бръснарят Осман Челеби, син на Йомер Беше; Вели Деде, син на Хюсеин; Бей-заде Хюсеин Челеби; Ессеид Осман Челеби, син на Ессеид Елхадж Ахмед; Елхадж Мустафа, син на Елхадж Ахмед; кафеджията Мустафа Беше, син на Елхадж Ахмед; Елхадж Ибрахим, син на Мустафа; Тевриди[3] Мехмед Ходжа, син на Махмуд; Делял Абди Челеби, син на Мустафа; Сюлейман Беше, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 29—1

---

[1] Село Орманлия, Софийски окръг, дн. с. Лесново. Написано اورصن.

[2] Написано لانكر.

[3] Прякор. Написано توريدى и означава „който се изчервява".

188. Воденица и зеленчукова градина. Сюлейман Ага на Ахмед Ефенди. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на Ахмед Ефенди — имам на имарета.

Причина за написването на документа станаха жителят на мах. Имарет в големия град София —Ахмед Ефенди, син на Елхадж Мехмед Ефенди, гордост за имамите, и неговата сестра Рукие хатун. В тяхно присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Кара Данишменд — Сюлейман Ага, син на починалия Аджеми Чавуш-заде Мехмед Ага, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатите Ахмед Ефенди и сестра му Рукие хатун за 195 гроша 1 воденица с 5 камъка и намиращата се в съседство с нея зеленчукова градина от около 4 дюнюма, които до сключване на долната сделка бяха моя собственост. Те се намират в границите на с. Куманица[1], спадащо към споменатата каза, по дерето на реката, наречена Софийска Елешница[2]. След извършването на предаването и приемането на имота получих от споменатия Ахмед Ефенди половината от определената сума от 195 гроша и другата половина от споменатата му сестра Рукие хатун. Отсега нататък воденицата, намираща се в посочените граници, и мястото за зеленчукова градина стават собственост на споменатите Ахмед Ефенди и сестра му Рукие хатун. Те имат право да ги владеят, както желаят и предпочитат, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 11-ия ден на щастливия месец сафер на 1121 г. [22. IV. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; черибашията Реджеб Ага; Менля Ибрахим, син на Елхадж Мехмед Ефенди; Елхадж Ибрахим, син на Али; пълномощникът на преводача — Ахмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 32—I.

---

[1] Село в Софийски окръг. Днес с. Кубратово. Написано قمانجه.

[2] Написано لشنجه صوفى. Вероятно е малък приток на р. Искър.

189. Лозе. Мустафа Челеби и Илия на Стоян. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Стоян.

Приносител на настоящия документ стана жителят на мах. Калоян в големия град София — немюсюлманинът Стоян, син на Димитре. В негово присъствие в шериатския съд се явиха Мустафа Челеби, син на Мехмед, от софийската мах. Тахъл базаръ, и немюсюлманинът Илия, син на Цоне, от с. Доброславци[1], спадащо към споменатата каза. Всеки един от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Стоян за 4 гроша запустялото лозе, което е наша обща съдружническа собственост. То се намира в границите на споменатото с. Доброславци и граничи от една

страна с лозето на немюсюлманина Лазар, от втора страна — с лозето на немюсюлманина Митьо, от трета страна — с лозето на немюсюлманина Никола и от четвърта страна — отчасти с лозето на Кючюк Али Челеби и отчасти с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получихме напълно от споменатия немюсюлманин Стоян определената сума от 4 гроша, която си разделихме. Отсега нататък запустялото лозе, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия Стоян. Той може да го владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 25-ия ден на щастливия месец сафер на 1121 г. [6. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]; Чолак Мухтер[2] Мехмед Ага, син на Мусли; бръснарят Юсуф, син на Абдуллах; Ахмед Деде, син на Реджеб; Абдуллах Челеби, син на Хасан Ефенди; бръснарят Мустафа, от Босна; бръснарят Али Халифе, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 28—III.

---

[1] Село в Софийски окръг. Написано دوبرلافچه.

[2] Прякор. Написано مهتر и означава „идиот, слабоумен".

190. Къща. Християнката Велчо на Томо. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на свещаря Томо.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Томо, син на Филип. В негово присъствие пред шериатския съд се яви християнката Велчо (?)[1], дъщеря на Марко, жителка на мах. Куру чешме в големия град София, и заяви и декларира следното:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Томо за 100 гроша къщата, която получих по наследство от починалия си баща Марко. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна със свещарския дюкян, от втора страна — с имота на Меримшах хатун, от трета страна — с имота на шивача Никола и от четвърта страна — с обществения път и отчасти с имота на търговеца Станчо. Състои се от 6 стаи, долепени една до друга, хол и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Томо посочената сума от 100 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Томо и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 7-ия ден на месец ребиюлеввел на 1121 г. [17. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Елхадж Ибрахим, син на Мустафа; базарбашията Хъзър Челеби; Ахмед Язъджъ, син на Абдуллах; бръснарят Хюсеин Челеби, син на Абдуллах; Юсуф Беше, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 33—III.

---

[1] Написано ولچو.

191. Наследствена къща. Еминът на държавното съкровище на Умхани хатуи. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Умхани хатун.

Жителката на мах. Саат в големия град София — Мария, дъщеря на Стефан, впоследствие починала, без да остави законни наследници и поради това цялото ѝ наследствено имущество преминава към държавното съкровище. Мустафа Ага, син на Мехмед, гордост за своите равни, бидейки определен за е м и н на държавното съкровище от страна на настоящия в а л и я на Румелия — Исмаил Паша, Негово превъзходителство честития и славен министър и велик везир, се яви пред шериатския съд. В присъствието на Умхани хатун, дъщеря на Абдуллах, която стана причина за написването на документа, той заяви и декларира [следното]:

„Продадох от страна на държавното съкровище на споменатата Умхани хатун за 25 гроша къщата, която е останала в наследство от споменатата починала. Тя се намира в посочената махала и граничи от една страна с имота на Мехмед Бей, от втора страна — с имота на теляка Мустафа, от трета страна — с имота на спахията Мустафа и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от стая с печка, стая без отопление, градина, двор и е покрита със сламен покрив. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатата Умхани хатун определената сума от 25 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на Умхани хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 7-ия ден на месец ребиюлеввел на 1121 г. [17. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кетхудата на вратарите Хасан Ага; Реджеб Ефенди, син на Осман; кетхудата на чавушите Мустафа Ага; Мехмед Челеби, син на Ахмед; пълномощникът на преводача Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 34—I.

192. Къща. Търговецът Станчо на златаря Бошко. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на златаря Бошко.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Бошко, син на Кръстю. В негово присъствие пред шериатския съд се яви немюсюлманинът търговец Станчо, син на Велю, жител на мах. Куру чешме в големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Бошко за 120 гроша къщата, която до сключването на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на шивача Никола, от втора страна — с имота на свещаря Томо, от трета страна — с имота на Меримшах хатун и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печки, 2 стаи без отопление, 2 мазета, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Бошко определената сума от 120 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия

немюсюлманин Бошко и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 7-ия ден на месец ребиюлеввел на 1121 г. [17. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Ешшейх Шабан, син на Ахмед; Мехмед Ходжа, син на Махмуд; Елхадж Осман, син на Мехмед; Елхадж Хюсеин, син на Осман; златарят Мехмед, син на Абдуллах; Мехмед Челеби, син на Ахмед; пълномощникът на преводача Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 34—II.

193. Място за къща. Майсторът подковач Мехмед на Фатма хатун, чрез пълномощник. 1709 г.

Причина за написването на настоящия документ стана Фатма хатун, дъщеря на Махмуд. В присъствието на законно определения за извършването на долната покупка неин пълномощник — съпруга ѝ Ахмед Челеби, син на Махмуд, пред шериатския съд се яви подковачът майстор Мехмед, син на Дервиш, жител на мах. Куру чешме в големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатата упълномощителка Фатма хатун за 8 гроша празно място за къща, без постройка, което е моя собственост. То се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на готвача Мехмед, от втора страна — с имота на Тевриди хатун, от трета страна — с градината на Гайдар[1] Мустафа и от четвърта страна — с обществения път. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от пълномощника на споменатата Фатма хатун определената сума от 8 гроша. Отсега нататък празното място, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатата упълномощителка Фатма хатун и последната може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 10-ия ден на месец ребиюлеввел на 1121 г. [20. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Абделкадир Челеби, син на Пияле: Гайдар Мустафа, син на Абдуллах; Мехмед Челеби, син на Ахмед; пълномощникът на преводача Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 34—III.

[1] Написано غيدار. Вероятно е прякор. Интересното е, че думата е образувана с българската наставка за професия -ар вместо турската -cI.

194. Къща. Али на бакалина Стамен. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Стамен.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът бакалин Стамен, син на Гьорго. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Али, син на Абдуллах, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Стамен за 40 гроша къщата, която до сключване на долната спогодба беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Мехмед Челеби, от втора страна — с имота на Ахмед от Берковица, от трета страна — с имота на немюсюлманина Русин и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 хол, 1 килер, градина и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Стамен определената сума от 40 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Стамен и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на месец ребиюлеввел на 1120 г. [22. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: имамът на споменатата махала — Ахмед Ефенди; подковачът Ибрахим, син на Хасан; Халил Бей, син на Абдуллах; бакалинът Мехмед, син на Абдуллах; подковачът Йомер Челеби, син на Абубекир; търговецът на фураж Хюсеин, син на Хасан; Чаталбаш Мустафа Ага; търговецът на фураж Реджеб, син на Абдуллах; Фейзи-заде Ахмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 35—II.

195. Самарджийски дюкян. Айше хатун на подковача Хюсеин Челеби, чрез пълномощник. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на подковача Хюсеин Челеби.

При свидетелството на сведущите Тобчи Сюлейман Челеби, син на Елхадж Ахмед, и Делял Абди Челеби, син на Мустафа, бе законно определен за пълномощник по извършването на долната продажба обущарят Елхадж Мустафа, син на Елхадж Мехмед. Той се яви пред шериатския съд от страна на Айше хатун, дъщеря на Абди, жителка на мах. Кара Данишменд в големия град София, и в присъствието на подковача Хюсеин Челеби, син на Сюлейман, който стана причина за написване на настоящия документ, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия подковач Хюсеин Челеби за 64 гроша самарджийския дюкян с 2 кепенка, който бе собственост на моята упълномощителка споменатата Айше хатун. Той се намира в споменатия град под часовника и граничи от една страна с дюкяна на подковача Ахмед Челеби, от втора страна — с дюкяна на Едхем-заде Ессеид Абделхалим Ефенди, от трета страна — с мястото на часовника и от четвърта страна — с обществения път. За него се плаща ежемесечен наем за място по 6 акчета на мюеззините в джамията „Сунгурлар". След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Хюсеин Челеби определената сума от 64 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Хюсеин Челеби и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам".

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 14-ия ден на месец ребиюлеввел на 1121 г. [24. V. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: търговецът Елхадж Али, син на Хюсеин; Елхадж Халил, син на Елхадж Хюсеин; обущарят Осман Ефенди, син на Ах-

мед; подковачът Ахмед Челеби, син на Елхадж Шабан; шивачът Халил, син на Али; подковачът Сюлейман, син на Ахмед; подковачът Хюсеин, син на Али.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_1, с. 35—III.

196. Къща. Готвачът Хасан на Бодур Ахмед Беше. 1709 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Бодур Ахмед Беше.

Причина за написването на настоящия документ стана Бодур[1] Ахмед Беше, син на Мехмед. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Елхадж Хамза в големия град София — готвачът Хасан Бей, син на Мустафа, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Ахмед Беше за 22 гроша къщата, която до сключването на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на теляка Мехмед, от две страни — с имотите на свещаря Ибрахим Ага и от четвърта страна — с обществения път. Тя е със сламен покрив и се състои от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. Тъй като мястото на къщата е на вакъфа „Сакъзлъ хатун", за нея се плащат по 20 пари наем за място към извънредните данъци на споменатата махала. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Ахмед Беше определената сума от 22 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на Ахмед Беше и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

Написано на 21-вия ден на месец ребиюлахър на 1121 г. [30. VI. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: имамът на споменатата махала — Байрам Ефенди; Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; телякът Менля Хасан, син на Махмуд; телякът Маджар Хасан, син на Ахмед; сарачът Ахмед Челеби; Кабадайъ[2] Мехмед Челеби; търговецът на добитък Мехмед, син на Али; Хасан Челеби, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 44—III.

---

[1] Прякор. Написано بودور и означава „нисък, късокрак".

[2] Прякор. Написано قباطایی вместо правилното قبادایی и означава „смел, мъжествен".

197. Къща. Стоян на Юсуф. 1709 г.

Жителят на мах. Хас Бига в големия град София, немюсюлманинът Стоян, син на Петре, се яви пред шериатския съд и в присъствието на Юсуф, син на Абдуллах, жител на същата махала, заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия за 34 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с къщата на другия Юсуф, от втора страна — с къ-

щата[1] на немюсюлманина Кръстан и от двете страни — с обществения път. Състои се от вътрешна част с 1 стая с печка, 1 стая с огнище и долепени до тях 1 малък обор и градина с плодни и неплодни дървета. Предадох имота и получих определената сума. Отсега нататък споменатата къща става собственост на посочения Юсуф Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След като казаното бе лично устно потвърдено, случилото се бе записано.

Написано през средното десетдневие на месец джемазиюлеввел на 1121 г. [19. VII—28. VII. 1709 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Бошнак Мехмед Челеби; чокадарят Мустафа; Кочиаш (?)[2] Ибрахим; Йомер Челеби — писар; Юсуф Челеби; Али, син на Елхадж Осман; Арнауд Хасан; Хюсеин, син на Елхадж Осман.

Сигн. Соф. кадийски регистър S_4, с. 46—III.

[1] В този случай при определяне границите на имота за понятието „къща" е употребен вместо منزل терминът خانه, който почти не се употребява с такова значение.

[2] Написано قوجياش.

198. Лозе. Хатидже хатун на Тодор. 1721 г.

Приносител на настоящия документ стана жителят на мах. Алишер в големия град София — немюсюлманинът Тодор, син на Петре. В негово присъствие жителката на мах. Елхадж Хамза в същия град — Хатидже хатун, дъщеря на Ибрахим, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Тодор за 11 гроша лозето от приблизително 4 чапалъка, което до сключване на долната сделка беше моя собственост. То се намира в землището на Земяне[1], което е в Коньовица[2]. Граничи с лозята на Ессеид Мехмед Челеби, на Ибрахим Челеби, с ливадата и обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Тодор определената сума от 11 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Тодор и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на благословения месец рамазан на 1133 г. [5. VII. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед Ефенди, син на Али; кафеджията Мустафа Ага, син на Ибрахим; бръснарят Ибрахим Челеби, от Босна; бакалинът Али Челеби, син на Халил.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 3а—III.

[1] Квартал на София. Написано زميانه.

[2] Също. Написано قرنويچه.

199. Дюкян. Исмаил Беше на евреина Ханане. 1721 г.

Приносител на настоящия документ стана евреинът Ханане (?)[1], син на Аврам. В негово присъствие жителят на мах. Орта месджид в големия град София — Исмаил Беше, син на Хюсеин, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, за 65 1/2 гроша на споменатия евреин Ханане дюкяна с 2 кепенка и 1 склад, който до сключване на долната сделка беше моя собственост. Той се намира на пазарището на кожухарите и граничи от една страна с моя обор, от втора страна — с имота на евреина Зирия[2], от трета страна с имота на споменатия купувач и от четвърта страна — с обществения път. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия евреин Ханане определената сума от 65 и 1/2 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия евреин Ханане и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 8-ия ден на благословения месец рамазан на 1133 г. [3. VII. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Осман Язъджъ — обущар; кожухарят Хасан Беше; бръснарят Мусли, син на Абдуллах; Мехмед Бей, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 1, л. 3а—IV.

---

[1] Написано حنانه.

[2] Написано زريا.

200. Празно място. Свещарят Ибрахим на Нияз Али Беше. 1721 г.

Причина за написване на настоящия документ стана Нияз[1] Али Беше В негово присъствие жителят на мах. Сунгурлар в големия град София — свещарят Ибрахим Ага, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Али Беше за 30 гроша празното място, което до сключване на долната сделка беше моя собственост. То се намира в мах. Бал базаръ на споменатия град и граничи от една страна с имота на немюсюлманина Бошка, от втора страна — с обора на споменатия купувач Али Беше и от две страни — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Али Беше определената сума от 30 гроша. Отсега нататък празното място, намиращо се в посочените граници, става собственост на купувача Али Беше и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 24-ия ден на свещения [месец] зилкаде на 1133 г. [16. IX. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Йомер Ефенди, син на Абубекир Ефенди; Ессеид Ахмед Челеби, син на Елхадж Мехмед; черибашията Абдулрахман, син на Ибрахим Ефенди; Мустафа Челеби, син на Осман; сарачът Мемиш Ага, син на Ахмед; Юсуф Челеби, син на Юнус; Хафъз-заде Мехмед Ага; Байракдар Сюлейман Беше; Елхадж Иваз, син на Мустафа; разсилният Мевли.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 46—IV.

---

[1] Прякор. Написано نیاز и означава „молба, просба".

201. Къща. Панайот на шивача Митре. 1721 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът шивач Митре, син на Пейчин. В негово присъствие жителят на мах. Гюл джами в големия град София — немюсюлманинът Панайот, син на Яно, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Митре, за 390 и 1/2 гроша къщата, която до сключване на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от двете страни със стаите, вакъфирани от починалия Веледан-заде Ахмед Ефенди, от трета страна — с имота на християнката Калица и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с чардак и 1 стая без отопление на горния етаж и долен етаж, с 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 помещение за въглища, 1 мазе за други вещи, 1 кладенец, 1 килер, 1 малък хамбар, 1 градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Митре определената сума от 390 и 1/2 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Митре и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден от свещения месец зилкаде на 1133 г. [17. IX. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Сюлейман Ефенди — имам; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Осман Ефенди, син на Ахмед; дерзи башията Ахмед, син на Абдуллах; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър, S 312/1, л. 5б—II.

202. Халашки дюкян. Мустафа Беше на Елхадж Абделкадир. 1721 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на Елхадж Махмуд.

Причина за написването на настоящия документ стана Елхадж Абделкадир, син на Елхадж Махмуд. В негово присъствие жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Мустафа Беше, син на Ахмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Абделкадир за 71 и 1/2 гроша дюкяна с 2 кепенка, който до сключване на долната сделка беше моя собственост. Той се намира на пазарището на халачите в споменатия град и граничи от една страна с дюкяна на халача Али Деде, от втора страна — с другия мой имот, от трета страна — с празното място и от четвърта страна — с обществения път. Бидейки стар приходоизточник, за него се плащат ежемесечно по 5 акчета на управителите на свещения месджид в [махалата] Кара Данишменд. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Елхадж Абделкадир определената сума от 71 и 1/2 гроша. Отсега нататък дюкяньт, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Елхадж Абделкадир и последният може да го владее, както желае и предпочита."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на свещения [месец] зилхидже на 1133 г. [27. IX. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: халачът Елхадж Махмуд, син на Хасан; халачът Сюлейман Челеби; Китаби Хюсеин — одабашия; Халис Ага от Шехиркьой[1]; халачът Али Деде [син на] халача Ахмед Ефенди; Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мусли; халачът ч а в у ш. . .[2] и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 7а—I.

---

[1] Град Пирот.

[2] Името не е попълнено.

203. Инструменти в свещарска работилница. Сафие и Умхани на владиката Анастас. 1721 г.

При свидетелството на Мехмед Беше, син на Абдуллах и Абделлютиф Деде, син на Хасан, беше законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба свещарят Ибрахим Ага. Той се яви пред шериатския съд от страна на жителките на мах. Сунгурлар в големия град София — Сафие хатун и Умхани хатун, дъщери на Мустафа. В присъствието на немюсюлманина владиката Анастас, пазител на настоящия документ, той заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моите упълномощителки продадоха чрез законна и окончателна продажба на споменатия владика за 25 гроша половината на свещарските инструменти, които до сключване на долната сделка бяха тяхна собственост. Тези принадлежности — везни, кантар, казан от 32 оки, бакърен черпак, 400 отливки, 2 чатала, щипци, сандък, 2 корита, каче, 2 кюпа и др., се намират във вакъфската свещарска работилница на пазарището „Пиринджилер". Половината от тях принадлежат на вакъфа на митрополитската църква, а другата половина — на споменатите две упълномощителки. След извършването на предаването и приемането на инструментите моите упълномощителки получиха напълно и изцяло от споменатия владика определената сума от 25 гроша. Отсега нататък посочените вещи стават собственост на споменатия владика и последният

може да ги владее, както желае и предпочита, без казаните упълномощителки да се намесват."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на свещения месец зилхидже на 1133 г. [12. X. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Йомер Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа, Али Бей, син на Мехмед; разсилният Мевли, син на Ахмед, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 7б—III.

204. Къща. Мехмед Ага на Хевва хатун. 1721 г.

Причина за издаването на документа стана Хевва хатун, дъщеря на Али. В нейно присъствие жителят на големия град София, субашията Мехмед Ага, син на Ахмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Хевва хатун за 8 гроша две части от къща, които до сключване на долната сделка бяха моя собственост, а останалата една част от къщата е собственост на споменатата Хевва хатун. Тя [къщата] се намира в мах. Кара Данишменд на споменатия град и граничи от три страни с имота на матараджията Мехмед, а от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от Хевва хатун определената сума от 8 гроша. Отсега нататък и посочените 2 части [от къщата] стават собственост на споменатата Хевва хатун и последната може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на свещения [месец] зилхидже на 1133 г. [12. X. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Елхадж Ибрахим — матараджия; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 8б—III.

205. Къща. Мара на Минко. 1721 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Минко[1], син на Йонче. В негово присъствие жителката на мах. Елхадж Байрам в големия град София — Мара, дъщеря на Степан, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Никола[2] за 80 гроша къщата, която до сключване на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на немюсюлманина Станчо, от втора страна — с имота на Айше хатун, дъщеря на Касьм, от трета страна — с имота на наследниците на Араб-заде и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая

с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Никола определената сума от 80 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Никола и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 11-ия ден на забранения [за войни] мухаррем на 1134 г. [1. XI. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Тевриди Мехмед Ефенди; Салих Бей, син на Муса; Исхак Челеби, син на Мустафа; касапинът Абдуллах; Мехмед Беше, син на Абдуллах; субашията Кючюк Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 9а—II.

---

[1] Името на купувача в документа е изписано различно. Тук се чете ясно منقو.

[2] На това място и по-долу е изписано نيقولا.

206. Такеджийски дюкян. Сафие хатун на Мавродин. 1721 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на немюсюлманина такеджия Мавродин.

При свидетелството на сухте Осман Ефенди, син на Сюлейман, и Халил Бей, син на Салих Бей, беше законно определен за пълномощник по извършването на долната продажба Сюлейман Ефенди, син на Мустафа. Той се яви пред шериатския съд от страна на жителката на мах. Елхадж Исмаил в големия град София — Сафие хатун, дъщеря на Абдуллах, и като неин зет и пълномощник в присъствието на християнина такеджия Мавродин, син на Пенчо, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка, споменатата Сафие хатун, продаде чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин, такеджията Мавродин за 200 гроша такеджийския дюкян, който до сключване на долната сделка беше нейна собственост. Този дюкян се намира на пазарището на такеджиите в споменатия град и граничи от една страна с имота на немюсюлманина Вукдин, от втора страна — с имота на немюсюлманина Станчо, от трета страна — с имоти на немюсюлманина Ташо и от четвърта страна — с обществения път. Има два кепенка и склад с желязна врата. Като стар приходоизточник този дюкян изплаща ежемесечно по 8 акчета на имамите на месджида при мах. Кара Данишменд. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин такеджията Мавродин определената сума от 200 гроша. Отсега нататък такеджийският дюкян, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия такеджия Мавродин и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на щастливия месец сафер на 1134 г. [30. XI. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Мехмед Челеби; Елхадж Хюсеин; Елхадж Махмуд — сарач; сарачът Халил; Елхадж Байрам, [син на] търговеца на тютюн Мехмед Челеби; мутафчията Елхадж Ахмед, син на . . .[1]; Йомер Челеби, син на Мехмед. и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 9б—III.

[1] Името не е попълнено.

207. Самокòв. Бешир бей на Али Ага и Тодор. 1721 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за съдружническия самокòв.

Причина за написването на настоящия документ станаха жителите на Враца Арабчък-заде Елхадж Али Ага и немюслманинът Араб Тодор, син на Яно. В тяхно присъствие жителят на големия град София — Бешир Бей, син на Мехмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира (следното):

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатите Елхадж Али Ага и Тодор за 230 гроша самокòва и намиращите се в него принадлежности, които до сключване на долната сделка бяха моя собственост. Самокòвът се намира в землището на с. Искрец[1], спадащо към споменатия град [София], и граничи от една страна с воденицата, от втора страна — с мястото за харман на войнука Никола, от трета страна — с баира и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането получих напълно определената сума 230 гроша — от споменатия Арабчък-заде Елхадж Али Ага — 115 гроша и от споменатия немюсюлманин Тодор — 115 гроша. Отсега нататък самокòвът с наличните му принадлежности, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатите и последните могат да го владеят като съдружници, както желаят и предпочитат, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на щастливия месец сафер на 1134 г. [2. XII. 1721 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Осман Ага — гордост за първенците; заимът Ессеид Исхак Ага; Хюсеин Ага, гордост за аяните; халачът Елхадж Махмуд, син на Хасан; Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Аго Мехмед Ага — бакалин; Елхадж Мустафа от Етрополе[2]; Мустафа Ага, син на Абдуллах; ханджията Салих Челеби и други от присъствуващите.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 10а—III.

[1] Село в Софийски окръг. Написано اسقرج.

[2] Град в Софийски окръг. Написано اتره بولی.

208. Подковачески дюкян. Подковачът Мустафа Беше на бьолюкбашията Ибрахим. 1722 г.

Причина за написването на настоящото стана бьолюкбашията Ибрахим. В негово присъствие жителят на големия град София, подковачът Арнаудзаде Мустафа Беше, син на Ахмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия бьолюкбашия Ибрахим за 56 гроша подковаческия дюкян с 2 кепенка, който до сключване на долната сделка беше моя собственост. Той се намира на пазарището „Саат" в споменатия град и граничи от една страна с дюкяна на подковача Елхадж Мехмед, от втора страна — с наследствения дюкян на кетхуда йери Махмуд Ага, от трета страна — с празното място и от четвърта страна — с обществения път. Бидейки стар приходоизточник, той изплаща ежемесечно по 7 и 1/2 акчета на бояджията Исмаил Беше. След извършване на предаването и приемането получих напълно от споменатия бьолюкбашия Ибрахим определената сума от 56 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия бьолюкбашия Ибрахим и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [22. I. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Балджи-заде Елхадж Мустафа; ханджията Халил Бей; Хюсеин Беше, син на Елхадж Сюлейман; подковачът Елхадж Хюсеин; подковачът Елхадж Мехмед; подковачът Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 12б—I.

209. Подковачески дюкян. Елхадж Мустафа на бьолюкбашията Ибрахим. 1722 г.

Причина за написване на настоящия документ стана бьолюкбашията Ибрахим. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Яхши в големия град София — Араб-заде Елхадж Мустафа, син на Абубекир, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия бьолюкбашия Ибрахим за 60 гроша подковаческия дюкян с 2 кепенка, който до сключването на долната сделка беше моя собственост. Той се намира на пазарището „Саат" в споменатия град и граничи от една страна с подковаческия дюкян на Елхадж Мустафа, от втора страна — с празното място на Елхадж Абделгафур Ефенди, от трета страна — с фурната за хляб и от четвърта страна — с обществения път. Бидейки стар приходоизточник, този дюкян изплаща ежемесечно по 3 акчета на мюеззина Елхадж Яхши. След извършването на предаване и приемане на имота получих напълно от споменатия бьолюкбашия Ибрахим определената сума от 60 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия бьолюкбашия Ибрахим и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [22. I. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ага, син на Махмуд; Сатърбашъ[1] Мехмед Ага; подковачът Али Халифе; подковачът Хюсеин Халифе; Махмуд — спахия; Ибрахим — спахия; Осман — спахия; другият Ибрахим.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 12б—II.

[1] Вероятно е прякор. Написано ساطرباشی и означава „параграф".

210. Къща. Али Бей на Мустафа. 1722 г.

Причина за написването на настоящия документ стана писарят Мустафа. В негово присъствие жителят на мах. Шейх в големия град София — Али Бей, син на Бекташ, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия писар Мустафа за 137 гроша къщата, която до сключването на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Молла Мустафа, от втора страна — с имота на Мехмед Челеби, от трета страна — с градината на месджида при текето и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печки, 2 стаи без отопление, течаща вода, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия писар Мустафа определената сума от 137 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия писар Мустафа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [28. I. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хасан Челеби, син на Абдуллах; Ибрахим — спахия: Хасан Бей, от Босна; бояджията Али — спахия; бръснарят Мустафа; Мустафа Челеби — от доганджиите.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 12б—IV.

211. Къща с дюкян. Айша хатун на бакалина Митре. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Митре.

Приносител на настоящия документ стана бакалинът немюсюлманин Митре, син на Йован. В негово присъствие жителката на мах. Куру чешме в големия град София — Айша хатун, дъщеря на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Митре за 115 гроша къщата, която до сключване на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на пенсионера Ахмед Челеби, от втора страна — с имота на Фатма хатун и от двете страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 дюкян за фураж и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от

споменатия немюсюлманин Митре определената сума от 115 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, и дюкянът стават собственост на споменатия Митре и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 13-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [31. I. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Шабан Ефенди, син на Ахмед; Тевриди Мехмед Ефенди; Исхак Челеби, син на Мустафа; Елхадж Исмаил, син на Мустафа; Елхадж Ибрахим, син на Мустафа; Али Бей, син на Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 13а—I.

212. Дарение на свещарски дюкян-работилница. Елхадж Мустафа на Сафие хатун. 1722 г.

Причина за написването на настоящия документ стана Сафие хатун, дъщеря на Елхадж Осман. В нейно присъствие жителят на мах. Джами-и атик в големия град София — Елхадж Мустафа, син на Елхадж Ахмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Подарих и предадох на споменатата Сафие хатун свещарската работилница, която беше моя собственост. Тя се намира на пазарището „Капан" в споменатия град и граничи от една страна с имота на бояджията Хъзър Беше, от втора страна — с рибарския дюкян, който е вакъф на починалия Фърълданзаде Ахмед Ефенди; а от останалите две страни — с обществения път. Към нея спадат също 1 мазе, 1 чардак и двор. Бидейки стар вакъфски приходоизточник, тя изплаща ежемесечно на вакъфа „Хас Бига" по 13 акчета, а на имамите на свещения месджид „Кара Шахин" — по 2 пари, или общо по 19 акчета. Подаръкът беше предаден и приет. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатата Сафие хатун и тя може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [2. II. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Елхадж Осман Челеби, син на Ессеид Елхадж Ахмед; Ешшейх Али Ефенди, син на Салих; Ессеид Ахмед Челеби, син на Ессеих Елхадж Осман; Исмаил Челеби — търговец на лен; Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; прислужникът в джамия Елхадж Осман, син на Ибрахим; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 13б—IV.

213. Касабски дюкян. Сафие хатун на Елхадж Мустафа, чрез пълномощник. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на Елхадж Мустафа.

При свидетелството на Молла Хасан, син на Мехмед Ефенди, [и] прислужника на джамията Елхадж Осман, син на Ибрахим, беше законно определен за пълномощник по извършване на долната продажба на дюкян Юсуф Ефенди, син на Елхадж Ахмед. Той се яви пред шериатския съд от

страна на жителката на мах. Хюсеин Ага в големия град София — Сафие хатун, дъщеря на Елхадж Осман. Като пълномощник заяви и декларира [следното] в присъствието на Елхадж Мустафа, син на Елхадж Ахмед, който стана причина за написване на документа:

„Моята упълномощителка продаде чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Елхадж Мустафа за 350 гроша касабския дюкян, който до сключване на долната сделка беше нейна собственост. Той се намира на вътрешната чаршия на споменатия град и граничи от една страна с дюкяна на Бей-заде Хюсеин Челеби, от втора страна — с касабския дюкян на вакъфа „Хас Бига“ и от две страни — с обществения път. Бидейки стар приходоизточник, той изплаща ежемесечно по 5 пари на вакъфа „Хас Бига“. След извършване на предаването и приемането на имота тя получи напълно от споменатия Елхадж Мустафа определената сума от 350 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Елхадж Мустафа и последният може да го владее, както желае и предпочита, без моята упълномощителка да се намесва.“

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 19-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [6. II. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Осман, син на Ессеид Елхадж Ахмед; Ессеид Ахмед Челеби, син на Ессеид Елхадж Осман; търговецът на лен Исмаил Челеби, син на Ахмед; одабашията Махмуд Ага; халачът Елхадж Махмуд.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 13б—II.

214. Къща. Спас на Оханес. 1722 г.

Причина за написване на настоящия документ стана арменецът Оханес. В негово присъствие жителят на мах. Язъджъ-заде в големия град София — немюсюлманинът Спас, син на . . .[1], се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия арменец Оханес за 90 гроша къщата, която до сключване на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Ташо, от втора страна — с имота на немюсюлманина Илчо, от трета страна — с имота на немюсюлманина шивач и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия арменец Оханес определената сума от 90 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Оханес и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [7. II. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кечеджията Сюлейман Беше; Сюлейман — одабашия; кечеджията Али Халифе; кечеджията Мехмед Халифе; сарачът Ахмед Халифе; Али Бей — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 14а—III.

[1] Името не е попълнено.

215. Къща. Йовко на чехларя Симеон. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Симеон.

Причина за написването на настоящия документ стана немюсюлманинът чехлар Симеон. В негово присъствие жителят на мах. Язъджъ-заде в големия град София — немюсюлманинът Йовко, [син на] Недялко, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Симеон за 60 еседи гроша къщата, която до сключване на настоящата сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна — с имота на немюсюлманина Михаил; от втора страна — с имота на свещаря Стоян, от трета страна — с имота на чехларя Стоян и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Симеон определената сума от 60 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Симеон и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 22-ия ден на месец ребиюлахър на 1134 г. [9. II. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: подковачът Мустафа Беше; бръснарят Исмаил Беше; Елхадж Йомер Ага; бръснарят Иваз Беше; чехларят Мишо; свещарят Бошко; кръчмарят Нико; бакалинът Стоян.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/1, л. 13б—Ш.

216. Част от къща, която Джурджа откупува от държавното съкровище. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на християнката Джурджа.

Жителят на мах. Язъджъ-заде в големия град София, дюлгерът Милош, син на Брайчо, син на Пелид, впоследствие починал. Тъй като освен своята съпруга, християнката Джурджа, дъщеря на Митре, други наследници той не е оставил, 1/4 от неговото наследство остава на споменатата му съпруга, а 3/4 — преминава към държавното съкровище. Поради това в съда се яви субашията Мехмед Ага, син на Ахмед, пълномощник на мютеселлима на София и емин на държавното съкровище в същия град — уважаемия Хюсеин Ага, гордост за великите и славните. От негово име в присъствието на споменатата християнка Джурджа, която стана притежателка на документа, той заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, за 20 гроша на споменатата християнка Джурджа 3/4 части от къщата, която се намира в споменатата махала. Тя е оградена и ограничена от една страна с имота на немюсюлманина Бойо, от втора страна — с имота на немюсюлманина Герго, от трета страна — с имота на немюсюлманина Спас и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 килер, 2 хола и двор. След като предадох описания имот, получих определената сума от 20 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в определените

граници, и всичко, което тя съдържа, става купен и наследствен имот на споменатата християнка Джурджа. Тя може да я владее, както желае и предпочита, и споменатият упълномощител по никой начин няма да се намесва."

След като бе казано това, думите му бяха потвърдени и по желание [на заинтересованата] бе написан този документ за случилото се.

Написано на 15 джемазиюлахър 1134 г. [2. IV. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Молла Мехмед, син на Хасан Ефенди; Молла Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа; бръснарят Иваз Беше; коларят Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 125—II.

217. Къща. Черибашията Ахмед на Бошко. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Бошко.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Бошко, син на Братан. В негово присъствие жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — черибашията Ахмед Ага, син на Мехмед Ага, гордост за своите равни, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения за 30 гроша на споменатия Бошко къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в мах. Кара Данишменд на споменатия град и е оградена и ограничена от една страна с имота на Делял Мехмед Челеби, от втора страна — с имота на Кято[1] Реджеб Челеби, от трета страна — отчасти с имота на Хевва хатун и отчасти с имота на Исмихан хатун и от другите две страни — с обществения път. Къщата се състои от 1 стая с печка, 1 неотоплена стая, 1 малка сводеста стая, обор и известно количество плодни и неплодни дървета и течаща вода. След като продадох и предадох така описания имот и той бе приет, получих от споменатия немюсюлманин определената сума от 30 гроша. Отсега нататък къщата, намираща с в посочените граници, заедно с всичко, което тя съдържа, става собственост на споменатия немюсюлманин Бошко. Той може да я владее, както желае и предпочита, и аз няма по никой начин да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 18 джемазиюлахър 1134 г. [5. IV. 1134 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди — писар по делбите; Мехмед Ефенди, син на Шабан; бръснарят Реджеб Челеби, син на Абдуллах; Делял Осман Челеби; Хюсеин Беше, син на Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 132—I.

---

[1] Прякор. Написано كاتو.

218. Къща. Наследниците на Айша на златаря Апостол. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Апостол.

Беше установено и доказано, че законни наследници на починалата жителка на мах. Елхадж Исмаил в големия град София — Айша, дъщеря на Ибрахим, син на Абдуллах, са двете ѝ пълнолетни дъщери Фатма и Хатидже и малолетният Хюсеин — син на сина ѝ. За извършване на продажбата на долуописаната къща в шериатския съд се явиха обущарят Мехмед Челеби, син на Ахмед, определен за пълномощник на споменатите Фатма и Хатидже, при свидетелството на Байрактар Хюсеин Бей, син на Ибрахим, и Гюверджи Ахмед Челеби, син на Мустафа и Хевва хатун, дъщеря на Елхадж Шабан — майка на майката на малолетния Хюсеин, в качеството си на негова настойница. Всеки един от тях като пълномощник и като настойник в присъствието на златаря Апостол, син на Герчо, който стана причина да се напише документът, заяви и декларира [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба на споменатия немюсюлманин Апостол за 84 гроша наследствената къща, собственост на починалата майка на упълномощителите, която се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Рамазан Челеби, от втора страна — с имота на Хабибе хатун, от трета страна — с имота на немюсюлманина шивач Никола и от четвърта страна — с обществения път. Къщата се състои от една стая с печка, 1 стая без отопление, течаща вода, градина и двор. След като продадохме и предадохме така описания имот, взехме от споменатия немюсюлманин Апостол определената в приетите и съгласувани с двете страни условия, изключващи всякакви недоразумения, сума от 84 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в определените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Апостол и той може да я владее, както желае и предпочита."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на единствения [месец] реджеб 1134 г. [1. V. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа; обущарят Ахмед Челеби, син на Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 134—IV.

219. Къща. Стоян на Майер. 1722 г.

Причина за написване на настоящото стана евреинът Майер, син на Йосиф. В негово присъствие жителят на мах. Калоян в големия град София— Стоян, син на Димитре, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба на споменатия евреин Майер за 400 гроша при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с християнската църква, от втора страна — с еврейския дом и от другите две страни — с обществения път. Състои се от долен етаж с 1 стая с печка, 1 стая без отопление, друга малка стая, 1 каменно мазе, 1 насипано мазе, 2 фурни, течаща вода, градина и двор.

След като предадох така описаната къща, получих напълно от споменатия евреин Майер определената цена — сумата от 400 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в споменатите граници, става собственост на евреина Майер и той може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След като казаното бе потвърдено, по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10 шабан на 1134 г. [26. V. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Абделкадир, син на Алхадж Махмуд; търговецът на лен Хюсеин — одабашия; Сюлейман Ага, син на Абдуллах; Елхадж Махмуд, син на Мурад; Елхадж Халил, син на Елхадж Махмуд; търговецът на лен Исмаил Ага; Менлия Мехмед регистратор.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 137—IV.

220. Къща. Марга на бояджията Мехмед Беше. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на бояджията Мехмед Беше.

Причина за написването на настоящия документ стана бояджията Мехмед Беше, син на Абдуллах. В негово присъствие жителката на мах. Сунгурлар в големия град София — християнката Марга, дъщеря на Тодор, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Мехмед Беше за 65 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Кючюк Елхадж Али Ага, от втора страна — с имота на християнката Божана, от трета страна — с имота на Узун Мустафа-заде Хасан Челеби и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от стая с чардак на горния етаж, стая без отопление, мазе и двор. След като предадох така описания имот, получих напълно от споменатия Мехмед Беше определената сума от 65 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мехмед Беше и той може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 9-ия ден на благословения месец рамазан на 1134 г. [23. VI. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бръснарят Абдуллах, син на Ибрахим; Али Бей, син на Абдуллах; Ибрахим Челеби, син на Мусли; Мустафа Челеби, син на Хюсеин; Шехри Мехмед Челеби, син на Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 140—IV.

221. Част от къща. Мехмед Беше на съпругата си Хуремшах хатун. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Хуремшах хатун.

Причина за написването на настоящия документ стана Хуремшах хатун, дъщеря на Сюлейман. В нейно присъствие съпругът ѝ Мехмед Беше, син на Абдуллах, жител на мах. Кара Шахин в големия град София, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на гореспоменатата ми съпруга Хуремшах хатун за 60 еседи гроша вътрешната част на къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на теляка Мустафа Беше, от втора страна — с имота на Айша хатун, от трета страна — с друг мой имот, от четвърта страна — с двореца на пашата и с обществения път. Състои се от вътрешна и външна част. Само вътрешната ѝ част съдържа 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 хол, 1 килер, градина и двор. След като предадох така описания имот, получих напълно от моята съпруга, споменатата Хуремшах хатун, определената сума от 60 гроша. Отсега нататък по-горе описаната вътрешна част на къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на Хуремшах хатун и тя може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на почитания [месец] шеввал на 1134 г. [24. VII. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Мехмед, син на Абдулрахман; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа; Мустафа — спахия; телякът Мустафа Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 140—III.

222. Лозе. Наследниците на Михаил на Бошко. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Бошко.

Жителят на мах. Сунгурлар в големия град София — чибукчията Михаил, син на Недялко, впоследствие починал, като оставил за свои наследници съпругата си Кръстана, дъщеря на Никола, пълнолетния си син Маню и пълнолетната си дъщеря Спасия. След като бе установено и доказано, че те са законните наследници, споменатите Кръстана, Маню и Спасия се явиха пред шериатския съд и заявиха и декларираха [следното] в присъствието на Бошко, син на Млачо, жител на с. Балван[1] (?), спадащо към споменатата каза:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Бошко за 21 гроша нашето лозе от около 3 чапалъка, което ни е оставено от споменатия починал според шериатския обичай. То се намира в землището на с. Голяновци[2], спадащо към споменатата каза, и е оградено и ограничено от една страна с лозето на немюсюлманина Яно, от втора страна — с лозето на керемидчията Павле, от трета страна — с лозето на немюсюлманина Никола и от четвърта страна — с обществения път. След като предадохме така описания имот, получихме напълно от споменатия Бошко сумата от 21 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в определените граници, става собственост на споменатия Бошко и той може да го владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на забранения [месец] мухаррем на 1135 г. [21. X. 1722 г.].

Свидетели на сганалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; бакалинът Али Челеби, син на Абдуллах; Сюлейман Беше — бакалин; амбулантният търговец Хюсеин, син на Касъм.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 148—IV.

---

[1] Село Балван, спадащо към Великотърновски окръг, е твърде далеч, за да е спадало към Софийска каза. По-вероятно е да е с. Балювица, Софийско, по-късно присъединено към Вакарел. Написано بالوان.

[2] Село в Софийско. Написано غولانوفچه.

223. Свещарска работилница. Сафие хатун на Аго Мехмед Ага. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за свещарската работилница на Аго.

Собственик на настоящия документ стана Аго Мехмед Ага, син на Али. В негово присъствие Менля Хасан, син на Мехмед Ефенди, като пълномощник на своята майка Сафие хатун, дъщеря на Елхадж Осман, син на Абдуллах, жителка на мах. Хюсеин Ага в големия град София, се яви пред шериатския съд и по пълномощие, освидетелствувано от Елхадж Якуб, син на Абдуллах, и на Мустафа Беше, син на Байрам, заяви и декларира [следното]:

„Моята упълномощителка продаде чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Аго Мехмед Ага за 370 гроша своята свещарска работилница. Тя се намира на пазарището „Капан“ и е оградена и ограничена от две страни с имотите на Исмаил Беше, от една страна — с имота на Хъзър Беше и от две страни — с обществения път. Тази работилница като стар приходоизточник изплаща ежемесечно на вакъфа „Хас Бига“ по 13 акчета и на имамите на месджида „Кара Шахин“ по 6 акчета, или общо по 19 акчета. Към нея спадат също 1 чардак, 1 мазе, 2 стаи на горния етаж, течаща вода и двор. След като предаде така описания имот, тя [упълномощителката] получи напълно от споменатия Аго Мехмед Ага определената сума от 370 гроша. Отсега нататък споменатата работилница, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Аго Мехмед Ага и той може да я владее, както желае и предпочита, без тя да се намесва по какъвто и да било начин.“

[Написано] на 20-ия ден на забранения [месец] мухаррем на 1135 г. [30. X. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; силяхдарът Елхадж Йомер; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Мустафа Беше, син на Абдуллах; Али Беше, син на Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 149—III.

224. Уреждане спорни въпроси при съдружници. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на бръснаря Халил Беше.

Причина за написване на настоящия документ стана бръснарят Халил Беше, син на Мусли. В негово присъствие жителят на мах. Аладжа месджид в големия град София — Ессеид Мехмед Челеби, син на Елхадж Исмаил, заяви и декларира [следното]:

„Със споменатия Халил Беше упражнявахме в съдружие бръснарския занаят, но понастоящем аз имам намерение да отида на друго място. При уреждането на сметките и разпределяне на принадлежностите между нас възникнаха множество разногласия. Сега ние със споменатия Халил Беше се споразумяхме върху сумата 21 гроша и аз получих напълно от него тази сума, приета в споразумението. Така окончателно ликвидирахме разногласията и всеки един от нас опростява задълженията на другия, направени от началото на съдружието до датата на написването на документа при общи и частни сделки и при други съдружнически дела. Отсега нататък между нас двамата не съществува причина за каквито и да било спорове."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 18-ия ден на щастливия [месец] сафер на 1135 г. [28. XI. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Якуб Ефенди; Ессеид Абдулбаки Челеби; Хафъз Чавуш Ефенди; Ибрахим Ефенди.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 156—I.

225. Къща. Ибрахим Челеби на Хатидже хатун. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Хатидже хатун.

Причина за написването на документа стана жителката на мах. Касабан в големия град София — Хатидже хатун, дъщеря на Абдуллах. В нейно присъствие жителят на мах. Кара Данишменд в същия град — Ибрахим Челеби, син на Халил, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Хатидже хатун за 20 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в мах. Касабан и е оградена и ограничена от една страна с имота на Хюсеин Челеби, от втора страна — с имота на немюсюлманина Никола и от две страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След като предадох така описания имот, аз получих напълно от споменатата Хатидже хатун определената сума от 20 гроша. Отсега нататък къщата,намираща се в определените граници, става собственост на Хатидже хатун и тя може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на ребиюлеввел на 1135 г. [24. XII. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Махмуд, син на Хасан; одабашията Сюлейман, син на Хюсеин; Осман Челеби, син на Ахмед; Хюсеин Челеби, син на Махмуд; бояджията Хюсеин, син на Мехмед; Хюсеин Деде, син на Мехмед; Ессеид Мустафа Челеби, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 158—II.

226. Наследствена къща. Йована и Николица на Спас. 1722 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Спас.

Жителят на мах. Араб Ходжа в големия град София — Стоян, син на Иван, впоследствие починал и оставил за свои наследници съпругата си, християнката Йована, дъщеря на Петко, и пълнолетните си дъщери Николица и Марга. След като бе установено и доказано, че те са законните наследници [на починалия], споменатите християнки Йована и Николица[1] се явиха пред шериатския съд и в присъствието на немюсюлманина Спас, син на Петре, който стана приносител на настоящия документ, заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба на споменатия немюсюлманин Спас за 28 гроша при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, къщата на споменатия починал, немюсюлманина Стоян, която според шериатския обичай остана на нас и беше наша собственост до сключване на сделката. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на овчаря Горчо, от втора страна — с имота на немюсюлманина Велчо и от две страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След като предадохме така описания имот, ние получихме напълно от споменатия немюсюлманин Спас определената сума от 28 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Спас и той може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 18-ия ден на месец ребиюлеввел на 1135 г. [27. XII. 1722 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Осман Ефенди — имам; Юсуф Челеби, син на Абдуллах; Ахмед Челеби, син на Абдуллах; Елхадж Иваз, син на Мустафа; Никола, син на Стоян; Митре, син на Герго.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 158—III.

[1] Дъщерята Марга е пропусната.

227. Къща. Самуил на Моис и Давид. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата, закупена като съдружническа от братята Моис и Давид.

Приносители на настоящия документ станаха евреите Моис и брат му Давид, синове на Йосиф. В тяхно присъствие жителят на мах. Поп Милош в големия град София — евреинът Самуил, син на Моис, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба на споменатите евреи Моис и брат му Давид за 100 гроша при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на евреина Исак, от втора страна — с имота на евреина Ашер, от трета страна — с имота на евреина

Лиджи[1] и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от една стая с печка на долния етаж, 1 стая без отопление, 1 мазе, 1 обор и 1 двор. След като предадох така описания имот, получих напълно от споменатите Моис и Давид определената сума от 100 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в определените граници, става собственост на споменатите евреи Моис и Давид и те могат да я владеят, както желаят и предпочитат, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След като казаното бе потвърдено, по желание на [заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на месец ребиюлахър на 1135 г. [28. I. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар по делбата; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа; евреинът Шемал, син на Ментеш; Илия, син на Ашер.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 161—II.

---

[1] Написано لدز.

228. Къща. Фатма хатун на Ибрахим Ефенди, чрез пълномощник. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Ибрахим Ефенди.

Причина за написване на настоящия документ стана Ибрахим Ефенди, син на Елхадж Мехмед Ефенди. В негово присъствие Реджеб Ефенди, син на Дурсун, законно определен от шериатския съд, при свидетелството на Ессеид Хюсеин Ага, син на Муси, и Мехмед Ага, син на Елхадж Али Ага, за пълномощник по извършване на долната продажба на жителката на мах. Карагьоз Бей в големия град София — Фатма хатун, дъщеря на Абделрахман Ефенди, син на Абдуллах, заяви и декларира [следното]:

„Продадох по пълномощничество със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ибрахим Ефенди, за 350 гроша къщата, която до сключване на сделката беше собственост на моята упълномощителка. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Зейнеб хатун, от втора страна — с имота на Байрамшах хатун и от две страни — с обществения път. Вътрешната ѝ част се състои от 2 стаи с печки, 2 стаи без отопление, мазе, 1 летен хол, течаща вода, двор; а външната — 1 чардак на горния етаж, 1 стая с огнище на долния, 1 обор, 1 помещение за слама. След като предадох така описаната къща, получих напълно от споменатия Ибрахим Ефенди определената сума от 350 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в споменатите граници, става собственост на Ибрахим Ефенди и той може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 12- ия ден на месец джемазиюлеввел на 1135 г. [18. II. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Абделхалим Ага, гордост на аяните; Конакчѝ Елхадж Хасан Ага, син на Юсуф; Мехмед Ефенди, син

на Ахмед Ефенди; Юсуф Ефенди, син на Елхадж Ахмед; Делялбаши Мустафа Ага; субашията Мехмед Ага, син на Ахмед; готвачът Хюсеин Челеби, син на Йомер; Бей-заде Хюсеин Челеби, син на Хасан; Молла Али, син на Юсуф; бьолюкбашията Мехмед, син на Абдуллах; Делял Осман, син на Абдуллах; Сагър Мустафа, син на Абдуллах; другият Мустафа, син на Абдуллах; бръснарят Мустафа, син на Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 164—I.

229. Къща. Мехмед Ага на джизиедаря Елхадж Хюсеин Ага. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на джизиедаря Елхадж Хюсеин Ага.

Собственик на настоящия документ стана джизиедарят на София, уважаемият Елхадж Хюсеин Ага, син на Елхадж Мехмед Ага, опора на славните и великите. В негово присъствие Мехмед Ага, син на Мехмед, жител на мах. Кара Данишменд в големия град София и бивш джизиедар на Шехиркьой[1], заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба на Елхадж Хюсеин Ага за 350 гроша по текущия курс при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Кара Хасан, от втора страна — отчасти с имота на обущаря Елхадж Мехмед и отчасти с имота на Емтуллах хатун, от трета страна — с имота на Хабибе хатун и от четвърта страна — с обществения път. Нейната вътрешна част се състои от 1 стая с печка, 1 стая без отопление отдолу, 1 лятна стая с чардак отгоре, 1 мазе, 1 хамбар, течаща вода, градина с плодни и неплодни дървета, двор и клозет. Външната ѝ част се състои от 1 стая отгоре, 1 обор, 1 стая с печка, 1 стая без отопление, течаща вода и двор. След като предадох така описаната къща с всичко, спадащо към нея, получих напълно от Елхадж Хюсеин Ага споменатата сума от 350 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, с всичките си съставни части става собственост на споменатия Елхадж Хюсеин Ага и той може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждение на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 26-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1135 г. [4. III. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Шейх Али Ефенди, бивш мюфтия, опора на великите и учените; заимът Абделфетах Ага, опора на аяните; Елхадж Хасан Ага — кетхуда йери, опора на подобните му и равните му [по ранг]; сердарят Хюсеин Ага, гордост за равните му [по ранг]; заимът Хасан Ага, гордост за равните му [по ранг]; Ессеид Ахмед Челеби, син на Мехмед; Ессеид Якуб Челеби, син на Юнус; одабашията Махмуд, син на Мустафа; Мехмед Ага, син на Мехмед; серденгечти Мехмед Ага, син на Али; Елхадж Мехмед Ага, син на Елхадж Ахмед; Осман Ефенди, син на Али; Кюрд Елхадж Али; Елхадж Иваз, син на Мустафа; Хюсеин Ефенди — писар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 165—III.

[1] Град Пирот в Югославия.

230. Къща. Лятифуллах Челеби на Дервиш Челеби. 1723 г.

[Забележка в полето]; Хюджет за къщата на Дервиш Челеби.

Причина за написване на настоящото стана Дервиш Челеби, син на Йомер. В негово присъствие жителят на мах. Саат в големия град София — Лятифуллах Челеби, син на Али, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Дервиш Челеби за 65 гроша къщата, която до слючването на сделката беше моя собственост. Тя се намира в мах. Имарет и е оградена и ограничена от една страна с имота на спахията Али, от втора страна — с имота на Хасан Беше, от трета страна — с имота на бръснаря Ибрахим Челеби и от четвърта страна — с обществения път. Нейната вътрешна част се състои от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 хол, 1 килер, 1 мазе, 1 обор, градина и двор. Вътрешната ѝ част се състои от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След като предадох така описания имот с всичко, спадащо към него, получих напълно от споменатия Дервиш Челеби определената сума от 65 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в определените граници, с всичките ѝ съставни части става собственост на споменатия Дервиш Челеби и той може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 27-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1135 г. [5. III. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кетхуда йери Елхадж Хасан Ага, гордост за аяните; Мустафа Ага, син на Елхадж Хасан Ага; Ессеид Хамза Ага, син на Абделшерир; Молла Мехмед, син на Хасан Ефенди; Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Молла Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа, син на Абдуллах; Осман Бей, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 166—I.

231. Халашки дюкяи. Халачът Ахмед Челеби на халача Мехмед Челеби. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на халача Мехмед Челеби.

Причина за написване на настоящия документ стана халачът Мехмед Челеби, син на Мехмед. В негово присъствие жителят на мах. Орта месджид в големия град София — халачът Ахмед Челеби, син на Елхадж Махмуд, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба на споменатия Мехмед Челеби за 60 гроша халашкия дюкян с 2 кепенка, който до слючване на сделката беше моя собственост. Той се намира на пазарището на бояджиите в споменатия град и е ограден и ограничен от една страна — с имота на Али Ага, от втора страна — с наследствения имот на починалия Чаталбаш Мустафа Челеби; от трета страна — с вакъфския дюкян на бояджиите и от четвърта страна—с обществения път. Като стар приходоизточник той изплаща на имамите в свещената джамия „Сиявуш Паша" ежемесечно по 2 пари. След като предадох така описания имот, аз получих напълно от спомената

Мехмед Челеби определената сума от 60 гроша. От този момент дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Мехмед Челеби и той може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 1-вия ден на месец джемазиюлахър на 1135 г. [9. III. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Махмуд, син на Али; халачът Елхадж Махмуд, син на Дурак; Елхадж Абделкадир, син на Елхадж Махмуд; одабашията Хюсеин, син на Абдуллах; халачът Сюлейман, син на Абдуллах; халачът Мехмед, син на Абдуллах; дюлгерът Али, син на Ибрахим; халачът Мустафа Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 166—II.

232. Лозе. Спахията Хюсеин на Стоян. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Стоян.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Стоян, син на Недялко. В негово присъствие спахията Хюсеин, син на Ахмед, законно определен от шериатския съд, при свидетелството на бояджията Ахмед Челеби, син на Илияс, и Горан (?)[1] Елхадж Осман, син на Мехмед, за пълномощник по извършване на долната продажба на своята съпруга, жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София — Умхани хатун, дъщеря на Хасан, син на Мустафа, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Стоян за 20 гроша лозето от приблизително 10 чапалъка, което до сключване на сделката беше собственост на моята упълномощителка Умхани хатун. То се намира в землището на с. Батковци[2], спадащо към споменатата каза, и е оградено и ограничено от една страна с лозето на немюсюлманина Мишо, от втора страна — с лозето на немюсюлманина Джурджо, от трета страна — с празното място и от четвърта страна — с обществения път. След като предадох така описания имот, получих напълно от споменатия Стоян определената сума от 20 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Стоян и той може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на единствения месец реджеб на 1135 г. [1. V. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Сеид Хамза Ага, син на Абделрахман; Мурад Ага, син на Мустафа; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 172—III.

---

[1] Написано غران.

[2] Село в Софийско, днес присъединено към с. Драговищица باتقوفچه.

233. Лозе. Спахията Хюсеин на Стойчо. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Стойчо.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Стойчо, син на Велю. В негово присъствие спахията Хюсеин, син на Ахмед, законно определен от шериатския съд, при свидетелството на бояджията Ахмед Челеби, син на Илияс, и на Горан(?) Елхадж Осман, син на Мехмед, за пълномощник по извършване на долната продажба на своята съпруга, жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София — Умхани хатун, дъщеря на Хасан, син на Мустафа, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Стойчо за 20 гроша лозето от около 10 чапалъка, което до сключване на сделката беше собственост на моята упълномощителка Умхани хатун. То се намира в землището на с. Батковци, спадащо към споменатата каза, и е оградено и ограничено от една страна с лозето на немюсюлманина Стоян, от втора страна — с лозето на немюсюлманина Младжо, от трета страна — с празното място и от четвърта страна — с обществения път. След като предадох така описания имот, получих напълно от споменатия Стойчо определената сума от 20 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Стойчо и той може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на единствения месец реджеб на 1135 г. [1. V. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Сеид Хамза Ага, син на Абделрахман; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 173—I.

234. Къща с дюкян в град Дупница. Емтуллах хатун на евреина Самуил. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на евреина Самуил от Дупница.

Приносител на настоящия документ стана евреинът Самуил, син на Моис, жител на град Дупница[1], намиращ се в големия град София като гостенин. В негово присъствие Сюлейман Челеби, син на Халил, законно определен от шериатския съд, при свидетелството на Абди Беше, син на Сюлейман Беше, и на Сюлейман Беше, син на Реджеб, за пълномощник по извършване на долната продажба на своята съпруга, жителката на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Емтуллах хатун, дъщеря на Хасан, син на Абдуллах, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия евреин Самуил за 130 гроша къщата, която до сключване на сделката беше собственост на моята упълномощителка, споменатата Емтуллах хатун. Тя се намира в мах. Елхадж Синан на споменатия град [Дупница] и е огра-

дена и ограничена от една страна с имота на Хюсеин Челеби и от три страни с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, една кухня, един килер, 1 летен чардак, двор, помещение за слама, градина и 1 галантериен дюкян от 2 кепенка, свързан с къщата. След като предадох така описания имот, получих напълно от споменатия евреин Самуил определената сума от 130 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, заедно със споменатия дюкян става собственост на евреина Самуил и той може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 28-ия ден на единствения месец реджеб на 1135 г. [4. V. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Менля Ахмед — имам, жител на Дупница; бояджията Чолак Елхадж Мустафа; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 173—II.

---

[1] Днес Станке Димитров, Написано دوبنجه.

235. Дюкян. Елхадж Хасан Ага на Лятифуллах Челеби. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на Лятифуллах Челеби.

Причина за написване на настоящия документ стана Лятифуллах Челеби, син на Али. В негово присъствие жителят на мах. Кара Шахин в големия град София — Елхадж Хасан Ага, син на Ибрахим, заяви и декларира [следното] пред шериатския съд:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Лятифуллах Челеби за 50 гроша дюкяна с 2 кепенка, който до сключване на сделката беше моя собственост. Той се намира в споменатия град на пазарището „Пиринджилер" и е ограден и ограничен от една страна с имота на кожухаря Ессеид Мустафа Челеби, от втора страна — с другия имот на споменатия Елхадж Хасан Ага и от две страни — с обществения път. Като стар приходоизточник той изплаща на вакъфа на свещената джамия „Хас Бига", намираща се в сарачхането, ежемесечно по 3 пари. След като предадох така описания имот, аз получих напълно от споменатия Лятифуллах Челеби определената сума от 50 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Лятифуллах Челеби и той може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 28-ия ден на единствения месец реджеб на 1135 г. [4. V. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Менля Мехмед, син на Хасан Ефенди; Менля Ахмед, син на Хюсеин Ефенди; Елхадж Иваз, син на Мустафа; базарбашията Ахмед Челеби; Мехмед Челеби, син на Ибрахим.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 177—III.

236. Наследствена къща в гр. Дупница. Айша хатун и Исмихан хатун на Хасан Челеби. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Хасан Челеби от Дупница.

Юсуф, син на Селим, при свидетелството на Ибрахим Ефенди, син на Мехмед, и Мустафа, син на Абдуллах, бе законно определен от шериатския съд за пълномощник по извършване на долната продажба на Айша хатун, дъщеря на Хюсеин, син на Мехмед, жителка на мах. Йеди куле на защитения град Истанбул. Той и сестрата на споменатата Айша хатун, жителката на мах. Кара Шахин в големия град София — Исмихан хатун, дъщеря на Хюсеин, се явиха в шериатския съд и в присъствието на Хасан Челеби, син на Ибрахим, причина за написване на настоящото, всеки един от тях лично и по пълномощие, заяви и декларира [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба на споменатия Хасан Челеби за 65 гроша при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи каквито и да било недоразумения, къщата, която до сключване на сделката беше изцяло наша собственост. Тя се намира в мах. Дервиш Челеби на град Дупница и е оградена и ограничена от една страна с имота на секбана Юсуф, от втора страна— с имота на Абди Беше и от две страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 2 фурни, една стая, обор, помещение за слама, течаща вода, градина и двор. След като предадохме така описания имот, получихме напълно от споменатия Хасан Челеби определената сума от 65 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Хасан Челеби и той може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на великия месец шабан на 1135 г. [11. V. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ахмед Беше, син на Исмаил; Мурад Беше, син на Ахмед; Бей-заде Мехмед; Абди Беше, син на Абдуллах; Исмаил Беше, син на Юсуф; бояджията Ибрахим; бояджията Кара Мустафа; другият бояджия Хаджиоглу Елхадж Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 174—II.

237. Лозе. Митре на чибукчията Миладин. 1723 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на чибукчията Миладин.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът чибукчия Миладин, син на Коста. В негово присъствие жителят на мах. Сунгурлар в големия град София — немюсюлманинът Митре, син на Михаил, и майка му Кръстана, дъщеря на Никола, се явиха пред шериатския съд и всеки един от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин чибукчия Миладин за 65 гроша лозето от приблизително 20 чапалъка, което до сключване на сделката беше наша собственост като наследствен имот според шериатския обичай. То се намира в землището

на с. Балша, спадащо към споменатата каза, и е оградено и ограничено от една страна с лозето на Кълъч[1] Хасан, от втора страна — с лозето на немюсюлманина Стоян от с. Мрамор[2], от трета страна — с лозето на немюсюлманина такеджия Джуро и от четвърта страна — с обществения път. След като предадохме така описания имот, получихме напълно от споменатия немюсюлманин Миладин определената сума от 65 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия Миладин и той може да го владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 9-ия ден на великия месец шабан на 1135 г. [15. V. 1723 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: одабашията Осман Беше; Абделкерим Беше, син на Хюсеин; шивачът Ахмед Челеби; пенсионерът Елхадж Юсуф; майсторът шивач Хасан; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 269, с. 175—II.

---

[1] Прякор. Написано قلج и означава „сабя".

[2] Село в Софийско. Написано مرامور.

238. Къща. Коста на Кирча. 1725 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на християнката Кирча.

Причина за написването на настоящия документ стана християнката Кирча[1], дъщеря на Станоя. В нейно присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Кара Данишменд в големия град София — Коста, син на Йован, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатата християнка Кирча за 13 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Ибрахим, от втора страна — с имота на Осман Челеби, от трета страна — с имота на Цона и отчасти с имота на Велко и от четвърта страна — с частния път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на приемането и предаването на имота получих напълно от споменатата християнка Кирча определената сума от 13 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Кирча и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1138 г. [12. IX. 1725 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Осман Челеби; Али Челеби; Ибрахим Челеби; Елхадж Иваз; разсилният Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 6—III.

---

[1] Написано كرچه и може да се чете и Герча.

239. Къща. Кожухарят Димитър на шивача Лозан. 1725 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Лозан.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът шивач Лозан, син на Стойчо. В негово присъствие пред шериатския съд се яви немюсюлманинът кожухар Димитре, син на Драган, жител на мах. Калоян в големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Лозан за 190 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на немюсюлманина Начо, от втора страна — с имота на дюлгера Паунко, от трета страна — с имота на кожухаря Гьорги и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от вътрешна част с 1 зимна стая, 1 стая без отопление, 1 килер, течаща вода и градина и външна част с 1 мазе, 1 килер, обор и двор. След извършване на приемането и предаването на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Лозан определената сума от 190 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Лозан и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 17-ия ден на щастливия месец сафер на 1138 г. [25. X. 1725 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Менля Ахмед, син на Ессеид Осман; търговецът на лен Исмаил Ага; Елхадж Абделкадир, син на Елхадж Махмуд; Капан-заде Йомер Челеби; търговецът на лен Хюсеин-одабашия; Елхадж Ахмед, син на Елхадж Мустафа; Елхадж Халил, син на Елхадж Махмуд.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 13—III.

240. Дюкян. Фатма хатун на Давид. 1725 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на евреина Юда.[1]

Приносител на настоящия документ стана Давид, син на Илия. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София—Фатма хатун, дъщеря на Абдуллах, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия. приети и съгласувани от двете страни, на споменатия евреин Давид за 30 гроша дюкян с 2 кепенка, който до сключване на сделката беше моя собственост. Той се намира във вътрешната чаршия и граничи от една страна с имота на Юда, от втора страна — с вакъфа на Кара Мехмед Ефенди, от трета страна — с месджида на обущарската работилница и от четвърта страна — с обществения път. За него се плаща ежемесечен наем за място на управителите на месджида „Дерзи Юсуф" по 1 пара. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия евреин Давид определената сума от 30 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия евреин Давид и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 27-ия ден на месец ребиюлеввел на 1138 г. [3. XII. 1725 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар; Ахмед Ефенди — писар; Мехмед Ефенди — регистратор; Елхадж Хасан, син на Мехмед; Али Ефенди, син на Осман; Абди Ага, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 23—II.

[1] Вероятно писарят е направил грешка, защото в целия документ се говори за купувача Давид.

241. Лозе. Ессеид Мехмед Ефенди на Петре. 1725 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Петре.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Петре, син на Столе. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Кара Данишменд в големия град София — Ессеид Мехмед Ефенди, син на Ессеид Мустафа, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Петре за 6 гроша собственото си лозе от около 4 чапалъка. То се намира в землището на с. Драговищица и граничи от една страна с лозето на Петре, от втора страна — с лозето на Кръстю, от трета страна — с лозето на Мехмед и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Петре определената сума от 6 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Петре и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на месец ребиюлахър на 1138 г. [10. XII. 1725 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар; Ахмед Ефенди — писар; Мехмед Ефенди — регистратор; Елхадж Иваз — преводач.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 25—II.

242. Къща. Ибрахим Беше на Мехмед Беше. 1725 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мехмед Беше.

Причина за написването на документа стана Мехмед Беше, син на Мустафа. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Сарухан Бей в големия град София — Ибрахим Беше, син на Али, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Мехмед Беше за 31 и 1/2 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата мах. Сарухан Бей и граничи от една страна с имота на Йомер, от втора страна — с имота на Молла Абделбаки; от трета страна —

със зеленчуковата градина и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Мехмед Беше определената сума от 31 и 1/2 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мехмед Беше и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на месец ребиюлахър на 1138 г. [16. XII. 1725 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бакалинът Елхадж Йомер; бакалинът Мустафа Беше; телякът Йомер Челеби; златарят Халил Челеби; Осман Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 29—III.

243. Къща. Умегелсум хатун на Дойчин, чрез пълномощник. 1725 г.

При свидетелството на Шейх Али, син на Салих, и на Исхак, син на Али, бе законно определен за пълномощник по изповядване на долната продажба Али, син на Абдуллах. Последният се яви пред шериатския съд от страна на Умегелсум хатун, дъщеря на Мехмед, жителка на мах. Араб Ходжа в големия град София. В присъствието на немюсюлманина Дойчин, син на Пелид, който стана причина за написването на документа, той заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Дойчин за 27 гроша къщата, която до сключване на сделката беше нейна собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Али Челеби, от втора страна — с имота на Мустафа Челеби, от трета страна — с имота на немюсюлманина Никола и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, килер, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Дойчин определената сума от 27 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Дойчин и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на месец ребиюлахър на 1138 г. [26. XII. 1725 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ахмед Ефенди — имам; Халил — бьолюкбашия; Елхадж Иваз — преводач; Мехмед Челеби — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 32—I.

244. Къща. Ахмед Челеби на Йован. 1725 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Йован.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Йован, син на Пелид. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Драз в големия град София — Ахмед Челеби, син на Юсуф, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Йован за 30 гроша своята къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Хафъз Мехмед Ефенди, от втора страна — с имота на немюсюлманина дюлгер Стоян, от две страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Йован определената сума от 30 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Йован и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на месец ребиюлахър на 1138 г. [31. XII. 1725 г].

Свидетели на станалото [в съда]: Ахмед Ефенди, син на Мустафа Ефенди; Мехмед Ефенди, син на Йомер Ефенди; бръснарят Хасан Беше, син на Абдуллах; подковачът Йомер, син на Ибрахим; Елхадж Иваз, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 34—II.

245. Лозе. Мехмед Беше на Мишо. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Мишо.

Приносител на настоящия документ стана Мишо, син на Цоне. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Кара Данишменд в големия град София — Мехмед Беше, син на Абдуллах, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Мишо за 25 и 1/2 гроша лозето от приблизително 6 чапалъка, което до сключване на сделката беше моя собственост. То се намира в землището на с. Батковци, спадащо към споменатия град, и граничи от една страна с лозето на грънчаря Стойко, от втора страна — с лозето на немюсюлманина Джурджо и от две страни — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Мишо определената сума от 25 и 1/2 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия Мишо и той може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 7-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [11. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: испенджияр Исмаил Ага; Али — спахия; бадждарят Мехмед Беше; бадждарят чавуш Ахмед; бояджията Али.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 46—II.

246. Къща. Сюлейман на Мустафа. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мустафа.

Причина за написване на настоящия документ стана Мустафа, син на Хюсеин. В негово присъствие пред шериатския съд се явиха жителят на мах. Кара Данишменд в големия град София — Сюлейман, син на Касъм — лично, и Мустафа като пълномощник на сестра му Табибе

хатун, дъщеря на споменатия Касъм. Всеки един от тях, лично и по пълномощие заяви и декларира [следното]:

„Продадохме напълно със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Мустафа за 13 320 акчета къщата, която до сключване на сделката беше наша собственост. Тя се намира в споменатата мах. Кара Данишменд в споменатия град и граничи от една страна с имота на Хаджи Хасан, от втора страна — с имота на Ибрахим Ага, от трета страна — с имота на Хаджи Йомер, отчасти с имота на Али Беше и отчасти с този на Ахмед Беше и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печка, 2 стаи без отопление, течаща вода, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получихме напълно, лично и по пълномощие, от споменатия Мустафа определената сума от 13 320 акчета. От този момент къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мустафа и той може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 7-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [11. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Али, син на Ибрахим; Хаджи Ибрахим, син на Мустафа; бояджията Али Халифе, син на Мехмед; Ессеид Мехмед, син на Хюсеин; сарачът Хаджи Махмуд, син на Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 46—III.

247. Къща. Бояджията Али Челеби на Халил Челеби. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Халил Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана Халил Челеби, син на Абдуллах. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Сиявуш Паша в големия град София — бояджията Али Челеби, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Халил за 100 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на тюфекчията Лютфи Челеби, от втора страна — с имота на бакалина Мехмед, от трета страна — с имота на Али Челеби и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 2 хола, 1 килер и двор. След извършване на предаването и приемането получих напълно от споменатия Халил определената сума от 100 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Халил и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 11-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [15. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Хаджи Мустафа; Хасан Челеби от Самоков; Хаджи Мустафа; Ахмед Челеби; Исмаил Беше; Мустафа Ага, син на Ахмед; Мурад Челеби; Хасан Ага, син на Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 47—II.

248. Къща. Фатма хатун на Мустафа. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мустафа Бей.

Причина за написване на документа стана Мустафа Бей, син на Хамза. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София — Фатма хатун, дъщеря на Абделрахман, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Мустафа за 26 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на хлебаря Кръскьо (?)[1]. от втора страна — с имота на ключаря Йован, от трета страна — с имота на същия Кръскьо и от четвърта страна — с частния път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Мустафа определената сума от 26 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на Мустафа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на единсгвения месец реджеб на 1138 г. [16. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: писарят Ахмед Челеби; сарачът Салих Челеби: Али Бей — от черибашиите; Ибрахим Беше — от сердарите; Исмаил Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 48—I.

---

1 Написано قرسكو.

249. Къща. Айша хатун на Мустафа Ага. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мустафа Ага.

Причина за написване на настоящия документ стана Мустафа Ага, син на Байрам. В негово присъствие жителката на мах. Касабан в големия град София — Айша хатун, дъщеря на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия Мустафа Ага за 42 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи, от една страна с имота на Саиме хатун, от другите две страни — с имотите на споменатия Мустафа Ага и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, двор и сламен покрив. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Мустафа Ага определената сума от 42 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на Мустафа Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [16. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Мехмед, син на Мустафа; Али Чавуш, син на Абдуллах; Хюсеин, син на Мустафа; Хюсеин Беше, син на Абдуллах; Мустафа Челеби, син на Хамза.

Сиг н. Соф. кадийски регистър S 306, с. 48—II.

250. Къща. Ессеид Ахмед Беше на евреите Аврам и Давид. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на евреите Аврам и Давид.

Причина за написването на настоящия документ станаха евреите Аврам, син на Несим, и Давид, син на Илия. В тяхно присъствие жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Ессеид Ахмед Беше, син на Ессеид Мустафа, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатите евреи за 250 гроша къщата, която беше моя собственост. Тя се намира в мах. Калоян на големия град София и граничи от една страна с имота на евреина Халимоглу Соломон, от втора страна — с църквата на истанбулското общество, от трета страна — с църквата на неверниците и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от горен етаж с 1 зимна стая, 1 стая с огнище, стаи без отопление и чардак и от долен етаж с 1 зимна стая, 1 стая без отопление, 2 каменни мазета, 1 стая с огнище, 1 стая без отопление, 1 фурна и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатите [евреи] определената сума от 250 еседи гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатите евреи и последните могат да я владеят в съдружие, както желаят и предпочитат, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 13-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [17. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: настоящият шейхюлислям Хюсеин Ефенди; сердарят Хасан Чавуш Ага; Хаджи Ибрахим, син на Мустафа; Хаджи Дервиш Ага; Мехмед Челеби — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 48—IV.

251. Къща в гр. Дупница. Илчо на Хюсеин. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Хюсеин Челеби.

Причина за написване на настоящия документ стана жителят на град Дупница — Хюсеин, син на Осман. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Байрам в големия град София — немюсюлманинът Илчо, син на Байчин, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Хюсеин за 70 гроша своята къща. Тя се намира в мах. Бали Ефенди на споменатия град [Дупница] и граничи от една страна с имота на подковача Сюлейман, от втора страна — с имота на Делял Хюсеин, от трета страна —

с имота на Фатма хатун и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 чардак, мазе, градина и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия купувач Хюсеин Челеби определената сума от 70 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Хюсеин Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [19. III. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Муса Челеби, син на Мехмед; Хасан Беше, син на Сюлейман; Али Беше, син на Хюсеин; Ессеид Ибрахим Челеби, син на Хаджи Байрам; Реджеб Челеби — кожар.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 51—II.

252. Къща. Фатма хатун на Йомер и Хевва хатун. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Йомер Челеби.

Причина за написването на документа станаха Йомер, син на Абдуллах, и съпругата му Хевва хатун, дъщеря на Абделрахман. В тяхно присъствие жителката на мах. Шейх на големия град София — Фатма хатун, дъщеря на Мустафа, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатите [Йомер и Хевва хатун] за 64 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Мустафа Халифе, от втора страна — с имота на Ибрахим Челеби, от трета страна — с имота на касапина Халил и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 килер, течаща вода, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатите определената сума от 64 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатите и те могат да я владеят по наполовина, както желаят и предпочитат, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 28-ия ден на единствения месец реджеб на 1138 г. [1. IV. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: и м а м ъ т Реджеб Ефенди; мюеззинът Менля Халил; Мухзирбаши-заде Мустафа Ага; кожарят Али; кожарят Мехмед Халифе.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 58—IV.

253. Лозе. Спаса на шивача Митре. 1726 г.

Причина за написването на настоящия документ стана немюсюлманинът шивач Митре, син на Пейчин. В негово присъствие жителката на мах. Сунгурлар в големия град София — Спаса, дъщеря на Михаил, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, за 20 и 1/2 гроша лозето от около 12 чапалъка, което до сключване на сделката беше моя собственост. То се намира в землището на с. Балша, спадащо към споменатия град, и граничи от една страна с имота на немюсюлманина чибукчия Млачо, от втора страна — с имота на немюсюлманина шивач Митре, от трета страна — с лозето на християнката Елка, отчасти — с лозето на такеджията Бошко и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Митре определената сума от 20 и 1/2 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Митре и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на великия месец шабан на 1138 г. [18.IV. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: подковачът Иваз Челеби; Молла Махмуд; немюсюлманинът папуджия Мишо; немюсюлманинът чизмеджия Йован; немюсюлманинът чибукчия Млачо.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 71—I.

254. Къща. Калица и Дойна на заима Ессеид Осман Ага. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Ессеид Осман Ага.

Причина за написване на настоящия документ стана заимът Ессеид Осман Ага, син на Исмаил Ага, гордост на своите подобни и равни. В негово присъствие християнките Калица, дъщеря на Танас, и Дойна, дъщеря на Недялко, жителки на мах. Сунгурлар в големия град София, се явиха пред шериатския съд и всяка една от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме напълно със законна и окончателна продажба на споменатия Осман Ага за 70 еседи гроша къщата, която до сключване на сделката беше наша собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Мустафа Челеби, от две страни — с имота на шивача Никола и от четвъртата страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 2 мазета, 1 хамбар, обор, помещение за слама, течаща вода и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получихме напълно и изцяло от споменатия Осман Ага определената сума от 70 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Осман Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на великия [месец] шеввал на 1138 г. [13. VI. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Менля Мехмед — регистратор; Елхадж Иваз; Кюрд Елхадж Али; бръснарят Йомер Челеби; разсилният Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 87—Ш.

255. Лозе. Елхадж Мустафа на казанджията Недялко. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на казанджията Недялко.

Причина за написването на настоящия документ стана немюсюлманинът казанджия Недялко, син на Велчо. В негово присъствие жителят на мах. Джами-и атик в големия град София — Елхадж Мустафа, син на Елхадж Ахмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Недялко за 75 гроша две лозя от общо 5 дюнюма, които до сключване на сделката бяха моя собственост. Те се намират в землището на с. Кътина[1], спадащо към казата на споменатия град. Лозето от приблизително 3 дюнюма граничи от една страна с лозето на немюсюлманина Маню, от втора страна — с лозето на попа и от трета страна — с обществения път, а другото от приблизително 2 дюнюма граничи от една страна с лозето на Емтуллах хатун, от втора страна — с гората, от трета страна — с рова и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Недялко определената сума от 75 гроша. Отсега нататък лозята, намиращи се в посочените граници, стават собственост на споменатия Недялко и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на [месец] зилкаде на 1138 г. [4. VII. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Мухи Ефенди — кафеджия; Ессеид Али Челеби — бакалин; сапунджията Молла Али; дрогеристът Елхадж Абделрахим; мухзирбашията Елхадж Иваз.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 87—I.

---

[1] Село в Софийско. Написано كطنه.

256. Къща. Циганката Саиме на Яким. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Яким.

Приносител на настоящото стана немюсюлманинът Яким, син на Йован. В негово присъствие жителката на мах. Куру чешме в големия град София — Саиме, съпруга на циганина Сафер, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба на споменатия немюсюлманин Яким за 25 и 1/2 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата мах. Куру чешме и граничи от една страна с имота на немюсюлманина кожухар Стойчо, от втора страна — с имота на циганина немюсюлманин Бошко, от трета страна — с имота на циганина Ибрахим и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Яким определената сума от 25 и 1/2 гроша. Отсега нататък къщата, намираща

се в посочените граници, става собственост на споменатия Яким и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 13-ия ден на [месец] зилхидже на 1138 г. [12. VIII. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: търговецът на тютюн Исхак Ага, син на Мустафа; бръснарят Исмаил Беше; бръснарят Иваз Беше, син на Ахмед; Елхадж Иваз.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 94—II.

257. Закупуване на необработена вълна за чохаджийската работилница в Истанбул. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за вълната.

Причина за написване на настоящия документ стана пълномощникът на всички аяни от вилаета, гордостта за своите подобни, сердарят Ессеид Хасан Ага, син на Йомер. В негово присъствие пред шериатския съд се яви гордостта на своите равни — Али Ага, намиращ се в град София като гост и заяви и декларира [следното]:

„Изпълнявам службата на надзирател в работилницата за чоха, намираща се в Истанбул. Има височайша заповед за закупуване по места на необработена вълна, необходима за изработването на чохата в споменатата работилница, по 2 пари оката. Съгласно тази заповед споменатият сердар Хасан Ага ми предаде 2000 оки необработена вълна от споменатия град [София] и намиращите се в околността му кази — Трън, Брезник и Берковица. Аз от своя страна му платих напълно необходимите 4000 пари [пресметнато] по 2 пари оката. От този ден споменатите 4 кази са изпълнили изискването за необработена вълна."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на забранения [месец] мухаррем на 1139 г. [7. IX. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар; Ахмед Ефенди — писар; Хаджи Иваз — главен разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 108—I.

258. Къща. Айша хатун на Петра. 1726 г.

Приносител на настоящия документ стана християнката Петра, дъщеря на Пейо. В нейно присъствие пред шериатския съд се яви жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София — Айша хатун, дъщеря на Мустафа, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата християнка Петра за 18 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Халил Челеби, от втора страна — с имота на Исмаил Челеби, от трета страна — с имота на Махмуд Челеби и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор.

След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатата християнка Петра определената сума от 18 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Петра и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 14-ия ден на забранения [месец] мухаррем на 1139 г. [11. IX. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди, син на Ахмед Ефенди; Ахмед Ефенди, син на Хюсеин Ефенди; Хаджи Иваз, син на Мустафа; Мехмед Челеби — разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 306, с. 109—III.

259. Къща. Саиме хатун на Халил Челеби. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Халил Челеби.

Причина за написване на настоящия документ стана Халил Челеби, син на Кямил. В негово присъствие Саиме хатун, дъщеря на Ибрахим, жителка на мах. Тахъл базаръ в големия град София, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез окончателна и законна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Халил за 60 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от две страни с имота на Ессеид Йомер Ага, от трета страна — с имота на спахията Али и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печки, 2 неотоплени стаи и двор. След завършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Халил Челеби определената сума от 60 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Халил Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 17-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1139 г. [14. IX. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Йомер Ага, син на Мехмед; подковачът Сюлейман Беше, син на Али; касапинът Ахмед Беше, син на Хаджи Вели; златарят Вели, син на Али; цървулджията Юсуф Челеби, син на Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 2а—I.

260. Къща. Бръснарят Ахмед Челеби и майка му на Мехмед Челеби. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мехмед Челеби.

Причина за написване на настоящия документ стана Мехмед Челеби, син на Абдуллах. В негово присъствие жителите на мах. Карагьоз Бей в големия град София — бръснарят Ахмед Челеби, син на Мустафа, и майка му — Хевва хатун, дъщеря на Мустафа, се явиха пред шериатския съд и заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Мехмед Челеби за 50 гроша къщата, която до сключване на сделката беше наша собственост. Къщата се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Байрам Челеби, от втора страна — с имота на Хюсеин, от трета страна — с имота на Кара Белкис и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печки, 2 стаи без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получихме напълно от споменатия Мехмед Челеби определената сума от 50 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мехмед Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 22-ия ден на месец ребиюлеввел на 1139 г. [18. XI. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Истихак Ага; Ессеид Мустафа Ага; Мехмед Челеби; Сюлейман Челеби; Исмаил Беше; Юсуф Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 3б—I.

261. Дълг от закупен бакър. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на християнката Николица.

Евреинът Моис, син на Шимоил, от сдружението на търговците в София, който стана причина за написването на настоящия документ, се яви пред шериатския съд и в присъствието на християнката Николица, дъщеря на Йован, заяви и предяви срещу нея следния иск:

„Съпругът на споменатата Николица, немюсюлманинът казанджия Петре, купи от мен бакър за 162 и 1/4 гроша, като за посочената сума споменатата Николица му стана поръчителка. Понастоящем споменатият немюсюлманин Петре забягна и аз искам тази сума да ми бъде издължена и предадена от самата поръчителка."

След като искът беше предявен и казаното — отречено, от споменатия Моис беше поискано да докаже своите думи. Тогава присъствуващите в съда евреи Самуил, син на Рахаил, и Аврам, син на Моис, в качеството си на свидетели заявиха следното:

„Ищецът, споменатият Моис, продаде в наше присъствие на съпруга на споменатата християнка Николица — немюсюлманина Петре, бакър за 162 и 1/4 гроша, като споменатата Николица беше поръчителка за тази сума. Ние сме свидетели за това."

След като всеки един от свидетелите заяви това пред съда и тяхното свидетелство бе прието, на споменатата Николица бе присъдено да изплати като поръчителка на споменатия евреин Моис посочената сума от 162 и 1/4 гроша.

Случилото се бе записано на 2-ия ден на месец ребиюлахър на 1139 г. [27. XI. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар; Ахмед Ефенди — писар; Мехмед Ефенди — регистратор.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 4а—I.

262. Къща. Братята Аския и Исак на Синьор. 1726 г.

Приносител на настоящия документ стана евреинът Синьор (?)[1], син на Йасиф[2]. В негово присъствие жителите на мах. Гюл джами — евреите Аския, син на Яко, и брат му Исак, се явиха пред шериатския съд и всеки един от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия евреин Синьор за 280 гроша къщата, която до сключване на сделката беше наша собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на евреина Давид, от втора страна — с вакъфските стаи, от трета страна — с дюкяните на Хаджи Ибрахим и от четвърта страна — с частния път. Състои се от горен етаж с 2 стаи, други 2 стаи без отопление и отдолу 1 мазе, 1 кухня, течаща вода и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получихме напълно и изцяло от споменатия евреин Синьор определената сума от 280 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия евреин и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на месец ребиюлахър на 1139 г. [27. XI. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар; Ахмед Ефенди — писар[3]; Елхадж Иваз — преводач.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 46—I.

---

[1] Написано سنور.

[2] Написано ياصيف.

[3] Написано само ك, но името на този свидетел се среща и в други протоколи.

263. Къща. Християнката Николо на шивача Никола. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на шивача Никола.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът шивач Никола, син на Стефан. В негово присъствие жителката на мах. Шиджаа Факих в големия град София — християнката Николо (?)[1], дъщеря на Димо, се яви в шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Никола за 200 гроша къщата, която до регистриране на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на спахията Мехмед, от втора страна — с имота на Фатма хатун и от две страни — с обществения път. Състои се от 3 стаи с печки, 3 стаи без отопление, чардак, хол, мазе, . . .[2], помещение за слама и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Никола определената сума от 200 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Никола и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1139 г. [26. XII. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: имамът Ессеид Абделхалим Ефенди, син на шатърбашъ Мехмед Ага; Елхадж Мустафа, син на Елхадж Ахмед; базарбашията Елхадж. . .[3]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 6а—II.

[1] Написано نيقلو.

[2] Документът е повреден и не се чете.

[3] Тук документът е скъсан.

264. Къща. Елхадж Али на Хюсеин Ага. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Хюсеин Ага.

Причина за написване на настоящия документ стана Оглу Хюсеин Ага. В негово присъствие жителят на мах. Куру чешме в големия град София — Елхадж Али, син на Хюсеин Челеби, се яви пред шериатския съд и заяви и и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Оглу Хюсеин Ага за 500 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Исмаил Челеби, от втора страна — с имота на Исхак Челеби; от трета страна — с арменския имот и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от долен етаж с 4 стаи с печки, 4 стаи без отопление и горен етаж с 1 стая с печка и 1 стая без отопление, от 2 мазета, 1 помещение за слама, обор, течаща вода, градина, килер, хамбар и двор. Външната ѝ част включва 2 стаи [с печки], 2 стаи без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Оглу Хюсеин Ага определената сума от 500 гроша еседи. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Оглу Хюсеин Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1139 г. [26. XII. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хюсеин Ефенди — писар; Мустафа Ефенди — писар; Мехмед Язъджъ; Курд Али Ага; подковачът Али Халифе; Ессеид Али Ага; търговецът на тютюн Мустафа; бръснарят Исмаил Мехмед Ага; Салих Челеби; Исхак Ага; Сюлейман [син на] Салих.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 6б—I.

265. Воденица, пристройки към нея и градина. Елхадж Али на Хюсеин Ага. 1726 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на Хюсеин Ага.

Причина за написването на документа стана Оглу Хюсеин Ага. В негово присъствие жителят на мах. Куру чешме в големия град София — Елхадж Али, син на Хюсеин, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Оглу Хюсеин Ага за 200 гроша воденицата с 2 камъка, двете постройки за наемните работници и градината, които до сключване на сделката бяха моя собственост. Те се намират в [село] Бали Ефенди[1] край река Елешница. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Оглу Хюсеин Ага определената сума от 200 гроша. Отсега нататък воденицата, двете постройки за наемните работници и градината стават собственост на споменатия Оглу Хюсеин Ага и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на станалото случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на джемазиюлеввел на 1139 г. [26. XII. 1726 г.].

Свидетели на станалото [в съда]. . .[2]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 6б—II.

[1] Село Княжево, дн. присъединено към София. Написано بالی افندی.

[2] Тук документът е скъсан.

266. Място за лозе. Такеджията Манчо на кечеджията Оханес. 1727 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на кечеджията Оханес.

Приносител на настоящия документ стана кечеджията Оханес. В негово присъствие жителят на мах. Сунгурлар в големия град София — такеджията Манчо, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Оханес за 15 гроша двете места за лозе от около 10 чапалъка, които до сключване на сделката бяха моя собственост. Те се намират в землището на с. Балша[1], спадащо към споменатия град, и граничат от една страна с лозето на немюсюлманина от с. Волуяк[2] . . .[3], от втора страна — с лозето на немюсюлманина Младен, от трета страна — с лозето на немюсюлманина Велчо и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Оханес определената сума от 15 гроша. Отсега нататък двете места за лозе, намиращи се в посочените граници, стават собственост на споменатия немюсюлманин Оханес и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 11-ия ден на единствения месец реджеб на 1139 г. [4. III. 1727 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: базарбашията Елхадж Ахмед; търговецът на слама Елхадж Мехмед; Делял Махмуд Беше; чокадарят Елхадж Мустафа; Халил Ефенди-заде Молла Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 7б—I.

[1] Село в Софийски окръг. Написано بالشه.

[2] Село в Софийски окръг. Написано ولویاق.

[3] Името не е попълнено.

267. Къща. Гьорго на Никола. 1727 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Никола.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Никола, син на Пелид. В негово присъствие жителите на мах. Драз в големия град София — немюсюлманинът Гьорго и сестра му Митра, се явиха пред шериатския съд и заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Никола за 23 гроша къщата, която до сключване на сделката беше наша собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Мехмед Беше, от втора страна — с къщата на Стоимен, от другата страна — с имота на овчаря Митре и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получихме напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Никола определената сума от 23 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Никола и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на единствения месец реджеб на 1139 г. [18. III. 1727 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Ахмед Ага; Абдуллах Челеби — бакалин; амбулантният търговец Мехмед Челеби; местеджията Мустафа Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 2, л. 8б—I.

268. Дюкян. Черибашията Абделрахман на вакъфа „Диване-заде") 1727 г.

Притежател на настоящия документ стана черибашията Абделрахман, син на Ибрахим. В негово присъствие пред шериатския съд се яви Осман Ефенди, син на Али — мютевеллия на намиращия се в София вакъф „Диване-заде", и доброволно заяви и декларира [следното]:

„Споменатият черибашия Абделрахман има дълг към споменатия вакъф, възлизащ на 16 200 акчета. Срещу този дълг той ми продаде чрез законна и окончателна продажба за 12 600 акчета своя дюкян с 2 кепенка, който се намира на пазарището „Баня баши" и граничи от две страни с вакъфа „Хъзър Чавуш", от трета страна — с имота на Шейх Мехмед и от четвърта страна — с обществения път. Аз от своя страна го препродадох за сметка на вакъфа. След това от дълга остана сумата 3600 акчета. Тази сума беше прехвърлена на присъствуващия в съда заим Мехмед Челеби. Аз приех прехвърлянето и отсега нататък споменатият черибашия Абделрахман няма да дава нищо[1] от дълга, възлизащ на 16 200 акчета, и аз го освобождавам от неговия дълг и от всички искове и различни претенции, свързани с това дело."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на единствения месец реджеб на 1139 г. [18. III. 1727 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Ахмед Ефенди; другият Ахмед Ефенди: Хафъз Ефенди; копринарят Елхадж Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 9а—II.

---

[1] В текста буквално „нито едно акче и нито едно зърно".

269. Къща. Ахмед Язъджъ на Кръстю. 1727 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Кръстю.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Кръстю, син на Пейо. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Ходжа[1] в големия град София — Ахмед Язъджъ, син на Али, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Кръстю за 17 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на немюсюлманина Бошко, от втора страна — с имота на Хевва хатун, от трета страна — с хамбара на черибашията и от четвърта страна с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, обор, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Кръстю определената сума от 17 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Кръстю и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 29-ия ден на единствения месец реджеб на 1139 г. [22. III. 1727 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Исмаил Челеби, син на Реджеб; Салих Челеби, син на Йомер; телякът Ахмед Беше, син на Хасан; Ибрахим, син на Исмаил.[2]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 2, л. 9а—III.

---

[1] Вероятно е грешка на писаря. Написано الماج حواجه.

[2] Тук документът е скъсан.

270. Къща. Йасифко на Мустафа Ага. 1727 г.[1]

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мустафа Ага.

Причина за написването на настоящия документ стана Мустафа Ага, син на Байрам. В негово присъствие жителят на мах. Калоян в големия град София — евреинът Йасифко (?)[2], се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Мустафа Ага, за 90 гроша, къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от четирите си страни с имота на евреина Самуил. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 мазе, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Мустафа определената сума от 90 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мустафа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.[3]

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 9б—III.

---

[1] Датата на документа е скъсана, но съдейки от датите на предшествуващите го протоколи, можем със сигурност да го отнесем към тази година.

[2] Написано ياسيفقو.

[3] Тук документът е скъсан.

271. Къща. Наследниците на Юсуф Ефенди на Елхадж Хюсеин Ага. 1727 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Елхадж Хюсеин Ага.

За наследници на починалия жител на мах. Кара Шахин в големия град София — Юсуф Ефенди, син на Елхадж Ахмед, бяха определени и обявени според шериатския закон неговата съпруга Айша, дъщеря на Юсуф, пълнолетният му син Молла Мехмед и пълнолетните му дъщери Зейнеб хатун и Руфие хатун. Споменатият Молла Мехмед — лично, и Хасан Челеби, син на Юсуф, като пълномощник на споменатите Айша хатун и дъщерите ѝ Зейнеб и Руфие по извършване на долната покупко-продажба, се явиха пред шериатския съд. В присъствието на Елхадж Хюсеин Ага, син на Исмаил, който стана причина за написването на документа, всеки един от тях лично и по пълномощие заяви и декларира [следното]:

„Продадохме чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Елхадж Хюсеин Ага за 165 гроша наследствената къща, която беше собственост на починалия Юсуф Ефенди. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с наследствения имот на Ахмед, от втора страна — с имота на Молла Мехмед, от трета страна — с имота на Молла Али, отчасти с дервишкото теке и отчасти — с имота на Махмуд Ага. Състои се от 1 зимна стая, 1 стая без отопление, 1 лятна стая, хол, покрит двор, мазе, течаща вода, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получихме от споменатия Елхадж Хюсеин Ага лично и по пълномощие напълно и изцяло определената сума от 165 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на благословения месец рамазан на 1139 г. [23. IV. 1727 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: мютевеллията Абделазиз, син на Махмуд; Мехмед Язъджъ, син на Ахмед; Борузан Йомер Челеби; Махмуд Ага — доганджибашия; Мехмед Челеби, наречен Бербер.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/2, л. 10а—I.

272. Спор. Относно владение на бояджийска работилница. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на Молла Мустафа.

Мехмед, син на Хасан, определен за пълномощник по разглеждането на долуописаното дело, се яви пред шериатския съд от страна на Сафие хатун, дъщеря на Хасан, законна съпруга на убития бояджия Абди Беше, син на

Юсуф, жител на бояджийското пазарище в големия град София. В присъствието на Молла Мустафа, който стана причина за написването на документа, той предяви по пълномощие следния иск:

„Преди да почине, споменатият покойник Абди Беше притежаваше 1/2 част от бояджийската работилница с 1 кепенк, намираща се на пазарището на бояджиите и граничеща от една страна с имота на Джафер Беше, от втора страна — с имота на Али, от трета страна — с имота на Аго Мехмед Ага и от четвърта страна — с обществения път. [Понастоящем] споменатият Молла Мустафа, без да има право, се настанява в тази работилница. Това е моят иск и запитване, който аз отправям в качеството си на пълномощник."

Споменатият Молла Мустафа отговори, че е закупил от споменатия покойник Абди Беше, докато е бил жив, дюкяна, намиращ се в посочените граници, за 44 гроша. След като това твърдение беше отречено, от споменатия Молла Мустафа беше поискано доказателство за неоспоримостта на неговото твърдение. Тогава всеки един от присъствуващите в съда жители на мах. Орта месджид — Елхадж Исмаил, син на Хюсеин, и Хасан, син на Юсуф, свидетелствуваха и дадоха следните показания:

„Споменатият покойник Абди Беше приживе продаде и предаде на споменатия Молла Мустафа за 44 гроша дюкяна, намиращ се в посочените граници, и получи определената цена. Ние сме свидетели на това."

След като тези свидетелства бяха проверени и приети, въз основа на тях искът на споменатия пълномощник бе отхвърлен. По желание на [заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 11-ия ден на великия [месец] шабан на 1140 г. [23. III. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Мехмед Ефенди; Елхадж Иваз; бояджията майстор Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 69—I.

273. Лозе. Айша на Стоян. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за лозето на немюсюлманина Стоян.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Стоян, син на Петре. В негово присъствие жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София — Айша хатун, дъщеря на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, на споменатия немюсюлманин Стоян за 13 гроша собственото си лозе от около 6 чапалъка. То се намира в землището на с. Драговищица, спадащо към казата на споменатия град [София], и граничи от една страна с лозето на немюсюлманина Цветко, от втора страна — с лозето на немюсюлманина Пенко, от трета страна — с лозето на немюсюлманина Вукдин и от четвърта страна — с обществения път. След предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло определената сума от 13 гроша. Отсега нататък лозето, намиращо се в определените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Стоян и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на благословения месец рамазан на 1140 г. [12. IV. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мехмед; Мустафа Ефенди; Ахмед Ефенди.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 69—III.

274. Касапски дюкян. Мюфтията Хюсеин Ефенди на касапина Хюсеин Беше. 1728 г.

При свидетелството на Делял Шатър Мустафа, син на Ахмед, и на Мехмед, син на Осман, беше законно определен за пълномощник по долуописаната сделка Ибрахим Ефенди. Той се яви пред шериатския съд от страна на своя баща, мюфтията Хюсеин Ефенди, син на Елхадж Мехмед, жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, и в присъствието на касапина Хюсеин Беше, син на Мустафа, който стана причина на написването на документа, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Споменатият упълномощител, моят баща Хюсеин Ефенди, продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на спомената Хюсеин Беше за 80 гроша касапския дюкян, който до сключване на сделката беше негова собственост. Той се намира на пазарището на касапите и е ограден и ограничен от една страна с кланицата, от втора страна — с имота на Хюсеин Беше, от трета страна — с ледника и отчасти със свещената джамия на сарачхането и от четвърта страна — с обществения път. За него се плаща ежемесечен наем за място на вакъфа „Бюлюджек“ по 6 акчета. След предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от спомената Хюсеин Беше определената сума от 80 гроша. Отсега нататък гореописаният дюкян става собственост на спомената Хюсеин Беше и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното и по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на [месец] зилкаде на 1140 г. [20. VI. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: кетхуда йери Хаджи Хасан Ага; Оглу Мустафа Ага; Ессеид Хасан Ага — сердар; брат му Хюсеин Ага.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 72—I.

275. Еснафски спор относно мястото на търгуване. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на [тези] от военния лагер.

Кетхудите на военния лагер в големия град София — Менля Ахмед, Фейзуллах Ефенди, Реджеб Ефенди, Осман Ефенди, Елхадж Исмаил, Елхадж Ибрахим, Осман Челеби, Абдуллах Челеби, Ессеид Ибрахим Челеби и Али Беше се явиха пред шериатския съд и в присъствието на [членовете] на чизмаджийския еснаф — Никола, Илия, Стоимен, Никола, Димо, Бодур Спас, Бодур Никола, Божо, попа и Кара Спас, заявиха и предявиха към тях следния иск:

„Споменатият чизмаджийски еснаф от 1117 г.[1] упражнява своя занаят на специално определеното за него пазарище, в близост до военния лагер. Сега в противоречие на досегашната практика те (чизмаджиите) наемат дюкяни извън това пазарище и нарушават реда. Нашето желание е шериатският съд да определи те да работят на досегашното пазарище.“

След като бяха запитани, членовете на чизмаджийския еснаф признаха, че са действували по този начин. Въз основа на това беше решено споменатият чизмаджийски еснаф да напусне дюкяните, наети извън споменатото пазарище, и да продължи упражняването на своя занаят на по-раншното място. По желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 11-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1141 г. [17. VIII. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Ибрахим; Шабан; Мехмед Беше; Молла Мустафа; Мехмед Беше; Али Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 76—II.

---

[1] От 25. IV. 1705 до 14. IV. 1706 г. по християнското летоброене.

276. Къща. Анто на Стале. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Стале.

Приносител на настоящия документ стана Стале, син на Митре. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Хамза в големия град София — немюсюлманинът Анто, син на Цветко, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Стале за 27 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата мах. Елхадж Хамза и е оградена и ограничена от една страна с имота на немюсюлманина Митре, от втора страна — с имота на немюсюлманина Игнат, от трета страна — с имота на немюсюлманина воденичар Митре и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Стале определената сума от 27 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Стале и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание на [заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на щастливия месец сафер на 1141 г. [7. IX. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бакалинът Али Челеби; железарят Мустафа Ага; Абделрахман Ефенди; субашията Мехмед Ага.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 68—III.

277. Къща. Телякът Ахмед на Халил. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Халил Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана Халил, син на Абдуллах. В негово присъствие жителят на мах. Кара Шахин в големия град София — телякът Ахмед, син на Осман, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Халил за 48 и 1/2 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата мах. Кара Шахин и граничи от една страна с имота на търговеца на тютюн Мехмед Челеби, от втора страна — с имота на Хуремшах хатун и от две страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Халил Челеби определената сума от 48 и 1/2 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия [Халил] и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 30-ия ден на [месец] ребиюлахър на 1141 г. [3. XII. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ахмед Язъджъ; Ахмед спахия; Ессеид Мехмед; Менля Ахмед; Елхадж Ахмед; Али Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 85—II.

278. Къща. Циганинът Стоян на Йомер Челеби. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Йомер Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана Йомер Челеби, син на . . .[1] В негово присъствие жителят на мах. Калоян в големия град София, циганинът Стоян се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Йомер Челеби за 13 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата мах. Калоян и граничи от една страна с имота на циганина Юсуф, от втора страна — с имота на Шошо Мехмед, от трета страна — с имота на Станко и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих направо и изцяло от споменатия Йомер Челеби определената сума от 13 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Йомер Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1141 г. [4. XII. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Фейзуллах Челеби; амбулантният търговец Хюсеин; Мустафа Беше; Мехмед Беше; Хасан — спахия.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 86—III.

[1] Името не е нанесено.

279. Къща. Наследниците на Ахмед на Молла Хасан. 1728 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Менля Хасан.

За наследници на Ахмед, син на Мустафа, жител на мах. Шиджаа Факих в големия град София и починал впоследствие, бяха определени според шериатския закон неговите пълнолетни синове Хаджи Али и Рустем и пълнолетната му дъщеря Айша. След смъртта на споменатия Рустем обаче като негови наследници бяха определени съпругата му Хевва хатун, дъщеря на Абдуллах, и малолетният му син Ахмед. Споменатият Хаджи Али от свое име като настойник на малолетния Ахмед и като пълномощник на споменатите съпруга и сестра се яви пред шериатския съд и в присъствието на Молла Хасан, син на Хаджи Али, който стана причина за написване на документа, заяви и декларира [следното]:

„Продадох от свое име като настойник и като пълномощник със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Молла Хасан за 200 гроша къщата, която наследихме от нашия баща, споменатия покойник Ахмед. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Хаджи Махмуд, от втора страна — с имота на Хаджи Мехмед, от трета страна — с имота на Ессеид Мустафа Челеби и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от вътрешна част с 2 стаи с печки, 2 стаи без отопление, хамбар, килер, мазе и двор и външна част с 1 стая с печка, 1 стая без отопление, обор, помещение за слама и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло, лично, като настойник и като пълномощник, от споменатия Менля Хасан определената сума от 200 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Менля Хасан и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание на [заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 12-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1141 г. [14. XII. 1728 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Абделхалим Ефенди; Балджизаде Молла Мустафа; подковачът Елхадж Хюсеин; часовникарят Сюлейман.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 99—I.

280. Градина. Елхадж Ибрахим на бръснаря Мустафа Челеби. 1729 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за градината на бръснаря Мустафа.

Причина за написването на настоящия документ стана бръснарят Мустафа Челеби, син на Сиявуш. В негово присъствие жителят на мах. Мухтесибзаде в големия град София — Елхадж Ибрахим, син на Али, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия бръснар Мустафа Челеби за 65 гроша собствената си градина. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на сарача Мустафа Челеби, от втора страна — с имота на споменатия Елхадж Ибрахим, от трета страна — с двора на джамията и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането [на имота] получих напълно

от споменатия бръснар Мустафа определената сума от 65 гроша. Отсега нататък градината, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мустафа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 2-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [3. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Осман Ефенди; Абделрахман Ефенди; такеджията Ахмед Беше; Елхадж Али; чизмаджията Мехмед Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 101—II.

281. Къща. Наследниците на Мустафа на Айша хатун. 1729 г.

За наследници на починалия Мустафа, син на Абдуллах, жител на мах. Аладжа месджид в големия град София, бяха определени според шериатския закон неговата съпруга Хатидже хатун, дъщеря на Мустафа, малолетният му син Хасан и малолетната му дъщеря Айша. Споменатата Хатидже хатун лично и като настойница на малолетните [Хасан и Айша] се яви пред шериатския съд и в присъствието на Айша хатун, дъщеря на Абдуллах, която стана причина за написването на документа, заяви и декларира [следното]:

„Лично и като настойница на малолетните продадох поради дълг със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Айша хатун за 24 гроша къща. Тя се намира в споменатата мах. Аладжа месджид и граничи от една страна с имота на немюсюлманина Митре, от две страни — с имотите на Ессеид Хаджи Хюсеин и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло, лично и по настойничество от споменатата Айша хатун определената сума от 24 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Айша хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам нито лично, нито като настойница."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [6. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Ибрахим Ефенди; Менля-заде Мехмед Ага; кожарят Елхадж Мехмед; Елхадж Халил; кожарят Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 93—II.

282. Къща. Халил Бей на Фатма хатун. 1729 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Фатма хатун.

Причина за написване на документа стана Фатма хатун, дъщеря на Абдуллах. В нейно присъствие жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Халил Бей, син на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на спо-

менатата Фатма хатун за 50 гроша своята къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на бръснаря Шахин, от втора страна — с имота на подковача Йомер, от трета страна — с имота на немюсюлманина кожухаря Дамян, от четвърта страна — с имота на немюсюлманина Стоян и от пета страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка и чардак, 1 стая без отопление, килер, обор, течаща вода, градина и двор. След извършването на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатата Фатма хатун определената сума от 50 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Фатма хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [11. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Сюлейман Ефенди; мюеззинът . . .[1], гордост на мюеззините; Елхадж Хабиб; Ессеид Ахмед Челеби; подковачът Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 95—I.

[1] Името не е посочено.

283. Къща. Наследниците на Мехмед Ага на Ессеид Хюсеин Ага. 1729 г.

За наследници на Мехмед Ага, син на Елхадж Ахмед, жител на мах. Қасабан в големия град София и починал впоследствие, бяха определени според шериатския закон неговата съпруга Фатма хатун и пълнолетните му синове Сюлейман, Мустафа и Исмаил. След това споменатият Сюлейман от свое име и като пълномощник на майка си и братята си се яви пред шериатския съд и в присъствието на Ессеид Хюсеин Ага, син на Йомер, който стана причина за написването на документа, заяви и декларира лично и като пълномощник [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба поради дълг при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Хюсеин Ага за 500 гроша собствената ни къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Елхадж Ахмед, от втора страна — с имота на халача Мехмед Челеби, от трета страна — с имота на Салие хатун и отчасти с имота на дъщерята на Абдиш и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от : вътрешна част с 1 стая с печка, 1 кьошк, мазе, течаща вода, градина и обор и външна част с 1 стая с печка, стая без отопление, помещение за слама и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих от споменатия Хюсеин Ага напълно лично и като пълномощник определената сума от 500 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ессеид Хюсеин Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам нито лично, нито като пълномощник."

След потвърждаване на казаното по желание на [заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [11. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: настоящият сердар Ессеид Хасан Ага; Елхадж Абделгафур Ефенди; Ессеид Абделхалим Ефенди; хирургът Елхадж Мехмед; Ессеид Ахмед Ага; Иваз Беше; бръснарят Мехмед халифе; Узун Хасан; Узун Мехмед Беше; Кара Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 95—II.

284. Незастроено място. Мехмед Ефенди на Никола. 1729 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Никола. В негово присъствие жителят на мах. Куру чешме в големия град София — Мехмед Ефенди, син на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Никола за 18 гроша празно място, което е моя собственост. То се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на свещаря Лазар, от втора страна — с имота на дюлгера Миндо, от трета страна — с имота на немюсюлманина Илия и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия немюсюлманин Никола определената сума от 18 гроша. Отсега нататък празното място, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Никола и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 12-ия ден на месец джемазиюлахър на 1141 г. [13. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]; обущарят Елхадж Исмаил; Исхак Челеби; Салих Челеби; Мехмед Халифе; подковачът Али Халифе.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 99—III.

285. Къща. Касапинът Узун Ахмед на Станислава. 1729 г.

Приносител на настоящия документ стана християнката Станислав[а], дъщеря на Пелид. В нейно присъствие жителят на мах. Елхадж Яхши в големия град София — касапинът Узун Ахмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата християнка Станислав[а] за 50 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на субашията Вели, от втора страна — с имота на Хасан Беше, от трета страна — с реката и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатата християнка Станислава определената сума от 50 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата християнка и последната има право да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

Написано на 12-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [13. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: майсторът Ахмед; другият майстор Ахмед; бояджията Елхадж Исмаил; Ибрахим Беше.

Сигн: Соф. кадийски регистър S 309, с. 100—I.

286. Сарашки дюкян. Сарачът Елхадж Мехмед на Елхадж Абделгафур Ефенди. 1729 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на Елхадж Абделгафур Ефенди.

Причина за написването на настоящия документ стана Елхадж Абделгафур Ефенди. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Исмаил в големия град София — сарачът Елхадж Махмуд, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Елхадж Абделгафур Ефенди за 50 гроша собствения си дюкян с 2 кепенка. Той се намира на пазарището на сарачите в споменатия град и граничи от една страна с имота на Осман, от втора страна — с празно място и от две страни — с обществения път. За него се плаща ежемесечен наем за място на вакъфа „Кара шахин" по 4 пари. След извършване предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Елхадж Абделгафур Ефенди определената сума от 50 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Елхадж Абделгафур Ефенди и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [16. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бръснарят Осман Челеби; тюфекчията Йомер Ага; шатърбашията Мехмед Ага; ханджията Сюлейман Челеби и Али Баба.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 98—III.

287. Къща. Умегелсум хатун на Мехмед Челеби. 1729 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мехмед Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана Мехмед Челеби, син на Мехмед. В негово присъствие жителката на мах. Шиджаа Факих в големия град София — Умегелсум хатун, дъщеря на Мехмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Мехмед Челеби за 120 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на джамийския слуга Молла Халил, от втора страна — с имота на коларя Мехмед и от две страни — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печка, 2 стаи без отопление, 1 чардак, обор, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Мехмед Челеби определената сума от 120

гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на спомнатия Мехмед Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 17-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [18. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Абделхалим Ефенди; джамийският прислужник Молла Халил; Елхадж Осман; чибукчията Мустафа Беше; Муфтаджи Мехмед Ага; шатърбашията Хюсеин Ага; Молла Наиб; субашията Мехмед Ага; Кайъм-заде Молла Осман; куюмджу башията Мехмед Челеби; Елхадж Юсуф; коларят Мехмед; сарачът Мехмед; Кюрд Хюсеин.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 98—IV.

288. Къща. Менля Мехмед на Саиме хатун. 1729 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Саиме хатун.

Причина за написване на настоящия документ стана Саиме хатун, дъщеря на Абдуллах. В нейно присъствие жителят на мах. Карагьоз Бей, в големия град София — Менля Мехмед, син на Хюсеин, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Саиме хатун за 35 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Хатидже хатун, от втора страна — с имота на Хаджи Дервиш Ага, от трета страна — с имота на Табибе хатун и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатата Саиме хатун определената сума от 35 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Саиме хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

Написано на 23-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [24. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Реджеб Ефенди; подковачът Мустафа; сарачът Мехмед; Абди Беше; шивачът Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 102—II.

289. Къща. Ахмед Челеби на Никола. 1729 г.

Приносител на настоящия документ стана гъркът Никола. В негово присъствие жителят на мах. Куру чешме в големия град София — Ахмед Челеби, син на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споме-

натия Никола за 270 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Али Ага, от втора страна — с имота на Мустафа, от трета страна — с имота на Петре и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печка, 1 стая без отопление, мазе, чардак и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Никола определената сума от 270[1] гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Никола и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 22-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [23. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Бей; Али Ага, син на Мустафа; Елхадж Ибрахим, син на Мустафа; бояджията Али Челеби; Осман, син на Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 104—II.

[1] На това място е написано само „седемдесет". Една от двете цифри е погрешна.

290. Къща. Елхадж Осман на Ахмед Челеби. 1729 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Ахмед Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана Ахмед Челеби. В негово присъствие жителят на мах. Язъджъ-заде в големия град София — копринарят Елхадж Осман, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ахмед Челеби за 150 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Ибрахим Ефенди, от втора страна — с имота на Осман Ефенди, от трета страна — с имота на починалия Сунуллах Ефенди и отчасти с имота на Ахмед Челеби и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от вътрешна част с 1 стая с печка, стая без отопление, чардак, 2 обора, течаща вода и външна част с 1 стая с печка, 1 стая без отопление, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно от споменатия Ахмед Челеби определената сума от 150 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ахмед Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1141 г. [26. I. 1729 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Мустафа Ефенди; Елхадж Ахмед, син на Елхадж Шабан; Менля Махмуд, син на Елхадж Али.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309, с. 102—III.

291. Къща. Руфие хатун на йеничерiагасъ Аго Мехмед Ага. 1731 г.

Хасан, син на Салих, който е постоянен пълномощник на Руфие хатун, дъщеря на Бейтуллах, жителка на мах. Хас Бига в големия град София, се яви пред шериатския съд от нейна страна за извършване на настоящата покупко-продажба на къща. В присъствието на йеничериагасъ Аго Мехмед Ага, който стана причина за написване на документа, той заяви и декларира по пълномощия [следното]:

„Продадох по пълномощие със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Аго Мехмед Ага за 50 гроша къщата, която принадлежи на моята упълномощителка. Тази къща се намира в мах. Язъджъ-заде и е ограничена от една страна с другия имот на споменатия купувач Аго Мехмед Ага, от втора страна — с наследствения имот на Сеиди Бей и от две страни — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, чардак и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих по пълномощие напълно и изцяло от споменатия Аго Мехмед Ага определената сума от 50 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мехмед Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без моята упълномощителка да се намесва."

След потвърждаване на казаното случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на единствения месец реджеб на 1143 г. [3. II. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Мехмед Ефенди; Ахмед Ефенди; Абделрахман Ефенди; Шабан Ефенди; Канджи Махмуд Ефенди.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 5б—IV.

292. Воденица. Емине хатун на черибашията Реджеб ага. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на черибашията Реджеб Ага.

Причина за написване на настоящия документ стана черибашията Реджеб Ага, гордост за своите равни. В негово присъствие Хюсеин Челеби, син на Абделрахман, в качеството си на постоянен пълномощник на своята съпруга, жителка на мах. Хаджи Хамза в големия град София — Емине хатун, дъщеря на Мустафа, се яви пред шериатския съд. От нейно име, по пълномощие, той заяви и декларира [следното]:

„Моята упълномощителка, споменатата [Емине], продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Реджеб Ага за 50 гроша собствената си воденица с 1 камък, която се намира в с. Бояна, спадащо към споменатия град [София]. След извършването на предаване и приемане на имота моята упълномощителка получи напълно и изцяло определената сума от 50 гроша. Отсега нататък, воденицата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Реджеб Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без моята упълномощителка да се намесва."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 23-ия ден на великия месец шабан на 1143 г. [4. II. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: митничарят Хаджи Хамза; бакалинът Хаджи Али; Али Челеби; бакалинът Сюлейман Беше; Хафъз-заде Ибрахим Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 16а—IV.

293. Воденица. Черибашията Мехмед Ага на серденгечти агасъ Аго Мехмед Ага. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на серденгечти агасъ Аго Мехмед Ага.

Причина за написване на настоящия документ стана гордостта на своите равни, серденгечти агасъ Аго Мехмед Ага. В негово присъствие жителят на мах. Кара Данишменд в големия град София — гордостта на своите равни, черибашията Мехмед Ага, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Аго Мехмед Ага за 700 гроша собствената си воденица с 5 камъка. Тя се намира в с. Горни Костинброд[1], на брега на р. Бялата[2], и граничи от една страна с ливадата, от втора страна — с чифлика и от трета страна — с обществения път. След извършването на предаване и приемане на имота получих напълно и изцяло от споменатия Аго Мехмед Ага определената сума от 700 гроша. Отсега нататък воденицата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Аго Мехмед Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на великия месец шабан на 1143 г. [20.II. 1731г.].

Свидетели на станалото [в съда]: заимът Ессеид Осман Ага, гордост за своите равни; сердарят Ессеид Хасан Чавуш Ага; Юсуф Ага, от Обрадовци[3], доганджи башията Махмуд Ага; Махмуд Ага, от Новосел[4]; Молла Али; субашията Кючюк Мехмед Ага.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 7б—II.

---

[1] Написано قوستنبرود بلا. Вероятно с. Костинброд, Софийско.

[2] Написано بلاطه.

[3] Село в Софийско, дн. слято със София. Написано اوبرادوفچه.

[4] Ново село, Софийско. Възможно е обаче да става дума за мах. Новосел на София Написано نوه سل.

294. Бръснарски дюкян. Касаб башията Али Беше на бръснаря Сюлейман. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на бръснаря Сюлейман.

Причина за написване на настоящия документ стана бръснарят Сюлейман, син на Хюсеин. В негово присъствие жителят на мах. Тахъл базаръ в големия град София — касаб башията Али Беше, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия бръснар Сюлейман, за 20 гроша собствения си бръснарски дюкян с 2 кепенка. Той се намира на пазарището на казанджиите в споменатия град и граничи от една страна с имота на Елхадж Иваз, от втора страна — с имота на бръснаря Сюлейман, от трета страна — с имота на споменатия Али Беше и от четвърта страна — с обществения път. Той изплаща ежемесечен наем за място на мюеззините на свещения месджид „Елхадж Яхши“ по 2 пари. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия бръснар Сюлейман определената сума от 20 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия бръснар Сюлейман и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 14-ия ден на великия месец шабан на 1143 г. [22. II. 1731г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Елхадж Абделгафур Ефенди; Кабанизаде Елхадж Мехмед; бръснарят Осман Челеби; бръснарят Ахмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 7б—V.

295. Еврейски дом. Емине хатун на Менля Али. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за еврейския дом на бояджията Менля Али

Причина за написване на настоящия документ стана Менля Али, син на Ибрахим. В негово присъствие жителката на мах. Елхадж Хамза в големия град София — Емине хатун, дъщеря на Мустафа, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Менля Али за 90 гроша еврейския дом, който е моя собственост. Той се намира в мах. Сунгурлар в големия град София и граничи от една страна с другия мой имот, от втора страна — с имота на Ешшейх Мехмед, от трета страна — с частния път и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 6 стаи на горния етаж, 6 стаи на долния и 7 дюкяна. За него се плаща ежемесечен наем за място по 36 акчета на имамите на свещения месджид „Кара Касъм“. След извършването на предаване и приемане на имота получих напълно и изцяло от споменатия Менля Али определената сума от 90 гроша. Отсега нататък еврейският дом, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Менля Али и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 7-ия ден на благословения месец рамазан на 1143 г. [16. III. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: шейхюлислямът[1] Али Ефенди; Мустафа Ефенди; бояджията Исмаил; бояджията майстор Ахмед; Осман Беше; Ибрахим Беше; Кара Осман.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 8б—II.

[1] Вероятно става дума за някой местен мюфтия.

296. Къща. Мерим хатун на Мустафа. 1731 г.

Причина за написване на настоящия документ стана Мустафа, син на Абубекир. В негово присъствие жителката на мах. Сарухан Бей в големия град София — Мерим хатун, дъщеря на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Мустафа за 20 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Али Деде, от втора страна — с имота на Иваз Ага, от трета страна — с имота на Фатма хатун и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Мустафа определената сума от 20 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Мустафа и последният може да я владее и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на благословения месец рамазан на 1143 г. [19. III. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: заимът Йомер Ага;Гердани-заде Мехмед Ага; подковачът Ахмед Челеби; обущарят Ибрахим Беше; бръснарят Менля Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 8а—V.

297. Дюкян за слама. Хатидже на Араб Елхадж Мехмед. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на търговеца на слама Елхадж Мехмед.

Причина за написване на документа стана Араб Елхадж Мехмед. В негово присъствие жителката на мах. Шиджаа Факих в големия град София—Хатидже, дъщеря на Али, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Араб Елхадж Мехмед за 115 гроша наследствения си дюкян за слама с 2 кепенка. Той се намира на пазарището на оризарите в споменатия град и граничи от една страна с дюкяна на Ешшейх Ибрахим Ефенди, от втора страна — с дюкяна за слама на Араб Елхадж Мехмед и от две страни — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих

напълно и изцяло от споменатия Араб Елхадж Мехмед определената сума от 11/5/[1] гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Араб Елхадж Мехмед и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание на [заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на благословения месец рамазан на 1143 г. [19. III. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Ессеид Абделхалим Ефенди; Ахмед Ефенди; Баладжи-заде; Мехмед Ефенди; Абдулрахман Ефенди; Елхадж Иваз.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 8б—IV.

[1] При повторното изписване на сумата е пропусната думата بش — 5.

298. Къща. Хатидже на Ибрахим Ходжа, чрез пълномощник. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Ибрахим Ходжа.

При свидетелството на Реджеб Ефенди, син на Дурсун, и Тахир Ефенди, син на Ахмед Ефенди, беше законно определен за пълномощник по извършване на продажбата на къща Ахмед Ага, син на Али. Той се яви пред шериатския съд от страна на Хатидже, дъщеря на Али, жителка на мах. Карагьоз Бей в големия град София, и в присъствието на Ибрахим Ходжа, син на Исмаил, който стана причина за написването на документа, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Като пълномощник продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви противоречия, на споменатия Ибрахим Ходжа за 75 гроша къщата, която принадлежеше на споменатата упълномощителка. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Тахир Ефенди, от втора страна — с вакъфското теке, от трета страна — с имота на Хюсеин Деде и отчасти с имота на дюлгера Бераджък (?)[1] и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи на горния етаж, 1 стая — на долния, килер, течаща вода, градина и двор във външната част. След извършване на предаването и приемането на имота моята упълномощителка, споменатата [Хатидже], получи напълно и изцяло определената сума от 75 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ибрахим Ходжа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без моята упълномощителка да се намесва."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 2-ия ден на щастливия месец шеввал на 1143 г. [10. IV. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Хасан; Хаджи Ахмед; Али — спахия; бакалинът Ибрахим; подковачът Хасан Челеби; Хюсеин Деде; бакалинът Юсуф.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 9б—I.

[1] Написано براذلو.

299. Дюкян със склад. Аджем Арутин на Аврам. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на евреина Арутин.

Приносител на настоящия документ стана евреинът Аврам, син на Шимал (?)[1]. В негово присъствие жителят на мах. Язъджъ-заде в големия град София — немюсюлманинът Аджем Арутин (?)[2], син на Мархозер (?)[3], се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия евреин Аврам за 90 гроша собствения си дюкян с 2 кепенка и каменен склад с желязна врата. Той се намира на вътрешната чаршия на споменатия град и граничи от една страна с имота на прислужника в джамия Молла Осман, от втора страна — с наследствения имот на Сеид Елхадж Осман, от трета страна — с халачите и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия евреин Аврам определената сума от 90 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия евреин Аврам и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на благословения месец шеввал на 1143 г. [20. IV. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Ахмед Ефенди; Мехмед Ефенди; Елхадж Иваз; Шехри Мехмед; Ессеид Ибрахим.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 10а—IV.

---

[1] Написано شمال.

[2] Написано عاروطين.

[3] Написано مارهوزر.

300. Сарашки дюкян. Имамът Осман Ефенди на седларя Абдуллах Челеби. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на седларя Абдуллах Челеби.

Причина за написването на настоящия документ стана седларят Абдуллах Челеби. В негово присъствие жителят на мах. Сарухан Бей в големия град София — имамът Осман Ефенди, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Абдуллах Челеби за 34 гроша собствения си сарашки дюкян с 2 кепенка. Той се намира на пазарището „Сарачхане" в споменатия град и граничи от

една страна с имота на Дурганджи-заде, от втора страна — с имота на сарача Осман Ага, от трета страна — с ледника и от четвърта страна — с обществения път. За него се плаща ежемесечен наем за място на вакъфа „Хас Бига“ по 6 акчета. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Абдуллах Челеби определената сума от 34 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в определените граници, става собственост на споменатия Абдуллах Челеби и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на благословения месец шеввал на 1143 г. [23. IV. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Мехмед Челеби; Сеид Ибрахим Челеби; Балджи-заде Хаджи Мустафа; ханджията Халил Ага; Мусли Беше; сарачът Мехмед Челеби; Мехмед, от с. Лозене[1]; Хюсеин Беше; Сюлейман — одабашия; сарачът Осман Беше; Мехмед Челеби; Йомер Халифе.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 10а—11.

---

[1] Вероятно едно от селата Горни или Долни Лозен, Софийско. Написано لوزنه.

301. Част от воденица. Дюлгерът Никола на шейхюлисляма Ешшейх Али Ефенди. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на мюфтията Ешшейх Али Ефенди.

Приносител на настоящия документ стана настоящият шейхюлислям[1] Ешшейх Али Ефенди, син на Елхадж Хамза. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Исмаил в големия град София — немюсюлманинът дюлгер Никола, син на Стоилко, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия мюфтия Али Ефенди за 80 гроша 1/3 част от собствената ми воденица с 6 камъка. Тя се намира в с. Казичане[2], спадащо към споменатата каза, на брега на р. Искър, и е оградена и ограничена от една страна с наследствения имот на споменатия мюфтия Али Ефенди, от втора страна — с имота на немюсюлманина Митре, от трета страна — с имота на немюсюлманина Дамян и отчасти с имота на немюсюлманина Мишо и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Али Ефенди определената сума от 80 гроша. Отсега нататък 1/3 част от воденицата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Али Ефенди и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 22-ия ден на почитания месец шеввал на 1143 г. [30. IV. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: заимът Ессеид Осман Ага; Хафъз Ефенди; Каин Ахмед Ага; Язъджъ Мехмед Ага; бръснарят Мехмед Челеби.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 11б—II.

---

[1] Вероятно става дума за главния градски мюфтия.

[2] Село Казичене, Софийско. Написано قازيچانه.

302. Къща. Фатма хатун и Мехмед Ага на Мелаим хатун. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Мелаим хатун.

За наследници на починалата Уммегелсум хатун, дъщеря на Махмуд, жителка на мах. Кара Шахин в големия град София, бяха определени и обявени според шериатския закон нейната майка Фатма хатун и сина на чичо ѝ — Мехмед Ага. След това споменатите Фатма и Мехмед Ага се явиха пред шериатския съд. В присъствието на Мелаим хатун, дъщеря на Абдуллах, която стана причина за написване на настоящия документ, всеки един от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Мелаим хатун за 95 гроша нашата наследствена къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Мустафа Беше, от втора страна — с имота на Кьор Осман, от трета страна — със свещената джамия и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 2 килера, течаща вода и двор. След извършване на предаването и приемането [на имота] получихме напълно и изцяло от споменатата Мелаим хатун определената сума от 95 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Мелаим хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на щастливия месец шеввал на 1143 г. [3. V. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Шейх Мехмед Ефенди; черибашията Мехмед Ага, гордост за своите равни; Хасан Ага — заптие на с. Бояна[1]; Кетхуда йери-заде Мустафа Ага; Каин Ахмед Ага.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 11а—II.

---

[1] Село в Софийско, дн. присъединено към София.

303. Воденица. Наследниците на Селиха хатун на Сюлейман Челеби. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за воденицата на Сюлейман Челеби.

За наследници на починалата Селиха хатун, дъщеря на Абдуллах, жителка на мах. Шиджаа Факих в големия град София, бяха определени и обявени според шериатския закон нейният съпруг Юсуф Челеби, пълнолетният ѝ син Сюлейман Челеби и пълнолетните ѝ дъщери Айша и Фатма. След това

споменатите [наследници] се явиха пред шериатския съд и в присъствието на споменатия Сюлейман Челеби, който стана притежател на настоящия документ, всеки един от тях заяви и декларира [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Сюлейман Челеби за 405 гроша нашата наследствена воденица с 4 камъка, която се намира в с. Бусманци[1], спадащо към споменатата каза, на брега на р. Искър. След това се извърши предаването и приемането на имота. Отсега нататък воденицата става собственост на споменатия Сюлейман Челеби и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 11-ия ден на свещения месец зилкаде на 1143 г. [18. V. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Абделхалим Ефенди; подковачът Елхадж Ахмед; Балджи-заде Елхадж Мустафа; Елхадж Сюлейман-заде Сюлейман Ага; базарбашията Елхадж Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 3, л. 12а—I.

---

[1] Село в Софийски окръг. Написано بوصمانجه.

304. Къща. Серденгечтн агасѣ Аго Мехмед Ага на Сюлейман. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Сюлейман.

Причина за написването на настоящия документ стана Сюлейман, син на Абдуллах. В негово присъствие жителят на мах. Елхадж Байрам в големия град София — серденгечти агасѣ Аго Мехмед Ага, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Сюлейман за 100 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с имота на Рабие хатун, от втора страна — с имота на Ходжа хатун, от трета страна — с имота на Сюлейман Ефенди и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 2 хола, 1 мазе, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Сюлейман определената сума от 100 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Сюлейман и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1144 г. [10. VII. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Дервиш Али; Язъджѣ Али Челеби; Келеш Мустафа; Мехмед Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 21а—II.

305. Дюкян. Раифе хатун на бояджията Хаджи Исмаил. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на бояджията Елхадж Исмаил.

Притежател на настоящия документ стана бояджията Хаджи Исмаил. В негово присъствие жителката на мах. Орта месджид в големия град София — Раифе хатун, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Хаджи Исмаил за 120 гроша собствения си дюкян с 5 кепенка. Той се намира на пазарището „Туз базарь“ в споменатия град и граничи от една страна с имота на халача Исмаил, от втора страна — с вакъфа „Мансур Ходжа“, от трета страна — с празното място на бояджиите и от четвърта страна — с обществения път. За него се плащат ежемесечно по 2 пари наем за място на мюеззините на джамията „Хасанджък“. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Исмаил определената сума от 120 гроша. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Хаджи Исмаил и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 8-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1144 г. [13. VII. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Ахмед Ефенди; Хазък[1] Ибрахим Челеби; Капан[2] Мустафа Ага; ханджията Сюлейман Челеби.

Сиги. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 15а I.

---

[1] Прякор. Написано حادق и означава „остър“.

[2] Вероятно е прякор. Написано قجن.

306. Къща. Емине хатун на кетхуда йери Елхадж Хюсеин. 1731 г.

Тъй като жителката на мах. Кара Шахин в големия рад София — Емине хатун, дъщеря на Абдуллах, починала, без да остави законни наследници, нейното наследство преминава към държавното съкровище. Субашията Ахмед Ага, определен за пълномощник по настоящото дело на мютевелията Сеид Ага, който е чиновник по събирането на данъците в полза на държавното съкровище в споменатия град, се яви пред шериатския съд. В присъствието на кетхуда йери Елхадж Хюсеин Ага, гордост за спахиите, който стана причина за написване на настоящия документ, той заяви и декларира [следното]:

„Продадох по пълномощие със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Хюсеин Ага за 30 гроша къщата, която беше собственост на починалата Емине хатун. Тя се намира в споменатата махала

и граничи от една страна с имота на Кюрд, от втора страна — с имота на бояджията Исхак, от трета страна — с имота на Хаджи Ахмед и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление, 1 килер и градина. След извършване на предаването и приемането на имота определената сума от 30 гроша бе напълно и изцяло предадена. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Хюсеин Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без моят упълномощител да се намесва."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на месец сафер на 1144 г. [29. VIII. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Ахмед Ефенди; Мехмед Ефенди; Язъджъ Али Челеби; чавуш йери Мустафа Бей.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 17б—II.

307. Зеленчукова градина. Байрамшах хатун и сестра ѝ Айша на Селим Ага. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за зеленчуковата градина на Селим Ага.

Причина за написването на настоящия документ стана Селим Ага. В присъствието на неговия пълномощник Ессеид Мустафа Ага пред шериатския съд се явиха жителките на мах. Хаджи Байрам в големия град София — Байрамшах хатун и сестра ѝ Айша, дъщери на Исмаил, и заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Селим Ага за 40 гроша мястото за зеленчукова градина от около един дюнюм. То се намира в мах. Алишер на споменатия град и е оградено и ограничено от една страна със зеленчуковата градина на Хюсеин, от втора страна — с еврейското гробище и от две страни — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получихме напълно и изцяло от споменатия пълномощник [Ессеид Мустафа] определената сума от 40 гроша. Отсега нататък мястото за зеленчукова градина, намиращо се в определените граници, става собственост на споменатия Селим Ага и последният може да го владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 9-ия ден на месец ребиюлеввел на 1144 г. [11. IX. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Исхак Челеби; обущарят Хаджи Исмаил; брат му Хаджи Ибрахим; Хасан Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 18а—IV.

308. Къща. Мехмед на Зейнеб хатун. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Зейнеб хатун.

Причина за написване на настоящия документ стана Зейнеб хатун, дъщеря на Абдуллах. В нейно присъствие жителят на мах. Елхадж Хамза в големия град София — Мехмед, син на Мустафа, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Зейнеб хатун за 200 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Уммегелсум хатун, от втора страна — с имота на немюсюлманина Илия, от трета страна — с имота на Мехмед Ага от лявото крило [на войската] и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая с печка, 1 стая без отопление и външна част с 1 обор, 1 каменно мазе, течаща вода и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от съпругата ми, споменатата Зейнеб хатун, определената сума от 200 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на спомената Зейнеб хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 9-ия ден на [месец] ребиюлеввел на 1144 г. [11. IX. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Бекке[1] имами Елхадж Ибрахим Ефенди; Солак-заде Мустафа Ага; подковачът Абделрахман Халифе; Елхадж Ахмед-заде Мустафа Ага.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 18б—II.

[1] Старото име на Мекка.

309. Съдебен спор за собственост върху бръснарски дюкян между бръснаря Мехмед и Уммегелсум хатун. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за дюкяна на бръснаря Мехмед Челеби, зет на хирурга[1] Хаджи Мехмед.

Причина за написване на настоящото стана бръснарят Мехмед Челеби, син на Абдуллах, жител на мах. Тахъл базаръ в големия град София. Той се яви пред шериатския съд и в присъствието на одабашията Осман Ага, постоянен пълномощник на Уммегелсум хатун, която е съпруга на починалия бръснар Хаджи Мехмед, бивш жител на мах. Сарухан Бей в същия град, предяви към него следния иск:

„Споменатият покойник Хаджи Мехмед притежаваше бръснарски дюкян в посочената мах. Тахъл базаръ, който граничи от една страна с имота на сердаря Ессеид Хасан Ага, от втора страна — с имота на Хаджи Хюсеин, от трета страна — с другия мой имот и от четвърта страна — с обществения път. За него се плащат по 5 акчета наем за място на имамите на свещената джамия „Капан". Той [починалият] ми продаде този дюкян заедно с всички бръснарски принадлежности в него за 150 гроша. След като имотът ми бе предаден и аз го приех с определената сума от 150 акчета, беше премахнат и уреден дългът му към мен. Тази сделка се считаше за неоспоримо уредена, обаче споменатата съпруга Уммегелсум хатун е вписала и включила посочения дюкян заедно с намиращите се в него бръснарски принадлежности в наследството. Това е моето запитване и иск към споменатия пълномощник."

След като запитването бе отправено, споменатият пълномощник отговори, че наистина неговата упълномощителка Уммегелсум хатун е включила и за-

писала посочения дюкян заедно с принадлежностите в наследството, но отрече факта на продажбата. Тогава от споменатия Мехмед Челеби бе поискано да докаже неоспоримостта на своя иск. В отговор присъствуващите в шериатския съд свидетели, жителите на мах. Тахър базаръ в споменатия град — Хазък Ибрахим Челеби и Мехмед Челеби, наречен Бербер, свидетелствуваха и дадоха следните показания.

„Бръснарският дюкян, намиращ се в мах. Тахъл базаръ на големия град София и граничещ от една страна с имота на сердаря Хасан Ага, от втора страна — с имота на Хаджи Хюсеин, от трета страна — с имота на споменатия Мехмед Челеби и от четвърта страна — с обществения път, за който се плаща ежемесечен наем за място на имамите на свещената джамия „Капан“ по 5 акчета, заедно с всички намиращи се в него бръснарски принадлежности бе продаден за 150 гроша на зета Мехмед Челеби. След извършване на предаването и приемането на имота с определената сума от 150 гроша бе премахнат и уреден дългът към споменатия Мехмед Челеби. Ние бяхме призовани да присъствуваме на това и сме свидетели.“

След като всеки един от тях даде своите показания, те бяха проверени и приети. Въз основа на тях споменатата Уммегелсум хатун беше лишена от посочения дюкян и принадлежностите му.

По желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 14-ия ден на месец ребиюлеввел на 1144 г. [16. IX. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Хаджи Ибрахим Ефенди; сердарят Ессеид Хасан Ага; обущарят Ессеид Мехмед Челеби; Хаджи Иваз; Хаджи Ахмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 19а—I.

---

[1] Написано جز.

310. Фурна за симид и бакалски дюкян. Салиха хатун на Фатма хатун. 1731 г.

Причина за написване на настоящия документ стана Фатма хатун, дъщеря на Али Ага. В нейно присъствие жителката на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Салиха хатун, дъщеря на Абдуллах, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Фатма хатун за 100 гроша и една шепа дребни монети, чийто брой е неизвестен, 1 фурна за симид и 1 бакалски дюкян. Те се намират в споменатата махала и са оградени и ограничени от една страна с имота на Хаджи Хабиб, от втора страна — с вакъфската къща, в която живее бившият мюфтия Хюсеин Ефенди, от трета страна — с другия мой имот и от четвърта страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих определената сума от 100 гроша и една шепа дребни монети с неизвестен брой. Отсега нататък симидчийската фурна и бакалският дюкян, намиращи се в посочените граници, стават собственост на споменатата Фатма хатун и последната може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам.“

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на месец ребиюлахър на 1144 г. [7. X. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: настоящият мюфтия Хаджи Али Ефенди; Хаджи Ибрахим; търговецът на тютюн Ессеид Ахмед; Мустафа Ага.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 24а—I.

311. Уреждане на заем. 1731 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за изплащане на 260 гроша на Али Челеби.

За наследници на Агаидже (?)[1] Мехмед, син на Мустафа, жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, починал впоследствие, бяха определени и обявени според шериатския закон неговата съпруга Салиха хатун, дъщеря на Абдуллах, синът на дъщерята на еднородния му брат Осман — Ибрахим, и дъщерята на другата дъщеря на [Осман] — Фатма хатун. След това в шериатския съд се явиха дюлгерът Хасан Ага — постоянен пълномощник на съпругата Салиха, Ессеид Ахмед Челеби — постоянен пълномощник на Фатма, и споменатият Ибрахим — лично. Всеки един от тях по пълномощие и лично заяви и декларира [следното] в присъствието на бояджията Али Челеби, син на Мехмед, който стана причина за написване на документа:

„Споменатият Али Челеби дължи от заем 260 гроша на споменатия покойник Агаидже Мехмед. Ние получихме напълно и изцяло тази сума от 260 гроша от споменатия Али Челеби. Отсега нататък по този въпрос нямаме никакви претенции и дългът на споменатия Али Челеби е напълно премахнат и уреден."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 13-ия ден на месец ребиюлахър на 1144 г. [15. X. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ессеид Сюлейман Ефенди; Елхадж Хабиб; сапунджията Мурад Беше; подковачът Мустафа Беше; бакалинът Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/3, л. 21а—III.

---

[1] Написано اغايجه.

312. Уреждане на дължима сума от стара продажба. 1731 г.

За наследник на Хатидже хатун, дъщеря на Али, жителка на мах. Карагьоз Бей в големия град София, починала впоследствие, бе определен и обявен по законите на шериата синът на дъщеря ѝ — Мехмед, син на Джафер, отсъствуващ от града. Неговата съпруга, Умхани хатун, дъщеря на Яхия, определена и натоварена да бъде заместник и да пази имота на отсъствуващия Мехмед, се яви пред шериатския съд и в присъствието на Ибрахим Ходжа, син на Исмаил, който стана причина за написването на настоящото, заяви и декларира [следното]:

„Споменатата покойница Хатидже хатун беше продала на споменатия Ибрахим Ходжа за 75 гроша своята къща заедно с всички пристройки, намираща се в споменатата махала, като получи 25 гроша от определената сума и останаха за получаване още 50 гроша. [Понастоящем] споменатият Ибрахим

Ходжа ми предаде като на заместник напълно и изцяло посочената сума от 50 гроша, останала като негов дълг. Аз я получих от него напълно. Отсега нататък споменатият Ибрахим Ходжа не остава да дължи нищо от посочената сума 50 гроша."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на месец джемазиюлахър на 1144 г. [10. XII. 1731 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Ефенди; Ахмед Ефенди; Мехмед Ефенди; Хаджи Иваз.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312 3, л. 24а—III.

313. Къща. Руфие хатун на Павле. 1739 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Павле.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Павле, син на Пелид. В негово присъствие жителите на мах. Кара Шахин в големия град София — Руфие хатун, дъщеря на Абдуллах, и брат ѝ Сюлейман се явиха пред шериатския съд и заявиха и декларираха [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Павле за 80 гроша нашата къща. Тя се намира в мах. Елхадж Байрам и граничи от една страна с имота на Кара Мустафа, от втора страна — с имота на дюлгера Велю, от трета страна — с имота на бъчваря Цвятко и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи [с печки], 1 стая без отопление, килер, мазе, помещение за слама, градина и двор. След извършване на предаването и приемането [на имота] получихме напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Павле определената сума от 80 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Павле и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 10-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1152 г. [15. VIII. 1739 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бившият мюфтия Али Ефенди; Шейх Мехмед Ефенди; Кетхуда йери-заде Мустафа Ага; Юсуф Ага от с. Обрадовци[1]; сарачът Сюлейман Челеби; обущарят Халил Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 2а—II.

[1] Село в Софийско.

314. Спор между обущарския и дикиджийския еснаф. 1739 г.

[Забележка в полето]: Хюджет на дикиджиите.

Приносители на настоящия документ станаха [членовете] на дикиджийския еснаф — Михо, Никола, другият Никола, Митре, Стойчо, Томо, Кръстю, Велчо, Спас, Мирчо, Стоян, Недялко, Герго, другият Митре и др. В тяхно присъствие пред шериатския съд се явиха кетхудите на обущарския еснаф — Осман Ефенди, Исхак Челеби, Молла Ахмед, другият Молла Ахмед, Осман Челеби, Али Беше, Елхадж Ибрахим, другият Молла Ахмед, Молла Мустафа,

Мустафа Челеби, Мехмед Халифе, Махмуд Беше, Абдуллах Челеби и пр., и заявиха и декларираха [следното]:

„Споменатите дикиджии отварят дюкяни и търгуват на специално определеното за нас пазарище с пантофите и ботушите, които произвеждат. По този начин те пречат на нашата печалба. [От друга страна] притежават два шериатски хюджета за това, че след като продадат своите произведения на нас, те могат да търгуват с излишъка в специално определените за тях дюкяни и стаи на вакъфа на починалия и опростен Суч Мехмед Паша, намиращи се в съседство с чохаджийския хан. Заедно с това в издадените от шейхюлисляма свещени фетви е обяснено, че на добиването на печалба не бива да се пречи. Ние се задължаваме съгласно хюджета, който дикиджиите притежават, да не им пречим да търгуват с излишъка от произведените пантофи и ботуши извън пазарището на обущарите, ако те продават произведените от тях пантофи и ботуши на обущарите и не отварят дюкяни в тяхното пазарище."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованите дикиджии] случилото се бе записано.

[Написано] на 17-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1152 г. [22. VIII. 1739 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: мютеселлимът Ессеид Осман Ага, гордост за своите равни; сердарят Ессеид Ахмед Чавуш Ага; Ессеид Хюсеин Ага; Хасан Ага — субашия на с. Бояна; Мехмед Ага, от лявото крило на войската.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 26—II.

315. Свещарска работилница. Ессеид Али Челеби на Янчо. 1739 г.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Янчо, син на Лазар. В негово присъствие жителят на мах. Аладжа месджит в големия град София — Ессеид Али Челеби, син на Елхадж Абделрахман, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Янчо за 240 гроша две от принадлежащите ми 5 части на свещарска работилница. Тя се намира в споменатия град около часовника, до възвишението, и е оградена и ограничена от една страна с фурната за хляб, от втора страна — с подковаческия дюкян и от две страни — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Янчо определената сума от 240 гроша. Отсега нататък две от описаните 5 части стават собственост на споменатия немюсюлманин Янчо и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 25-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1152 г. [30. VIII. 1739 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Абди Паша, син на Мустафа Ага; Мухзирбаши-заде Ибрахим Ага; бръснарят Мустафа Челеби; бакалинът Мустафа Беше; търговецът на тютюн Ахмед Ефенди; подковачът Мустафа Халифе; чибукчията Халил Челеби; чибукчията Хасан; Молла Ахмед; подко-

вачът Ибрахим Халифе; подковачът майстор Мустафа; подковачът Хюсеин Халифе; подковачът Юсуф Халифе; подковачът Али Халифе; другият подковач Али Халифе; подковачът Ибрахим Беше; подковачът Махмуд Халифе.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 4а—I.

316. Къща. Неделя на Йован. 1739 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на немюсюлманина Йован.

Приносител на настоящия документ стана немюсюлманинът Йован, син на Костантин. В негово присъствие християнката Неделя, дъщеря на Михаил, жителка на мах. Кара Данишменд в големия град София, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Йован за 16 гроша собствената си къща. Тя се намира в споменатата махала и граничи от една страна с [имота] на немюсюлманина Йован, от втора страна — с [имота] на немюсюлманина Постол (?)[1], от трета страна с [имота] на абаджията Никола и отчасти с [имота] на немюсюлманина Никола и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 1 стая, килер и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия немюсюлманин Йован определената сума от 16 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Йован и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на великия [месец] шабан на 1152 г. [7. XI. 1739 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Ибрахим; Хасан Беше; Мустафа; немюсюлманинът Тричко и немюсюлманинът Постол.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/5, л. 6б—II.

---

[1] Написано پوطول.

317. Незастроено място. Зейнеб хатун на майка си Хатидже хатун. 1744 г.

В присъствието на Хатидже, дъщеря на Ахмед, жителката на мах. Саат в големия град София — Зейнеб хатун, дъщеря на Ахмед, заяви и декларира [следното]:

„Продадох на своята майка, споменатата Хатидже хатун, за 15 гроша незастроеното място, което се намира в споменатата махала и граничи от една страна с [имота] на бояджията Осман Халифе, от втора страна — с [имота] на подковача Юсуф, от трета страна — с [имота] на спахията Ибрахим и от четвърта страна — с обществения път. Получих определената сума.

[Написано] на 10 джемазиюлахър на 1157 г. [21. VII. 1744 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: имамът Ибрахим Ефенди, син на Исмаил; бояджията майстор Осман; Йомер, син на Осман; Осман Бей; хлебарят Хаджи Ибрахим.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/7, л. 1а—I.

318. Нормирани цени — нарх на някои хранителни продукти. 1744 г.

Нормирани цени, определени [от шериатския съд] със знанието на всички [аяни и първенци] на Димитровден на 1157 г. [14. XI. 1744 г.].

Написано на 13-ия ден на месец шеввал, сряда, 1157 г. [19. XI. 1744 г.].

180 дирхема хляб — 1 акче
120 дирхема симид и баница — 1 акче
1 ока овче месо — 10 акч.
1 ока говеждо месо — 4 акч.
1 ока восък — 24 акч.
1 ока черен сапун — 20 акч.
1 ока овче масло — 12 акч.
1 ока краве масло — 10 акч.
1 ока грозде „резакия“ — 20 акч.; у бакалите — 24 акч.
1 ока „измир сияхи“ (?)[1] — 11 акч.; у бакалите — 14 акч.
1 ока фасул — 11 акч.; у бакалите — 14 акч.
1 ока „сарча“ (?)[2] — 11 акч.; у бакалите — 14 акч.
1 ока едри, меки смокини — 13 акч.; у бакалите — 16 акч.
1 ока лешници — 20 акч.; у бакалите — 24 акч.
1 ока рожкови — 11 акч.; у бакалите — 14 акч.
1 ока пистил от гроздова шира — 20 акч.
1 ока ориз — 11 акч.
1 ока нахут — 11 акч.
1 ока мед — 16 акч.
1 ока шарлаган — 40 акч.
1 ока дървено масло — 40 акч.
1 ока нишесте — 27 акч.

На 27 зилхидже на 1157 г. [31. I. 1745 г.]
1 ока чисто масло — 30 акч.
1 ока рафинирано олио — 40 акч.

На 25 сафер на 1158 г. [29. III. 1745 г.]
1 ока овче месо — 12 акч.
1 ока говеждо месо — 6 акч.

На 7 сафер на 1158 г. [11. III. 1745 г.]
170 дирхема хляб — 1 акче
113 дирхема симид — 1 акче

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/7, л. 16—II.

---

[1] Чете се ازمر سیاهی, но смисълът не е ясен. Освен другите значения на думата „сияхи“ тя означава „мастило“ и „опиум“, но в случая тези значения са неприемливи. Тъй като едни от най-качествените стафиди са били измирските, можем само да направим догадка, че се касае до черни измирски стафиди.

[2] Ясно се чете صارچه, но значението не е известно.

319. Къща. Айша хатун на Ибрахим Беше и Вели Беше. 1748 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за съдружническата къща на Ибрахим и Вели[1].

Причина за написване на документа станаха Ибрахим, син на Мехмед и. . .[2] Беше, син на Абдуллах. В тяхно присъствие пред шериатския съд се яви Айша хатун, дъщеря на Абдуллах, жителка на мах. Къз Касъм в големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатите Ибрахим Беше и. . .[3] Беше като съдружници за 200 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на кожаря Халил Челеби, от втора страна — с наследствения имот на починалия мутафчия Молла Ахмед, от трета страна — с другия имот на споменатия съдружник Ибрахим Беше и от четвърта страна — с обществения път. Състои се от 2 стаи с печка, 1 неотоплена стая, градина и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатите Ибрахим и Вели[4] определената сума от 200 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатите Ибрахим и Вели Беше и последните могат да я владеят, както желаят и предпочитат, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 12-ия ден на забранения [месец] мухаррем на 1161 г. [13. I. 1748 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Ахмед; Осман Челеби; Ахмед Халифе; Халил Халифе; Мехмед Челеби; сарачът Ахмед Халифе; Иваз Челеби; Шахин Челеби; Молла Мустафа.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 312/8, л. 33а—I.

---

[1] Името е написано в текста по различни начини.

[2] دزميا.

[3] دكيا.

[4] ولى.

320. Къща. Зейнеб хатун на съпруга си Молла Мустафа. 1750 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Молла Мустафа.

Причина за написването на документа стана Молла Мустафа, син на Абделрахман. В негово присъствие жителката на мах. Кара Данишменд в големия град София — съпругата му Зейнеб, дъщеря на Абди Ага, се яви пред шериатския съд [и заяви следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия ми съпруг Молла Мустафа за 100 гроша къщата, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала

и е оградена и ограничена от четирите страни с имотите на Юсуф Ага, на Абубекир Челеби, на Халил Язъджъ и от обществения път. Състои се от две зимни стаи, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло определената сума от 100 гроша, която ми бе дадена. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Молла Мустафа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 15-ия ден на единствения месец реджеб на 1163 г. [20. VI. 1750 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: заимът Ессеид Осман Ага, гордост за своите равни; Абделрахман Ефенди, гордост за проповедниците; Юсуф Ага, гордост за своите подобни; кетхуда йери Ибрахим Ага, бившият кетхуда йери Хюсеин Ага; Алиджик-заде Мустафа Ага; Ессеид Ибрахим Ага; черибашията Осман — спахия; Байрам — спахия, и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 17, с. 48—II.

321. Къща. Кьороглу от Белград на Ахмед Беше, чрез пълномощник, 1751 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Ахмед Беше.

При свидетелството на Кара Мустафа Беше, син на Абдуллах, и на Кючюк Али Беше, син на Абделрахман, беше законно определен за пълномощник по извършване на настоящата продажба на къща Селим Беше, син на Абделрахман. Той се яви пред шериатския съд от страна на така наречения Кьороглу, жител на граничния град Белград, и в присъствието на [Ахмед Беше, син на Абдуллах[1]], който стана причина за написване на настоящия документ, заяви и декларира [следното]:

„Моят упълномощител, споменатият Мехмед Беше, продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ахмед Беше за 525 гроша къщата, която е била негова собственост до регистриране на сделката. Тя се намира в мах. Кара Данишменд в големия град София и граничи от една страна с имота на черибашията Мустафа Ага, от втора страна — с имота на Пашо Мехмед Ага, от трета страна — с имота на Елхадж Ибрахим, от четвърта страна — с имота на Молла Ахмед и с обществения път. Състои се от 2 стаи и стая без отопление на долния етаж, 1 стая и стая без отопление — на горния етаж, хол и двор. След извършване на предаването и приемането на имота моят упълномощител, споменатият Мехмед Беше, получи напълно определената сума от 525 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ахмед Беше и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 25-ия ден на месец ребиюлахър на 1164 г. [21. II. 1751 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ешшейх Ибрахим Ефенди; Байрам-заде Ахмед Ефенди; Елхадж Салих; Шехри Мехмед Ага; Елхадж Ибрахим;

Елхадж Ахмед; Елхадж Мустафа; Хасан Ага; бръснарят Мустафа; Мустафа — спахия; базар башията Сюлейман; Елхадж Джафер; бакалинът Мустафа Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 17, с. 37—I.

[1] Името на купувача е пропуснато на това място, но е споменато по-надолу.

322. Къща и дюкян. Евреинът Яко на Меркад. 1751 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата и дюкяна на Ессеид Али Ага.[1]

Приносител на настоящия документ стана Меркад, син на Сабунай. В негово присъствие евреинът Яко, син на Илия, жител на мах. Поп Милош в големия град София, се яви пред шериатския съд [и заяви следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения [на Меркад], за 500 гроша къщата и дюкяна, които до сключване на сделката бяха моя собственост. Къщата се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четирите страни с имотите на евреите Соломон и Хаим, на немюсюлманина. . .[2] и от обществения път, като е свързана с къщите на евреите Хаим Йасиф, син на Самуил, и Юда, син на Санто. Състои се от 1 стая, 1 стая без отопление и двор. Дюкянът с два кепенка се намира на вътрешната чаршия на споменатия град и граничи от една страна с каменен склад, от втора страна — с [имота] на евреина Нагнай (?)[3] и дюкяните на Ессеид Мехмед Ага и от трета страна — с обществения път. След извършване на предаването и приемането на имотите беше ми връчена определената сума от 500 гроша и аз я получих изцяло и напълно. Отсега нататък къщата и дюкянът, намиращи се в посочените граници, стават собственост на споменатия евреин Меркад и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 22-ия ден на [месец] джемазиюлахър на 1164 г. [18. V. 1751 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Мустафа; Ессеид Махмуд Ага; Мухиеддин Ефенди; бръснарят Йомер Ага; бръснарят Молла Мехмед; Елхадж Сюлейман — алемдар; бръснарят Мустафа Челеби и други.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 17, с. 49—II.

[1] Очевидна грешка на писаря. Купувач на имотите е евреинът Меркад.

[2] Името не е попълнено.

[3] Написано نغثای.

323. Нормирани цени на хранителни продукти. 1757 г.

Нормирани цени на месото, млякото и прясното сирене, определени с участието на всички [аяни и първенци], през великия месец шабан на 1170 г. [21. IV. — 19. V. 1757 г.].

1 ока овче месо — 10 акч.

1 ока говеждо месо — 9 акч.

1 ока прясно сирене — 6 акч.
1 ока мляко — 3 акч.

Нормирани цени за 1171 и предишната година, определени с участието на всички [аяни и първенци]. На 25-и ребиюлеввел на 1171 г. [7. XII. 1757 г.].

80 дирхема хляб — 1 акч. На всяко софийско киле по 18 гроша
54 дирхема баница и симид — 1 акч.
16 и 1/2 дирхема бюрек — 1 акч.
1 ока овнешко месо — 10 акч.
1 ока овче месо — 8 акч.
1 ока говеждо месо — 6 акч.
1 ока овче масло — 13 акч.
1 ока краве масло — 11 акч.
1 ока масло за горене — 26 акч. и 2 акчета печалба за продавача
1 ока чер сапун — 24 акч.
1 ока мед с восък[1]
1 ока чисто масло — 40 акч. и 2 акч. печалба за продавача
1 ока прясно масло — 32 акч.
1 ока мед — 21 акч. и 9 акч. печалба за продавача
1 ока дървено масло — 42 акч.
1 ока ориз — 15 акч.
1 ока шарлаган — 48 акч. и 4 акч. печалба за продавача
1 ока влашка сол — 5 акч.
1 ока нишесте — 24 акч.
1 ока бакла — 6 акч.
1 ока фасул — 8 акч.
1 ока леща — 5 акч.
1 ока оцет — 10 акч.
1 ока сирене без примеси — 12 акч.
1 ока бито сирене — 6 акч.
1 ока катран — 8 акч.
1 ока памук[2]
1 ока лен[3]

Нормирани цени на плодове, внесени от Текфурдаг[4] през споменатата година. [Написано] на 25-и ребиюлеввел на 1171 г. [7. XII. 1757 г.].

Измир сияхи (?) — 12 акч. за търговеца и още 2 акч. за бакалина — 14 акч.

1 ока жълти смокини — 12 акч. за търговеца и още 2 акч. за бакалина — 14 акч.

1 ока едри меки смокини — 15 акч. за търговеца и още 1 акч. за бакалина — 16 акч.

1 ока. . .[5] — 12 акч. за търговеца и още 2 акч. за бакалина — 14 акч.
1 ока грозде — 18 акч. за търговеца и още 2 за бакалина — 20 акч.
1 ока грозде „салкъм резакия“ — 20 акч. за търговеца и още 2 акч. за бакалина — 22 акч.
1 ока лешници[6]
1 ока сапун „ърак“ — 42 акчета за търговеца и бакалина
1 ока нахуд[7]
1 ока леблебии[8]
1 ока пестил[9]
1 ока рожкови — 8 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 16, с. 3—I и IV и с. 4—I.

[1] Цената не е попълнена.
[2] Също.
[3] Също.
[4] Град Текирдаг в Турция.
[5] Думата се чете بيكلرجه.
[6] Цената не е попълнена.
[7] Също.
[8] Също.
[9] Също.

324. Къща. Сапунджията Али Беше на спахията Хюсеин. 1757 г.

Причина за написването на настоящия документ стана спахията на с. Доганово[1] — Хюсеин, син на Юсуф. В негово присъствие, жителят на мах. Мухтесиб-заде в големия град София — сапунджията Али Беше, син на Мехмед, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох напълно със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия спахия Хюсеин за 400 гроша къщата с всичко числящо се към нея, която стана моя собственост, след като я получих в наследство от починалата преди време Фатма хатун, дъщеря на Али, която освен мен няма други законни наследници. Къщата се намира в споменатата махала и граничи от четири страни с имотите на наследниците на починалия Елхадж Сюлейман-заде, на Ихтиманлъ-оглу Хасан Ага — подковач, с бояджийската река (?)[2] и с обществения път. Вътрешната ѝ част се състои от 2 стаи с печка и 1 стая без отопление на долния етаж, 1 стая — на горния, 1 малък килер и течаща вода. Външната част се състои от 1 стая с печка, 1 малък обор, 1 помещение за слама и двор. След извършване на предаването и приемането на имота на мен ми бе връчена определената сума от 400 гроша и аз я получих и приех напълно и изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия спахия Хюсеин и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на великия [месец] шабан на 1170 г. [24. IV. 1757 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бившият джизиедар Ибрахим Ага; спахията Мустафа, син на Осман; Ессеид Елхадж Али; Елхадж Мустафа Джемали; Молла Мустафа, син на Халил Ефенди; търговецът на тютюн Хаджи Мемиш Ага; Махмуд — спахия; Мехмед — спахия; Лота[3] Сюлейман — спахия; Арнабуд Мехмед Беше; Хасан Беше; Йомер — спахия на с. Малина[4]; Салих Беше; сапунджията Аго; Синан — субашия; мюезинът — Молла Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 16, с. 86—II.

[1] Село в Софийски окръг. Написано دوغانوه.
[2] Написано بویاجیلر نهری.

[3] Вероятно прякор. Написано لوطه.

[4] Село Горна Малина, Софийски окръг. Написано مالنه.

325. Съдебен спор между дикиджийския и обущарския еснаф. 1757 г.

Немюсюлманите от дикиджийския еснаф, числящ се към пазарището на военния лагер в големия град София — Гермен, Христо, Паун, Велчо, Коце, Велко, Стойчо, Петре, Игнат, Михо, Коле и Стоян, които станаха причина за написването на документа, се явиха пред шериатския съд. В присъствието на Мустафа Челеби — кетхуда на споменатото пазарище, Елхадж Мустафа и брат му Елхадж Ахмед, известни под името Золта огларъ, другият Елхадж Ахмед, Халил Беше, Хасан Беше и Осан Беше, всеки един от тях доброволно заяви и декларира [следното]:

„От старо време според съществуващия обичай за добиване на постоянна печалба и установеното [със заповед] султанско покровителство дикиджиите можеха, след като произведат в определените за тях работилници, изнесат на пазара и продадат с посредничеството на кетхудите достатъчно количество обувки, да търгуват с търговци, дошли при тях от други страни, а също да продават на по-ниска цена на бедните от споменатия град. По времето на бившия кадия на София, Негово Превъзходителство достойния Лятифуллах Ефенди, се поиска да се направят промени, противоречащи на тази необходима заповед. Тогава майсторите на нашия еснаф и майсторите на обущарите влязоха в съдебен спор и на основание на притежаваната от нас свещена фетва беше издаден шериатски хюджет и височайша заповед за това, че трябва да се действува, както по-рано, според съществуващите дотогава методи и наредби. Така угнетяването бе прекратено. Понастоящем майсторите от споменатото пазарище, без да бъдат ограничавани, както и по-рано, продължават да се противопоставят на заповедта. Под предлог, че е издадено ираде с противоположно на решението на шериатския съд съдържание, кетхудите продават цялата произведена от нас стока на пазарището на военния лагер и изземвайки я с предимство за себе си, ни угнетяват и ни пречат да печелим. Това става причина за разпръсването на нашия еснаф. Нашето желание е на основание на притежаваните от нас свещена фетва, хюджет и височайша заповед да се прекрати това угнетяване."

След като всичко това беше казано, показаните документи бяха проверени и тяхната валидност потвърдена. Шериатският съд призна законността на исканията за защита интересите на споменатия еснаф и на това основание реши споменатите майстори да прекратят тормоза, вземайки с предимство от споменатите дикиджии цялата изработена от тях стока и да я продават на посоченото пазарище. Членовете на дикиджийския еснаф, както и по-рано, могат да търгуват с търговци, дошли от други страни, и да продават на населението на града, след като са произвели и изнесли на пазара необходимото количество от различните видове обувки. Всеки един от присъствуващите се задължава да прекрати спора, като действува според установените от порано принципи, без да предизвиква безпокойство, като нарушава по какъвто и да било начин височайшата заповед.

По желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

[Написано] на 22-ия ден на щастливия [месец] сафер на 1171 г. [5. XI. 1757 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Ешшейх Ибрахим Ефенди; Мюфти-заде, гордост за улемите; Абделрахман Ефенди, гордост за проповедниците; Махмуд Ефенди, мюсюлмански наиб, гордост за наибите; Мехмед Ага, пълномощник на муфтах агасъ; търговецът Елхадж Ахмед и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 16, с. 96—II.

326. Нормирани цени на хранителни продукти. 1761 г.

На Димитровден 1175 г.[1] бяха определени от шериатския съд и с участието на всички [аяни и първенци] нормирани цени на долуозначените [продукти]. Написано на 15-ия ден на ребиюлеввел на 1175 г. [14. X. 1761 г.].

200 дирхема хляб — 1 акче
132 дирхема баница и симид — 1 акче
44 дирхема бюрек — 1 акче
1 ока овнешко месо — 12 акч.
1 ока овче месо — 8 акч.
1 ока говеждо месо — 6 акч.
1 ока овче масло — 18 акч.
1 ока краве масло — 12 акч.
1 ока масло за горене — 28 акч.
1 ока чер сапун — 26 акч.
1 ока рафинирано олио — 40 акч.
1 ока мед — 18 акч.
1 ока дървено масло — 40 акч.
1 ока чисто масло — 30 акч.
1 ока ориз — 16 акч.
1 ока шарлаган — 42 акч.
1 ока влашка сол — 5 акч.
1 ока нишесте — 30 акч.
1 ока бакла — 5 акч.
1 ока фасул — 5 акч.
1 ока леща — 5 акч.
1 ока оцет — 10 акч.
1 ока чисто сирене — 12 акч.
1 ока бито сирене — 6 акч.
1 ока катран — 6 акч.

[Цени], определени на третия ден на Гергьовден същата година. Написано на 12 шеввал на 1175 г. [9. III. 1762 г.].

1 ока агнешко месо — 10 акч.
1 ока пресно сирене — 6 акч.
1 ока мляко — 3 акч.
1 ока солено сирене — 8 акч.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 3—I.

[1] По християнското летоброене — 8. X. 1761 г.

327. Къща. Елхадж Халил на Айша. 1762 г.

[Забележка в полето]. Хюджет за покупката на Айша хатун.

Причина за написването на настоящия документ стана Айша хатун, дъщеря на Абубекир. В нейно присъствие жителят на мах. Елхадж Хамза в големия град София — Елхадж Халил, син на Кямил, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Айша хатун за 500 гроша къщата, която до регистриране на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и граничи от четири страни с имотите на Мехмед Беше, на кожаря Осман Беше, на Ессеид Елхадж Джафер и с обществения път. Състои се от вътрешна част с 2 стаи с печка, 2 стаи без отопление, обор, мазе и градина и външна част с 2 стаи с печка, 2 стаи без отопление, обор, помещение за слама, хамбар и двор. След извършване на предаването и приемането на имота споменатата Айша хатун ми предаде напълно определената сума от 500 гроша, а аз я приех напълно и изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата Айша хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 23-ия ден на месец ребиюлахър на 1176 г. [11. XI. 1762 г.].

Свидетели [на станалото в съда]: мюфтията Ессеид Елхадж Абубекир Ефенди, гордост за своите подобни и равни; Хасан Ефенди от Мараш; кожухарят Ессеид Молла Мустафа; кожухарят Молла Мехмед; кожухарят Хасан Ага; Ессеид Елхадж Джафер; кожарят Али Беше; бръснарят Абдуллах Челеби; кожухарят Молла Али; сарачът Осман Ага; търговецът на добитък Йомер Беше; сарачът Йомер Беше; Молла Хюсеин от Златица; Молла Исмет; кожарят Ибрахим Беше; кожарят Кара Али Беше; търговецът на добитък Саръ Мустафа Беше; Молла Йомер — писар; сердарят на с. Негован[1] Молла Мехмед; подковачът Мустафа Беше, син на Рустем; Молла Халил, син на Сюлейман Беше.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 21, с. 140—I.

---

[1] Село в Софийски окръг. Написано نكوان.

328. Къща. Еминът на Брезник Осман Ага на дъщеря си Хатидже хатун. 1765 г.

[Забележка в полето]: Хюджет за къщата на Хатидже кадън, дъщеря на Осман Ага — емин на Брезник.

Пазител на настоящия документ стана Хатидже хатун, дъщеря на Осман Ага, която е гордост за скромните жени. В присъствието на нейния пълномощник по регистриране на долната продажба, съпруга ѝ Елхадж Хасан Ага, пред шериатския съд се яви нейният баща — гордостта за подобните си и равните си, еминът на Брезник — Осман Ага, син на починалия Мехмед Ага, син на Кючюк Али Ага, жител на софийската мах. Мансур Ходжа, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата упълномощителка, моята дъщеря Хатидже хатун, за 1200 гроша къщата, която беше моя собственост, след като я наследих от починалата ми съпруга Ракибе хатун. Къщата се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от една страна с имота на Ахмед Челеби и отчасти с имота на Халил Челеби и от три страни — с обществения път. Вътрешната ѝ част се състои от 2 стаи на долния и 2 стаи на горния етаж, мазе, кухня, килер, течаща вода, градина, чешма. Външната част — от 3 стаи на горния етаж, 1 стая за кафе, 1 междинна женска стая, 1 кьошк, 1 стая за гости и на долния етаж — 1 стая, 1 малка стая до уличната врата, 1 обор, 1 помещение за слама, течаща вода, двор, хамбар и двор около хамбара. След извършване на предаването и приемането на имота ми бе връчена и аз приех изцяло и напълно определената сума от 1200 гроша. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата ми дъщеря Хатидже хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

Споменатият пълномощник лично устно потвърди казаното, след което по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 29-ия ден на щастливия месец сафер на 1179 г. [17. VIII. 1765 г.].

Свидетели [на станалото в съда]: Мехмед Халил Деляли; бакалинът Хаджи Мехмед; сердарят Хасан Ага; Месуд Молла Мехмед; Ессеид Молла Абдуллах Кюркчи-заде; Абделрахман Ефенди — гордост за проповедниците; наибът Елхадж Абубекир Ефенди — гордост за разумните преподаватели; мюфтията Байрамлу Елшейх Ибрахим Ефенди — гордост за висшите улеми.

Сигн. Соф. кадийски регистър. S 22, с. 65—11.

329. Чифлик. Наследниците на дефтер кетхудата на Румили Хасан Ага на Хатидже хатун. 1766 г.

За наследници на починалия жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София — дефтер кетхудата на Румили — Хасан Ага, син на Хюсеин, бяха определени и обявени неговата съпруга Емтуллах, дъщеря на починалия мюфтия Ешшеийх Абдуллах Ефенди, еднородните му сестри Хевва и Фатме и синовете на еднородния му брат — Хафъз Мехмед и Ахмед. От страна на споменатата съпруга бе зарегистриран като пълномощник по изповядване на долната продажба нейният брат Велиеддин Ефенди, а от страна на споменатата Хевва — определеният с шериатски хюджет като неоспорим пълномощник по същото дело Мехмед, син на Абдуллах. Те двамата заедно със споменатите наследници Фатма, Мехмед и Ахмед се явиха пред шериатския съд и в присъствието на емина на Брезник, гордост за своите равни — Осман Ага, регистриран като пълномощник на дъщеря си Хатидже хатун — гордост за скромните жени, която стана причина за написването на документа, заявиха лично като наследници и по пълномощие [следното]:

„Продадохме със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата Хатидже хатун за 1865 гроша чифлик и принадлежащите към него земеделски имоти, които до сключване на сделката бяха наша собственост,

получена в наследство от споменатия починал. Чифликът с вътрешна и външна част се намира в с. Кациляне[1], спадащо към казата на споменатия град. В неговата вътрешна част се числят: 8 чифта волове, 1 бивол, 1 биволица, 2 малака, 16 глави малки и големи говеда, 31 глави коне, малки кончета, катъри и магарета, 101 броя дойни овце и шилета, 1 черен товарен кон, 20 софийски килета пшеница, 20 килета ечемик и в хамбара 3 шиника, или 15 килета пшеница, 57 килета ечемик и 10 килета овес, 5 кошера, 9 коли, 9 рала, 3 плуга, 8 брадви, 8 железни вили, 1 железен ръжен, 3 мотики, 1 лопата и пр. оръдия и принадлежности. Освен това към споменатия чифлик спадат обработваеми 13 броя ниви, даващи по 60 софийски килета зърно, и ливада, даваща реколта по 200 коли сено. След извършване на предаването и приемането на имота определената сума от 1865 гроша беше напълно предадена и ние я получихме и приехме изцяло, лично като наследници и по поръчителство. Отсега нататък чифликът, намиращ се в посочените граници, заедно с намиращите се в него добитък, реколта, оръдия и принадлежности и принадлежащите към него обработваеми площи стават собственост на споменатата Хатидже хатун и последната може да го владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме."

След като споменатият пълномощник лично потвърди казаното, по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на щастливия месец шеввал на 1179 г. [1. IV. 1766 г.].

Свидетели [на станалото в съда]: Елхадж Хасан Ага — гордост за своите равни; уважаемият Ибрахим Ага — гордост за своите подобни и равни; щастливият мютеселлим Ессеид Мехмед Емин Ага — образец на подобните и равните нему; благородният Ессеид Елхадж Абу Сеид Ефенди — опора за придирчивите кадии; добродетелният мюфтия Ешшейх Ибрахим Ефенди — образец на знаещите; Хасан — одабашия; Елхаждж Осман Ага; Сакаллузаде Елхадж Ахмед Ага; Махмуд Ага; Ессеид Хасан Ага; Хасеки Ессеид Елхадж Осман Ага и други присъствуващи.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 22, с. 87—II.

---

[1] Село в Софийско, дн. присъединено към с. Долни Богров. Написано قجليانه.

330. Зеленчукова градина. Айша хатун на евреина Аврам. 1772 г.

Приносител на настоящия документ стана евреинът Аврам, известен още като Хекимоглу̀. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителката на мах. Мансур Ходжа в големия град София, Айша хатун, дъщеря на Елхадж Али Ага — гордост за честните жени, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия евреин Аврам за сумата 85 [гроша] зеленчуковата градина, която до сключване на сделката беше моя собственост. Тя се намира в мах. Елхадж Хамза в споменатия град и е оградена и ограничена от четирите страни с [имотите на] Хамза Ибрахим; на Бошко; на абаджията Герго и с обществения път. След предаването и приемането на имота ми беше връчена изцяло опреде-

лената сума от 85 гроша и аз я получих и приех. Отсега нататък зеленчуковата градина, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия евреин Аврам и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След като казаното бе потвърдено, по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 13-ия ден на забранения [за войни] месец мухаррем на 1186 г. [16. IV. 1772 г.].

Свидетели [на станалото в съда]: Ессеид Ибрахим, син на Сюлейман; Молла Мустафа, син на Абдуллах; Ахмед, син на Халил; Халил, син на Йомер; спахията Ибрахим, син на Абдуллах.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 102—III.

331. Спор между обущарския и дикиджийския еснаф. 1772 г.

Пред шериатския съд се явиха Абделбаки Ефенди от обущарското пазарище на големия град София и кетхудите на това пазарище — Елхадж Ахмед, син на Абдуллах, Халил Ага, син на Ибрахим, Махмуд Ага и Осман Ага, синове на Елхадж Мустафа, другият Мехмед Беше, син на Мустафа, Исмаил Беше, син на Иваз, Менля Абделгафур, син на Осман, Елхадж Осман, син на Абдуллах, Йомер Беше, син на Хасан, Сюлейман Беше, син на Салих, Мехмед Ага и Мустафа Ага, син на Елхадж Ахмед. В присъствието на членове от дикиджийския еснаф немюсюлманите Павун, син на Кръстю, Тоне, син на Никола, Велко, син на Стоян, Вучан, син на Димо, Нено, син на Игнат, Велчо, син на Герго, Митре, син на Станчо, Тодор, син на Петре, Миладин, син на Златан, Игнат, син на Стоян, Тодор, син на Стоян, Коле, син на Стоян, Паун, син на Михаил, Анто, син на Миладин, и Славко, син на Недялко, които стацаха причина за написването на документа, те заявиха следното:

„От старо време членовете на дикиджийския еснаф можеха да продават на намалени цени обувките, изработени в специално определените за тях работилници, след като задоволят нуждите на споменатия пазар, продавайки при посредничеството на кетхудите. От няколко години насам няколко членове на споменатия еснаф работят некачествено и като не изнасят на споменатия пазар [стоката си], я продават в своите работилници. Така те причиняват загуби на хората и пречат на нашата печалба. Нашето желание е те да не работят лошо и като предоставят на кетхудите [своята продукция] и я продават с тяхно посредничество, да задоволяват нуждите."

След като бяха запитани, дикиджиите дадоха следния отговор: „Наистина както и по-рано, след като изнесем на споменатия пазар достатъчно количество от видовете обувки, които сме произвели в нашите работилници, и ги продадем посредством кетхудите, ние продаваме с намалени цени на търговци, дошли от други места, и на бедните от споменатия град. Майсторите, недоволни от това положение, без да имат право, под наблюдението на кетхудите на пазарището закупуват цялата изработена от нас стока на по-ниска цена. [По такъв начин] те стават причина за загуби в печалбата ни и за разпръскване на еснафа ни. Поради това преди известно време майстори от нашия еснаф влязоха в съдебен спор с майстори от еснафа на обущарите, след което двете страни поеха задължение да спазват [досегашния] ред и ни бе връчен хюджет в този смисъл, че щом изнесем на споменатия пазар

достатъчно количество от произведените от нас обувки, ние можем да продаваме на дошли от други места търговци и на бедните от споменатия град."

След като всичко това беше заявено и шериатският хюджет показан още един път, противната страна беше разпитана отново и след като го отрече, от споменатите [дикиджии] бяха поискани неоспорими доказателства за станалото. [Тогава] присъствуващите в шериатския съд компетентни и незаинтересовани мюсюлмански големци Ешшейх Ибрахим Ефенди, син на Ешшейх Хюсеин Ефенди, и гордостта на проповедниците — Абделрахман Ефенди, син на Хасан Ефенди, запознати с мнението на мюфтията, заявиха [следното]:

„Наистина на дикиджийския еснаф бе връчен шериатски хюджет в смисъл, че двете страни трябва да постъпват според старите принципи и да действуват според установения ред, като споменатите дикиджии продават част от произведените от тях обувки на дошлите в техните работилници чужди търговци и на бедната рая, след като са предали достатъчно количество от тях на майсторите на обущарите. Ние така знаем този случай и така свидетелствуваме."

Според свидетелските показания, които всеки един от тях направи, съдът постанови следното: забранява се на обущарските майстори да оказват съпротива на шериатското решение, като продават на споменатото пазарище цялата произведена стока на дикиджиите. Както и по-рано, различните видове обувки, произведени от дикиджиите, без да бъдат недоброкачествени, да бъдат доставяни и продавани в достатъчно количество на споменатото пазарище, а след това да бъдат продавани, също без да бъдат недоброкачествени, на дошлите от другаде търговци и на градската беднота по намалени цени. Този справедлив ред да не бъде нарушаван по никаква причина."

По желание [на заинтересованите] случилото се бе записано.

На 28-ия ден на месец ребиюлахър на 1186 г. [29. VII. 1772 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: уважаемият Елхадж Абубекир Ефенди — опора на учените и благородниците; мютеселлимът Елхадж Ибрахим Ага — опора на прославените аяни; Елхадж Хасан Ага — гордост за своите равни; писарят Ессеид Ибрахим Ефенди и аянът Осман Ефенди; писарят Шиджаа Осман Ефенди; писарят Абдуллах Ефенди.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 79—I.

332. Камък от воденица. Сахбетуллах хатун на Молла Мустафа, чрез пълномощник. 1772 г.

При свидетелството на познаващите свещения закон — Мехмед, син на Елхадж Сюлейман, и Хюсеин, син на Сюлейман, бе установен за пълномощник по изповядване на долуозначената продажба Мустафа Ефенди. Той се яви пред шериатския съд от страна на съпругата си Сахбетуллах хатун, дъщеря на Али Ага, жителка на мах. Кара Шахин в големия град София, и в присъствието на Молла Мустафа, син на Феиз Ага, жител на гр. Радомир, който стана причина за написването на настоящото, заяви и декларира по пълномощие [следното]:

„Моята упълномощителка продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Молла Мустафа за 150 гроша втория камък на воденица с два камъка заедно с всички допълнителни принадлежности, който

е бил нейна собственост до обявяване на долуозначената покупко-продажба. Воденицата с принадлежностите се намира в с. Перник[1], спадащо към споменатата каза [Радомир], и се състои от 2 камъка. След извършване на предаването и приемането на имота определената сума бе връчена напълно и точно на споменатата упълномощителка и бе получена и приета изцяло. Отсега нататък вторият камък на по-горе описаната воденица заедно с всички допълнителни принадлежности става собственост на споменатия Молла Мустафа, който може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 21-ия ден на месец джемазиюлеввел на 1186 година от Хиджра [20. VIII. 1772 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Вилаети кятиби-заде Мехмед Ага; бояджията Кара Осман; кожарят Паша-заде Ахмед Ага; Мехмед Ага, син на Елхадж Сюлейман; Сейрскбасан-оглу Мехмед Ага и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 26, с. 85—I.

---

[1] Днес гр. Перник.

333. Къща. Наследниците на Цинцар Митре на кръчмаря Тричко. 1798 г.

Немюсюлманинът Цинцар Митре, жител на мах. Алишер в големия град София, впоследствие починал. Неговата съпруга Мария лично от свое име и от името на дъщеря си Ана и на сина си Митре и майка му Гюра — лично, се явиха в шериатския съд. В присъствието на кръчмаря Тричко, който е приносител на настоящия документ, лично и по настойничество заявиха и декларираха следното:

„Продадохме със законна и окончателна продажба поради дългове и нужда за прехрана лично и по настойничество при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, за сумата 260 гроша къщата, която до сключване на сделката беше собственост на споменатия починал. Тя се намира в споменатата махала и от четири страни е оградена и ограничена от оградата на свещената джамия, къщите на шивача Аначко, грънчаря Гьорго, шивача Цоне и бъчваря Мито и от обществения път. Състои се от 1 стая, 1 килер, 1 стая на горния етаж, 1 обор и двор. След извършване на предаването на имота споменатата сума от 260 гроша ни беше напълно и изцяло предадена, а ние я получихме и приехме. Отсега нататък споменатата къща, намираща се в посочените граници, става собственост на купувача и последният може да я владее, както желае и предпочита, без ние да се намесваме по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се в шериатския съд бе записано.

[Написано] на 20-ия ден на месец ребиюлахър на 1213 г. [1. X. 1798 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: сапунджията Молла Хюсеин; подковачът Ахмед Беше; Ахмед Беше; Мустафа Беше; Мемиш Беше; казанджията Гьорго; калпакчията Пано; калпакчията Пешо; кожухарят Стойко; казанджията Мито; Краплъ (?) Стоян; казанджията Кръстю.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 145—II.

334. Къща. Мустафа на Мехмед. 1798 г.

Причина за написване на настоящия документ стана Мустафа, син на Абдуллах. В негово присъствие пред шериатския съд се яви жителят на мах. Шейх в големия град София — Мехмед, син на Халил, и заяви и декларира следното:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Мустафа за 100 гроша къщата, която до регистриране на долната сделка беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четирите страни с къщите на Хатидже хатун, на Векил Хюсеин, на бръснаря Ибрахим и с обществения път. Състои се от 1 лятна стая, отдолу мазе, 1 стая с печка, 1 килер, 1 кухня и двор. След извършване на продажбата имотът бе предаден и приет и ми беше предадена напълно определената сума от 100 гроша, която аз получих и приех изцяло. Отсега нататък споменатата къща, намираща се в посочените граници, става собственост на казания Мустафа и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След това изявление по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 29-ия ден на месец ребиюлахър на 1213 г. [10. X. 1798 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Хафъз Мустафа Ефенди; баш чокадаря Абди Ага; Сеид Абдуллах Ефенди; главният разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 146—III.

335. Къща. Молла Ибрахим на Али. 1799 г.

Причина за написване на настоящото стана Али, син на Фейзуллах. В негово присъствие жителят на мах. Сиявуш Паша в големия град София— Молла Ибрахим, син на Осман, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира следното:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия за 50 гроша къщата, която до регистриране на долната продажба беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четири страни с имотите на Хамза Беше, на бръснаря Осман Беше, с чьомлекчийската работилница, която също е моя собственост, и с обществения път. Състои се от 2 стаи, 1 стая без отопление и двор. След извършване на предаването и приемането на имота определената сума от 50 гроша ми беше предадена напълно и аз я получих и приех изцяло. Отсега нататък споменатата къща, намираща се в посочените граници, става собственост на казания Али и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След потвърждаване на казаното по желание на [заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 3-ия ден на великия [месец] шабан на 1213 г. [11. I. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Молла Хюсеин; баш чокадаря Абди Ага; Ареф Молла; Сеид Абделхалим; Ахмед Ага; Мехмед Ага; главният разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 160—I.

336. Къща. Айша хатун на Ибрахим, чрез пълномощник. 1799 г.

При свидетелството на сапунджията Махмуд, син на Ахмед, и на Исхак, син на Абдуллах, за пълномощник по регистриране на долната сделка бе законно определен Хафъз Ибрахим Ефенди, син на Али. Той се яви пред шериатския съд от страна на Айша хатун, дъщеря на спахията Юсуф, жителка на мах. Елхадж Исмаил в големия град София, и в присъствието на Ибрахим, син на Салих, който стана причина за написването на документа, заяви по пълномощие следното:

„Моята упълномощителка продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ибрахим за 153 гроша къщата, която до регистриране на долната продажба е била нейна собственост. Къщата се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четирите страни с къщите на халача Рустем, на Ахмед, на Хюсеин и с обществения път. Тя се състои от 2 стаи, 2 неотоплени помещения, 1 килер, 1 помещение за слама и двор. След извършване на предаването и приемането на имота на моята упълномощителка беше предадена напълно определената сума от 153 гроша и тя я прие и получи изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ибрахим и последният може да я владее, както желае и предпочита, без тя да се намесвам по никакъв начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 7-ия ден на щастливия месец шеввал на 1213 г. [14. II. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: бръснарят Молла Вели; Баш агата; Хюсеин Ага; Ареф Молла; Абделхалим; главният разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 162—II.

337. Дюкян. Зейнеб хатун на Ибрахим, чрез пълномощник. 1799 г.

При свидетелството на сапунджията Сюлейман, син на Мехмед, и на Мехмед, син на Сюлейман, беше законно определен за пълномощник по обявяване и регистриране на долната сделка — Осман, син на Хасан. Той се яви пред шериатския съд от страна на Зейнеб хатун, дъщеря на Абдуллах, жителка на мах. Касабан в големия град София, и в присъствието на Ибрахим, син на Абдуллах, който стана причина за написването на документа, заяви по пълномощие следното:

„Моята упълномощителка продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ибрахим за 200 гроша дюкянът, който до регистриране на продажбата беше нейна собственост. Той се намира в центъра на пазарището и е ограден и ограничен от четирите страни с дюкяна на сапунджията Мехмед, с дюкяна на немюсюлманина бакалин Петре и с кръчмата на Михо. Състои се от 1 склад, 1 жилище и 1 кепенк. След извършване на предаването и приемането на имота на моята упълномощителка бе предадена напълно определената сума от 200 гроша и тя я получи и прие изцяло. Отсега нататък къщата[1], намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ибрахим и последният може да я владее, както желае и предпочита, без тя да се намесва по никакъв начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 9-ия ден на щастливия месец шеввал на 1213 г. [16. III. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Баш агата; Хюсеин Ага; Ареф Ага; Сеид Абделхалим и главният разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 162—III.

[1] Очевидна грешка на писаря — вместо „дюкян".

338. Къща. Хюсеин и дъщеря му Фатма хатун на Ферхад. 1799 г.

Причина за написване на настоящия документ стана Ферхад, син на Халил. В негово присъствие жителят на мах. Тахъл базаръ в големия град София — Хюсеин, син на Муса, се яви пред шериатския съд и от свое име и от името на дъщеря си Фатма, като неин настойник, заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ферхад Беше за 145 гроша къщата, която до регистриране на долната продажба беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четири страни с къщите на кожаря Хасан, на спахията Кара Заим Махмуд, на Тавшан-оглу Осман и с обществения път. Състои се от 1 стая, 1 неотоплено помещение, 1 обор, 1 килер, течаща вода и двор. След извършване на предаването и приемането на продадения имот ми бе предадена напълно определената сума от 145 гроша и аз я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ферхад Беше и последният може да я владее както желае и предпочита, без да се намесваме било аз, било дъщеря ми, споменатата Фатма, по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 3-ия ден на [месец] зилкаде на 1213 г. [8. IV. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Мустафа Беше; Тавшан-оглу Осман; Нюман Беше; имамът Молла Мустафа; кожарят Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 167—II.

339. Къща. Субашията на с. Горна баня Мустафа Ага на съпругата си Ракибе хатун. 1799 г.

Субашията на Горна баня — Мустафа Ага, жител на мах. Мансур Ходжа в големия град София, се яви пред шериатския съд и в присъствието на съпругата си Ракибе хатун, дъщеря на Салих, която стана причина за написването на документа, заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на съпругата ми, споменатата Ракибе хатун за 450 гроша къщата с всичко, принадлежащо към нея, която до регистриране на продажбата беше моя собственост. Къщата се намира в споменатата махала и е оградена и ограни-

чена от четирите страни с къщата на дъщерята на покойния Елхадж Ахмед, на кафеджията Кара Мустафа, на Бекташоглу Халил, на чокадаря Абубекир Ага и с частния път. Тя се състои от вътрешна част с 1 стая, 1 неотоплено помещение, 1 килер, течаща вода и двор и от външна част с 1 стая, 1 неотоплено помещение, 1 обор, 1 помещене за слама и двор. След извършване на предаването и приемането на имота ми беше предадена напълно определената сума от 450 гроша и аз я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на моята съпруга, споменатата Ракибе хатун, и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

Споменатата Ракибе хатун също лично устно потвърди казаното от споменатия Мустафа Ага и по нейно желание случилото се бе записано.

[Написано] на 9-ия ден на щастливия месец шеввал на 1213 г. [16. III. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Осман Ефенди; Ессеид Хафъз Ефенди; Сюлейман Ефенди; Ибрахим Беше от Босна; Кара Мустафа; сарачът Молла Абди; Елхадж Мехмед Ага; Ессеид Мемиш Ага; Елхадж Салих Ага; Сеид Осман Беше; тюрбедарят Молла Халил; Молла Мехмед; сарачът Молла Мустафа; спахията на с. Кациляне[1] Сюлейман.

Сигн. Соф.кадийски регистър S 30/bis, с. 165—III.

[1] Село в Софийско, днес присъединено към с. Долни Богров.

340. Къща. Фатма Хатун на халача Ибрахим, чрез пълномощник. 1799 г.

Причина за написването на настоящия документ стана халачът Ибрахим, син на Абдуллах. В негово присъствие Мехмед, син на Ахмед — съпруг и пълномощник на Фатма хатун, дъщеря на Абдуллах, жителка на мах. Диване-заде в големия град София, се яви пред шериатския съд и по пълномощие заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ибрахим за 20 гроша къщата, която до регистриране на долната покупко-продажба беше собственост на споменатата ми упълномощителка. Къщата се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четирите страни с градинските места на Селиме хатун, на бръснаря Абдуллах, на Дели Бекир-оглу Йомер и с обществения път. Състои се от 1 стая, 1 неотоплено помещение и плодна градина. След продажбата на имота и неговото предаване и приемане споменатата сума от 20 гроша ми беше предадена напълно и аз като пълномощник я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в определените граници, става собственост на споменатия Ибрахим и последният може да я владее, както желае и предпочита, без моята упълномощителка да се намесва по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се в съда бе записано.

[Написано] на 28-ия ден на [месец] зилкаде на 1213 г. [3. V. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: халачът Муса; халачът Ибрахим; Елхадж. . .[1]; имамът Сеид Молла Али.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 177—II.

[1] Името не се чете.

341. Къща. Селиме хатун на Кирка. 1799 г.

Приносител на документа стана християнката Кирка, дъщеря на ключаря Боче. В нейно присъствие Селиме хатун, дъщеря на Абдуллах, жителка на мах. Елхадж Байрам в големия град София, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата християнка Кирка за 81 гроша къщата, която до регистриране на долната продажба беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четирите страни с къщите на Бекташ Беше, на дюлгера Тоте, на Христо и с обществения път. Състои се от 1 стая, 1 неотоплено помещение и двор. След извършване на предаването и приемането на продадения имот определената сума от 81 гроша ми бе предадена напълно и аз я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на немюсюлманката Кирка и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се в съда бе записано.

[Написано] на 4-ия ден на [месец] зилхидже на 1213 г. [9. V.1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Топуз Али Беше; Сюлейман Беше, слуга на Мустафа Ага; бакалинът Мустафа Беше; Ибрахим Беше; Бурджу Мехмед; Тимурджи-заде Молла Хюсеин.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 178—I.

342. Къща. Абдуллах на съпругата си Хибетуллах хатун. 1799 г.

Причина за написването на настоящия документ стана Хибетуллах хатун дъщеря на Абдуллах. В нейно присъствие съпругът ѝ Абдуллах, син на Ахмед жител на мах. Мухтесиб-заде в големия град София,се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатата ми съпруга Хибетуллах хатун за 600 гроша къщата, която до регистриране на сделката беше моя собственост. Къщата се намира в споменатата махала и от четири страни е оградена и ограничена от къщата на Мустафа Ефенди, къщата на наследниците на Хасан Ага, къщата на Молла Хюсеин и от обществения път. Състои се от вътрешна част с 2 стаи, 2 помещения без отопление, течаща вода, мазе и двор и външна част с 1 стая, 1 обор, 1 помещение за слама и двор. След извършване на продажбата и предаването и приемането на имота споменатата сума от 600 гроша ми беше връчена напълно, а аз я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатата ми съпруга Хибеттуллах хатун и последната може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересованата] случилото се бе записано.

[Написано] на 5-ия ден на зилхидже на 1213 г. [10. V. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Хафъз Мустафа Ефенди; Ареф Мустафа Ефенди; Баш чокадарят Абди Ага; Хюсеин Ага; Сеид Абделхалим Ефенди; главният разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 178—III.

343. Къща. Мехмед на сапунджията Хасан. 1799 г.

Причина за написването на документа стана сапунджията Хасан, син на Ахмед. В негово присъствие жителят на мах. Мансур Ходжа в големия град София — Мехмед, син на Осман, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Хасан за 150 гроша къщата, която до регистриране на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и от четирите страни е оградена и ограничена от къщите на спахията Ахмед, на Сеид, на подковача Мустафа и от обществения път. Състои се от 1 стая, 1 неотоплено помещение, течаща вода, килер и двор. След извършване на продажбата и предаването и приемането на имота определената сума от 150 гроша ми бе предадена напълно и аз я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на купувача и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 6-ия ден на [месец] зилхидже на 1213 г. [11. V. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Абделхалим; главният разсилен; телякът Мехмед Беше; субашията Абди Беше; Халил — субашия; Молла Сеид и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 178—II.

344. Къща. Сеид Али на писаря в съда Ареф. 1799 г.

Причина за написването на настоящия документ стана писарят в съда Ареф Мустафа, син на Елхадж Осман Ефенди. В негово присъствие жителят на мах. Кара Данишменд в големия град София — Сеид Али, син на Махмуд Ефенди, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Ареф Ефенди за 750 гроша къщата, която до регистриране на сделката беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и от четирите страни граничи с къщите и празните места на Емтуллах хатун, на съпругата на Кючюк Йомер Ага — Руфие хатун, и на дъщерята на подковача Ешшейх Мустафа Ага и с обществения път. Състои се от вътрешна част с 2 стаи и две неотоплени помещения на долния етаж, 1 стая и неотоплено помещение — на горния, 1 мазе и кухня и външна част с 2 стаи и 1 стая за кафе на горния етаж, 2 обора, 1 помещение за слама и двор. След извършване на продажбата определената сума от 750 гроша ми бе дадена изцяло и аз я получих и

приех напълно. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ареф Ефенди и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по никакъв начин."

След това споменатият Ареф Ефенди лично устно потвърди казаното и по негово желание случилото се бе записано.

[Написано] на 17-ия ден на [месец] ребиюлеввел на 1214 г. [19. VIII. 1799 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Елхадж Абделкерим Ефенди; Сеид Абделхалим Ефенди; Хюсеин Ефенди; Мехмед Ага; Хюсеин Ага; Молла Мехмед; търговецът на тютюн Молла Емин и главният разсилен.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 30/bis, с. 187 III.

345. Къща. Хатидже ханъм на съпруга си Нуреддин Ага. 1805 г.

Причина за написването на настоящия документ стана Нуреддин Ага, син на Абдуллах Бей. В негово присъствие съпругата му Хатидже ханъм, дъщеря на Осман Ага, жителка на мах. Мансур Ходжа в големия град София, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни,изключващи всякакви недоразумения, на съпруга си, споменатия Ага, за 4000 гроша къщата, която до регистриране на продажбата беше моя собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена с къщата на Кючюк Мемиш Ага, с къщата на Керванджи Сеид Хасан, с къщата на Сюлейман Ходжа, с къщата на Узун Шейх и с обществения път. Състои се от вътрешна част с 2 стаи на горния и 2 стаи на долния етаж, мазе, кухня, килер, чешма, течаща вода и двор и външна част със стая, 2 обора, 2 помещения за слама, течаща вода и двор. След извършване на предаването и приемането на продадения имот определената сума от 4000 гроша ми бе предадена напълно и аз я приех и получих изцяло. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия Ага и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 23-ия ден на месец ребиюлеввел на 1220 г. [21. VI. 1805 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: Сеид Хафъз Мустафа Ефенди, писарят Ареф Ефенди; Сюлейман Ага; Ибрахим Ага; Араб Ешшейх Абдуллах; Араб Хаджи Хасан.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 27, с. 72—II.

346. Халашки дюкян. Хибетуллах ханъм на Елхадж Молла Ибрахим, чрез пълномощник. 1806 г.

За пълномощник по регистриране на долната продажба беше законно определен халачът Али Ефенди, син на Елхадж Ахмед Ага. Той се яви пред шериатския съд от страна на Хибетуллах ханъм, дъщеря на Хасеки Мехмед Ага, жителка на мах. Кара Шахин в големия град София, и в присъствието на

Елхадж Молла Ибрахим, син на Мустафа, който стана причина за написването на документа, заяви и декларира като пълномощник следното:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Молла Ибрахим за 400 гроша халашкия дюкян, който до регистриране на сделката беше моя собственост.[1] Този дюкян с два кепенка се намира на халашкото пазарище и граничи от четирите страни с дюкяните на Молла Мехмед, на такеджията Юсуф Ага-заде Зюлфикяр и със задния двор. След извършване на предаването и приемането на продадения имот ми бе връчена напълно определената сума от 400 гроша и аз я получих и приех изцяло. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия Ибрахим и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

Споменатият Молла Ибрахим лично устно потвърди казаното от пълномощника Али Ефенди. След това по негово желание случилото се бе записано.

[Написано] на 27-ия ден на месец ребиюлеввел на 1221 г. [14. VI. 1806 г.].

[Свидетели на станалото в съда]: Чакръкчи-заде Молла Мустафа, халачът Али Ефенди; халачът Осман Беше; Дебаг-заде Ахмед Беше;. . .[2]-заде Молла Мехмед; халачът Молла Мехмед.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 164, с. 77—II.

---

[1] Грешка на писаря. Дюкянът е на упълномощителката.
[2] Името не се чете.

347. Дюкян. Моше на Нако. 1806 г.

Приносител на настоящия документ стана шивачът Нако, син на Коста. В негово присъствие пред шериатския съд се яви евреинът, майстор на огледала Моше, син на Мордухай, жител на големия град София, и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин Нако за 1400 гроша дюкяна, който до регистриране на долната продажба беше моя собственост. Той се намира на вътрешната чаршия и е ограден и ограничен от четири страни със свещената джамия „Кара Шахин", дюкяните на мюеззина Ареф Мустафа Ефенди, на шивача Стоян, с обущарската работилница и с обществения път. Дюкянът има 2 кепенка и 1 склад. След извършване на предаването и приемането на имота определената сума [от 1400 гроша] ми беше предадена изцяло и аз я получих и приех напълно. Отсега нататък дюкянът, намиращ се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин Нако и последният може да го владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

[Написано] на 27-ия ден на месец ребиюлеввел на 1221 г. [14. VI. 1806 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: хатибът Али Ефенди; имамът Сеид Али Ефенди; Елхадж Хюсеин — спахия; Хасан Ага; Молла Ибрахим; халачът

Шейх Абди; халачът Мехмед Калфа; Яко, син на Самуил; шивачът Стоян; Челебон, син на Кефрет (?); Аврамджа, син на Самуил.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 27, с. 97—II.

348. Хан, дюкян и кафене. Мехмед на Ибрахим — заим на с. Кациляне. 1819 г.

Причина за написването на настоящото стана заимът на с. Кациляне — Ибрахим. В негово присъствие жителят на големия град София Мехмед, син на Хайдар, се яви пред шериатския съд и заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия заим Ибрахим за 3400 гроша — 1 хан и 1 дюкян с 1 кепенк, които до регистриране на долната покупко-продажба бяха моя собственост. Ханът се намира в мах. Тахъл базарь на София и е ограден и ограничен от една страна с дюкяна на Елхадж Осман, гордост за своите равни, от втора страна — с текето на Шейх Али Ефенди, от трета страна — с къщата на Хатидже, дъщеря на Елхадж Ахмед, и с обществения път. Състои се от 4 стаи, едно помещение за сено, 2 обора, 1 хамбар и двор. Залепен до него се намира дюкянът, който граничи от една страна с дюкяна на Хаджи Мустафа, от втора страна — с дюкяна на Абделрахман Ефенди, от задната му страна — със споменатия хан и обществения път. След извършване на предаването и приемането получих изцяло и напълно от споменатия з а и м Ибрахим определената сума [от 3400 гроша]. Отсега нататък ханът и дюкянът, намиращи се в посочените граници, стават собственост на споменатия з а и м Ибрахим и последният може да ги владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам."

Казаното бе потвърдено. След това Хаджи Караманли Емин, син на Мехмед, жител в същия град, се яви пред шериатския съд и в присъствието на споменатия з а и м Ибрахим заяви и декларира [следното]:

„Продадох със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия з а и м Ибрахим за 2000 гроша, кафенето с 2 кепенка, което беше моя собственост. То се намира в споменатата махала и е оградено и ограничено от една страна с големия еврейски дюкян, от втора страна — с вратата на споменатия хан, зад него — споменатия хан и от четвърта страна — обществения път. След извършване на предаването и приемането на имота получих напълно и изцяло от споменатия Ибрахим определената сума. Отсега нататък кафенето, намиращо се в посочените граници, става собственост на споменатия з а и м Ибрахим."

Споменатият з а и м Ибрахим лично устно потвърди горните изявления. След това по негово желание случилото се бе записано.

Написано на 19-ия ден на [месец] джемазиюлеввел на 1235 г. [7. III. 1819 г.].

Свидетели [на станалото в съда]: честитият Сеид Челеби Ага; бившият алай бей Сеид Мевтиш Ага; сарачът Елхадж Али Бей; сарачът Халил Ага; сарачът Сюлейман Ага; Молла Али от Чирпан; сарачът Тахир Ага, сарачът Халил Халифе; сарачът Елхадж Бекир; Хаджи Алишах; обущарят Мехмед Ефенди и други.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 309/bis 4, л. 34б—III.

349. Къща. Емтуллах хатун на Гьорго, чрез пълномощник. 1820 г.

При свидетелството на Делял Сеид Абубекир, син на Хюсеин, и на Молла Ессеид, син на Мехмед, беше законно определен за пълномощник по регистриране на настоящата сделка — Ессеид Йомер Бей, син на Сеидуллах Бей. Той се яви пред шериатския съд от страна на Емтуллах хатун, дъщеря на Ахмед, жителка на мах. Мансур Ходжа в големия град София. В присъствието на немюсюлманина Гьорго, син на Спас, който стана причина за написване на настоящия документ, той по пълномощие заяви и декларира [следното]:

„Моята упълномощителка продаде със законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия немюсюлманин [Гьорго] за 800 гроша къщата, която беше нейна собственост. Тя се намира в споменатата махала и е оградена и ограничена от четири страни със собствената ѝ вътрешна къща, с къщите на Молла кадън, на съпругата на мютевеллията и с обществения път. Състои се от 1 стая, 1 неотоплена стая, 1 мазе, 1 килер, 1 кладенец, двор и чьомлекчийска работилница. След извършване на предаването и приемането на имота споменатата сума бе връчена изцяло на упълномощителката ми от казания немюсюлманин и тя я получи и прие напълно. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става собственост на споменатия немюсюлманин и той има право да я владее."

След потвърждаване на казаното по желание [на заинтересования] случилото се бе записано.

Написано на 17-ия ден на единствения [месец] реджеб на 1234 г. [30. IV. 1820 г.].

[Имената на свидетелите липсват.]

Снгн. Соф. кадийски регистър 309 S/4, л. 39а—IV.

350. Къща. Умегелсум хатун на Кори Ахмед. 1833 г.

За пълномощник по регистрирането на долната покупко-продажба бешс определен посредством шериатския съд и при свидетелството на Ессеид Елхадж Хафъз Ахмед, син на Али, и на кожаря Ессеид Сюлейман, син на Мустафа, имамът Ессеид Велиеддин Ефенди, син на Хасан. Той се яви в шериатския съд от страна на Умегелсум хатун, дъщеря на Осман, жителка на мах. Елхадж Исмаил в големия град София, и в присъствието на Кори Ахмед, син на Мехмед, който стана причина за написването на документа, заяви и декларира по пълномощие следното:

„Моята упълномощителка, споменатата Умегелсум ханъм, продаде чрез законна и окончателна продажба при условия, приети и съгласувани от двете страни, изключващи всякакви недоразумения, на споменатия Кори Ахмед за 800 гроша къщата, която до обявяването на долната продажба беше нейна собственост. Къщата се намира в споменатата махала, долепена е до къщата, продадена на Мюневере хатун, и граничи от четири страни със споменатата къща, къщата на споменатия имам, къщата на Осман Ефенди и с обществения път. Състои се от 1 стая на долния етаж, 1 стая с огнище и двор. След предаването на така описаната къща и приемането ѝ споменатият Кори Ахмед ми връчи изцяло определената сума от 800 гроша, а аз я приех и получих напълно. Отсега нататък къщата, намираща се в посочените граници, става соб-

ственост на споменатия Кори Ахмед и последният може да я владее, както желае и предпочита, без аз да се намесвам по какъвто и да било начин."

След това споменатият Кори Ахмед потвърди лично устно казаното от споменатия пълномощник имамът Ессеид Велиеддин. По негово желание случилото се бе записано.

Написано на 25-ия ден на великия месец шабан на 1248 г. [7. I. 1833 г.].

Свидетели на станалото [в съда]: халачът Абди Халифе; сарачът Ахмед Ага; Арнабуд Хасан Ага; писарят Абдуллах Ефенди; шефът на разсилните Ибрахим Ага; градският мюфтия, добродетелният Мустафа Ефенди и др.

Сигн. Соф. кадийски регистър S 161, с. 6—I.

БИБЛИОГРАФИЯ

Баранов, Х. К. Арабско-русский словарь. М., 1958.

Гълъбов, Г. Д. Мюсюлманското право с кратък обзор върху историята и догмите на исляма. С., 1924. 126 с.

Магазаник, Д. А. Турецко-русский словарь. М., 1945.

Недков, Б. Османотурска дипломатика и палеография. С., 1966. 215 с.

Турско-български речник. С., 1962.

Цветкова, Б. Извънредните данъци и държавни повинности в българските земи под турска власт. С., 1958. 226 с.

Barkan, Ö. L. Edirne Askerî Kassami'na Âit Tereke Defterleri (1545—1659). Belgeler, C. III, s. 5—6, 479 p.

Dalsar, F. F. Bursa'da Ipekçilik, Istanbul, 1960, 510 p.

Devellioğlu F. Osmanlica-Türkçe ansiklopedik Lûgat. Ankara, 1962.

Fekete, L. Das Heim des 'Ali Čelebi, eines türkischen Defterbeamters in Buda. — Восточные источники по истории народов Юго восточной и Центральной Европы, II. М., 1969, 29—75.

Grzegorzewski, J. Z. sidzyllatow rumelijskih epoki wiprawy wiedenskiej. Konstantinopol — Lwow, 1912, 408 p.

Islâm Ansiklopedisi. Istanbul, 1941—1960.

Kadri. H. K. Türk Lûgatı. I—IV. Istanbul, 1927—1945.

Koçu, R. E. Türk Giyim, Kuşam ve Süslenme Sözlüğü. Ankara, 1967, 255 p.

Ozon, M. N. Büyük Osmanlica-Türkçe, Sözlük. Istanbul, 1965.

Pakalın. M. Z. Osmanlı Târih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü. I—III. Istanbul, 1946—1956.

Redhouse Yeni Türkçe-Ingilizçe Sözlük. Istanbul, 1968.

Sâmi. S. Kamûs-u Türkî. Der-i Se'adet (Istanbul), 1317 (1899—1900).

Unat. F. R. Hicrî Tarihleri Milâdî Tarihe çevirme kîlavuzu. Ankara, 1954, 175 p.

Yatman, N. Türk kumaşlarî. Ankara, 1945, 78 p.

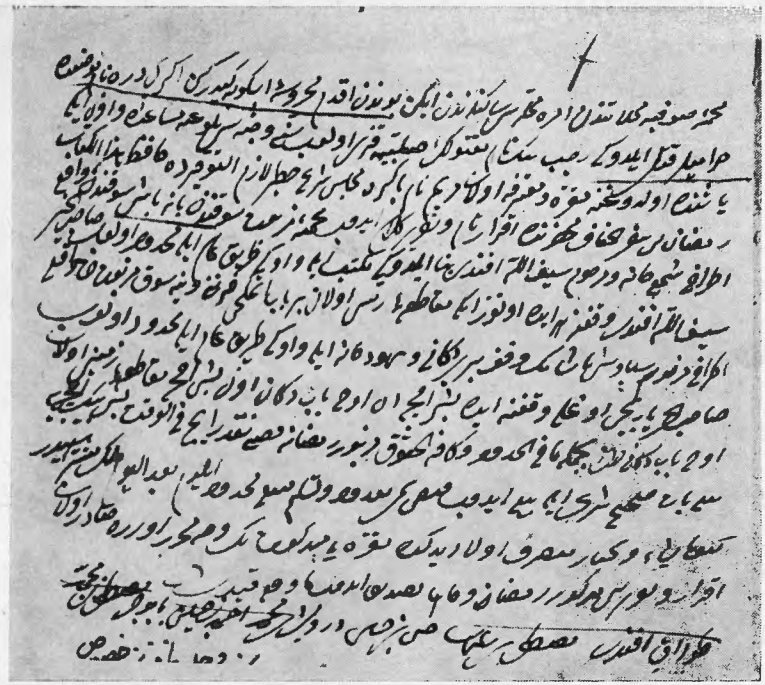

Сигн. S 1/bis, с. 7, док. I

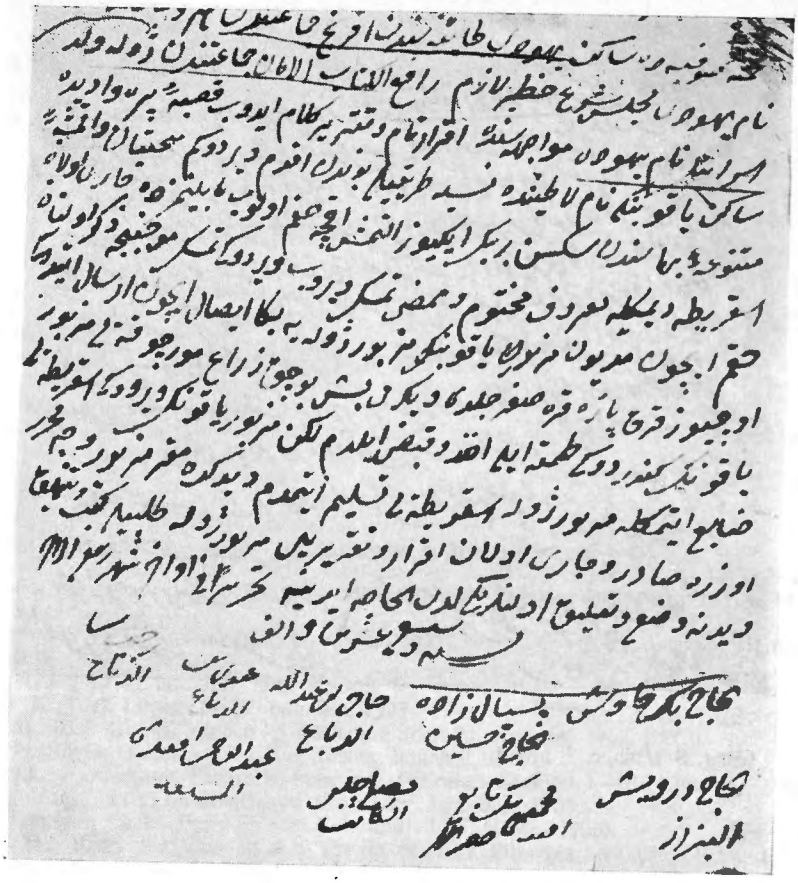

Сигн. S I bis, с. 100, док. II

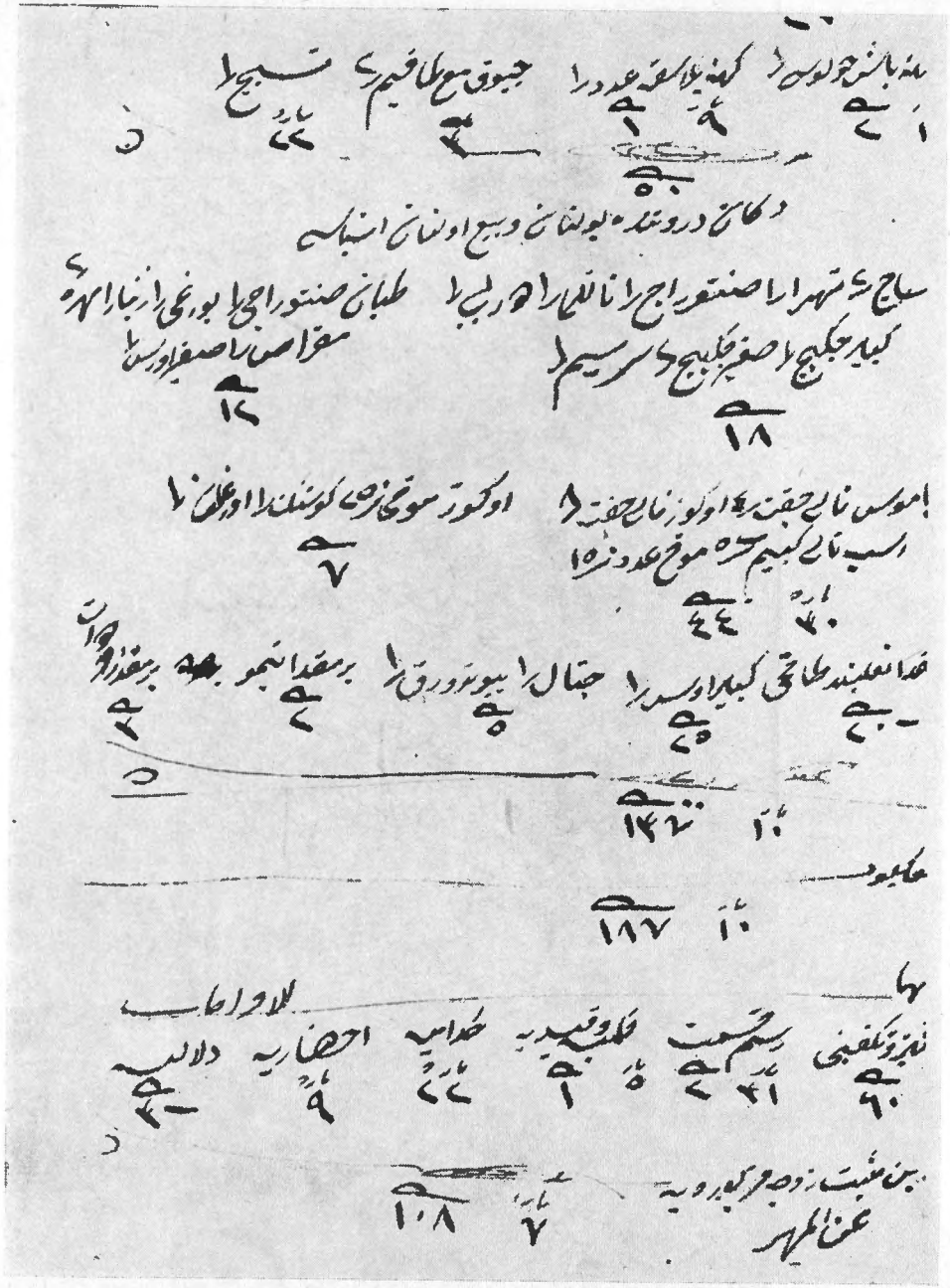

Сигн. S 1/bis, с. 31, док. III (продължението на с. 32)

Сигн. S 312/7, л. 1б, док. II

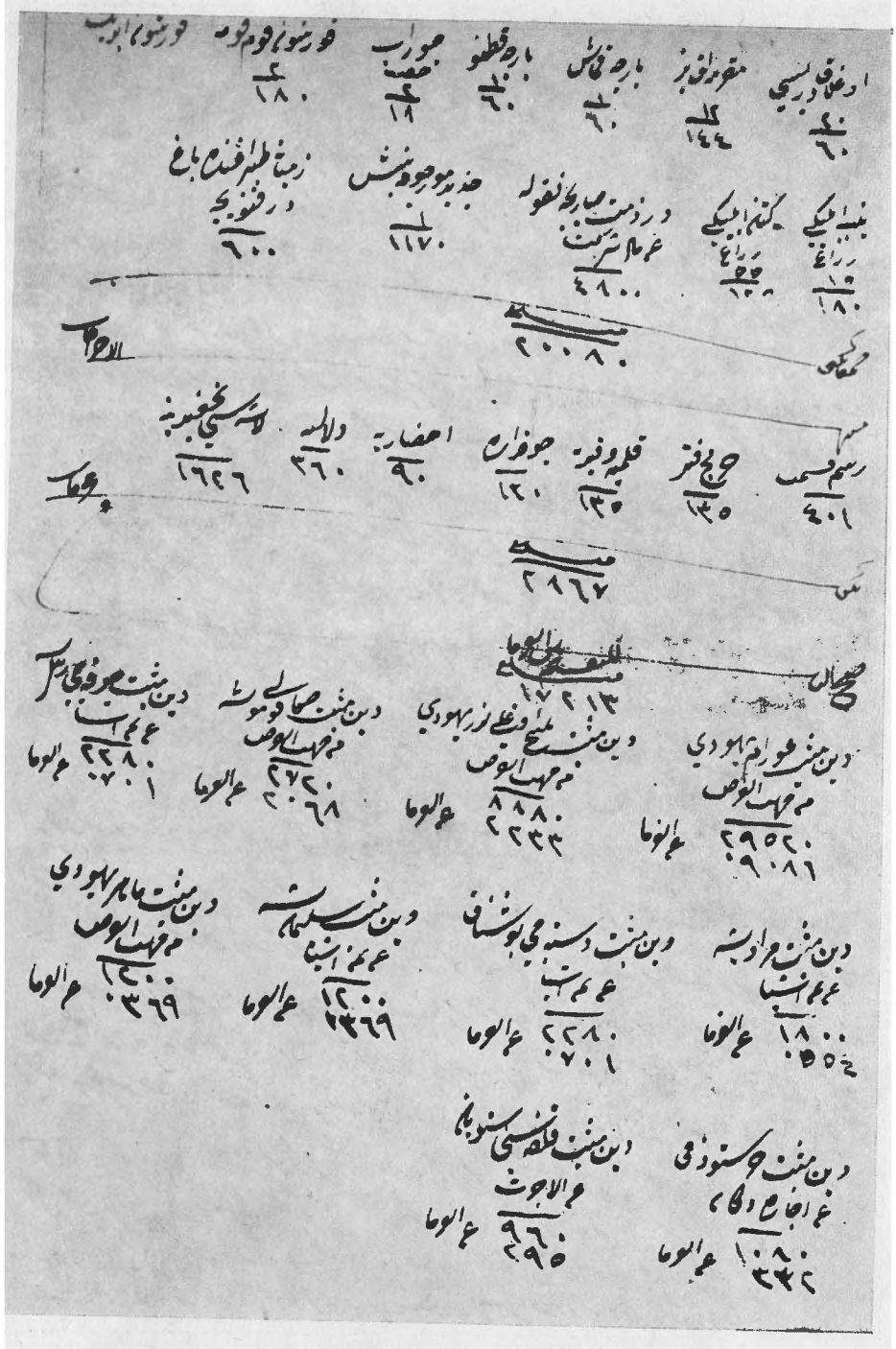

Сигн. S 312/9, л. 7а, док. II (продължението на л. 7б)

Сигн. S 306, с. 13, док. II

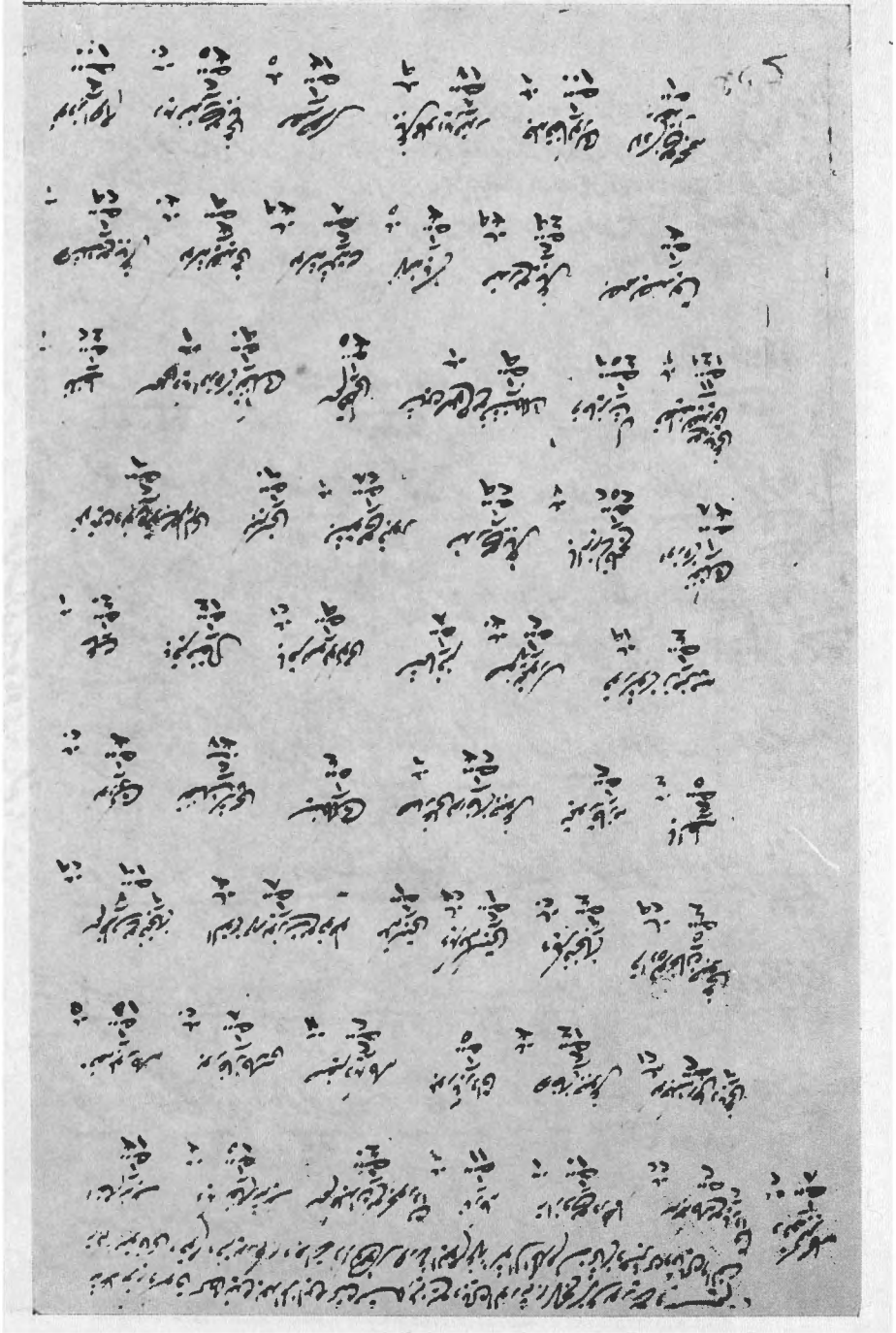

Сигн. S 32, с. 93, док. II (част)

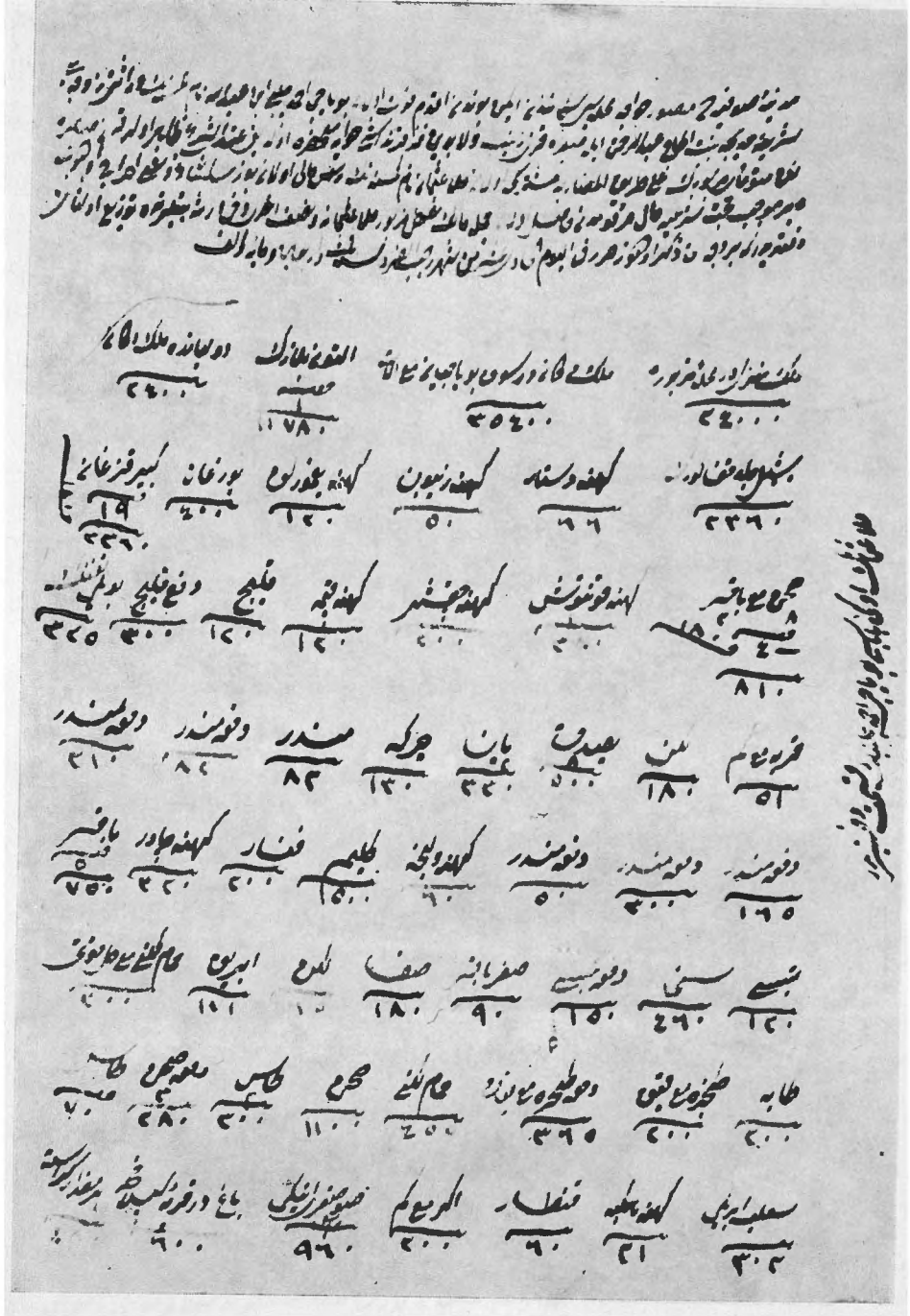

Сигн. S 312/3, л. 46, док. I (част)

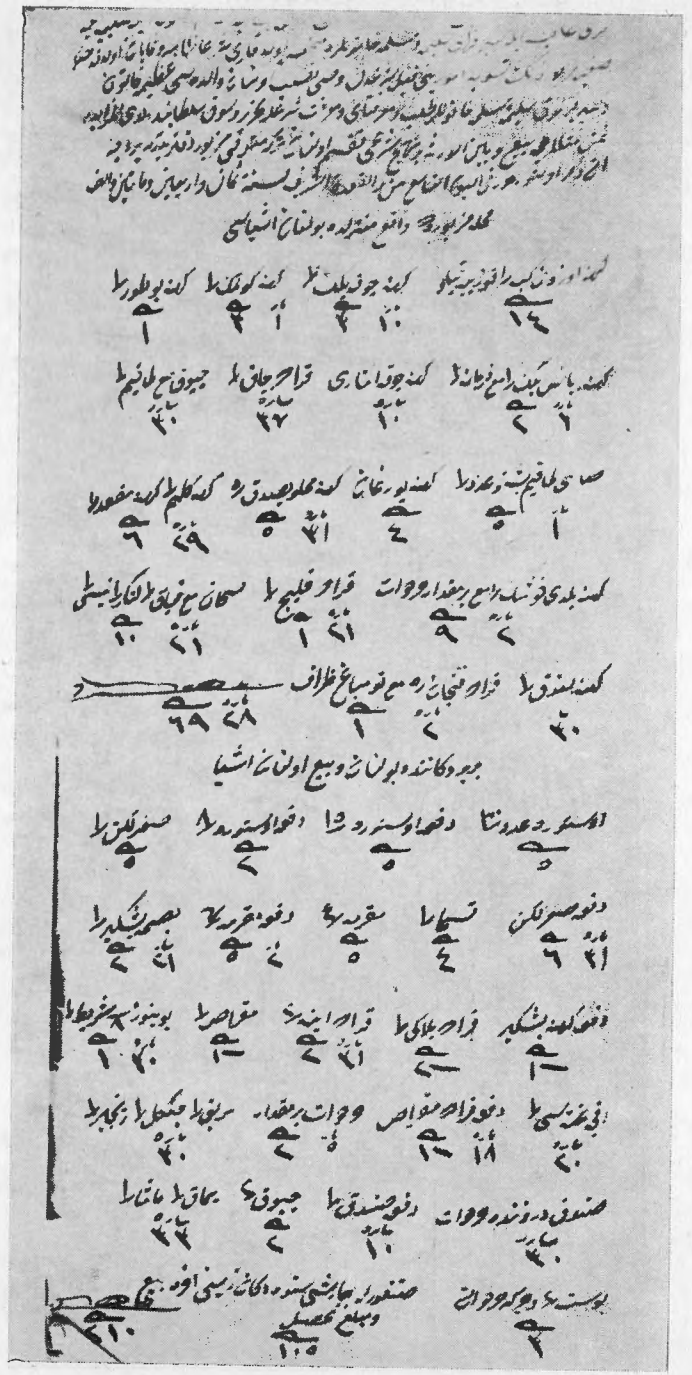

Сигн. S 161, с. 20, док. II (част)

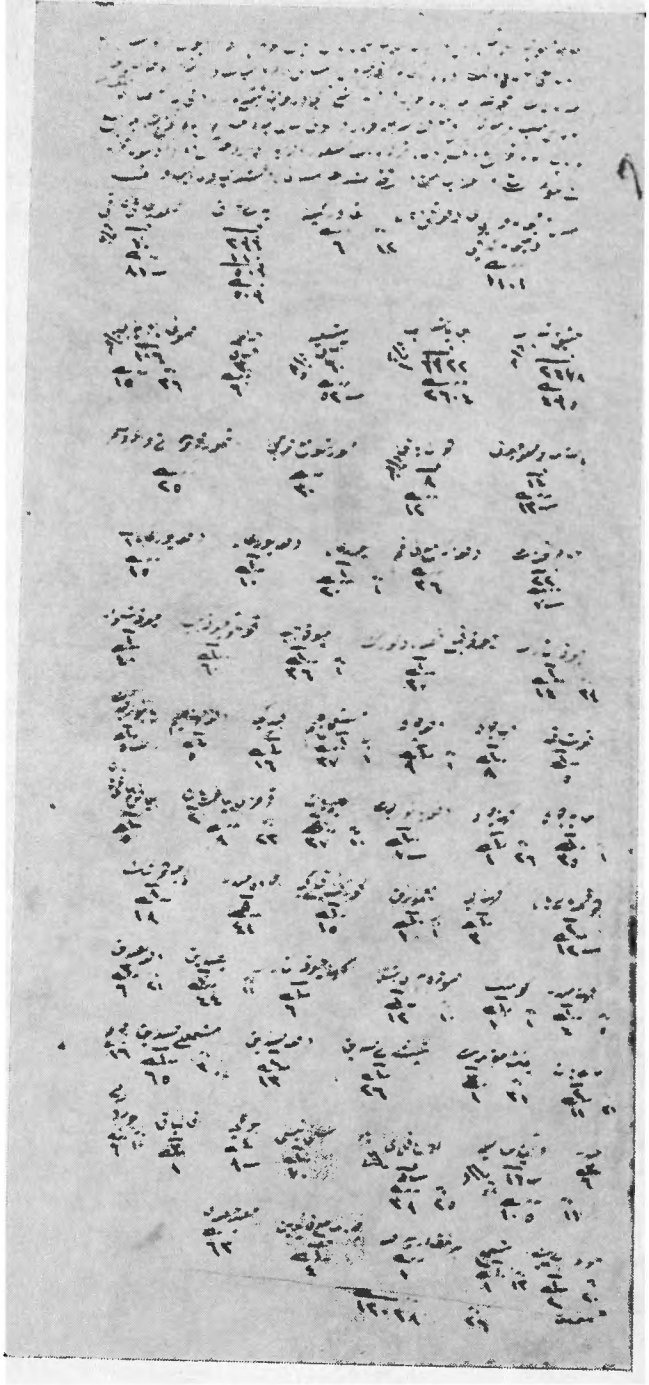

Сигн. S 32, с. 103, док. II

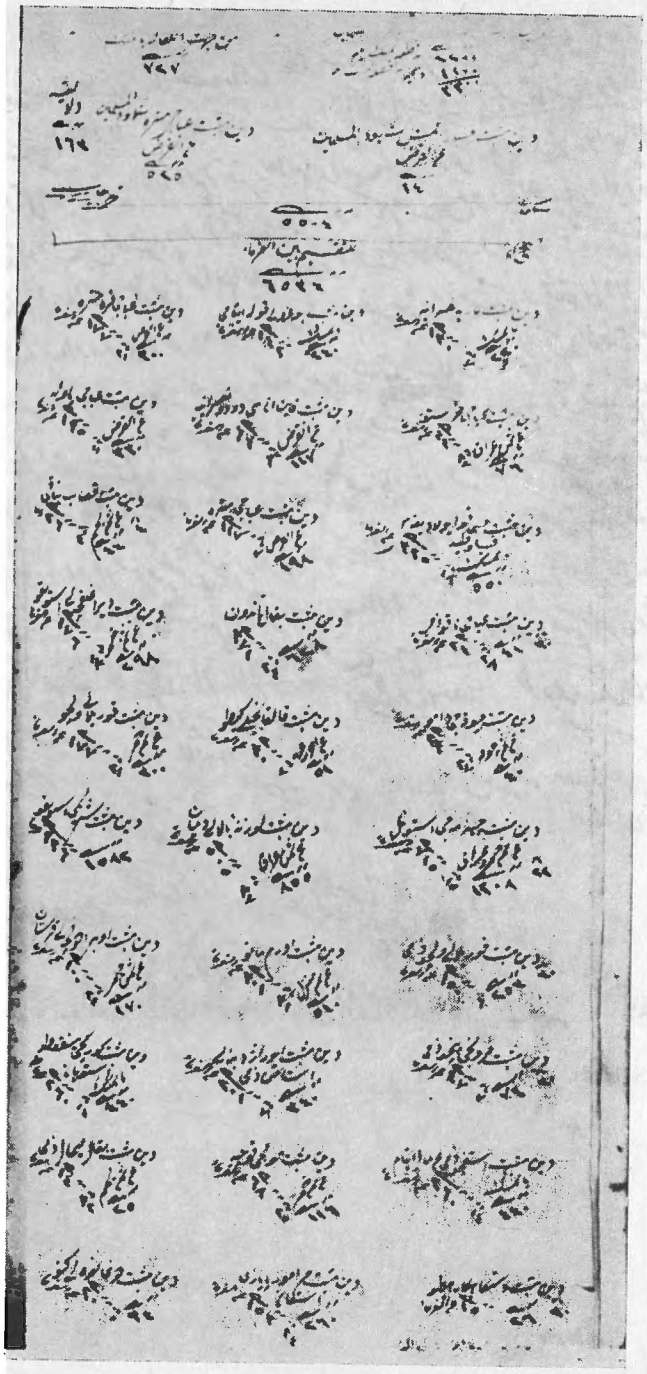

Сигн. S 32, с. 104 (продължение от с. 103)

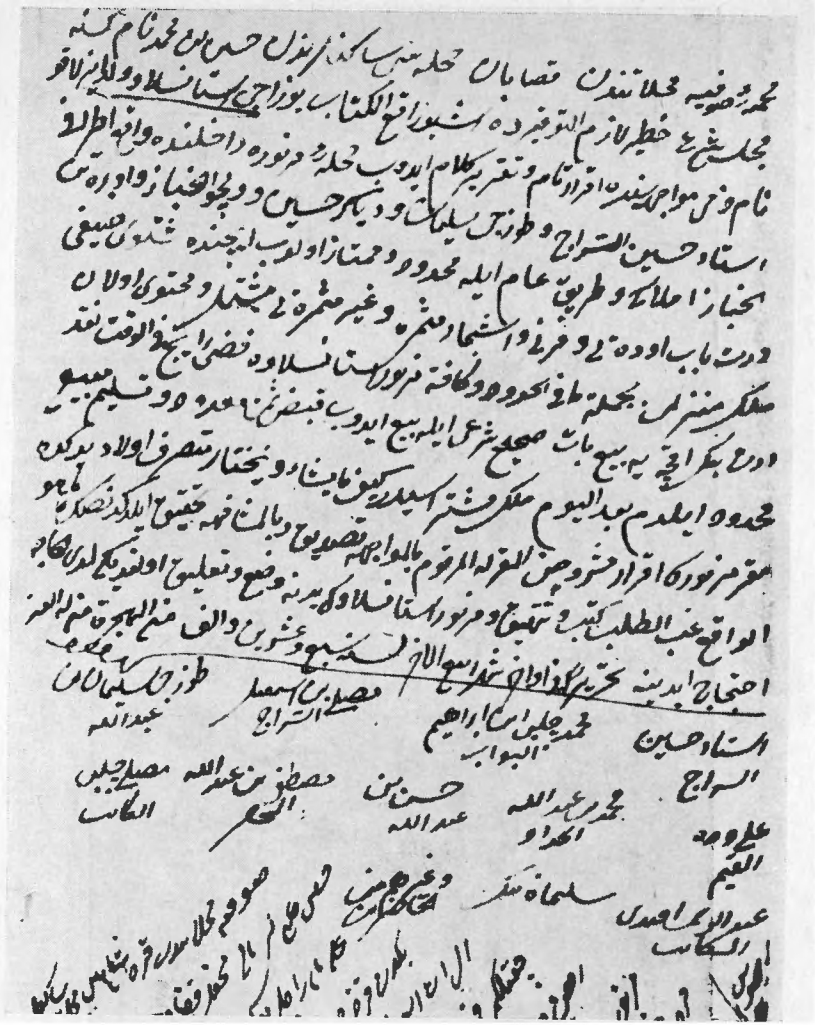

Сигн. S 1/bis, c. 97, док. II

СЪКРАЩЕНИЯ

алб. — албанска
англ. — английска
араб. — арабска
араб.-перс. арабско-персийско словосъчетание
араб.-тур. — арабско-турско словосъчетание
Вж. — виж
гр. — гръцка
гр.-тур. — гръцко-турско словосъчетание
инд. — индийска
исп. — испанска
итал. — италианска
лат. — латинска
мн. ч. — множествено число
монг. — монголска
перс. — персийска
перс.-араб. — персийско-арабско словосъчетание
перс.-тур. — персийско-турско словосъчетание
санскр. — санскритска
слав. — славянска
тур.-перс. — турско-персийско словосъчетание
тур.-фр. — турско-френско словосъчетание
унг. — унгарска
фр. — френска

ТЕРМИНОЛОГИЧЕН РЕЧНИК

аба, араб. aba (abba, abâ) عبا (آبه، آبا، ابا) 1. Груб тепан вълнен плат. 2. Дрехи, ушити от аба. Появила се още в средата на XVII в., абата се е произвеждала най-масово през XIX в., когато става един от основните материали за обличане на войската. Най-известна със своите качества била балъккесирската аба. Използувала се е за ушиване на дебели зимни дрехи — шалвари, потури, джепкени, елеци, джюббета, ямурлуци.

абаджъ, араб.-тур. abacı عباجی Производител на аба или продавач на изработени от този плат дрехи; абаджия.

абайъ, араб.-перс. abayı (abbayi, abaî, abayî) عبائی 1. Домашно тъкан плат от груба вълна. 2. Конско покривало от такъв плат. 3. Дебел плат от цветна коприна на широки десени, използуван главно като подова настилка.

ага ağa آغا 1. Букв. „господин, господар". При обръщение се поставя след собственото име с израз на почитание и уважение. 2. Титла на командуващ еничарски корпус. 3. По-възрастен брат.

агършак ağırşak آغرشاق آغیرشاق 1. Тежест за вретено, изработвана от дърво или кост. 2. Диск.

айгър aygır آیغیر، آیغر 1. Жребец. 2. Необуздан човек, буен младеж.

айет, араб. ayet (âyet) آیت 1. Стих от Корана. 2. Знак, отличителен белег.

айна, перс. ayna (âyîne, âyine) آینه، آینا Огледало. Също мират.

акче akçe, akça آقچه 1. Пари. 2. Дребна сребърна монета, аспра. Сечено за първи път по времето на султан Орхан (1326—1359 г.), акчето остава основна монетна единица на Османската империя до 1687 г. В резултат на периодични финансови кризи от втората половина на XVII в. акчето претърпява няколко обезценявания и промени в съотношението му с останалите монети. През XVIII в. престава да има практическо значение в паричната размяна.

акче тахтасъ, тур.-перс. akçe tahtası (akçe tâhtesi) آقچه تخته سی Дъска, оградена с ръбове и ждебове, от едната страна потясна и отворена. Често е имала разпределения и е била украсявана със седеф и черпупка от костенурка. Използувана била от сарафите за броене на пари.

аладжа alaca آلاجه Вид пъстър плат, обикновено с червена или тъмносиня основа и жълти райета, тъкан както от памук, така и от коприна. Докато памучната аладжа се е изработвала главно в Анадола, то копринената се тъчела предимно в Дамаск и носела името „шам аладжасъ". Аладжата се използувала за ушиване на мъжки, женски и детски антерии, минтани и шалвари.

алайбей, тур.-перс. alaybey (âlâybeg) آلای بك Висш командирски чин в спахийската войска, подчинен на санджак бея.

алеф, араб. alef علف 1. Трева, паша, слама. 2. Храна за добитък от всякакъв вид.

алемдар, араб.-перс. alemdar (alem-dâr) علمدار 1. Знаменосец, байрактар от свитата на военния глава на дадена провинция. 2. Еничарин от отреда на знаменосците.

алет, араб. alet (âlet) آلت 1. Средство. 2. Сечиво, инструмент. 3. Машина.

алтън altın, altun آلتون ، آلتين ، آلتين 1. Злато. 2. Златен, изработен от злато. 3. Златна монета, жълтица. Златната монета „алтън“ е започнала да се сече в Османската империя след завладяването на Египет в 1517 г.

анасон, гр. anason, anison (*ανισον*) Анасон — Pimpinella anisum.

анбар, араб. ambar, anbar آنبار ، آمبار 1. Житница, хамбар. 2. Склад, депо, хранилище.

араба araba آرابه ، عربه ، عرابه Кола, каруца, талига.

арак, араб. arâk اعراق Ракия.

аракъйе, араб. arakıye (arakıyye) عرقيه (عرقيّه) Леко тънко таке, направено от фина ангорска вълна. Носело се е на върха на главата под кавука или кюляха и основното му предназначение било да попива потта. Използувано било главно от дервишите.

аршин I arşin آرشين Вид плат от злато, сребро и коприна. Нарича се още „мюнакащ“. Тъкан е през XVI в. в Бурса.

аршин, аршун II arşin, arşun آرشون ، آرشين

Мярка за дължина, използувана в строителството и за мерене на платове. Строителният аршин бил равен на 75,5 см, а пазарският 68 см за памучни и 60 см за копринени платове. Аршинът бил изработван от дърво, желязо или стомана. Вж. също зираа и ендазе.

асел, араб. asel عسل Мед. Също бал.

асесбашъ, араб.-тур. asesbaşı عسس باشى

Военен чин в еничарския корпус. Асесбашията обикалял махалите и пазарищата и осигурявал реда и спокойствието в града. Униформата му се състояла от зелена шуба, зелен разклонен калпак „калафат“ от чоха, бели чакшъри и жълти обувки „йемении“.

асияб, перс. asyab (âsyâb, âsiyâb) آسياب

Воденица, мелница, която работи с вода. Също дейирмен.

астар, перс. astar (âster) آستر 1. Хастар, подплата на дреха от плат или кожа, изработвана по-често от памучен, но също и от копринен плат. Най-известният със своите качества астар бил тъкан в Адана и Маниса. 2. Кафяво платно, навивано около шапката на някои длъжностни лица в Османската империя.

ат at آت Кон, жребец.

атлас, араб. atlas اطلس Вид копринен или памучен плат с лъскава повърхност, получена при особения начин на преплитане на нишките. Бил тъкан дюс, без мотиви и шарки в различни цветове, с преобладаване на червения, синия, зеления и жълтия. Използувал се е главно за лице на юргани и възглавници, а също от него са се шиели сватбените премени на момичетата от средното съсловие. Най-красивият атлас бил произвеждан в Истанбул.

афийон, гр. afyon, efyon (*οπιον*) Приспивателно средство, добивано от мака, опиум, афион.

ахмедийе, араб. ahmediye (ahmediyye) احمديه (احمديّه)

Вид стар турски плат, богато украсен. Използувал се е главно за ушиване на покривки и бил наричан още „богча ахмедийе“.

аяи, араб. мн. ч. ayan (âyan) اعيان Почетна титла със значение „видни“, „знатни“. Аяните били местни първенци, които първоначално оказвали съдействие на местната власт при разпределяне на данъчните дялове между населението. Постепенно събирането на данъците било прехвърлено изцяло на тях и изпълнението на тази функция им осигурило големи привилегии и съсредоточило в ръцете им фактическата местна власт. Стремежът към трайно овладяване на икономическата и политическата власт по места станал един от главните източници на аянските размирици, разтърсили Османската империя през втората половина на XVIII в.

баг, перс. bağ باغ Лозе.

бага bağa باغا ، بغا ، بغه ، باغه 1. Черупка от морска костенурка. 2. Предмет, направен от такава черупка. Поставена в гореща вода, черупката омеква и лесно се моделира. След XVII в. била широко

използувана за изработка на различни предмети и украса на мебели. От нея са били правени красиви стенни часовници, гребени, табакери, кутии за енфие, лъжици, бастуни и пр. Често се е работила в комбинация със седеф и слонова кост.

бадем, перс. badem (badam) بادم ، بادەم

Дървото и плодът на бадема — Prunus amydalus.

бадждар, перс. bacdar (bâc-dâr) باجدار

Събирач на митото „бадж", с което са били облагани търговските стоки при сухопътното им пренасяне от един в друг район на империята и тяхната продажба на пазара.

базарбашъ, перс.-тур. bazarbaşı (bâzâr-başı) بازارباشى Отговорник на пазарище.

баккам, араб. bakkam بقّم ، بقّام 1. Неоднородна боя за платове. 2. Дърво, от което се получава червена боя — Haematoxylon campechianum.

бакрач bakraç باقراج ، بقراج Ведро с капак, малка кофа, направени от бакър.

бакър bakır باقير ، باقر ، بقر ، بقير 1. Мед, бакър. Също нухас. 2. Медни кухненски съдове.

бал bal بال Мед. Също асел.

балмуму, тур.-араб. balmumu بالموى ، بال‌موى 1. Пчелен восък; восък. Също шема. 2. Восъчна свещ.

балта, balta بالطه ، بالته ، بلطه 1. Брадва, секира, топор — главно за цепене на дърва. 2. Брадва с дълга дръжка, до 1 метър, от дърво или желязо, често инкрустирана със злато или сребро, използувана като вид оръжие в османската войска.

баранъзлък, перс.-тур. baranızlık (bârânî) باراننزلق Ямурлук; дреха, която пази от дъжд. Бил изработван главно от висококачествена чоха и се носел предимно от еничарите през най-студените 40 дни на зимата (от 22. XII до 22 I). Наричан бил още „земистан".

бардак bardak بارداق، بردق، بارداق، باردق

1. Чаша от стъкло, порцелан или глина. 2. Малка стомна.

баргир, перс. bargir (bar-gir), beygir بار گير

1. Впрегатен товарен кон. 2. Повдигач на тежести.

басма basma باصمه ، بصمه печатан плат, басма. Украсяването на белите и едноцветните турски платове с различни цветни мотиви в продължение на векове е ставало по пътя на отпечатването. Този способ се наричал „язма", „язмаджълък" и е бил прилаган върху ограничени видове платове, използувани главно за покривки, кърпи за глава и лице за юргани. Първите платове от памук, лен и коприна с отпечатани мотиви били внесени в Османската империя от Европа едва през втората половина на XIX в. и се разпространили под названието „басма" [печатане, отпечатване]

баш чохадар, турс.-перс. baş çohadar. باش چوخەدار Главен чохадар. Вж. чохадар.

башлък başlık باشلق 1. Качулка, оглавник на кон, юзда, ремък за юзда. 2. Корона или друг вид украшение на главата на булка.

башмак başmak باشماق ، بشماق ، بشمق ، باشمق 1. Обувка, пантоф. 2. Вид обувки, отворени отгоре, със заоблена предна част и изрязана или заострена задна. Изработвани били за жени, мъже и деца, като женските се подплатявали с атлас. Носенето на башмаци от немюсюлманите било забранено.

бевваб, араб. bevvab (bevvâb) بواب (بواب)

Вратар, портиер; прислужник в тюрбе, който се грижил за отваряне и затваряне на вратите му.

бедел-и нузул, араб. bedel-i nüzl, bedel-i nezil بدل نزل Въведен като натурален извънреден данък, нузулът се събирал по време на война за нуждите на войската, както и за други конкретни държавни нужди. Паричният еквивалент на този данък — бедел-и нузулът се събирал главно през XVII и XVIII в.

без, араб. bez (bezz) بز (بزّ) Винаги

бяло на цвят платно. Обикновено било тъкано от памук, лен или коноп. Според вида на конците, начина на тъкане, дебелината на плата и мекотата му се срещат различни видове: „трабзон безѝ“, „американ безѝ“, „йелкен безѝ“, „тюлбенд“, „патиска“. Платното било използувано за ушиване на ризи и долно бельо.

Бей bey بك Почетна титла, обръщение, поставяно след името, с най-общо значение „господин“, „благородник“.

бейт-юл мал, араб. beyt-ül mâl بيت المال 1. Държавното съкровище на Османската империя. 2. Постъпленията в държавната хазна от останали безстопанствени имущества или принадлежащи на починали лица без наследници, а също от конфискация на имущества на лица, изпаднали в немилост.

бел bel بيل ، بل Лизгар, островърха лопата за копаене, бел.

беледи, араб. beledi (beledî) بلدى Вид много издръжлив памучен плат. В Измир и Бурса се е наричал „беледи“, в Коня — „веледи“, а в други области — „кара оглан димиси“. Употребяван бил за лице на възглавници и постелки.

беллюр, гр. bellür, billür, billevr (*βεϱυλλος*) بلّور ، بللور Кристал.

бенд, перс. bend بند Връзка, верига, юлар.

бенек, перс. benek بنك Вид плат с атлазена основа, бродиран със сърма.

Беше beşe بشه Почтително обръщение, поставяно след името, с основно значение „по-голям“, „по-висш“.

билезик bilezik, bilâzik بلزك ، بيلزيك ، بلازك بيلازيك ، بيله زيك 1. Гривна. 2. Метален пръстен на огнестрелно оръжие, обръч за съединение.

билек bilek, bileği, bilgü بيلكى ، بيلكو ، بيليكو ، بلكى ، بلكو Точило.

билекташъ bilektaşı بيلك طاشى Камък за точене, точило.

бинишъ biniş بنيش ، بينيش ، بنش Вид дълга мъжка дреха, прилична на джюббето, но по-широка, с широки дълги ръкави. Зимният бинишъ бил изработван от вълнен, а летният — от памучен плат, или „соф“, в черен или кафяв цвят. Носен бил предимно от улемите.

бисат, араб. bisat (bisât) بساط 1. Килим, миндер. 2. Дюшек, постелка. 3. Кече.

бички biçki بيچكى ، بچكى 1. Кройка. 2. Кроячество.

богасъ, исп. boğası, buhası (Bocaci, Bokaci) بوغاصى ، بوغاس Рядко тъкано памучно платно, прилично на американа, използувано главно за хастар и подплата и за ушиване на ризи за най-бедните. През XVI в. небоядисаната богасъ е служила също за обвиване на мъртъвци.

богча boğça, bohça بوخچه ، بوغچه ، بغچه 1. Вързоп и плат за вързоп; бохча. 2. Покривка. Бохчите били изработвани от различни платове и често били подплатявани.

бонджук boncuk بنجق ، بونجوق ، بونجق Стъклени маниста с различна големина — от глава на карфица до орех. През средата им била пробивана дупка, достатъчно голяма за провиране на игла. Използувани били за украса на дрехи и вещи.

боразан, турс.-перс. borazan بورازان 1. Тръба, тромпет. 2. Тръбач, тромпетист.

ботин, фр. botin, potin (Bottine) بوتين ، پوتين обувки до глезените, европейски модел.

боюндурук boyunduruk بويندروق ، بويونـدروق 1. Ярем, хомот. 2. Иго, робство.

боя boya بويا ، بويه Цвят, боя.

бузагъ buzağı بوزاغى ، بزاغى ، بوزاغو ، بزاغو Теле бозайниче.

букагъ bukağı بوقاغى ، بوقاغو ، بوقغى

Окови, вериги, букан (за кон).

бургу burgu بورغى ، بورغو ، برغو

1. Свредел, бургия. 2. Тирбушон, отпушалка. 3. Бурма, винт.

бухасъ buhası بوحاسى Вж. богасъ.

бухурдан, араб.-перс. buhurdan (buhûr-dan) بخوردان 1. Кадилница, кадило. 2. Съд за тамян.

бъчак bıçak بيچاق ، بچق ، بچاق Нож.

бъчкъ bıçkı بچقى ، بيچقى ، بچقو 1. Трион с две дръжки, бичкия. 2. Специален инструмент за рязане на кожи. Имал е полузакръглена форма на брадва и е бил използуван от сарачи и други занаятчии, които обработвали кожи.

бьолюк башъ bölükbaşı بولوك باشى ، بولك باشى

Командир на „бьолюк" (дружина) в еничарския корпус. Бьолюкбашиите са били въоръжени със специални щитове и боздугани, които висели на седлата на конете им.

бьорюлдже börülce بوكرلجه Вид дребен фасул — Dolichos sesquipedalis, vigna sinensis.

вакъф, араб. vakıf (vakf) وقف Феодална форма на владение, при която част от приходите били предназначени за религиозни или благотворителни цели. Вакъфът не подлежал на отчуждение и не бил свързан със задължения пред държавата.

вала, перс. vala ولا ، والله 1. Копринено покривало за глава, воал. Червената вала е служила като булчински воал. 2. Дреха с воал.

валия, араб. vali (vâlî) والى Управител на провинция през XVII и XVIII в., губернатор.

варак, араб. varak ورق ، وراق 1. Тънък лист от злато, сребро или друг метал. 2. Лист хартия.

варсак varsak وارساق 1. Двойна мотика, кирка. 2. Голям нож; ятаган.

васийет, араб. vasiyyet وصيت Завещание.

Според законите на Исляма наследодателят е имал право да завещава на едно или повече лица само 1/3 част от своето имущество. Останалите 2/3 се разпределяли между законните му наследници. Цялото имущество е могло да се завещава само в случаите, когато липсвали законни наследници или при изрично тяхно разрешение. Завещания, направени в полза на роби, робини, немюсюлмани и деца в утробата на майка си, също са били валидни.

вашак vaşak وشاق ، واشاق 1. Рис — Linx pardina. 2. Кожа от рис.

везне, араб. vezne وزنه 1. Везна, теглилка. 2. Каса за пазене на пари и ценности. 3. Място за пазене на барут, барутник в огнестрелно оръжие.

векил, араб. vekil (vekîl) وكيل Пълномощник.

веленче (велисе) velençe, velense ولنچه ، ولنسه Мека покривка, която се поставяла под седлото на коня, за да предпази кожата му от нараняване. Също — „егрим" и „текелти".

вукъйе, араб. vukıye وقيه Вж. окка.

гаддаре, араб. gaddare (gaddâre) غدّاره ، غدره 1. Дългът тежък ятаган, заострен от двете страни като кама. 2. Вид сабя, по-къса от „кълъч" и по-малко заострена.

гайтан gaytan غيطان Усукана нишка от памук, вълна или коприна, използувана за украса на дрехи.

ганем, араб. ganem غنم 1. Овца. 2. Дребен рогат добитък от различен вид

гараре, араб. garare (garâre) غرّاره Голям чувал от козина. Вж. харар.

гашийе, араб. gaşiye غاشيه 1. Покривка, перде. 2. Вид покривало, изплетено от златна сърма, намятано на гърба на коня.

гебре gebre كبره Кесия или ръкавица от плат с конски косми за изтриване на конете след изчесването им.

гедик gedik كديك ، كدك Документ за право на упражняване търговия или занаят, издаван веднъж завинаги и предаван в наследство или откупуван.

гези, перс. gezi (gezî) گزی Вид остър вълнообразен плат, тъкан от коприна и памук. Бил е изработван във всякакви цветове, но преобладавали светлите тонове. Използуван бил главно за ушиване на антерии.

гем gem گم Юзда.

гергеф gergef گرگف приспособление за ръчна бродерия, изработвано от дърво, слонова кост или черупка от костенурка.

гердан gerdan گردان 1. Шия, част между гърдите и шията. 2. Накит, носен на шията, огърлица, колие.

гиях, перс. giyah (giyâ, giyâh) گیاه ، گیا Растение, посев, прясна трева.

грош guruş, kuruş غوروش ، غروش ، قروش Сребърна турска монета, равняваща се на 40 пари, или 120 акчета.

гурама, араб. мн. ч. от гарим gurama (guramâ) غرماء Кредитори, взаимодавци.

гълаф, араб. gılaf (gılâf) غلاف 1. Ножница, кобур, предпазител. 2. Калъф за възглавница.

гърбал, араб. gırbal (gırbâl) غربال Сито, решето с едри дупки.

гьозлюк gözlük گوزلوك ، گوزلك Очила, стъкла за очила.

гьомлек gömlek گوملك Риза, бельо, обличано на голо. Мъжката риза била над колената, а женската е стигала до глезените. Била изработвана от тънък мек плат, чисто бяла или на червени, жълти и сини цветя.

гьон gön گون 1. Всякакъв вид обработена кожа. 2. Дебела щавена кожа за подметки, гьон.

гьонлек gönlek گوكلك Архаична форма на гьомлек.

гьотлюк götlük گوتلك Пробит каучуков кръг за сядане, възглавница за сядане.

гьочен göçen گوچن 1. Малкото на заек. 2. Бялка.

гюляб, перс. gülâb (gül-âb) گلاب Розова вода.

гюлябдан, перс. gülâbdan (gül-âb-dan) گلابدان Съд за съхранение на розова вода, изработван от порцелан, сребро или злато. Вървял е в комплект с кадилница „бухурдан".

гюмюш gümüş گوموش ، گومش ، گموش 1. Сребро. 2. Сребърен, изработен от сребро. Също сим.

гюмюшлю gümüşlü گوموشلو ، گومشلو 1. Посребрен, съдържащ сребро. 2. Украсен, инкрустиран със сребро.

гюнлюк günlük گونلك Смирна, тамян за кадене.

гююм, гр. güğüm گوگوم ، گوگم Висок тесен меден съд с широко гърло, дръжки и капак, гюм. Използуван бил за съхранение главно на течности — мляко, вода, кафе, салеп. Често бил украсяван с живак.

давулбаз davulbaz, tablbaz داولباز Малък барабан, закачан към седлото.

дагар dağar, tağar طغار ، تغار Плитък пръстен съд с широко устие.

дагарджък dağarcık طغارجق ، طاغارجق Кожена или платнена торба, пригодена да се носи на раменете. Използувала се е при ходене на лов, от овчарите за носене на храна и от жените за носене на децата.

дам dam طام ، دام 1. Покрив, навес. 2. Покрита сграда, обор.

дана dana طانا ، دانا ، دانه ، طانه ، طنا Едногодишно теле.

дарчин, перс. tarçin, darçin (dârçin, dârûyiçin) دارچين Канела — Cinnamonum Zeylanicum.

деббе, араб. debe (debbe, dübe) دبه Голям меден съд с кръгла форма, широко дъно, дръжки и похлупак. Бил използуван за съхраняване на масло или мед.

деббус, араб. debbus (debbûs) دبّوس Топуз, боздуган.

дейирмен değirmen دگرمن، دگرمان Мелница, воденица. Също асияб.

дейирми değirmi دگرمی 1. Кръгъл. 2. Мярка за дължина на плата, равна на неговата ширина.

демир demir, demür دمیر، دمور 1. Желязо. 2. Железен, направен от желязо.

дейи-и мюсбет, араб. deyn-i müsbet دین مثبت Неспорим, доказан дълг.

делялийе, араб. delâliye (dellâiyye) دلّالیه Съдебна такса за посредничество, събирана при разпродажба на наследствени имоти.

дестгях перс. destgâh (dest-gâh), dezgâh, tezgâh دستگاه، تزگاه 1. Тезгях, стан, разбой. 2. Бюфет.

дирхем, араб. dirhem درهم 1. Мярка за тежина в Османската империя, равна на 1/400 част от оката, или 3,148 грама. 2. Сребърна монета.

дерзи, перс. derzi (derzî), terzi درزی Шивач. Също хайат.

дери deri دری 1. Кожа на животно. 2. Одрана кожа — сурова или обработена.

дестар, перс. destar (destâr) دستار Чалма, тюрбан, навиван върху феса, каука или кюляха. Както цветът, така и формата и начинът на навиването на дестара били различни в зависимост от службата и общественото положение на лицето.

десте, перс. deste دسته 1. Връзоп, сноп, тесте, дузина. 2. Пакет от 10 златни листа „варак".

дестере, перс. destere دستره، دستاره Ръчна бичкия, трион.

дефтер кетхудасъ defter kethudası دفتر کتخداسی Чиновник, който се е грижил за регистрацията и разделянето на ленните владения — тимари, зеамети и хасове, в дадена провинция на Османската империя.

джам, перс. cam (câm) جام 1. Стъкло. 2. Стъклена чаша, шише.

джамадан, перс. camadan, camedan. جمدان، جامدان Къс елек без ръкави с двойно закопчаване. Изработван бил от чоха или кадифе в червен или лилав цвят. Деколтето и гърдите били украсявани с тънки ширити, а по края на горната страна се поставяли 7—9 плетени копчета с големина на орех.

джанфес, араб. canfes جانفس Вид тънък копринен плат без лъскавина, с широчина до 60 см. Този плат се произвеждал в различни цветове, но винаги едноцветен. Използуван бил за ушиване на шалвари, фереджета, а също за лице на юргани и покривки.

джар, араб. car (câr) جار 1. Вид копринен плат, тъкан дюс или с украса. Използуван бил за изработване на покривки. 2. Покривало за глава при жените. Почесто с това значение се употребява терминът „чаршаф".

джебкси cebkcn, ccpkcn جبکن Вид горна дреха, носена над ризата. Тя била къса до кръста, с дълги ръкави, без яка и се закопчавала отпред с копчета. Била изработвана от най-дебелия вид „чоха" в различни цветове — черен и кафяв при възрастните; червен и син при младите. Често краищата около ръкавите, яката и пешовете били бродирани и украсявани със сърма.

джелепкешан, араб.-перс. celcpkeşan جلب کشان Търговци, събиращи и продаващи добитък за клане.

джеляйи celâyi, cellâyi جلائی Вид дреха с широки поли.

джемаат, араб. cemaat (cemâat) جماعت 1. Събрание на хора, общество, сдружение. 2. Корпус, подразделение в еничарската войска.

джемазиюлахър, араб. cemâzi-yel-âhîr جمادى الآخر Шестият месец на арабската мохамеданска лунна година.

джемазиюлеввел, араб. cemâzi-yel-evvel جمادى الأول Петият месец на арабската мохамеданска лунна година.

джизие, араб. cizyc جزيه Поголовен данък, плащан от немюсюлманското мъжко население на Османската империя. Въведен бил в ислямската данъчна система още по времето на Мохамед и бил наричан също „харадж".

джизиедар, араб.-перс. cizyedar (cizye-dâr) جزيه دار Чиновник, който събирал и предавал в хазната поголовния данък джизие.

джилд-и кафа, араб. cild-i kafâ, cilkafa, cilgava جلدقافه Кожа, взета от главата и врата на животното.

джюббе, араб. cübbe, cüppe جبه Широка и богата връхна дреха, дълга до под коляното, с гладки ръкави и двасантиметрова мека яка. Било изработвано от всякакви видове платове с различни цветове и десени. Джюббето е било основно облекло на ходжите, съдиите и имамите. Черното или бежово джюббе в съчетание с бялата чалма са представлявали отличителното облекло на улемите.

джюнди, араб. cündi (cündî) جندى 1. Майстор ездач. 2. Войник, конник, спахия.

диба, перс. diba (dîbâ) ديبا Вид дебел копринен плат с различни цветове и десени, в които били вплитани златни или сребърни нишки; брокат.

дибек dibek ديبك ، دبك Голям хаван, направен от камък или дърво.

дивит, араб. divit (devât) دويت، ديويت ، دوات Кутия за писалки, често комбинирана с мастилница, пригодена за носене в пояса. Изработвана била от картон, тенеке, бронз, сребро и дори злато.

дизге dizge دزكه 1. Връзки за завързване на дрехата на колената. 2. Чорапи до колената.

дизгин dizgin دزكين ، دزكن ، ديزكين Юзда. Също гем.

дизи dizi دزى ، ديزى Низ, низа, редица.

дизлик dizlik دزلك ، ديزلك 1. Наколенник. 2. Къси гащи до колената, изработвани от бяло платно „дими".

дими dimi ديمى Грубо, гъсто тъкано памучно платно, използувано за изработване на долни ризи и гащи, носени главно от рибарите и гемиджиите много често и вместо шалвари.

доганджъ doğancı دوغانجى ، طوغانجى Соколар, който развъждал и дресирал соколи за лов.

доганджъбашъ doğancı başı دوغانجى باشى طوغانجى باشى Шеф на специален корпус, обслужващ нуждите на двореца от соколи за лов.

долама dolama دولمه ، طولامه ، دولامه Връхна дългополa дреха, отворена отпред, с дълги ръкави до китките, която не се закопчавала, а се е привързвала с колан. Често краищата на полите се подгъвали нагоре и завивали около кръста. Доламата се е изработвала главно от чоха, чатма и кемха, а също и от кожи. Носена била както от мъжете, така и от жените. Била е основната част от униформата на еничарите и другислужебни лица.

дон don طون ، دون Гащи. Съставна част както на мъжкото, така и на женското бельо с известна разлика в кройките. Били изработвани от муселин, батиста и платно. Вързвали се на кръста с „учкур".

дон ягъ don yağı ياغى طون Лой.

дорби dorbi, törpü دوربی، تورپی، تورپی دربی Вид пила.

драм, перс. dram درم Вж. дирхем.

дувак duvak دواق، دوواق 1. Булчински воал, изработван от бял или червен тюл и телени нишки, който се спускал от главата до колената. 2. Покривка за новородено.

дьовси döven, döğen دوکن Диканя за вършитба.

дьошек döşck دوشك Легло, постеля, дюшек.

дьошеме döşeme دوشمه، دوشەمه 1. Под, дъсчен под. 2. Постилка, настилка.

дюге düğe دوكه Говедо на две години.

дюгме düğme دوگمه Копче. При старото турско облекло с копчета се закопчавали джебкенът, джамаданът, фермането. Освен своята практическа служба копчетата са играели важна роля в украсата на дрехата и често били изработвани от скъпи метали и скъпоценни камъни.

дюкян dükkân دكّان Магазин, дюкян.

дюлбенд, перс. dülbend, tülbend دلبند Много тънко и меко бяло платно, срещано в различни видове в зависимост от това, дали е тъкано гъсто, рядко, от памучни или от ленени конци. Употребявано било главно за покривала за глава при жените и за чалми и саръци при мъжете.

евани, араб. мн. ч. evâni اوانى кухненски домакински съдове.

евани-и нухасийе, араб. evani-i nuhasiye اوانى نحاسيه Бакърени домакински съдове. Също сахан.

егре eğre آكره Седло.

егрим eğrim, eyrim ايكريم، آكريم Кече, което се поставя под седлото, за да предпази гърба на животното от нараняване. Също веленче и текелти.

ейе eğe, eye ايكه، اكه Пила за дърво или метал.

елек elek الك Сито, решето.

еманет, араб. emanet (emânet) امنت 1. Вещ, поверена за съхранение, залог. 2. Наеманс или възлагане на фискални участъци (мукатаа) срещу откуп от частни лица.

емин, араб. emin (emîn) امين 1. Сигурен, верен, надежден, доверен. 2. Звание, давано на чиновник, управляващ доходите на даден приходоизточник.

емред, араб. emred امرد Момче, на което още не са пораснали мустаци.

енгелюн, енгельон, перс. engelyun, engelyon انكليون، انكلون 1. Копринен бродиран плат в седем цвята. 2. Хамелеон.

ендазе, перс. endaze (endâze) انداز Мярка за дължина, равна на 60 см. Вж. аршън.

ентари, антери entari, anteri عنترى، انتارى Вид дълга дреха, носена върху долното бельо от жени и мъже. Била изработвана от сравнително по-тънки памучни платове, като басмата, батистата, домашно тъканото платно. Антерията била гладка и без украшения, някой път била пристягана в кръста с колан. Използувала се е и като нощница.

есб, перс. esb اسب Кон, жребец, товарен кон.

Ефенди, гр. efendi افندى Почетно звание, давано на грамотни лица. При обръщение се поставяло след името.

задж-и кьбрьс, перс. zâc-i kıbrıs زاج قبريس Железен сулфат, употребяван като черна боя.

заим, араб. zaim (zaîm) زعيم Владелец на голямо ленно владение, наречено „зеамет". Зеамети получавали лица от военно-спахийската върхушка като възнаграждение за своята военно-ленна служба.

заптийе, араб. zaptiye (zabtiyye) ضبطيه، ضبطيه 1. Полицай, заптие. 2. Джан-

дармската институция в Османската империя.

зеамет, араб. zeâmet زعامت Вид феодално владение в османската военно-ленна система, което носело на своя владелец приход от 20 хил. до 99 999 акч.

зевдж, араб. zevc زوج Мъж, съпруг.

зевдже, араб. zevce زوجه Съпруга. Също менкюха.

зенберек, перс. zenberek (zenbûrek), zemberek زنبرك ، زمبرك Пружина.

зенджебил, зинджифил, араб. zencebil, zincifil زنجبيل ، زنجفيل Джинджифил.

зер, перс. zer زر Злато, златни монети. Също алтун.

зер-и махбуб, перс.-араб. zer-i mahbub زر محبوب Жълтица, сечена през XVIII в. в Османската империя, на стойност 25 гроша. От 1787 г. нейната стойност паднала на 3 и 1/2 гроша.

зербафт, перс. zerbaft (zer-bâft), zerbeft زربافت ، زربفت Вид дебел копринен плат, тъкан със сърма, който бил използуван главно за мебели.

зердева zerdeva, zerdave زردوا ، زرداوه Животно със скъпа кожа, куница. 2. Кожа от куница.

зердечав, перс. zerdeçav, zerdeçal, zerdeçûb زرده چاو ، زرده چال ، زرده چوب 1. Хартия за изпробване на основи, куркума — Curkuma longa.

зернишан, перс. zernişan (zer-nişân) زرنشان Златна инкрустация или надписи върху саби, ножове и пр. хладни оръжия.

зилкаде, араб. zi-l-ka'de ذى القعده Единадесетият месец на арабската мохамеданска лунна година.

зилхидже, араб. zi-l-hice ذى الحجه Дванадесетият месец на арабската мохамеданска лунна година.

зимми, араб. мн. ч. zimmî ذمّى Иноверци, подвластни на мюсюлманската държава, плащащи „джизие".

зинджир, перс. zincir (zencîr) زنجير Синджир, желязна верига.

зира, араб. zira (zirâ') ذراع 1. Лакът, разстоянието от лакътя до върха на средния пръст на ръката; 2. Мярка за дължина, равна на това разстояние, което обикновено варира от 75 до 90 см.

зъбун zıbun, zıbın زبين ، زبن 1. Памучен елек без ръкави, обличан зимно време под кафтана. Наричан бил още „ичлик"; 2. Бебешка къса ризка с дълги ръкави.

зърф, араб. zarf, zırf ظرف 1. Кана, съд. 2. Калъф, предпазител, плик. 3. Поставка за чаши.

зърх, перс. zırh زره Плетена или излята от желязо ризница.

зъхгир, перс. zıhgir ذهگير ، زهگير Напръстник, който се слагал на средния пръст и служил за опъване на лъка.

ибрик, араб. ibrik (ibrik) ابرق ، ابريق ، ابريك Съд за течности с дръжка и чучур, направен от метал или глина.

ибришим, перс. ibrişim (ebrişüm) ابريشم Дебелоусукана копринена прежда.

игне iğne ايكنه Игла, стрелка.

илтизам, араб. iltizam (iltizâm) التزام Отдаване срещу откуп на частни лица от страна на държавата събирането на данъци и други постъпления за срок от 1 до 3 г. Прилагана в широки размери в Османската империя, системата на илтизама допринасяла за увеличаването на своеволията и експлоатацията при събирането на данъците.

имам, араб. imam (imâm) امام Служител в джамия, назначаван от държавата. Без да бъде духовно лице, имамът изпълнявал функцията на мюсюлмански свещеник и ръководел мохамеданите при изпълнението на религиозните ритуали.

имаме, араб. imame (imâme) امامه ، عمامه Наустник за лула, изработван главно от кехлибар.

имарет, араб. imaret (imâret) عمارت Благотворително заведение за хранене на сираци, бедни и пътници. Средствата за поддържане на имаретите били вземани от специално завещани имоти.

инджи, перс. inci (incû) اینجی ، اینجو Бисер, перла. Предпочитана скъпоценност в облеклото и бита, перлата се е използувала самостоятелно или в комбинация с други скъпоценни камъни за направа на брошки, обици и гердани, а също за пришиване по дрехите и терлиците.

инджир, перс. incir (encir, encire) ، اینجیر انجیر Смокиня, смокиново дърво — Ficus Carica.

инек inek اینك Крава.

ип ip ایپ ، اپ Въже, връв, нишка, конец, шнур.

ипек ipek ایپك ، اپك 1. Коприна. 2. Направен от коприна, копринен.

иплик iplik ایپلك ، اپلك 1. Памучни конци, конци за шев, прежда. 2. Нишка, жичка.

ираде, араб. irade ارادە Заповед, декрет, издаден от великия везир.

искемле, фр. iskemle اسکمله 1. Пейка, стол. 2. Поставка, тепсия, свещник. Вж. също мум искемлеси.

испенджияр, итал. ispenciyar اسپنجیار Аптекар, химик.

истиглял, араб. istiglâl استغلال Ипотекиране.

ихзарийе, араб. ihzariye احضاریه Съдебна такса за призоваване в съда.

ихрам, араб. ihram (ihrâm) احرام 1. Бяло вълнено наметало за мюсюлманските поклонници в Мека. 2. Вълнена постилка.

ишлеме işleme ایشلمه Бродерия, украса. Бродерията е била един от основните елементи на украса в старото турско облекло. Бродирани били със сребърни и златни нишки, с маниста и дребни перли едноцветните платове, кърпите за покриване и изтриване, дрехите и пантофите. Бродерии били правени и върху фини кожи, от които се изработвали ботуши, мест и ръкавици.

йелек yelek یلك Жилетка, елек, дреха, отворена отпред, без ръкави. Като елемент на горното облекло елекът се е носил над минтана. Бил изработван от всички видове платове за дрехи и главно от чоха и кадифе. При жените е бил от копринен плат, често украсен и извезан със сърма. Като долно бельо елекът се носел зимно време и е бил изработван от меко памучно платно.

йелпазе, тур.-перс. yelpaze یلپازه Ветрило. Употребявано било както от мъжете, така и от жените. Ветрилата били изработвани от фина тръстика, боядисвана в различни цветове; от пластинки слонова кост или черупка на костенурка, свързани с кордела; от плат; от дантела; от пера на камилска птица; от хартия.

йемени I yemeni یمنی Кърпа за глава. Йеменийте били изработвани обикновено от бяло тюлбенено платно, допълнително украсявано. Най-често върху него са били отпечатвани различни мотиви на цветя (язма йемени), провирани били златни или сребърни нишки (телли йемени) или зашивани метални пластинки (пуллу йемени).

йемени II yemeni یمنی Вид леки обувки без токове, изрязани отпред с къси краища. Били изработвани от червен, жълт или черен сахтиян и се носели главно от мъжете.

йемлик yemlik یملك Торба за провизии.

йеничери агасъ yeniçeri agası یکیچری آغاسی Най-висшият командир на еничарския корпус с чин генерал с един туг.

йетим, араб. yetim (yetîm) یتیم 1. Сам, самотен. 2. Сирак.

йорган yorgan یورغان Юрган, завивка. Лицето на юргана е било изработвано от различни по вид и качество платове — басма, атлас, кадифе, кутни и дори скъпия серасер.

каб kab قاب 1. Съд, чиния. 2. Калъф, предпазител, капак; 3. Дреха от всякакъв вид.

кабза, араб. kabza قبضه Дръжка на всякакъв вид инструмент или оръжие.

кавук, каук kavuk, kauk قاوق Най-разпространеният и богат на форми и модели вид висока куха шапка, която е била основен елемент в старото турско облекло до 1828 г., когато султан Махмуд II въвел всеобщата употреба на феса. Кавукът се изработвал от различни видове платове, подплатени с хастар. Между плата и хастара се е поставял памук, който се е тигелирал, и тази изработка спомагала кавукът да стои изправен. Върху него се навивала чалмата. Видовете кавуци се различавали не само по различната си форма, но и по чалмата, вида на плата ѝ и начина на нейното завиване.

кадех, араб. kadeh قدح Малка чаша, употребявана обикновено за спиртни напитки.

кадифе kadife قاديفه، قديفه، قطيفه Мек плат с мъхесто лице, тъкан от коприна, вълна или памук, с широка употреба при ушиване на различни облекла и в домашния бит. Копринените кадифета, тъкани в Бурса през XIV и XV в., са намирали много добър прием на европейския пазар и се считали за скъпи, изящни платове.

кадъ, араб. kadı (kâdı) قاضى Кадия, съдия в шериатски съд, който раздавал правосъдие въз основа на догмите на религиозното мюсюлманско право. До Танзимата кадийската институция заемала основно място в системата на правораздаването в Османската империя. Освен цялото съдопроизводство кадията извършвал редица функции от административен, финансов, политически и военен характер. Кадиите се делели на пет категории в зависимост от големината на града, в който служели. Най-висок ранг имали двамата кадъ-аскери (върховна съдебна инстанция) на Румелия и Анадола, а също кадията на Цариград и кадиите на двата свещени града — Мека и Медина. Кадията на София бил от втората по значение категория, към която се отнасяли също кадиите на големите градове, като Мараш, Багдад, Сараево, Белград, Пловдив и пр.

казаз, араб. kazaz (kazzâz) قزاز Копринар, продавач на копринени конци или сурова коприна.

казган kazgan, kazan قزغان، قازان، قزان Казан, голям котел.

казма kazma قازمه Копачка, кирка.

кайъм, араб. kayım, kayyum قيّم Прислужник в джамия.

кайъш kayış قايش Ремък, каиш.

какма kakma قاقمه Украса от злато, сребро, седеф или слонова кост, направена върху предмети от дърво, камък или метал. Най-често златна обковка била правена на оръжията — ножове, саби, ками, пушки и щитове.

какъм, араб. kakım, kakum قاقم 1. Хермелин. 2. Кожа от хермелин.

калабдан kalabdan, kılaptan, kalabudan قلابدان، قلابودان Памучни или копринени конци, смесени със златни или сребърни нишки, сърмена прежда.

калбур kalbur قلبور Вж. гърбал.

калембек, перс. kalembek, kalenbek قلمبك، قلنبك Вид дърво с хубава миризма, използувано за направа на броеници; сандалово дърво.

калемийе ве кайдийе, араб. kalemiyye ve kaydiyye قلميّه و قيديّه Съдебни такси, събирани от кадията за издаването на документи и за регистрирането на съдебното дело в протоколните книги.

калемтраш, араб.-перс. kalemtraş قلمتراش Малко ножче с дълга дръжка, използувано за подостряне на тръстиковото перо или молива. Самото острие било изработвано от доброкачествена стомана в различни форми, а дръжката — от дърво, кокал, седеф, корал, алой, балсамово дърво и абанос.

каличе, перс. kaliçe قاليچه Малко килимче. Също седжаде.

калкан kalkan قالقان Щит. Османските щитове са били кръгли или елипсовидни, изработвани от метал (желязо, бакър), от дърво, покрито с кожа на слон или носорог, или от лико и върбови клони.

калпак kalpak قالپاق ، قلپاق Шапка, направена от кожа или плат в комбинация с кожи. За разлика от кавука и кюляха върху него не се е навивала чалма.

калтак kaltak قلتاق ، قالتاق ، قلطاق قالطاق Дървената част на седлото. В някои случаи думата се употребява и със значение изобщо на седло.

калчън, ит. kalçın (kalzone) قلچون ، قلچن قالچين Калцуни, терлици. Дебели зимни чорапи до колената, които са били обувани в обувките или ботушите. Изработвали са се от мек вълнен плат, от аба или мека кожа.

калъп, араб. kalıp (kalıb) قالب Калъп, образец, форма.

кама kama قاما ، قامه ، قمه 1. Нож с две остриета и остър връх, малък ханджер. 2. Инструмент от дърво или желязо в триъгълна форма. 3. Дървено клинче за забиване в стена или дърво.

кандил, араб. kandil (kındîl) قنديل Кандило. Съдът на кандилото бил изработван от различни материали — олово, стъкло, камък, печена глина, злато, но най-често били използувани бронзът и печената глина. Този съд имал две отделения — за поставяне на маслото и за фитила; бил открит или се покривал с капак с една или повече дупки според броя на фитилите. Самият фитил бил изработван от потопени в сяра кълчища или листа от папирус. За оправяне на фитила имало малка маша, свързана със съда посредством желязна верига. Парче гъба, направено във форма на скара, поддържало фитила изправен. Най-често като мазнина за горене се използувал зехтинът.

кантар, араб. kantar (kıntâr) قنطار 1. Кантар, уред за теглене. 2. Мярка за тежина, равна на 44 истанбулски оки, или около 56,4 кг.

капак kapak قپاق ، قاپاق Капак, похлупак.

капама kapama قپامه ، قاپامه 1. Всякакъв вид готова горна дреха. 2. Дрехите, раздавани на учениците в медресетата и на еничарите. 2. Дреха, прилична на джюббето, затворена отпред.

каплъджа kaplıca, kapluca قپلجه، قاپلوجه 1. Вид дребна пшеница, лимец — Triticum sativum spelta. 2. Див овес, растящ между житото — Avena fatua.

капот, фр. kapot, kaput (capote) قپوط ، قاپوط Дебела връхна дреха, палто, шинел, ямурлук, наметало с качулка. Изработвал се е от груб плат, главно шаяк, и бил носен предимно от военните.

капу kapu, kapı قپو ، قپی Врата.

кара съгър kara sığır قره صغير ، قره صغر Бивол — Bos budalus.

карга бурнў karga burnu قارغه بورنی 1. Железарски инструмент, клещи със закривени краища. 2. Желязна кука, скоба.

каргѣ kargı قارغی Железен инструмент с остър връх — шило, пика, копие.

карз, араб. karz قرض 1. Даване или вземане на заем. 2. Заем.

карз-ѣ хасен, араб. karz-ı hasen قرض حسن Безлихвен заем.

карйе, араб. karye قريه Село.

карсак karsak قارصق . قرصاق ، قارساق 1. Степна лисица. 2. Кожа от степна лисица.

касаб башѣ, араб.-тур. kasab başı (kassâb başı) قصاب باشی Главен снабдител на войската с месо, интендант.

касаба, араб. kasaba قصبه Неукрепено селище от градски тип, надхвърлило по големина и значение селото, но още недостигнало размерите на града. Гла-

вен поминък на населението били занаятчийската и търговската дейност.

касе, перс. kâse كاسه Паница, купа, изработена от метал, глина, кристал, мрамор или китайски порцелан.

кассам, араб. kassam (kassâm) قسّام Чиновник в шериатския съд, натоварен с извършване на наследствените делби между наследниците на починалите.

кассам дефтерй, араб. kassam defteri قسّام دفترى Наследствен опис, съставян от специален чиновник с участието на заинтересованите наследници на движимото и недвижимо имущество на починалия, наличните му пари и парите за събиране. След сумирането на отделните оценки и приспадането от получената сума различните разходи, такси и дългове в кассам дефтера се отбелязвали и дяловете на всеки един от наследниците. Също късмет дефтерй.

кафтан kaftan قفتان Мъжка дългополa дреха без подплата, носена най-отгоре. Кафтанът бил изработван от различни платове и кожи. При високопоставените лица той се украсявал със златни кордони, елмази и скъпоценни камъни. Считал се е като почетен подарък, даван за особени заслуги.

кашък kaşık قاشيق ، قاشق Лъжица.

кебе, гр. kebe (*κάπα*) كبه 1 Най-дебелият вид кече, от който се изработвали овчарските наметала и кепенекът, а също завивките на добитъка. 2. Късо овчарско наметало от груб вълнен плат.

келлепуш, перс. kellepuş (kelle-pûş) كله پوش Кръгло и леко таке за върха на главата, което се е носело под кавука и го предпазвало от замърсяване. Също такке.

кемер, перс. kemer كمر 1. Колан, пристягащ плътно дрехата на кръста. Отпред се е закопчавал с тока. Изработван бил от платове и кожа, а най-скъпите се украсявали със сърмени бродерии и към тях били прикрепяни сребърни или златни пафти. Употребяван бил както от мъжете, така и от жените. 2. Специален пояс от кожа с разпределения за носене на пари.

кемербенд, перс. kemer-bend كمربند Връзки за завързване на пояса.

кеммун, араб. kemmûn, kimyon كمون Кимион.

кемха, перс. kemhâ كمخا Вид дебел копринен плат, украсен със златни и сребърни нишки; кадифе без мъх. Бил тъкан обикновено в един цвят и се е употребявал главно за ушиване на кафтани. След реформата в облеклото, въведена от султан Махмуд II (1808—1839), кемхата намерила приложение при тапициране на мебелите в конаците и сараите. Най-скъпите и красиви видове кемха са били тъкани в Истанбул и Бурса. Вносните са се наричали „френги кемха".

кеневир kenevir كنوير ، كنور 1. Коноп. 2. Конопено платно, кеневир.

кепче, перс. kepçe كپچه Голяма лъжица, черпак, гребалка.

кересте, перс. kereste (kerâste) كرسته ، كراسته Дървен материал за строеж.

керпич kerpiç كرپيچ Тухла, кирпич.

керраке, перс. kerrake كراكه Вид късо леко джюббе, обикновено изработвано от тънък плат „соф". Тази дреха била носена предимно от съсловието на учените.

кесб, араб. kesb كسب Печалба. Също кяр.

кесе, перс. kese, kise كسه ، كيسه 1. Кесия, малка торба от плат или кожа, която според предназначението си бивала няколко вида — за метални монети, за печати, за часовници, за тютюн, за баня — и била изработвана от различни материали и с различна кройка. 2. Единица за броене на пари, равна на 500 гроша.

кесер keser كسر Тесла.

ке-сим kesim كسيم ، كسم 1. Отрязък, кройка. Също бички. 2. Вид данък в Османската империя върху доходите, плащан вместо десятъка.

кетен, араб. keten (kettân) كتان 1. Лен — Linum usitatissimum. 2. Ленен, изработен от лен.

кетхуда, перс. kethuda (ked-hütâ) كدخدا، كتخدا 1. Чиновник, изпълняващ различни длъжности както в султанските дворци, така и при провинциални първенци — домакин, управител. 2. Глава, старейшина на еснаф.

кетхуда йери, араб.-тур. kedhuda yeri كدخدا يرى Еничарски инспектор, чиято функция била да упражнява надзор над поделения на гвардейската конница, изпращани извън столицата, и да следи те да спазват обществения ред. Бил назначаван от командира на еничарския корпус.

кефгир, перс. kefgir (kef-gîr) كفكير Съд с дупки за прецеждане, кепче, гевгир.

кече keçe, kiçe كيچه ، كچه Кече, плъст, дебел тепан плат. Бил използуван за ушиване на кюлях, на терлици, а също за постилане на под, за палатки и завеси.

кийе kiyye قيه Вж. окка.

кил, перс. kil كل ، كيل Глина.

кил ермени, перс. kilermeni (kil-i ermeni) كل ارمن Вид мека, червена глина, арменска глина.

киле, араб. kîle كيله Мярка за зърнени храни, чийто размер за различните области на империята бил различен. Най-разпространеното истанбулско киле в зависимост от вида на зърното варирало между 18 и 20 оки, т. е. около 25 кг. Софийското киле било равно на 100 оки.

килид, перс. kilid, kilit كليد ، كلد ، كليت Брава, ключалка, катанец.

килим, перс. kilim كليم ، كيلم Килим, постилка.

килиндир, перс. kilindir, kelendir كلندر Стара мярка за вино, равна на 25 литра.

киреч kireç كريج ، كيريج Вар. Смесена с пясък или хоросан, се е употребявала за боядисване на сгради.

китаби, араб. kitabi كتابى Вид плат от рода на „кутни", тъкан от памук и коприна, но десениран на райета.

кова kova, koğa قوغه ، قووه ، قووا Ведро, кофа.

кован kovan, koğan قوغان ، قوان Кошер.

колан kolan قولان ، قولاك Ремък, колан, връзка.

колчак kolçak قولچاق Вълнени ръка вици с един пръст.

колджу башъ kolcu başı قولچى باشى Началник на въоръжен отред от 10 15 души (кол), чиято задача била да пази порядъка в града.

контош kontoş قونتوش Дългополa връхна дреха с дълги ръкави. Била изработвана от скъпи платове, обезателно подплатена с кожа като шуба. Контошът е бил предпочитано облекло на татарските бейове.

кубур kubur قوبور 1. Приспособление с цилиндрична форма за поставяне на писалки и мастилница, изработвано от мукава, слонова кост, черупка на костенурка. 2. Калъф за пистолет, кобур. 3. Старовремски пистолет.

кумаш араб. kumaş قماش Най-общият термин за плат; памучен, вълнен или копринен текстил.

кумкума, араб. kumkuma قمقمه ، قومقمه Мастилница с кръгла форма; ваза; амфора.

кундуз, араб. kunduz قندز ، قوندوز 1. Бобър — Castor faber. 2. Кожа от бобър.

кускун kuskun قوسقون ، قوسقن Канш, който минава под опашката на коня при впрягане; подопашник.

кутни, араб. kutni قطنى Вид плат от памук и коприна, тъкан в цветни десени. Представлявал нещо средно между атлаза

и кемхата. Използувал се за ушиване на специален модел отворени отпред женски антерии с подплата и обточени с черен гайтан, които по името на плата се наричали „кутнийе“. Също този вид плат се е употребявал за лице на юргани.

куту kutu قوطی ، قوتی 1. Кутия. 2. Вид мярка за зърнени храни, равна на 2,5 оки, или 3,21 кг; 1 киле се е равнявало на 8 „куту“.

кушак kuşak قوشاق Дълъг и тесен плат, който се навивал около кръста, за да го държи стегнат; пояс. Кушакът бил важен елемент в старото турско облекло на мъжете и жените. При мъжете бивал два вида: долен — за стягане на ризата и гащите и изработван от памук или вълна, и горен — навиван на много катове около кръста, корема и достигащ чак до подмишниците, който служил също като джоб, където се поставяли кесиите с пари, ножове, чибуци, кутийки с тютюн и енфие и пр. Изработван бил от различни видове скъпи платове, най-често бели, черни и червени. При жените кушакът бил само горен и се навивал над антерията.

куюмджу kuyumcu قویومجو ، قیومجی Майстор-златар или търговец на златни произведения.

кълаб kılab قیلاب Вж. калабдан.

кълъф kılıf قلیف ، قلیلیف ، قلیف ، قلف Вж. гълаф.

кълъч kılıç قلیلیچ ، قلیچ ، قلیلیچ ، قلیچ Силно закривена сабя с остър връх и предпазител на дръжката във формата на кръст. Кълъчът е бил един от основните видове хладни оръжия в османската войска. Също шемшир.

кърба, араб. kırba قربه Мях за пренасяне на вода, изработван от тънка кожа „кьоселе“. Принципът за направата на разнообразните по вид и големина мехове бил следният: кьоселето се опъвало посредством железни скоби върху четириъгълна или шестоъгълна дъска. След напълването на кърбата с вода устието се прегъвало на две и се завързвало с мешинена връв. За да може да се носи на рамо, от дъното до устието била опъната дръжка, също изработена от кьоселе.

къркъ kırkı قیرقی ، قرقی Вид ножици за стригане на добитък.

кърсердар, тур.-перс. kırserdar (kır ser-dâr) قرسردار Началник на отред за преследване на разбойници.

късач kısaç قیصاچ ، قساچ Голям железен инструмент от рода на машите за подхващане на нажеженото желязо.

късмет дефтерй kısmet defteri قسمت دفتری Наследствен опис. Също кассам дефтерй.

кьой башъ köybaşı کوی باشی Селски първенец, кмет.

кьоселе, перс. kösele (gosale) کوسه‌له ، کوساله Вид обработена кожа; гьон.

кьостек köstek کوستك Верига или въже за спъване на добитъка.

кьофтер, гр. köfter کوفتر Твърд пистил от гроздова шира.

кюлях, перс. külâh کولاه Шапка, калпак в различни модели, носена от мъжете в Османската империя. Различавала се е от кавука по това, че не била тигелирана и била кроена от един плат. Тъй като основният материал за направата на кюляха било кечето, често се среща терминът „кече кюлях“.

кюлче külçe کولچه Пръчка, буца, метал.

кюлюнк külünk, külüng کولنك ، کلنك ، کولونك Специален железен инструмент за разбиване на камъни; кирка.

кюп küb, küp کوپ ، کوب Продълговат пръстен съд, кюп.

кюпе küpe کوپه Обица, украшение за ушите, използувано от жени и мъже. Обиците били изработвани от различни метали и украсявани със скъпоценни камъни и перли.

кюрек kürek کورك Лопата, гребло.

кюрк kürk کورك 1. Кожа на животни с меки и хубави козини, приготвени спе-

циално за подплата или гарнитура на дрехи. Обработената от майсторите кожари кожа отивала при кожухарите и търговците във вид на „толум“ (т. е. цяла), които от своя страна я разделяли на четири части — от гърба, от главата и врата, от корема и от краката. Всяка от тези четири категории кожи е имала по три качества. 2. Шуба, дреха, подплатена или украсена с кожи.

кюрсуф, араб. kürsuf كرسوف Вид плат, тъкан от памук или памук и вълна.

кюскю küskü كسكو ، كوسكى ، كوسكو 1. Тежка желязна сопа със заострен връх, която се е употребявала за ломене на камъни. 2. Желязна пръчка за огнище.

кютюк kütük كوتوك Дънер на дърво, стъбло без клони, кютюк.

кягът, перс. kâğıt, kâğad كاغد Хартия.

кяр, перс. kâr كار Печалба. Също кесб.

кятиб, араб. kâtib كاتيب Писар, секретар, протоколчик.

кятиб-и късмет, араб. kâtib-i kısmet كاتب قسمت Писар, чиновник, който извършвал описа на наследството и го разпределял между наследниците.

кяхи, перс. kâhi كاهى Вид симид, триъгълен бюрек от рода на сухите питки.

ладен, перс. laden (lâden) لادن Черно маджунесто вещество, добивано от храста cistus, което се употребявало като лепило и с което жените боядисвали веждите и косите си и рисували по лицата си бемки.

лахм, араб. lâhm لحم ، لهم Месо.

лахури lahuri, lahori لاهورى ، لاحورى Вид тънък вълнен плат, произвеждан в индийския град Лахур. От него са били изработвани женски антерии.

лебеб, перс. lebeb لبب Конски оглавник, изплетен от сахтиянов ширит.

леген, перс. leğen لكن Леген.

ленгер, перс. lenger لنكر Вид голяма бакърена тава с равни краища.

летре, перс. letre لتره Счупен, раздробен на парчета.

либаде, перс. libade (lebade, lebad) لباده 1. Дреха, носена в дъждовно време, вид ямурлук. 2. Връхна дреха, подплатена с памук, тигелиран на верев. Била къса до кръста, с права яка и широки ръкави, стигащи 4 пръста над китката. Не се закопчавала и се носела винаги отворена.

лиф, араб. lif ليف Влакно, нишка, тънък конец.

лоп инджир, тур.-перс. lop incir لوپ اينجير Сорт големи, сочни и кръгли смокини.

мабейин одасъ, араб.-тур. mabeyn (mâbeyn) odası مابين اوطەسى Хол, междинна стая в големите стари къщи; стая за гости, приемна в сараите.

мазъ, перс. mazı (mazu) مازو ، مازى Ши калка — Thuya orientalis.

макас, араб. makas مقص Голяма ножица за рязане на ламарина; инструмент за стригане. Също микраз.

макат, араб. makat (mak'ad) مقعد 1. Мястото за сядане, нисък миндер. 2. Покривката, постилана върху миндера, която била изработвана от чоха, шал, кадифе или домашно тъкано платно и украсявана с ресни. Върху нея често била слагана друга покривка от памучно или ленено платно, за да я предпази от разваляне.

макрама, араб. makrama (makreme), mıkrama مقرمه 1. Дълга кърпа за софра, тъкана от дебелоусукана прежда. Тъй като се постилала по време на хранене, се наричала още „пешкир за хранене“. Често била бродирана и украсявана със сърма. 2. Кърпа за глава с бродирани краища. 3. Пискюлите и ресните, които били изплитани от конци и поставяни по краищата на домашно тъканите женски антерии.

мангал, араб. mangal (mankal) مانقال ،

мангал, منغال ، مانغال Съд за жар, котлон за дървени въглища, мангал.

мангър, монг. mangır (möngun) مانغير ، مانغر Дребна медна монета с много малка стойност, взаимствувана от монетната система на Селджушката империя. За първи път започнала да се сече по времето на султан Рукнеддин Месуд в първата половина на XII в., а в Османската империя се появила още по времето на султан Орхан.

манаса, араб. mannasa (mınnasa) منصه Стая за булка; стаята или мястото, където се поставял чеизът на булката.

мантъ, нт. manti, manta مانتى ، مانته Вид голяма макара.

матара matara (matra) ماطره ، مطره ، ماتره Съд, използуван за носене на вода при пътуване, манерка. Матарата се е изработвала от кьоселе или метал, обвит в чоха, и се носела окачена на кръста.

маткаб, араб. matkab, matkap (miskab) مطقب ، ماتقاب (مثقب) Инструмент за пробиване на дупки в дърво, метал или кост; свредел.

махалле, араб. mahalle محله Градски квартал, махала.

махмудийе, араб. mahmûdiyye محمودیه Сечена по времето на султан Махмуд II (1808—1839) златна монета, равна по стойност на 25 сребърни гроша.

маша, перс. maşa (mâşe) ماشه Маша, щипци, пинсети.

машаллах, араб. maşallah (maşaallah) ماشاالله Плоско и тънко златно украшение със синьо камъче, поставяно до малките деца, за да ги пази от уроки.

мевляна, араб. mevlâna, mevlânâ ، مولانه مولانا Почетна титла, давана на някои уважавани улеми и кадии, със значение „наш господарю, наш господине“.

меллута melluta ملوطه ، ملوته Палто.

менгене, гр. mengene منكنه Преса, менгеме.

мензил, араб. menzil منزل 1. Дом, жилище, къща. 2. Място за отсядане, кервансарай, пощенска станция.

мензилджи, араб.-тур. menzilci منزلجى 1. Куриер. 2. Управител, държател на мензил.

менкюха, араб. menkûha منكوحه Съпруга. Също зевдже.

мерджан, араб. mercan مرجان 1. Корал — Corallium rubrum. 2. Изработен от корал.

меркеб, араб. merkeb, merkep مركب Магаре, осел.

месджид, араб. mescid مسجد Място за молитва, малка джамия без постоянен имам. Често месджидите били строени от дърво.

мест, араб. mest مست Леки и меки обувки без токове, обхващащи прасците. Без да се закопчават или завързват, те се обували като чорап и се носели с галоши или друг вид обувки. Както ходилото, така и лицето им били изработени от мека кожа или дебел плат, често пъти бродиран. Употребявани били и от мъжете, и от жените. Предпочитаните цветове за места били жълтият и черният.

местеджи, араб.-тур. mesteci مستجى Майстор или търговец на „мест“.

метаа, араб. metâ' متاع 1. Търговска стока, вещ за продан. 2. Капитал, паричен имот.

мефрушат, араб. mefruşat (mefrûşat) مفروشات Всички видове килими и постелки, използувани като домашна подова настилка.

мешин meşin, mişin مشين ، ميشين Обработена тънка агнешка или телешка кожа.

микраз, араб. mikrâz, mıkrâz مقراض 1. Ножици. 2. Щипка за загасяне на свещ или чистене на фитил. Също макас.

миндер, араб. minder مندر 1. Миндер, одър за сядане край стена. 2. Дебел дюшек, пълен с трева, памук или вълна,

пригоден за сядане и постилан върху леглото.

минтан mintan مینتان Вж. нимтен.

мират, араб. mirat (mir'ât) مرآت Огледало. Също айна.

миримиран, перс. mirimiran (mîr-i miran) میرمیران Военен управител на провинция в Османската империя с чин генерал с два туга. Срещу службата си получавал ленно владение — хас, и ссдалището му било в главния град на еялета.

мискал, араб. miskal مثقال Мярка за тежина на скъпоценни камъни от 20 карата, равняваща се на тежината на 100 ечемичени зърна — около 1 и 3/7 дирхема (4,5 г).

мисмар, араб. mismar مسمار Пирон, гвоздей, подкова. Също мъх.

михр-и мюеджел, араб. mihr-i müeccel مهر مؤجل Шериатският закон предвиждал при сключване на брак мъжът да даде на съпругата си брачен дар, наречен „михр", който се договарял при бракосъчетанието и се отбелязвал в брачния договор, като бил платим в пари, ценности или имоти. Обикновено се разделял на две части: първата „михр-и муаджел" се давала при самото сключване на брака, втората „михр-и мюеджел" — при развод или смърт на съпруга, когато се вземала от наследниците.

молла, араб. molla ملا، منلا 1. Титла, давана на кадъ-аскерите и кадиите в големите градове, а също и на учени лица. 2. Студент по теология, ученик в медресе.

мукавва, араб. mukavva مقوّی، مقوّا Мукава, картон, дебела хартия.

мукайид, араб. mukayyid مقعید Чиновник, регистратор.

мукатаа, араб. mukataa مقاطعه Фискален приходоизточник, даван за ползуване срещу откуп (на илтизам) от една до три години. Под формата на мукатаи държавата разпродавала на единични лица или съдружници правото за събиране на различни данъци, мита, такси, приходи от мини и пр.

мум искемлеси, тур.-фр. mum iskemlesi موم اسکملهسی Свещник, поставка за свещ. Също мум сендалийеси и шемадан.

мухайер, араб. muhayyer مخیّر Стар вид хартия; плат на вълни, моаре.

мухаррем, араб. muharrem محرم Първият месец на мохамеданската лунна година.

мухзър, араб. muhzır محضر 1. Чиновник в шериатския съд, чието задължение било да призовава в съда двете противни страни в спора; разсилен.

мухтесиб, араб. muhtesib محتسب Чиновник, който заедно с кадията определял пазарните такси и мита и съблюдавал за тяхното събиране. Освен това задължение на мухтесиба било да оказва контрол върху използуваните на пазара мерки и теглилки и да наказва тези, които при търговията си служили с измама.

мушамма, араб. muşamba (muşamma') مشمع Восъчна хартия или плат; мушама.

мушта, перс. muşta (müşte) مشته، موشته Инструмент във форма на чук без дръжка за удряне и източване на кожата и оглаждане на шевовете. Изработвал се от чимширено дърво, камък и метал. Бил използуван от сарачи, обущари и подвързвачи.

мъх, перс. mih (mîh, meh) میخ Гвоздей, нал, подкова. Също мисмар.

мюдеррис, араб. müderris مدرّس Професор в медресе, който преподавал богословие и юридически науки. Мюдеррисите като част от съсловието на учените-богослови (улеми) били назначавани и пряко подчинени на шейхюл-исляма.

мюджевхер, араб. mücevher مجوهر 1. Скъпоценен камък, скъпоценност. 2. Украсен със скъпоценни камъни.

мюеззин, араб. müezzin موذن Лице, което призовавало мюсюлманите на молитва от минарето на джамията.

мюзайеде, араб. müzayede مزايده Разпродаване на търг чрез наддаване.

мюлязим, араб. mülâzim ملازم Стажант, изпълняващ безплатно някаква длъжност.

мюрдесенг, перс. mürdeseng (mürde-seng) مرده سنك Глеч, оловен окис.

мютевелли, араб. mütevelli متولى Управител, настоятел на вакъфски имот, който събирал приходите и ги изразходвал според условията на вакфирането. Мютевелия бил най-често самият фондатор на вакъфа или посочено от него лице, а след него тази длъжност се предавала по наследство от поколение на поколение.

мютеселлим, араб. mütesellim متسلم Административна длъжност в Османската империя. Мютеселлимът бил пряко подчинен на валията и в неговите функции влизало събирането на данъците от дадена административна единица. Бил наричан също каймакам.

мюфти, араб. müfti مفتى Специалист по шериата и мюсюлманското право, който издавал писмени тълкувания „фетви" по различни спорни и неясни религиозни въпроси, мюфтия.

мюфтиюл енам, араб. müftilenam مفتى الأنام Вж. Шейхюл ислям.

назър, араб. nazır ناظر Административен управител на град или район, в чиято компетенция влизало контролирането на намиращите се там държавни приходоизточници и вакъфи.

наиб, араб. naib (nâib) نائب Заместник, пълномощник на кадията в даден град или област.

накд, араб. nakd نقد Пари, сума, имот в пари.

нал, араб. n'al نعل Нал, подкова, петал.

налбант, араб.-перс. nalbant (na'l-bend) نعلبند Майстор подковач.

налбур, араб.-перс. nalbur (na'l-bur) نعلبر Майстор железар, който изработвал подкови, брави, ключове и друга дребна железария.

налън, араб. nalın (na'leyn) نالين (نعلين) Налъм, обувка от изгладено дърво, която се прихваща за крака посредством каишка. В старото турско облекло и в баните налъмът е имал твърде широко разпространение. Повдигнат на пръстите и петите, налъмът е имал форма на мост. Изработван бил от чимширено или абаносово дърво, украсявано със седеф, сребърен тел и инкрустации с корали. Каишката за прихващане била изработвана от кожа, кадифе или друг скъп плат, избродиран със сърма.

намлъ, namlı ناملى Желязна част на оръжие, дулото на огнестрелно оръжие.

нан-ъ азиз, перс. nân-ı azîz نان عزيز Хляб.

нарх, перс. narh نرخ Официално нормирани пазарни цени на хранителни продукти и други бакалски стоки.

нимтен, перс. nimten نيمتن Горна дреха, обличана над ризата. Полите ѝ достигали до прасците на краката, била с дълги ръкави, права яка, с малък разрез, който се закопчавал с 3—4 копчета, и се обличала през главата. Носен бил главно от еснафите като горна връхна риза. Върху него се обличали елекът, джепкенът, джамаданът и други връхни дрехи. Изработван бил от различни платове, главно „аладжа", „шал", „басма". Копчетата били обикновено седефени.

ништер, перс. nişter نشتر (نيشتر) Ланцет, островърхо хирургическо ножче.

нухас, араб. nuhâs, nühas نحاس 1. Бакър. 2. Бакърен, изработен от бакър.

оглак oğlak اوغلاق Яре.

одабашъ odabaşı اوطه باشى Началник на поделение (ода, орта) в еничарския корпус.

оджак ocak اوجق، اوجاق 1. Огнище, фурна. 2. Дом, семейство. 3. Военен корпус, поделение от 30 души на конницата на редовната платена войска.

окка okka اقه، اوقه Ока. Мярка за тежест в Османската империя, която в

различните райони се колебаела между 100 и 400 дирхема. Истанбулската ока била равна на 400 дирхема, или 1,282 кг.

орак огак اوراق Сърп.

пабуч, перс. pabuç (pâ-puş) پابوچ ، پاپوش پابوچ 1. Най-общият термин за обувка в старото турско облекло, включващ йемените, места, кундурите и пр. 2. Чехъл, пантоф без пета.

паласка, унг. palaska پلاسقه ، پالاسقه ، پلاسقه Чантичка за патрони, патрондаш.

палдъм, перс. paldım (pâldüm) پالدم ، پلدم Подопашник, каиш, който минава през задницата на коня и не позволява на самара да отива напред.

пальош palyoş (pala şiş) پالیوش ، پلوش Къса, права и заострена от двете страни сабя или копие.

памук, перс. pamuk (panbuk, penbe) پاموق ، پامبوق ، پنبه 1. Памук — Gossypium arboreum. 2. Направен от памук, памучен.

пара, перс. para (pâre) پاره 1. Сребърна монета на стойност 1/40 част от гроша, или равна на 3 акчета. 2. Пари.

патик, гр. patik پاتیك Бебешки пантофи без токове, изработвани от най-мека кожа и тънки кожени ходила.

патиска, фр. patiska (batiste) پاتسقه ، پتسقه Тънко, прозрачно памучно платно, европейска изработка, батиста. Употребявало се е за ушиване на долно бельо и нощници.

пафта, гр. pafta پفته 1. Парче плат, поставяно като допълнение към дрехата за украса. 2. Голяма пластинка, изработвана от злато, сребро или друг метал, украсявана със седеф и скъпоценни камъни и употребявана за закопчаване на колана.

пачавра, paçavra پاچاوره ، پچاوره 1. Парцал, дрипа. 2. Дреха от лен или памук за работа в кухнята, домашна престилка.

паша paşa پاشا Висша гражданска и военна титла в Османската империя.

пейнир, перс. peynir پینیر ، پینر Сирене.

пелюш, фр. pelüş پلوش Вид кадифе, плюш.

пенбе, перс. penbe پنبه Памук. Вж. памук.

пердах, перс. perdah (perdâht) پرداخ 1. Блясък, лъскавина, гланц. 2. Излъскване, полировка.

перде, перс. perde پرده Перде, завеса за врата или прозорец.

перкяр, перс. perkâr (per-kâr, perkâl) پرکار ، پرکال Пергел.

пехле, перс. pehle (pehlü) پهلو ، پهله 1. Странична кожа от лисица. 2. Страничен камък на саркофаг в гробница.

пешкир, перс. peşkir (piş-gîr) پشکیر ، پشکر Пешкир, салфетка, кърпа за ядене. Също макрама.

пешм, перс. peşm پشم 1. Вълна. 2. Вълнен, изработен от вълна.

пештахта, перс. peştahta (piştahta) پشتخته 1. Малко бюро. 2. Дъска за броене на пари у сарафите; също акча тахтасъ.

пештемал, пештичал, перс. peştemal (puşt-mal) پشتمال Платно, което покрива долната част от тялото и се завързва на кръста; престилка. Било използувано най-много от еснафите при работа, в баните от теляците и от жените.

пиринч I pirinç پرنج Ориз — Oriza sativa.

пиринч II pirinç پرنج Месинг, смес от бакър и калай.

пищов, ит. pištov پشتو ، پشطو Пистолет. Също табанджа.

пост, перс. post پوست Нещавена кожа с козината.

постал postal پوستال ، پوصتال ، پوسطال

Широки, леки и меки пантофи без фортове, изработвани от фина кожа.

пота, фр. pota پوطه Съд за разтопяване на метал.

потур potur پطور Вид широки, надиплени мъжки панталони с тесни крачоли; потури. В предната си част между чатала потурите правели една-две, най-много три гънки, но отзад били силно набрани и висели чак до свивката на крака. Крачолите от коляното надолу били тесни и впити в крака и долу завършвали с по един език от предната и задната част. Носели са се главно в румелийската част на Османската империя.

пусат pusat پوسات ، پوسلت ، پوصات Инструменти, оръжия, уреди от всякакъв вид.

пуш, перс. puş پوش Покривало от всякакъв вид.

раджил, араб. râcil راجل Пешак.

рамазан, араб. ramazân رمضان Деветият месец на арабската мохамеданска лунна година.

растък ташъ rastık taşı راستك طاشی Черен антимонов прах, който жените използували за боядисване на вежди. Смесен с къна и положен върху косите, той им придавал кестеняв оттенък.

раф, перс. raf راف Рафт, полица, етажерка, закрепена на стената.

рахт, перс. raht رخت 1. Всякакъв вид домашни вещи и дрехи за обличане. 2. Принадлежности за впрегатен и яздитен кон.

ребиюлахър, араб. rebi-ül âhır ربيع الآخر Четвъртият месец на арабската мохамеданска лунна година. Също ребиюлсани.

ребиюлеввел, араб. rebi-ül evvel ربيع الأوّل Третият месец на арабската мохамеданска лунна година.

ребиюлсани, араб. rebi-ül sâni ربيع الثانی Четвъртият месец на арабската мохамеданска лунна година. Също ребиюлахър.

ревган, перс. revgan, rugan روغن Растителна, животинска или извлечена от мляко мазнина.

ревган-и зейт, перс.-араб. revgan-i zeyt روغن زيت Дървено масло, зехтин.

ревган-и саде, перс. revgan-i sade روغن ساده Рафинирано олио.

ревган-и тере, перс. revgan-i tere روغن تره Чисто масло.

ревган-и шемаа, перс.-араб. revgan-i şema' روغن شمع Масло за горене, восък.

реджеб, араб. recceb رجب Седмият месец на арабската мохамеданска лунна година.

резе, араб. reze (rezze) رزه 1. Ключалка на врата, мандало 2. Малка кука.

реис-юл мал, араб. reis-ül mal رأس المال Капитал. Също сермае.

ресм-и късмет, араб. resm-i kısmet رسم قسمت Съдебна такса, събирана от кадията при изготвяне на наследствените описи и разпределяне на наследството между наследниците.

решме, перс. reşme (erişme) رشمه (ارشمه) Юзда от верига или кожа, която минава около носа на коня. Също гем.

саат, араб. saat ساعت 1. Час, време. 2 Часовник.

саббаг, араб. sabbâg صباغ Бояджия.

сабун, араб. sabûn (sâbûn) سابون Сапун.

сават, араб. savat (sevad) سوات 1. Черна металическа амалгама за декорация върху сребро или злато. 2. Самият способ на украсата, който бивал три вида: гладък, със зъбци и с резба.

сагръ, sağrı صاغری 1. Задница на добитък. 2. Дебела кожа, извадена от задницата на добитъка.

саде, перс. sade ساده 1. Обикновен, прост, без украшения. 2. Домашна дреха от тън

ко платно, обикновено бяла на цвят. Също сая.

садж sac ساج 1. Ламарина, ламаринен лист. 2. Връшник за печене.

саджаяк sacayağı, sacayak ساج آياغى ، صاج آياق Железен триножник за поставяне на съда при готвене, пиростия.

сайебан, перс. sayvan (sâye-bân) سايبان 1. Сенник, сайвант. 2. Голяма палатка.

сайисане, перс. seyisane, seyis-hane سايسخانه ، سايسانه Товарен кон. Също барги р.

сакандърък sakandırık صقاندرق ، صقندرق Лента, верижка, украшение, носено закачено на врата.

саккаф, араб. sakkaf, sakkafçı سقّاف Майстор на покриви.

сакъз sakız ساقيز ، ساقز ، صاقيز 1. Мастикова смола. 2. Дъвка от такава смола.

салеб, араб. sąleb (sa'leb) ثعلب Лисица.

салеп salep (sa'leb) سالب ، سالپ 1. Растението салеп — Orchis mascula. 2. Топло питие, приготвено от смлените на прах корени на салепа.

салта salta صالته Къса връхна дреха с широки ръкави и без яка, разновидност на джепкена, който обаче нямал ръкави. Изработвана била от кадифе, а около врата и края на ръкавите се обшивала гъсто със сърма или гайтан, навиван във форма на различни цветя. Салтата се носела от мъже и жени.

самур, араб. samur (semmûr) سمور ، سامور 1. Животно със скъпа кожа, самур — Martes zibellina. 2. Кожа от самур.

сандал sandal صندال Вид копринено-памучен плат, разновидност на сатена.

сандалийе sandalye, sandalya صندالیه ، صاندالیه 1. Стол. 2. Поставка, подложка. Също искемле.

сандък, араб. sandık (sandûk) صندوق ، صندوق Сандък, каса, ковчег.

сансар sansar سمكسار 1. Белка. 2. Кожа от белка.

сарач, араб. saraç (serrac) سارج Майстор на кожени изделия за впрягане или яздене на коне.

сарачхане, араб.-перс. saraçhane سراجخانه Работилница за кожени конски принадлежности или магазин за продажба на такива.

сардан, гр. sardan, sardun ساردون ، ساردون ، ساردان Вид въже, правено от ликото на липата и използувано главно от рибарите.

сарък sarık صاريق Най-общото название на всички видове тюрбани, навивани около каука, кюляха или феса на мюсюлманите. Различен по материя, цвят и форма на навиване, саръкът е служил като отличителен белег за принадлежност към една или друга класа, религиозна секта, професия, служба. Най-често саръците се изработвали от тюлбенд, абани или шал. Също дестар.

сатъл, араб. satıl (satl) صتل 1. Тас, кофа, малък леген. 2. Съд за напояване на кон.

сатър, араб. satır (sâtur) ساطور ، ساطور Голям и широк кухненски или касапски нож за кълцане; сатър.

сафер, араб. safer, sefer صفر Вторият месец на арабската мохамеданска лунна година.

сахан, араб. sahan (sahn) صحن Медно блюдо за хранене от всякакъв вид. Също е в ани-и нухасийе.

сахтиян, перс. (sahtyân) سختیان Обработена, боядисана и лакирана кожа, марокен.

сачак saçak ساچاق Ресни, ива на плат, ивица.

сая, I saya صایا ، صیا Вид дебела и груба чоха, употребявана главно за постелки.

сая, II saya صايه ، صايا Вид домашна дреха. Също саде.

седжаде, араб. seccâde سجّاده Малко килимче, върху което коленичили мюсюлманите при молитва.

секбан, перс. segban سگبان 1. Род войска от еничарския корпус. 2. Войник, джандарм. 3. Пазител на султанските кучета.

селими, араб. selimi سليمى Специален вид гладко платно, използувано за изработване на тюрбани, носени от офицерите в султанския дворец.

семен, араб. semen ثمن Стойност, покупко-продажна цена.

семен-и мисл, араб. semen-i misl ثمن مثل Определена от вещи лица стойност, цена на предмет или имот.

семен-и муайин, араб. semen-i muayin ثمن معاين Определена, известна цена.

семер, гр. semer سمر Подплънка под седлото на товарните животни при носене на тежести, самар.

сепет, перс. sepcd, sepet سپد ، سپت Кошница, кош.

серви, перс. servi (scrv) سروى Кипарис — Cupressus Sempervirens.

сердар, перс. serdar (ser-dâr) سردار Военен командир; началник на провинциално еничарско поделение.

серденгечти, перс.-тур. serdengeçti سردن كچدى 1. Който се жертвува за благородна кауза; патриот. 2. Турски войници, които поединично са нападали крепости.

сермайе, перс. sermaye سرمايه Капитал, имот. Също реис-юл мал.

серпуш, перс. serpuş (ser-puş) سرپوش Най-общ термин за означаване на всякакъв вид шапки и покривала за глава както при мъжете, така и при жените.

сиджил, араб. sicil سجل 1. Регистър. 2. Регистър, в който кадиите записвали издадените от тях съдебни решения — хюджети, илями и пр., както и всички документи, получени от органите на централната власт.

сиджим sicim سيجيم ، سجيم ، سجم Връв, шнур, каиш, въже.

силги silgi سلكى ، سيلكى Гъба, парцал, бърсалка.

силеджек silecck سله جك ، سيلجك ، سيله جك Голям пешкир за баня, хавлия.

силях, араб. silâh سلاح ، سلاح Оръжие; огнестрелно оръжие.

силяхлък, араб.-тур. silâhlık سلاحلق Няколкокатен пояс за носене на пистолет, ножове и други оръжия, изработван главно от мешина. Привързвал се е за кръста с един или два каиша. Често най-горният му кат бил украсяван със сърмена бродерия.

силяхдар, араб.-перс. silâhdâr سلاحدار 1. Оръженосец на султана или на друго високопоставено лице. 2. Единият от двата отреда на платената гвардейска конница, формирана по времето на султан Мурад I (1359—1389).

сим, перс. sim سيم 1. Сребро, сребърни пари. 2. Сребърен, направен от сребро.

синджаб, перс. sincap (sincâb) سنجاب 1. Катерица — Sciurus vulgaris. 2. Кожа от катерица.

синебенд, перс. sinebend (sîne-bend) سينه بند Връзка, опасваща гърдите, нагръдник.

сини I, араб, sini صينى 1. Китайски, произлизащ от Китай. 2. Китайски порцелан, изделия от такъв порцелан.

сини II, перс. sînî سينى Кръгъл мегалически поднос за поставяне на ястия; голяма тава, тепсия. Изработван бил главно от бакър или желязо.

сипахи, перс. sipahi سپاهی 1. Владелец на ленно феодално владение-тимар в Османската империя, който бил длъжен да се явява в поход въоръжен, а също да води по един или няколко въоръжени бойци, за чиято издръжка и въоръжение се грижил сам. 2. Конник от спахийската конница на султана; спахия.

сирке, перс. sirke سرکه Оцет.

сисхане, перс. sishane سیسخانه Вж. сайисане.

ситил, араб. sitil (satl) سطل ، ستیل ، ستل 1. Голям меден котел или медна кофа, медник. 2. Специално приспособление във форма на тас с крачета, закачено на три дебели вериги, в което се разпалвал огън. Използувано било за приготвяне на кафе, разпалване на тамян и пр.

сомаки, араб. somaki (summâkî) صوماکی ، سماقی ، صوماقی Разноцветен мрамор, порфир.

соф, араб sof (sûf) صوف Вид груб вълнен плат. Бил тъкан от вълна и малки кози влакна в черен и бяло-кремав цвят. От него се изработвали лица за шуби и джюббета за мъжете и фереджета за жените. Най-качествен бил анкарският соф, който намирал добър прием и в Европа.

сохте, перс. sûhte, softa سوخته Ученик в медресе.

су самурй, араб. su samuri سوسموری 1. Видра. 2. Кожа от видра.

субашъ subaşı سوباشی ، صوباشی Изпълнител на полицейската власт, субашия. 2. Командир на бьолюк в спахийската войска, помощник на алай бея; пълномощник на ленен владетел, който събирал данъците и уреждал делата му.

сузени, перс. sûzeni سوزنی Вид фина бродерия, правена с много тънка игла.

сунтурач, перс. sunturaç (süm-traş) صنتوراج Инструмент за подрязване копитата на добитъка преди подковаване.

съкма sıkma صقمه Вид потури с много широка горна част и тесни крачоли, закопчавани с три копчета. Съкмата била изработвана главно от синя чоха и била съставен елемент от униформата на войската по време на султаните Селим III (1789—1807) и Махмуд II (1808—1839).

сърма sırma صیرمه ، صرمه Златна или сребърна нишка, галон, прежда.

съчан отў sıçan otu صیچان اوتی Арсеник, миша отрова.

сюрмедан, перс. sürmedan (sürme-dân) سرمه دان Кутия за съхранение на черен прах, който жените употребявали за почерняне на клепки. Изработвана била от дърво, кокал, злато или сребро. Често капакът се пробивал с тънка и дълга металическа пръчка, през която бил изваждан прахът.

табак, араб. tabak طباق Паница, чиния, блюдо.

табанджа tabanca طبانجه ، طابانجه ، طابنجه ، طبنجه Пистолет, револвер.

табе, перс. tabe طابه ، تابه 1. Специална тава за печене. 2. Всякакъв вид съд за печене и готвене на храна. Също тава.

табирname, перс. tabirname (ta'bîr-nâme) تعبیرنامه Книга за разтълкуване на съница, съновник. Съновниците били писани на ръка или печатани и били украсявани с хубави картини.

табкур колаиъ tabkur kolanı طبقور قولانی Пояс, колан, който минавал под корема на яздитния кон и се завързвал на седлото, като не му позволявал да се измества напред.

тава tava طاوه Тава, тиган, съд за готвене. Също табе.

такке, араб. takke (tâkıyye) تقیا ، طاقیه Малка шапчица от тънък мек плат, поставяна на темето под всякакъв вид калпаци, кауци и фесове с цел да попива потта от главата и да пази от замърсяване шапката. Също серпуш.

талика, слав. talika تالقه، تاليقه، طالقه، طاليقه Талига, товарна къса кола с четири колелета; покрита кола, теглена от един кон.

танбура, араб. tanbura (tunbûr) طنبور، طنبوره Тамбура, шестструнен музикален инструмент.

тарак tarak طراق، طاراق، طرق، تاراق، ترق 1. Гребен. 2. Бърдо, стан, дарак, гребло.

тас, перс. tas طاس، تاس Метален, най-често бакърен съд с кръгло дъно за вода.

тахмиси, араб.-перс. tahmîsi تخميصى Продавач на печено кафе, кафеджия.

тахра tahra تحره، طهره، طحره Нож за кастрене, сърп, остър лозарски нож.

тахта, перс. tahta (tahte) تخته Дъска.

таш taş طاش، طش، تاش 1. Камък, скала. 2. Направен от камък, каменен.

теджхиз ве текфин араб. techiz ve tekfîn تجهيز و تكفين Измиване, обличане и приготвяне тялото на починалия мюсюлманин за погребение. Разходите по извършването на тези процедури се приспадали от наследството на починалия преди разпределянето му между наследниците. Сумата можело да бъде определена още приживе в завещанието.

текне tekne تكنه Корито.

текелти tekelti, teğelti تكلتى Чул, подложка, която се поставяла под седлото на коня и пазила гърба му от израняване. Също егрим и веленче.

тел tel تل 1. Жица, нишка, косъм. 2. Телен, тел.

телли telli تللى Вид плат, украсяван със златни или сребърни нишки. Най-много бил тъкан в Бурса и се употребявал за направа на женски покривала за глава.

телятин, перс. telâtîn تلاتين Обработена, лъскава и дебела биволска или волска кожа. От този вид кожа се изработвали големи кожени дисаги, седжадета, подложки за софри и пр.

тенджере tencere تنجره Тенджера, съд за готвене.

теneke teneke تنكه، تنه كه 1. Тънък метален лист, тенеке. 2. Направен от тенеке, тенекиен.

тепси tepsi تپسى Поднос, табла за подносяне, малка тава, тепсия.

теразу, перс. terazu, terazi ترازو، ترازى Везна, теглилка.

терафу, араб. terâfu' ترافع Обръщане към съда при спор.

терлик terlik ترلك Леки домашни пантофи, чиято подметка била изработвана от кьоселе, а горната част от сахтиян, кече, чоха, кадифе и пр. Носели се от жени и мъже и бивали различни видове според материала, украсата и модела си.

тесбих, араб. tesbih, tespih تسبيح Броеница Броениците били използувани от мюсюлманите по време на обредните молитви (намаз). Според броя на зърната в тях били два вида — с 33 и с 99, а в текетата имало специални с по 500 и 1000 зърна. Изработката на броениците се считала за голямо изкуство и за тяхната направа били използувани скъпи материали, като слонова кост, черупка на костенурка, скъпоценни камъни, кехлибар, седеф, абаносово дърво, сандалово дърво, кипарисово дърво и пр.

тимур timur, temur تيمور، تمور Вж. демир.

тире tire تيره 1. Памук. 2. Памучна прежда.

тиркеш, перс. tirkeş (tîr-keş) تيركش Кълф за стрели, който бил изработван предимно от мешина.

тифтик tiftik تفتيك Тънка вълна от ангорска коза.

тозлук tozluk طوزلق 1. Парчета плат, обвиващи крака от коляното до глезена, но-

сени от мъжете на бос крак с къси до колене чакшъри. Били изработвани от чоха или кадифе и украсявани със сърмена бродерия. 2. Гамаши, гетри.

тока toka طوقه ، توقه ، تقه 1. Място за свързване. 2. Тока, катарама.

токлу toklu طقلی Шиле, едногодишна овца.

токмак tokmak توقماق ، طوقماق Бухалка, дървен чук, токмак, чукаче за врата.

топлу игне toplu iğne ایکنه طوپلی Карфица, топлийка.

торба torba توربه ، طوربه Кесия, торба.

тохум, перс. tohum (tuhm) توحوم ، تخم Семе, зърно за посев.

томбак tombak طومباق 1. Бакър или месинг, смесен или покрит със злато. 2. Изделия от такава смес.

туз tuz طوز Сол.

тунч tunç, toç تونچ ، تونج 1. Смес от бакър и калай, пиринч. 2. Изделия от пиринч.

търпан, гр. tirpan (*δρεπανον*) طرپان Инструмент с дълга дръжка за косене, коса, голям сърп.

тъорпю törgrü, törpi تورپی ، تورپو Стоманен инструмент за изглаждане и излъскване на метли, който е по-остър и по-къс от пилата и не е нарязан като нея.

тюлбенд tülbent تولبند Вж. дюлбенд.

тюрбедар, араб.-перс. türbedar (türbe-dâr) تربه دار Пазител на тюрбе. Тюрбедарят същевременно се е грижил за почистването и поддържането на тюрбето.

тюркани, араб. türkâni ترکانی Вид фередже, използувано от жените в старото турско облекло.

тютюн tütün توتون ، تتون ، توتن Тютюн.

тюфенк, перс. tüfenk , tüfek تفنك ، تفك ، توفك Пушка.

уд, араб. ûd عود Дърва, дърва за горене.

улема, араб. ulemâ علماء Учени, богослови.

Улемата било привилегировано съсловие в Османската империя, обхващащо органите на просветното дело и правосъдието — мюдериси, кадии, кадъ-аскери, мюфтии и шейхюл-исляма.

уннаб, араб. unnâb, hünnap عنّاب Хинап — Zizyphus jujuba.

унджу uncu اونجی Търговец на брашно.

урган, гр. urgan اورغان Вид дебело грубо въже.

учкур uçkur اوچقور Тънка връв за връзване на всички видове панталони и гащи в старото турско облекло. Учкурът бил нанизван на специално оставено за това място на дрехата, наречено „учкурлук", със специална пръчица от чимшир, абанос и сребърна украса. Бил изработван от плата на дрехата или от друг вид плат с различна ширина.

устура, перс. ustura اوستوره ، اوسترە Бръснач.

фанус, гр. fanus (*φανος*) فانوس 1. Стъклен фенер. 2. Фар. Огънят в него се е поддържал от восък или газ. Формата на фануса била обикновено кръгла.

фараш, араб. faraş فاراش ، فراش Специална кутия или дъска за събиране на сметта след метене.

фаре оту, араб.-тур. fare otu اوتی فاره Миша отрова, арсеник. Също съчан оту.

фенар, гр. fenar, fener (*φαναριον*), فنار ، فنر Фенер. Различавал се е от фануса по продълговатата си форма и металните пластинки в горната и долната част. Употребявали се няколко вида фенери — ръчни, улични и фенери за коли.

фередже ferace, ferece فرجی ، فراجه Широко наметало с яка и богати ръкави, изработвано главно от чоха и соф и често украсявано със скъпи кожи. От жените фереджето се е носело заедно с яшмака при излизане от къщи. Мъжкото фередже

се е отличавало с голяма парадност (сърмени бродерии и украса от кожа) и било носено главно от улемите при специални случаи.

фермене fermene فرمنه Вид къс елек без ръкави, който плътно обхващал тялото и се кръстосвал на гърдите. Изработван бил от чоха или аба и най-характерният му белег била украсата от сърмен ширит или гайтан. Ферменето било разпространено главно в европейската част на Османската империя.

фес араб. fes فس Вид мъжка шапка за глава, изработена от червен плат. Бил възприет и масово наложен в Османската империя през последните 100 години от нейното съществуване. Въпреки че сравнително късно се наложил в Турция, фесът имал дълга предистория. За първи път бил изработен в град Фас, в Северна Африка (откъдето носи и името си, а оттам се разпространил във всички мюсюлмански страни.

фетва, араб. fetva (fatva, fata) فتوى ، فتوا Доктринално мнение по различни въпроси от граждански или религиозно-правен характер, давано писмено в отговор на изрично запитване. Фетвите се издавали от познавачи на шериата и мюсюлманското право, наречени мюфтии.

фие, араб. fie فئيه Група, общество, комплект.

филар filar فلار Вид леки мъжки обувки със закрити пети. Носени били както гладки, така и богато украсени със сърма и перли.

финджан, пер. fincan, filcan (pingân) ، فيلجان فينجان Малка чашка с дръжка за кафе, чай или мляко, филджан.

фнстан, алб. fistan فيستان 1. Женска пола, фустан. 2. Особена мъжка силно плисирана пола от бяло платно или хасе, народна носия у южните албанци.

фишеклик, фр.-тур. fişenklik, fişeklik فيشكلك : فيشنكلك Вид пояс за поставяне на патрони, изработван от мешина, патрондаш. Също паласка.

фута, араб. futa فوطه ، فوته Престилка, връзвана на кръста при работа. Обикновено била тъкана в земен цвят на райета или карета. Също пештимал.

фучи, итал. fuçi, fıçi (fusto) فوچي ، فچي Бъчва, буре.

фълънта, англ. fılınta (flint) فلنطه ، فلنطا Вид къса ловна пушка.

фъндък алтуни, гр.-тур. fındık altuni فندق آلتونى Златна монета в обръщение в Османската империя през времето на султан Ахмед III (1703—1730). Тя била 23-каратова и по тегло равна на 1 дирхем или на тежината на 5 пшеничени зърна.

фурун, гр. furun, fırın (φοῦρνος) فورون ، فرون Фурна, пещ.

хаван, араб. havan (hâven) هاون 1. Хаван. 2. Първият вид огнестрелно оръжие, създадено след откриването на барута.

хавлу havlu خاولو ، خاولى Вид памучен плат, хавлия. Започнал да се тъче в Османската империя през XVIII в.

хаддад, араб. haddâd حدّاد Железар, майстор на дребна железария като ключове, брави и пр. Също налбур.

хазинедар, араб.-перс. haznedar, hazinedar (hazîne-dâr) خزينه دار Пазител на хазната, касиер, ковчежник.

хайдери, араб. hayderi, haydarı حيدرى Вид къса горна дреха без ръкави от аба или чоха. Носена била главно от дервишите, също от някои еснафи и от селяните. По някой път се шиела дълга до колянното и покривала минтана.

халалъ halalı, helâli حلالى Вид нагърчено платно, чиято основа била смес от коприна и лен, а вътъкът — памучен. Главно се е употребявало за ушиване на долно бельо и ризи.

халка, араб. halka حلقه Звено, кръг, халка.

халкоз, гр. halkoz خلقوز Специален съд за вино, изработен от мед.

халлак, араб. hallâk حلاق Който реже, който стриже, бръснар.

хамаил, араб. hamâil حمائل Муска, носена закачена на врата. Изработвана била от мешина, тенеке, сребро и злато. Обикновено била с четириъгълна форма или форма на сърце. Вътре в нея се поставяли написани молитви, откъси от Корана, името на аллах и ангелите или картини. Самата муска се поставяла в малка кожена торбичка или медалион.

хамил, араб. hamil, haml حمل Дете в утробата на майка си.

хамр, араб. hamr خمر Вино. Също шараб.

ханджер, перс. hancer خنجر Нож с остър връх и две остриета, приличен на кама; кинжал. В старото турско облекло преди Танзимата ханджерът е бил един от важните елементи на украса на мъжа и белег за мъжественост. Дръжката и ножницата му били украсявани със златни инкрустации и скъпоценни камъни.

хара, перс. hârâ, hâre خاره ، حارا 1. Мрамор. 2. Вид вълнист плат, приличен на соф, винаги тъкан в един цвят. Вълните по него напомнят на вълнистите жилки на мрамора, откъдето носи и името си.

харадж, араб. harâc خراج Общо наименование на налозите (поземлени и подоходни), събирани от немюсюлманското население на Османската империя. По-късно, главно през XVIII и XIX в., това наименование било пренесено върху поголовния данък джизие и унифицирано с него.

харар, араб. harar (garâre) خرار Вид голям чувал. Вж. гарар.

харби, араб. harbî, harbe حربی ، حربه Специална желязна пръчка за пълнене и натъпкване на фишек в дулото на огнестрелно оръжие.

харч, араб. harç خرج Помощни материали за ушиване и украса на дрехите.

харир, араб. harîr حریر 1. Коприна. 2. Дрехи и бельо, изработени от коприна. 3. Стар вид хартия, изработвана от коприна.

харруб, араб. harrûb, haruûb. خاروب Рожкови — Ceratonia siliqua.

хасеки, перс. haseki (hasağı) خاصکی Войник от личната охрана на султана. Хасеките се числели към еничарския корпус и съставлявали две орти от него.

хасър, араб. hâsır حصر ، حصیر ، حاصیر Рогозка.

хатаб, араб. hatab حطب Дърва за горене.

хатайи, араб. hatâyî حاتایی Вид стар копринен плат с черна основа и сърма. 2. Употребявана в миналото вид хартия.

хатем, араб. hâtem خاتم 1. Печат. 2. Пръстен с печат.

хатиб, араб. hâtib خاطب Проповедник, молла, който четял в джамията петъчната молитва.

хаффаф, араб. haffâf, kavaf خفاف Обущар, майстор или търговец на обуща.

хаффафхане, араб.-перс. haffâf-hâne خفاف خانه Обущарска работилница.

хаша, араб. hâşa حاشا ، خاشه Покривало върху седлото на коня, което понякога било украсявано със сърмени пафти. Вж. гашийе.

хейбе, араб. hagbe, heybe هکبه Дисаги.

херени, hereni, herani حرنی ، حرانی ، هرنی Голям съд за готвене; малък казан с две дръжки.

Хиджра, араб. Hicrî هجری Преселението на Мохамед от Мека в Медина, което се счита за начало на мюсюлманското летоброене.

хилял, араб. hilâl خلال ، هلال Клечка за чистене на зъби и уши с един заострен край и един край във форма на лопатка. Била изработвана от дърво, рог, кост или слонова кост.

хокка, араб. hokka حقّه Малък съд от ме-

тал, стъкло или глина за съхранение на мастило, боя и пр.

хошаб, перс. hoşab (hoş-âb) خوشاب Компот, ошав.

худамийе, араб. huddamiye خدامیه Съдебна такса срещу разходите по обслужването в съда.

хурде, хурдеват, перс. hurde, hurdevât هورده، خرده، خورده، خورده وات Дребни вещи, дреболии, отломки.

хурдеджи, перс.-тур. hurdeci هوردهجی، خوردهجی Търговец на дребни или употребявани предмети.

хурдж, араб. hurc خرج، خورج Големи дисаги или сандък за пътуване, изработвани от мешина, които имали ремъци за закрепване на гърба на животното, направени също от мешина.

хъна, араб. hına (hınna) حنا Къна.

хюджет, араб. hüccet حجت Съдебен документ, издаван от шериатския съд за удостоверяване нечие право на собственост върху недвижими, парични и пр. имоти; протокол на съдебно дело по имотни въпроси.

чавуш, перс. çâvuş چاووش Полицай, нисш служител по поддържане на реда.

чакмак çakmak چقمق Огниво, кремък, спусък на пушка.

чакшър çakşır چقشر، چاقشیر Вид къси до коленете шалвари, които наред с шалварите и потурите били носени от мъжете в Османската империя до първата половина на миналия век, когато султан Махмуд II въвел панталона. Чакшърът бил изработван от чоха. Завързвал се на кръста с учкур и стигал до под коленете, като оставал открита останалата част от крака. Носен бил от по-младите мъже от всички професии и съсловия.

чалма çalma چالمه Вид сарък. Била изработвана от бял тюлбенд и се носела обикновено от улемите.

чанак çanak چناق، چاناق Всякакъв вид съдове, изработени от глина и печени в пещи. Също чьомлек.

чанта çanta چنطه، چانته Торба от мешина, използувана при пътуване или лов; малки кожени дисаги. Също дагарджък.

чапа, лат. çapa (sappa) چاپا، چاپه Мотика.

чапраз, перс. çapraz, çaprast (çep-ü rast) چاپراز، چپرست 1. Къс елек, който се закопчавал на гърдите с два реда кръстосани копчета. 2. Вид украшения по дрехите от рода на пафтите. 3. Вид пояс, който преминавал върху дясното рамо и се кръстосвал на гърдите; в него се поставяли оръжието и патроните. Също силяхлък.

чаршаф, перс. çarşaf, çarşeb (çadır şeb) چارشاف، چادرشب 1. Чаршаф, покривка за легло. 2. Дрехата, която мюсюлманките обличали при излизане от дома и която покривала както лицето, така и фигурата им. Чаршафът се състоял от три части: парче за покриване на лицето, пелерина — за главата и горната част на тялото, и поли. Изработван бил от всякакви видове копринени, памучни и вълнени платове в различни цветове.

чатма çatma چاتمه Стар вид турски плат, който представлявал грубо кадифе на цветя, понякога примесен със сърма. Считал се е за един от най-лукозните платове и се е използувал за ушиване на дрехи, за мебели и възглавници. Най-много бил тъкан в Бурса.

чевре çevre چوره Бродирана кърпа за глава със завити краища. Също макрама.

чедик çedik (iç-edik) چدیك Вид меки и леки обувки без токове, носени с галоши. Обикновено се изработвали от жълт сахтиян.

чекич, перс. çekiç (چاکوچ) چکیچ Чукче, език на звънец.

чекмедже çekmece چکمه جه Малък сандък, касетка за скъпоценности. Обикновено се изработвало от орехово или друго дърво, украсявало се с различни бои, слонова кост и позлата. Често от-

вътре било обличано с кадифе, бродирано със сребро.

Челеби çelebi چلبی Титла, почетно обръщение, поставяно след личното име и означаващо благороден, образован, аристократ.

челенк, гр. çelenk چلنك Диадема, венец от сребро, злато или друг метал.

челик çelik چلیك ، چلك 1. Стомана. 2. Стоманен, изработен от стомана.

ченбер, перс. çenber, çember چنبر ، چمبر 1. Халка, обръч, направен от дъска или желязо. 2. Кърпа за врат или глава, забрадка. Била е обикновено с четириъгълна форма и е украсявана с печатни мотиви.

ченгяр, перс. çengâr چنكار Зелена боя, получена от бакърена ръжда.

ченгел, перс. çengel چنكل Желязна кука, ченгел.

черге, перс. çerge, çerga چركه 1. Лека палатка на два кола, шатра. 2. Черга.

черибашъ çeribaşı چریباشی ، چری‌باشی Титла с най-общо значение военачалник. Обикновено черибашиите били войнугански началници.

чивит çivit چیویت ، چیوت ، چویدی Индиго, тъмносиня боя, получавана от растението Indigofera tinctoria; синка за пране.

чизме çizme چیزمه Ботуши. Покривали краката до коляното, а някои видове и самото коляно. В Османската империя до 1826 г. се употребявали масово от всички възрасти и съсловия, а след тази дата останали само в униформата на конницата и топчиите.

чиле çile چله Чиле, снопче от вълнена, памучна или копринена прежда.

чит, инд. çit چیت Памучно платно на цветя и фигури; старото име на басмата. От този вид плат били изработвани лица за юргани, дюшеци, пердета и шалвари.

чифтлик, перс.-тур. çiftlik (çift-lik) چفتلك 1. Мярка за повърхнина. Означава земята, която би могла да се изоре с един чифт волове и обикновено се равнявала на 60—80 дюнюма при добра почва, 90—100 дюнюма при средна почва и на 130—150 дюнюма при слаба почва; 2. Феодално земеделско стопанство, чифлик.

чичекли çiçekli چیچكلی ، چیچكلو Вид плат на цветя.

чоха, перс. çoha, çuha, çoka, çuka چوخه ، چوقه Вид тънък вълнен плат, който се е произвеждал в Османската империя, а също е бил внасян отвън, главно от Англия, Франция и Венеция. От чохата били изработвани женски зимни фереджета, но тя е била главно плат за мъжки дрехи — джепкени, ферменета, елеци, чакшъри, потури и пр.

чохадар, перс. çohadar, çuhadar (çûha-dâr چوخادار 1. Прислужник, чиято задача била да чисти праха от дрехите. 2. Чиновник. На служба в султанския двор чохадарят имал задължението да се грижи за дрехите на султана, а в тържествени случаи да носи шинела му и да хвърля дребни монети на народа.

чубук çubuk چوبوق ، چبق ، چبوق 1. Дълга лула за пушене на тютюн. 2. Пръчка, прът, райе на плат.

чул çul چول 1. Груба тъкан от козина. 2. Покривка за добитъка, направена от тази тъкан.

чултар, перс. çultar چولتار Покривка за добитък.

чъкрък çıkrık چیقریق 1. Мотовилка за навиване на конци, чъкрък. 2. *Скрипец* за вадене на вода от кладенец.

чьорекоту çörekotu چورك اوتی *Кимион — Nigella sativa.*

шабан, араб. şaban (şa'bân) شعبان *Осмият* месец на арабската мохамеданска лунна година.

шакабенд, перс. şaka-bend شقه بند Вид конска броня.

шал, перс. şal شال Вид плат, тъкан от овча или козя вълна. Бил произвеждан главно в Иран (аджем шалъ) и в Индия (хинди шалъ) и имал много разновидности в зависимост от мотивите, втъкани в него. Използувал се е за направа на дрехи, покривки, юргани и пр.

шалвар şalvar, şalbar شالوار، شالبار Горни гащи с голямо дъно и широки крачоли, които на глезена се стеснявали. На кръста се закрепвали с учкур, който се наричал още „шалвар-бенд". Носени били от мъжете и от жените. Мъжките шалвари се изработвали от вълнени платове. Женските се изработвали от най-различни материи — от най-финитe коприни до най-простите памучни тъкани.

шап, араб. şap (şâb) شاب Стипца.

шараб, араб. şarap, şarab شراب 1. Нещо за пиене; плодов сок. 2. Вино. Също хамр.

шатър, араб. şatır شاطر Бързоходец, чиято длъжност била да тича от страна на коня на високопоставена личност.

шатърбашѝ, араб.-тур. şatırbaşı شاطرباشی Началник на бързоходците.

шаяк şayak лат. (sagum, saia) شایاق، شیاق Вълнен плат с рядка веревна тъкан, който приличал на чохата, но бил по-груб и по-топъл от нея. Употребяван бил главно за ушиване на връхни мъжки дрехи.

шеввал, араб. şevvâl شوّال Десетият месец на арабската мохамеданска лунна година.

шейх, араб. şeyh شیخ 1. Глава на религиозен орден или дервишка секта. 2. Почетно обръщение към уважаван възрастен човек, старейшина.

шейхюлислям, араб. şeyhülislâm شیخ‌الاسلام Старейшина на исляма, най-високопоставеното лице в корпуса на улемите. В началния период на Османската държава за шеф на улемите се считал мюфтията, но с увеличаване броя на мюфтиите е станало нужда да бъде отличен с нова титла първият от тях. Титлата „шейхюлислям" била окончателно въведена към края на XVII в.

шема, араб. şem'a, şam'a شمع، شماع 1. Восък. 2. Восъчна свещ. Също балмуму.

шемадан, араб.-перс. şemadan, şamadan (şem'a-dân) شمعدان، شامدان Свещник, поставка за свещ. Също мум искемлеси.

шемасъ, араб. şem'ası شماسی Восъчен фитил.

шемшир, гр. şemşir شمشیر Сабя. Също кълъч.

шервета, ит. şerveta (servietta) شیروته، شروطه Черно памучно платно, използувано за направа на чалми и тюрбани.

шериат, араб. şerîat شریعت Религиозноправен мюсюлмански кодекс, стоящ в основата на Османската държава и разработен въз основа на Корана и хадисите (сборници от предания за живота на Мохамед).

шерит, араб. от санскрит. şerit, şirit شریط، شریت (санскрит. sarit, sarat; гр. *σειρή*) 1. Въже, уплетено от ликото на фурмата. 2. Шнур, ивица, лента. 3. Галун, нашивка.

шилте şilte شلته، شیلته Малък и лек дюшек, пълен с памук или вълна; малък миндер.

шируган, перс. şiruğan, şırlağan (şire revgan) شیروغن، شیرلاغان Сусамено масло, шарлаган.

шиш şiş شیش 1. Тънко и остро желязо, шиш. 2. Кука за плетене. 3. Права сабя със заострен връх, шпага.

шишане, перс. şişape (şeş hâne) شیشانه، ششخانه Пушка, чието дуло е имало шест нареза.

шише, перс. şişe شیشه Бутилка, стъклен съд.

ьозенги özengi, üzengi اوزنكو ، اوزنكى Стреме.

ьордек ördek اوردك Стъклена подлога.

ьорс örs اورس Наковалня.

юзюк yüzük يوزوك ، يوزك Пръстен.

юк yük يوك 1. Товар, бреме. 2. Сума от 100 000 акчета.

юлар yular يولار Оглавник, юлар.

юмак yumak يوماق ، يومق Прежда, навита на кълбо.

юн yün يون ، يوك Овча вълна, стригана през есента.

юрд yurd, yurt يورد ، يورت ، يرت 1. Родина. 2. Жилище, дом, къща.

юскюл, гр. üskül اوسكول ، اسكول ، اسكل 1. Разбит лен, фина ленена нишка. 2. Фино ленено платно.

яглък yağlık ياغلق ، يغلق 1. Голяма кърпа, бродирана по краищата. 2. Салфетка за хранене.

ягмурлук yağmurluk ياغمورلق Връхна дреха с качулка за дъждовно време, ямурлук.

ягъз yağız يغز ، ياغيز ، ياغز Черен кон.

ялдъз yaldız يالديز 1. Злато. 2. Златна монета — венециански дукат.

ямджъ yamcı يامجى Наметало, пелерина, ямурлук.

ян, слав. yan يان Черга, постелка.

япагъ yapağı, yapak يپاق ، يپاغى ، ياپاغى 1. Овча вълна, стригана през пролетта. 2. Вълнен плат.

ястък yastık, yasdık يصدق ، ياصديق ، ياصدق 1. Възглавница. 2. Калъф за възглавница.

ятаган yatağan ياتاغان ، يتاغان Голям, дълъг и силно закривен нож, ятаган.

яшмак yaşmak ياشمق ، يشماق Було, покривало от тънко бяло платно, с което мюсюлманките покривали лицата си, оставяйки само тесен процеп за очите. Яшмакът се състоял от две парчета, които се разминавали. Едното отивало от главата към челюстта, а другото — обратното.

яшмаклък yaşmaklık ياشماقلق ، يشماقلق Специален плат, подходящ за изработване на яшмаци.

ГЕОГРАФСКИ ПОКАЗАЛЕЦ

Агач адъ, с. — 152.
Адана, гр. в Турция — 387.
Алдомировци, с. 89.
Александър Войков, с. Вж. Кумарица — 25, 37.
Анадол — 386, 397.
Арнавутлук — 176.

Бабица, с. — 90.
Багдад, гр. — 397.
Балван, с. — 301.
Балван, мезра — 80.
Бали Ефенди, с. — 151, 181, 327.
Балчанлу, с. — 36.
Балша, с. — 152, 311, 320, 327.
Балювица, с. — 301.
Банджар, с. — 258.
Банчанлу, с. — 81, 82, 83, 84, 85, 86.
Банчовци, с. Вж. Банчанлу — 87.
Баня Лука, гр. в Югославия — 52.
Батановци, с. — 59, 61.
Батковци, с. — 307.
Бей Чифлик, с. Вж. Бейлу Чифтлиги — 152.
Бейлу Чифтлиги, с. — 89, 91.
Бекке, гр. Вж. Мека — 353.
Белград, гр., дн. столица на Югославия — 181, 361, 397.
Бер, гр. в Гърция. Вж. Караферис — 134.
Берковица, гр. — 283, 322.
Биримирци, с. — 189.
Бистрица, с. — 81, 82, 86, 254, 277.
Бобот, с. — 90.
Богданли, с. — 59, 62.
Богданлия, с. Вж. Богданли — 62, 63.
Богров, с. — 82, 85, 86, 169.
Богъовци, с. — 81.
Божур, с. — 59.
Божурище, с. Вж. Божур — 62.
Боруша, с. — 198, 202.
Босна — 195, 235, 266, 280, 285, 293, 376.
Бояна, с. — 17, 88, 89, 90, 91, 92, 125, 152, 277, 342, 349, 357.
Брезник, с. — 24, 82, 117, 175, 207, 269, 322, 367, 368.
Брусник, с. Вж. Боруша — 200.
Будаковци, с. — 90, 91, 92.
Буковец, с. Вж. Оградище — 191.
Букуровци, с. — 93.
Бурса, гр. в Турция — 387, 389, 397, 399, 411, 415.
Бусманци, с. — 82, 85, 88, 194, 350.
Бухово, с. — 81, 82, 85, 152.
Бялата, р. — 343.

Вакарел, с. — 87, 258, 301.
Вакарелче, с. — 258.
Видин, гр. — 8, 9, 157.
Виена, гр., столица на Австрия — 48, 98.
Високо, с. — 188, 198.
Водолей, с. Вж. Ибрик кьой — 87.
Войнуговци, с. — 69.
Войняговци, с. Вж. Войнуговци — 70.
Волуяк, с. — 86, 327.
Враждебна, с. — 82, 170, 188, 189.
Враца, гр. — 291.
Връбница, с. — 255.

Габра, с. Вж. Чукурово — 87.
Гайтанево, с. Вж. Гайтанлик — 191.
Гайтанлик, с. — 188, 189.
Германи, с. — 201.
Глиняне, с. — 82, 195.
Гняляне, с. Вж. Глиняне — 87, 195.
Голяма Раковица, с. Вж. Ракофче — 191.
Голяновци, с. — 36, 300.
Горна Баня, с. — 195, 375.
Горна Дикаия, с. — 258.
Горна Малина, с. — 189, 191, 365.
Горни Богров, с. — 81, 82, 83, 84.
Горни Костинброд, с. — 343.
Горни Лозен, с. — 82, 170, 348.
Гурмазово, с. — 164.
Гълъбовци, с. — 164.
Гърция — 10.

Дамаск, гр. — 386.
Данишменд, с. — 188.
Даскалово, с. — 87.
Дауд Паша, кв. и поле около Цариград — 236.
Диване Давуд, с. — 90, 152.
Дикаия, с. — 258.
Доброславци, с. — 279.
Доганово, с. — 82, 85, 170, 364.
Долна Дикаия, с. — 258.
Долна Малина, с. — 191.
Долни Богров, с. — 369, 376.
Долни Лозен, с. — 85, 348.
Драгалевци, с. — 81, 92, 117, 170, 203.
Драгичево, с. — 59, 62.
Драговищица, с. — 28, 142, 151, 152, 307, 313, 331.
Дреново, с. Вж. Дряново — 191.
Дряново, с. — 189.
Дубровник, гр. в Югославия — 68, 259.
Дупница, гр. — 308, 310, 318.

Егри Дере, местн. — 227.
Елешница, р. — 327.
Елешница, с. — 152.
Елхадж Караман, с. Вж. Хаджи Караман — 59.
Етрополе, гр. — 198, 291.

Железница, с. — 47.
Желява, с. — 81, 82, 83, 84, 85, 86.
Житен, с. — 152.

Зелен, с. — 91.
Зеленград, с. Вж. Зелен — 93.
Земяне, местн. — 68, 285.
Златица, с. — 147, 367.
Златуша, с. — 59, 61, 88, 89, 91, 152.

Ибрик кьой, с. — 176.
Ибричево, с. — 87.
Извор, с. — 82, 87.
Измир, гр. в Турция — 389.
Ирак — 55.
Искендерийе, гр. Вж. Шкодра — 176.
Искрец, с. — 59, 291.
Искър, р. — 279, 348, 350.
Истанбул, гр. в Турция — 48, 310, 322, 387, 399.
Ихтиман, с. — 44, 82.

Казичене, с. — 83, 88, 90, 188, 189, 348, 349.
Каменица, с. — 59, 62.
Кара бунар, местн. — 270.
Караферие, гр. в Гърция — 134.
Карлобат, гр. — 201.
Кациляне, с. — 369, 376.
Кербеля, местн. в Ирак — 51, 53.
Княжево, с. Вж. Бали Ефенди — 37, 153, 327.
Кондофрей, с. Вж. Кондуфер — 251.
Кондуфер, с. — 251.
Коньовица, с. — 42, 68, 69, 94, 268, 285.
Коня, гр. в Турция — 389.
Кору баглар, местн. — 59, 180.
Костниброд, с. — 343.
Кремиковци, с. — 26, 82, 83.
Кубратово, с. — 279.
Куманица, с. — 279.
Кумарица, с. — 25, 37, 184.
Курило, с. — 28, 80, 170, 264.
Кътина, с. — 54, 189, 321.
Кючюк аба, с. — 202.

Лесново, с. Вж. Орманлу — 63, 216, 278.
Лозене, с. — 348.
Локорско, с. — 90, 91, 92.
Луково, с. — 59, 62.
Люлин, с. Вж. Райлово — 87.

Магреб — 88, 185.
Малина, с. — 188, 189, 364.
Мало Бельово, с. — 93.
Мало село, с. — 203.
Маниса, гр. в Турция — 64, 387.
Мараш, гр. в Турция — 79, 173, 367, 397.
Маслово, с. — 54, 88, 89, 90.
Медено село, с. — 37.
Медина, гр. — 397, 414.
Мека, гр. — 353, 396, 397, 414.
Мелник, гр. — 63.
Мировяне, с. — 91, 92.
Михайлово, с. — 91.
Михальово, с. — 152.
Мора — 55.
Мостар, гр. в Югославия — 192.
Мрамор, с. — 81, 84, 86, 311.
Муса кьой, с. 239, 240.
Мусачево, с. Вж. Муса кьой — 240.

Нагбол, с. — 59, 61, 62.
Негован, с. — 367.
Негушево, с. — 82, 84.
Никопол, гр. — 199, 264.
Нови хан, с. — 61.
Ново село, с. — 343.
Новосел, с. — 82, 83, 85, 152, 159.
Ноевци, с. Вж. Нух Ефенди — 62.
Нух Ефенди, с. — 59, 61.

Обединение, с. Вж. Маслово — 56, 93.
Обеля, с. — 84, 85, 91, 151, 152.
Обрадовци, с. — 170, 343, 356.
Оградище, с. — 189.
Одрин, гр. в Турция — 11, 180, 197.
Опицвет, с. — 81, 84.
Орландовци, с. — 83, 85.
Орман, с. Вж. Орманлу — 278.
Орманлия, с. — 63, 216, 278.
Орманлу, с. — 62, 214.
Османска империя — 13, 386, 387, 388, 389, 392, 393, 395, 397, 399, 401, 403, 405, 406, 407, 410, 412, 413, 414, 415, 416.

Пазарджик, гр. — 160.
Пановци, с. — 203.
Панчарево, с. — 258.
Панчанлу, с. — 203.
Перник, гр. — 54, 56, 181, 372.
Петрич, с. — 187.
Печ, гр. Вж. Виена — 97, 154, 162.
Пирот, гр. в Югославия — 183, 257, 288, 305.
Пловдив, гр. — 247, 397.
Погледец, с. — 81, 84, 188.
Подуяне, с. — 90, 91, 92, 151, 152.
Потоп, с. — 152.
Прищина, гр. в Югославия — 197.
Провадия, гр. — 248.

Радомир, гр. — 151, 198, 202, 207, 371, 372.
Райлово, с. — 81.
Ракофче, с. — 188, 189.
Расник, с. — 56.
Ратьовица, с. — 59.
Реброво, с. — 152.
Редина, с. — 152.
Румелия — 281, 397.
Румили, вж. Румелия — 368.
Русе, гр. — 8.

Самоков, гр. — 68, 316.
Сараево, гр. в Югославия — 397.
Световрачане, с. Вж. Сетоврач — 93.
Сетоврач, с. — 90, 91.
Силистра, гр. — 8.
Синделци, с. — 81, 82, 83, 84, 85.
Сирия — 145.
Скопие, гр. в Югославия — 227.
Славовци, с. Вж. Славци — 25, 37.
Славци, с. — 24, 36, 85, 152, 175.
Слатина, с. — 82, 89.
Солун, гр. в Гърция — 269.
Софийска Елешница, р. — 279.
Станке Димитров, гр. Вж. Дупница — 309.
Столник, с. — 59, 62, 90, 91, 92.

Текирдаг, гр. в Турция — 168, 364.
Текфурдаг, гр. Вж. Текирдаг — 363.
Темелково, с. — 63.
Токат, гр. в Турция — 75.
Траблус, гр. вж. Триполи — 200.
Требич, с. — 87, 189, 191.
Триполи, гр. в Либия — 203.
Трън, гр. — 322.
Турция — 10, 11, 76, 413.

Филиповци, с. — 82, 87.

Хаджи Караман, с. — 81, 82, 83, 84, 85, 86.
Хаджиоглу Пазарджик, гр. — 8.
Халкалу, с. — 198, 202.
Хераково, с. — 207.
Хиос, о-в — 52, 80, 95.
Храбърско, с. — 82.
Храсник, с. — 54.

Цариград, гр. Вж. Истанбул — 236, 265, 397.
Църква, с. Вж. Църква — 198.
Църква, с. — 82, 84, 199.

Челопеч, с. — 83, 84, 85.
Чепинци, с. — 38, 82, 90.
Черква, с. Вж. Църква — 86.
Чирпан, гр. — 381.
Чифлик Мало Бельово, с. — 93.
Чукуровец, с. — 82, 84.

Шехир, с. — 88.
Шехиркьой, гр. Вж. Пирот — 86, 181, 257, 288, 305.
Шияковци, с. — 89, 90.
Шума, с. — 188.

Югославия — 10, 55.

Яково, с. — 178.
Яна, с. — 81, 82, 85.
Ярджилово, с. — 152.
Ярджиловци, с. Вж. Ярджилово — 90, 91.

МАХАЛИ, ПАЗАРИЩА И ВАКЪФИ В СОФИЯ (XVII — XIX В.)

Абди Ходжа, вакъф — с. 256.
Аладжа месджид, махала, не е локализирана — с. 182, 195, 229, 275, 302, 336, 357.
Аладжа Хисар, махала, не е локализирана — с. 240.
Али Ага, махала, дн. между бул. Руски, Раковски, Толбухин и ул. Гурко — с. 84.
Али Пойраз, махала, не е локализирана — с. 214.
Алиш, махала, вер. Алишер — с. 272.
Алишер, махала, не е локализирана — с. 66, 98, 108, 111, 116, 121, 131, 171, 203, 285, 352, 372.
Араб Ходжа, махала, не е локализирана — с. 303, 314.

Бал базарь, махала, дн. кв. около църквата „Св. Спас" — с. 167, 275, 286.
Бал базарь, пазарище — с. 250.
Башшор, махала, дн. кв. между ул. Охрид и Клокотница — с. 250.
Баня баши, пазарище, дн. кв. около главната минерална баня и Халите — с. 104, 220, 221, 227, 328.
Баш чешме, махала, не е локализирана — с. 217.
Бит базарь, пазарище около днешния ЦУМ — с. 194.
Бюлюджек, вакъф — с. 332.
Варош, не е локализиран — с. 152, 194, 273, 275.
Веледан-заде, вакъф — с. 125, 287.

гръцко пазарище, не е локализирано — с. 63, 65, 102, 144.
Гюл джами, махала, дн. кв. около църквата „Св. Георги" — с. 35, 287, 325.
Дерзи Юсуф, махала, не е локализирана — с. 233, 267.
Джами-и атик, махала, не е локализирана — с. 30, 254, 294, 321.
Драз, махала, дн. кв. между бул. Драгоман, Сливница, Г. Димитров и ул. Цар Симеон — с. 266, 314, 328.
Диване-заде, вакъф — с. 328.
Диване-заде, махала, не е локализирана — с. 376.

еврейско пазарище, не е локализирано — с. 180.
Елхадж Байрам, махала, Вж. Хаджи Байрам — с. 289, 318, 350, 356, 377.
Елхадж Исмаил, махала, не е локализирана — с. 30, 179, 183, 210, 290, 298, 339, 348, 374, 382.
Елхадж Хамза, махала, дн. кв. между ул. Алабин, Лавеле и Цар Борис — с. 28, 41, 76, 105, 126, 135, 138, 147, 160, 274, 284, 285, 333, 344, 352, 367, 369.

Елхадж Ходжа, махала, не е локализирана — с. 329.
Елхадж Ширмерд, махала, не е локализирана — с. 268.
Елхадж Яхшя, махала, не е локализирана — с. 26, 292, 338.
Емре, махала, не е локализирана — с. 227, 238, 243, 245.
Имарет, махала, дн. кв. между пл. Славейков, ул. Граф Игнатиев и ул. Ген. Паренсов — с. 46, 279, 306.

Калоян, махала, дн. кв. между пл. Ленин, бул. Витоша и ул. Алабин и Калоян — с. 28, 77, 94, 99, 100, 101, 102, 112, 119, 136, 165, 232, 273, 279, 298, 312, 318, 329, 334.
Капан, пазарище, от двете страни на бул. Дондуков след ул. Веслец — с. 294, 301.
Кара Данишменд, махала, не е локализирана — с. 228, 231, 232, 241, 245, 249, 250, 263, 269, 271, 279, 283, 288, 289, 290, 297, 302, 305, 307, 308, 311, 312, 313, 315, 316, 317, 322, 331, 343, 358, 360, 361, 378, 379.
Кара Мехмед Ефенди, вакъф — с. 312.
Кара Хисар, махала, не е локализирана — с. 227, 270.
Кара Хюсеин Ефенди, вакъф — с. 276.
Кара Шахин, вакъф — с. 339.
Кара Шахин, махала, не е локализирана — с. 236, 272, 299, 309, 310, 330, 333, 334, 349, 351, 356, 371, 379.
Карагьоз Бей, махала, дн. кв. между ул. Алабин и Левски — с. 95, 191, 304, 323, 340, 346, 355.
Касабан, махала, не е локализирана — с. 244, 247, 248, 253, 260, 268, 302, 317, 337, 374.
Касаплар, махала. Вж. Касабан — с. 236.
Куру чешме, махала, дн. кв. между ул. Алабин и бул. Витоша — с. 78, 153, 200, 235, 267, 278, 280, 281, 282, 293, 321, 326, 338, 340.
Куру чешме, пазарище — с. 59.
Къз Касъм, махала, дн. около ул. Цар Симеон — с. 192, 234, 360.

Малкият базар, пазарище — с. 138.
Мансур Ходжа, вакъф — с. 351.
Мансур Ходжа, махала, не е локализирана — с. 23, 43, 118, 206, 243, 247, 251, 252, 274, 276, 282, 287, 297, 308, 318, 332, 336, 354, 355, 367, 368, 369, 375, 378, 382.
Мукатааджъ Мехмед Ефенди, вакъф — с. 262.
Мухтесиб-заде, махала, не е локализирана — с. 172, 335, 364, 377.

Насух Ходжа, махала, не е локализирана — с. 256.
Новосел, махала, дн. кв. около църквата Св. Седмочисленици — с. 228, 245, 251, 343.
Орта месджид, махала, не е локализирана — с. 222, 286, 306, 331, 351.
Папуджи Драган, махала, не е локализирана — с. 255, 261.
Пиринджилер, пазарище, не е локализирано — с. 54, 288, 309.
Поп Милош, махала, не е локализирана — с. 303, 362.
Саат, махала, не е локализирана — с. 281, 306, 358.
Саат, пазарище, не е локализирано — с. 292.
Саат-и атик, махала, не е локализирана — с. 213.
Сакъзлъ Хатун, вакъф — с. 284.
Сарачхане, пазарище, не е локализирано — с. 230, 264, 348.
Сарухан Бей, махала, не локализирана — с. 33, 34, 137, 218, 219, 230, 237, 254, 263, 268, 313, 345, 347, 353.
Сейфуллах Ефенди, вакъф — с. 227.
Семерджилер, махала, не е локализирана — с. 234.
Сиявуш Паша, вакъф — с. 227.
Сиявуш Паша, махала, дн. кв. около църквата Св. София — с. 212, 268, 316, 373.
Сунгурлар, махала, около католическата църква — с. 120, 164, 286, 288, 299, 300, 310, 319, 320, 327, 344.
Сунгурлар, пазарище — с. 214, 256, 262, 271.
Суч Мехмед Паша, вакъф — с. 357.
Съгър дереси, махала, не е локализирана — с. 258.
Съджак бинар, пазарище, не е локализирано — с. 205.

Тахъл базарь, махала, дн. кв. зад градската баня по ул. Искър — с. 229, 279, 323, 344, 353, 354, 375, 381.
Туз базарь, пазарище, дн. пл. Трапезица — с. 351.

Фърълдан-заде Ахмед Ефенди, вакъф — с. 227.

Хаджа Алагьоз, махала, не е локализирана — с. 261.
Хаджи Байрам, махала, не е локализирана — с. 117, 257, 352.
Хаджи Исмаил, махала Вж. Елхадж Исмаил — с. 246.
Хаджи Хамза, махала. Вж. Елхадж Хамза — с. 172, 204, 208, 231, 239, 240, 242, 246, 249, 255, 259, 342.
Хайрийе, махала, не е локализирана — с. 260.
Халачхане, пазарище, не е локализирано — с. 95.
Хас Бига, махала, не е локализирана — с. 39, 71, 73, 79, 81, 82, 84, 133, 187, 284, 342, 348.
Хас Бига Бей, вакъф — с. 230, 231, 232, 241, 244, 264, 294, 295, 301, 309.
Хасан Паша, вакъф — с. 260.
Худаверди Сафер, вакъф — с. 269.

Хюсеин Ага, махала, не е локализирана — с. 295, 301.
Хъзър Чавуш, вакъф — с. 328.

Чаир, махала, не е локолизирана — с. 70.
Чира базаръ, пазарище, не е локализирано — с. 230.

Шарабдарлъ, махала, не е локализирана — с. 235, 241.
Шейх, махала, дн. кв. между ул. Цар Крум, Патриарх Евтимий и Ангел Кънчев — с. 31, 293, 319, 373.
Шиджаа, вакъф — с. 271.
Шиджаа Факих, махала, не е локализирана — с. 38, 51, 257, 262, 277, 325, 335, 339, 345, 349.

Язъджъ-заде, махала, дн. кв. между бул. Витоша, ул. Алабин, Солунска и Левски — с. 27, 40, 43, 56, 69, 75, 87, 107, 110, 127, 142, 149, 152, 157, 295, 296, 341, 342, 347.
Язъджъ-оглу, вакъф — с. 227.
Язъджъ-оглу, махала. Вж. Язъджъ-заде — с. 265, 266, 271.
Яхия Паша, вакъф — с. 234.

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор 7

I част — наследствени описи

1. На бояджията Ахмед Челеби. 1731 г. 23
2. На Шатър Мехмед. 1731 г. 26
3. На дюлгера Стефан. 1731 г. 27
4. На кръчмаря Герго. 1731 г. 28
5. На поп Йован. 1731 г. 28
6. На сарача Ибрахим Челеби. 1731 г. 30
7. На Айша хатун. 1731 г. 30
8. На Айша хатун. 1731 г. 31
9. На Мехмед Беше — търговец на тютюн. 1731 г. 33
10. На бръснаря Елхадж Мехмед. 1731 г. 34
11. На мутафчията Йомер Беше. 1731 г. 35
12. На Ахмед Ага. 1731 г. 38
13. На Зюлфикяр. 1731 г. 39
14. На кожухаря Юсуф. 1731 г. 40
15. На бръснаря Али Челеби. 1739 г. 41
16. На сапунлжията Мурад Беше. 1739 г. 43
17. На сарача Елхадж Хасан. 1739 г. 43
18. На подковача Дервиш Али. 1739 г. 46
19. На Шинаси-заде Ахмед Ефенди. 1748 г. 48
20. На силяхдаря Ессеид Мехмед Ага. 1750 г. 51
21. На съдебния писар Мустафа Ефенди. 1750 г. 56
22. На Панайот, син на Костадин. 1756 г. 63
23. На поп Хранчо. 1756 г. 66
24. На Велика и Томо. 1756 г. 69
25. На Магда. 1756 г. 70
26. На Гюргя. 1757 г. 71
27. На Цона. 1757 г. 73
28. На Димо. 1757 г. 75
29. На ключаря Младжо. 1761 г. 76
30. На свещаря Стамен. 1761 г. 77
31. На такеджията Лило. 1762 г. 78
32. На Чолак Осман Беше. 1762 г. 79
33. На Ахмед Ага — заптие на село Бояна. 1762 г. 87
34. На кръчмаря евреин Аврам. 1762 г. 94
35. На халача Мемиш. 1762 г. 95
36. На Йованка. 1762 г. 98
37. На Йованко. 1772 г. 99
38. На Гьорге. 1772 г. 100
39. На Велика. 1772 г. 101
40. На Доко. 1772 г. 102
41. На Христо. 1772 г. 105
42. На Вела. 1772 г. 106
43. Опис на наличните стоки в дюкяна на изчезнал без вести християнин. 1776 г. . . . 107
44. На Мирко. 1776 г. 108
45. На Стоянка. 1776 г. 108
46. На арменеца Гарабед. 1776 г. 110
47. На Стойко. 1776 г. 111
48. На Миладина. 1776 г. 112

49. На Кръстю. 1776 г. . . . 113
50. На Кръстю. 1779 г. . . . 116
51. На Млачо. 1779 г. . . . 117
52. На Станчо. 1790 г. . . . 118
53. На поп Анастас. 1790 г. . . . 119
54. На Вучан. 1790 г. . . . 120
55. На Павле. 1792 г. . . . 121
56. На Николчо. 1792 г. . . . 126
57. На бакалина Христо. 1792 г. . . . 127
58. На бакалина Йованчо. 1793 г. . . . 129
59. На Цинцар Коце. 1798 г. . . . 131
60. На абаджията Йован. 1798 г. . . . 133
61. На Коста. 1798 г. . . . 135
62. На поп Георги. 1798 г. . . . 136
63. На Кръстана. 1799 г. . . . 137
64. На бакалина Акча Пейчо. 1805 г. . . . 138
65. На Ката. 1806 г. . . . 140
66. На търговеца кинкалерист Георги. 1808 г. . . . 142
67. На гърка Анастас. 1808 г. . . . 144
68. На Трандафила. 1809 г. . . . 147
69. На Елхадж Мустафа Ага. 1809 г. . . . 149
70. На гърка Николчо. 1809 г. . . . 153
71. На евреина Каракаш Самуил. 1813 г. . . . 155
72. На кръчмаря Кито. 1813 г. . . . 157
73. На бакалина Пено. 1813 г. . . . 157
74. На кожаря Елхадж Али. 1813 г. . . . 160
75. На абаджията Начо. 1813 г. . . . 165
76. На кръчмаря Коце. 1813 г. . . . 167
77. На шивача Сито. 1814 г. . . . 171
78. На градинаря Коле. 1814 г. . . . 172
79. На подковача Ессеид Халил. 1814 г. . . . 172
80. На търговеца от Искендерие Елхадж Касъм. 1814 г. . . . 176
81. На обущаря Хасан. 1814 г. . . . 179
82. На сарача Мехмед. 1814 г. . . . 183
83. На Елхадж Исмаил Ага. 1814 г. . . . 184
84. На бръснаря Абди. 1814 г. . . . 191
85. На алемдаря Бошнак Мехмед. 1815 г. . . . 192
86. На обущаря Молла Мустафа. 1814 г. . . . 195
87. На субашията Али. 1815 г. . . . 200
88. На Цоко. 1815 г. . . . 203
89. На обущаря Игнат. 1814 г. . . . 204
90. На сарача Ессеид Хасан. 1815 г. . . . 206
91. На Нона и Мано. 1833 г. . . . 208
92. На сарача Сака Мехмед. 1833 г. . . . 210
93. На Чолак Петко. 1833 г. . . . 212
94. На бръснаря Елхадж Мустафа. 1833 г. . . . 213
95. На подковача Ессеид Емин Ага. 1833 г. . . . 214
96. На Ана. 1833 г. . . . 217
97. На подковача Сеид. 1833 г. . . . 218
98. На бръснаря Молла Али. 1833 г. . . . 219
99. На чизмаря Манол. 1833 г. . . . 222
100. На Фъстък Ахмед Ага. 1833 г. . . . 222

II част — покупко-продажби, имуществени спорове, цени и др.

101. Къща. От Ахмед на Велко. 1617 г. . . . 227
102. Фурна за хляб и три дюкяна. Мерием на обущаря Рамазан. 1617 г. . . . 227
103. Къща. Мусли на пешака Мустафа Беше. 1617 г. . . . 228
104. Къща. Ангелина и дъщеря ѝ Мара на Стиряни, чрез пълномощник. 1617 г. . . . 228
105. Къща. Фатма хатун на Чадърджи-заде Мехмед Челеби. 1617 г. . . . 229
106. Наследствена част от три дюкяна. Фатма хатун на Махмуд Ага, чрез пълномощник. 1617 г. . . . 229
107. Сарашки дюкян. Рабие хатун на Сюлейман, по пълномощие. 1617 г. . . . 230

108. Къща. Мехмед Бали на Хевва хатун, по пълномощие. 1617 г. 231
109. Дрогеристки дюкян. Имамът Сабунджи-заде Мехмед Ага на дрогериста Мустафа Челеби, по пълномощие, 1617 г. 231
110. Дюкян. Яко на арнаут Петре. 1617 г. 232
111. Сграда. Сабунджи-заде Мехмед Ага на сапунджията Мехмед Челеби. 1617 г. . . 232
112. Къща. Фатма хатун на младежа Али, по пълномощие, 1617 г. 233
113. Къща. Циганинът Кало на евреина Рубен. 1617 г. 234
114. Копринарски дюкян. Абдуллах Челеби на копринаря Хаджи Осман. 1617 г. . . 234
115. Къща. Али Деде на ескиджията Синан. 1617 г. 235
116. Къща. Михри хатун, на Александра, по пълномощие. 1617 г. 235
117. Къща с три фурни. Кьойлю Абди на Мехмед. 1617 г. 236
118. Къща. Айни хатун на Рукие хатун, чрез двама пълномощници. 1617 г. 236
119. Къща. Ибрахим на Юсуф. 1618 г. 237
120. Подковачески дюкян. Подковачът Мустафа Бей на Фатма хатун. 1618 г. 238
121. Къща. Подковачът Мустафа Бей на Фатма хатун, посредством двама пълномощници. 1618 г. 238
122. Чифлик, Абдулазиз Челеби на Абдуллах Челеби. 1618 г. 239
123. Позволително за търговия по нормирани цени. 1618 г. 240
124. Къща. Сюлейман и войникът Мустафа Бей на Фатма хатун. 1618 г. 240
125. Къща. Радул на Петре. 1618 г. 241
126. Дрогеристки дюкян. Мехмед Ага на дрогериста Мустафа. 1618 г. 241
127. Къща. Марина на Марко. 1618 г. 242
128. Къща. Хатидже хатун и сестра ѝ Умхани хатун на Елхадж Ахмед, лично и по пълномощие. 1618 г. 243
129. Къща. Рамазан на сестра си Фатма хатун. 1618 г. 243
130. Сарашки дюкян. Мехмед, Хатидже и майка им Гюлдалъ на Ибрахим Челеби, чрез пълномощник. 1618 г. 244
131. Къща. Дервиш Мехмед на имама Ридван. 1618 г. 245
132. Къща. Зафира на съпруга си Данил. 1618 г. 245
133. Къща. Али Челеби на Хюсеин и Айни хатун. 1618 г. 246
134. Къща. Селим на Ессеид Осман. 1618 г. 246
135. Къща. Чакръкчи Елхадж Ахмед и синовете му на Али Челеби. 1618 г. 247
136. Къща. Хюсеин на бозаджията Станислав. 1618 г. 248
137. Търговска сделка с платове и обработени кожи между евреи. 1618 г. 248
138. Къща. Фатма хатун на Бекир Беше, чрез пълномощник. 1618 г. 249
139. Дюкян. Петко и Йово на Мехмед Беше. 1618 г. 250
140. Правото за събиране на налог. Мехмед Челеби на Мустафа Паша. 1618 г. . . . 250
141. Къща. Петкана на Мустафа Бей. 1618 г. 251
142. Къща. Кара Али на Хошаби Ахмед. 1618 г. 251
143. Къща. Чавдар Юсуф на Умми хатун. 1618 г. 252
144. Отсрочване на дълг. Евреинът Гасби на християнката Неда. 1618 г. 252
145. Къща. Сагърджи Ахмед на Сафер Беше. 1618 г. 253
146. Къща. Платнарят Али на бакалина Осман, чрез пълномощник. 1618 г. 253
147. Къща. Майсторът Мусли на теляка Ибрахим. 1618 г. 254
148. Къща. Михаил, Калина и Петкана на бозаджията Груйо. 1618 г. 255
149. Дюкян. Емине хатун и Сунни хатун на Юсуф, чрез пълномошник. 1618 г. 255
150. Къща. Хевва хатун и сестра ѝ Белкис на Груйо, чрез пълномощник. 1618 г. . . 256
151. Къща. Мазлюме хатун на Зюлфикяр, чрез пълномощник. 1618 г. 257
152. Лозе. Железарят Абубекир Челеби на казанджията Елхадж Хасан. 1618 г. . . . 257
153. Градина. Груше на Симеон. 1618 г. 258
154. Събиране наем от дюкяни, собственост на дубровничанин. 1618 г. 259
155. Къща. Хабибе хатун и сестра ѝ Мюслиме на Фатма хатун, чрез двама пълномощници. 1618 г. 259
156. Спорна къща. Предявяване правото на съседство. 1618 г. 260
157. Изплащане наем на дюкян и хан, собственост на вакъф. 1618 г. 260
158. Къща. Малчо на Фотьо. 1618 г. 261
159. Къща. Неделя на Мехмед. 1618 г. 261
160. Наемане на ледник, собственост на вакъф. 1618 г. 262
161. Иск за отмяна на покупко-продажба поради измама в цената. 1618 г. 262
162. Лозе. Петре на Павел и Коле. 1618 г. 263
163. Сарашки дюкян. Али, син на Ридван, на сарача Али. 1618 г. 263
164. Лозе. Мехмед Чавуш на кожаря Али. 1618 г. 264
165. Относно налагане глоби на хлебарите. 1618 г. 265

166. Къща. Хасан на Мехмед Челеби, чрез пълномощник. 1619 г. 265
167. Къща. Ахмед Бей на Дамян. 1619 г. 266
168. Къща. Обущарят Вели на златаря Хъзър. 1619 г. 266
169. Къща. Маджунджи Вели на Ибрахим. 1619 г. 267
170. Къща. Хюсеин Беше на Ибрахим Челеби. 1619 г. 267
171. Къща. Зюлфикяр Челеби на Осман Бей, чрез пълномощник. 1619 г. 268
172. Място за зеленчукова градина. Мехмед на Бойко. 1619 г. 268
173. Къща. Вакъфът „Худаверди Сафер" на Ханифе хатун. 1619 г. 269
174. Отпуснато обезщетение за изгубени стоки. 1619 г. 269
175. Къща. Вслика на Ридван. 1619 г. 270
176. Къща. Елхадж Ридван на Хатидже хатун. 1619 г. 271
177. Дюкян. Осман на Мусли. 1619 г. 271
178. Къща. Абдуллах Челеби на Елхадж Ридван. 1619 г. 272
179. Къща. Мутафчията Ахмед Челеби на бръснаря Абдуллах Челеби. 1708 г. 272
180. Празно място. Кожухарят Сичо на Стефан. 1708 г. 273
181. Къща. Мехмед Челеби на Мустафа Ага. 1709 г. 274
182. Къща. Хасан Бей на Юсуф Челеби. 1709 г. 274
183. Къща. Братята Мехмед и Реджеб на каймакама Ессеид Мехмед Ефенди. 1709 г. 275
184. Част от сарашки дюкян с част от наличните в него принадлежности. Свещарят Кръстю на Андрон. 1709 г. 275
185. Дюкян. Чаталбаш Мустафа Челеби на Ибрахим Челеби. 1709 г. 276
186. Къща. Менля Али на Радул. 1709 г. 277
187. Част от воденица. Меримшах хатун на Елхадж Абделгафур, чрез пълномощник. 1709 г. 278
188. Воденица и зеленчукова градина. Сюлейман Ага на Ахмед ефенди. 1709 г. . 279
189. Лозе. Мустафа Челеби и Илия на Стоян. 1709 г. 279
190. Къща. Християнката Велчо на Томо. 1709 г. 280
191. Наследствена къща. Еминът на държавното съкровище на Умхани хатун. 1709 г. 281
192. Къща. Търговецът Станчо на златаря Бошко. 1709 г. 281
193. Място за къща. Майсторът подковач Мехмед на Фатма хатун, чрез пълномощник 1709 г. 282
194. Къща. Али на бакалина Стамен. 1709 г. 282
195. Самарджийски дюкян. Айше хатун на подковача Хюсеин Челеби, чрез пълномощник. 1709 г. 283
196. Къща. Готвачът Хасан на Бодур Ахмед Беше. 1709 г. 284
197. Къща. Стоян на Юсуф. 1709 г. 284
198. Лозе. Хатидже хатун на Тодор. 1721 г. 285
199. Дюкян. Исмаил беше на евреина Ханане. 1721 г. 286
200. Празно място. Свещарят Ибрахим на Нияз Али Беше. 1721 г. 286
201. Къща. Панайот на шивача Митре. 1721 г. 287
202. Халашки дюкян. Мустафа Беше на Елхадж Абдулкадир. 1721 г. 287
203. Инструменти в свещарска работилница. Сафие и Ухмани на владиката Анастас. 1721 г. 288
204. Къща. Мехмед Ага на Хевва хатун. 1721 г. 289
205. Къща. Мара на Минко. 1721 г. 289
206. Такеджийски дюкян. Сафие хатун на Мавродин. 1721 г. 290
207. Самоков. Бешир Бей на Али Ага и Тодор. 1721 г. 291
208. Подковачески дюкян. Подковачът Мустафа Беше на бьолюкбашията Ибрахим. 1722 г. 292
209. Подковачески дюкян. Елхадж Мустафа на бьолюкбашията Ибрахим. 1722 г. . . 292
210. Къща. Али Бей на Мустафа. 1722 г. 293
211. Къща с дюкян. Айша хатун на бакалина Митре. 1722 г. 293
212. Дарение на свещарски дюкян-работилница. Елхадж Мустафа на Сафие хатун. 1722 г. 294
213. Касабски дюкян. Сафие хатун на Елхадж Мустафа, чрез пълномощник. 1722 г. . 294
214. Къща. Спас на Оханес. 1722 г. 295
215. Къща. Йовко на чехларя Симеон. 1722 г. 296
216. Част от къща, която Джурджа купува от държавното съкровище. 1722 г. . . . 296
217. Къща. Черибашията Ахмед на Бошко. 1722 г. 297
218. Къща. Наследниците на Айша на златаря Апостол. 1722 г. 298
219. Къща. Стоян на Майер. 1722. 298
220. Къща. Марга на бояджията Мехмед Беше. 1722 г. 299
221. Част от къща. Мехмед Беше на съпругата си Хуремшах хатун. 1722 г. 299

222. Лозе. Наследниците на Михаил на Бошко. 1722 г. 300
223. Свещарска работилница. Сафие хатун на Аго Мехмед Ага. 1722 г. 301
224. Уреждане спорни въпроси при съдружници. 1722 г. 302
225. Къща. Ибрахим Челеби на Хатидже хатун. 1722 г. 302
226. Наследствена къща. Йована и Николица на Спас. 1722 г. 303
227. Къща. Самуил на Моис и Давид. 1723 г. 303
228. Къща. Фатма хатун на Ибрахим Ефенди, чрез пълномощник. 1723 г. 304
229. Къща. Мехмед Ага на джизиедаря Елхадж Хюсеин Ага. 1723 г. 305
230. Къща. Лятифуллах Челеби на Дервиш Челеби. 1723 г. 306
231. Халашки дюкян. Халачът Ахмед Челеби на халача Мехмед Челеби. 1723 г. 306
232. Лозе. Спахията Хюсеин на Стоян. 1723 г. 307
233. Лозе. Спахията Хюсеин на Стойчо. 1723 г. 308
234. Къща с дюкян в град Дупница. Емтуллах хатун на евреина Самуил. 1723 г. . . 308
23 5. Дюкян. Елхадж Хасан Ага на Лятифуллах Челеби. 1723 г. 309
236. Наследствена къща в град Дупница. Айша хатун и Исмихан хатун на Хасан Челеби. 1723 г. 310
237. Лозе. Митре на чибукчията Миладин. 1723 г. 310
238. Къща. Коста на Кирча. 1725 г. 311
239. Къща. Кожухарят Димитър на шивача Лозан. 1725 г. 312
240. Дюкян. Фатма хатун на Давид. 1725 г. 312
241. Лозе. Ессеид Мехмед Ефенди на Петре. 1725 г. 313
242. Къща. Ибрахим Беше на Мехмед Беше. 1725 г. 313
243. Къща. Умегелсум хатун на Дойчин, чрез пълномощник. 1725 г. 314
244. Къща. Ахмед Челеби на Йован. 1725 г. 314
245. Лозе. Мехмед Беше на Мишо. 1726 г. 315
246. Къща. Сюлейман на Мустафа. 1726 г. 315
247. Къща. Бояджията Али Челеби на Халил Челеби. 1726 г. 316
248. Къща. Фатма хатун на Мустафа. 1726 г. 317
249. Къща. Айша хатун на Мустафа Ага. 1726 г. 317
250. Къща. Ессеид Ахмед Беше на евреите Аврам и Давид. 1726 г. 318
251. Къща в град Дупница. Илчо на Хюсеин. 1726 г. 318
252. Къща. Фатма хатун на Йомер и Хевва хатун. 1726 г. 319
253. Лозе. Спас на шивача Митре. 1726 г. 319
254. Къща. Калица и Дойна на заима Ессеид Осман Ага. 1726 г. 320
255. Лозе. Елхадж Мустафа на казанджията Недялко. 1726 г. 321
256. Къща. Циганката Саиме на Яким. 1726 г. 321
257. Закупуване на необработена вълна за чохаджийската работилница в Истанбул. 1726 г. 322
258. Къща. Айша хатун на Петре. 1726 г. 322
259. Къща. Саиме хатун на Халил Челеби. 1726 г. 323
260. Къща. Бръснарят Ахмед Челеби и майка му на Мехмед Челеби. 1726 г. 323
261. Дълг от закупен бакър. 1726 г. 324
262. Къща. Братята Аския и Исак на Синьор. 1726 г. 325
263. Къща. Християнката Николо на шивача Никола. 1726 г. 325
264. Къща. Елхадж Али на Хюсеин Ага. 1726 г. 326
265. Воденица, пристройки към нея и градина. Елхадж Али на Хюсеин Ага. 1726 г. . 326
266. Място за лозе. Такеджията Манчо на кечеджията Оханес. 1727 г. 327
267. Къща. Гьорго на Никола. 1727 г. 328
268. Дюкян. Черибашията Абдулрахман на вакъфа „Диване-заде". 1727 г. 328
269. Къща. Ахмед Язъджъ на Кръстю. 1727 г. 329
270. Къща. Йасифко на Мустафа Ага. 1727 г. 329
271. Къща. Наследниците на Юсуф Ефенди на Елхадж Хюсеин Ага. 1727 г. 330
272. Спор относно владение на бояджийска работилница. 1728 г. 330
273. Лозе. Айша на Стоян. 1728 г. 331
274. Касабски дюкян. Мюфтията Хюсеин Ефенди на касапина Хюсеин Беше. 1728 г. . 332
275. Еснафски спор относно мястото на търгуване. 1728 г. 332
276. Къща. Анто на Стале. 1728 г. 333
277. Къща. Телякът Ахмед на Халил. 1728 г. 333
278. Къща. Циганинът Стоян на Йомер Челеби. 1728 г. 334
279. Къща. Наследниците на Ахмед на Молла Хасан. 1728 г. 335
280. Градина. Елхадж Ибрахим на бръснаря Мустафа Челеби. 1729 г. 335
281. Къща. Наследниците на Мустафа на Айша хатун. 1729 г. 336
282. Къща. Халил Бей на Фатма хатун. 1729 г. 336

283. Къща. Наследниците на Мехмед Ага на Ессеид Хюсеин Ага. 1729 г. 337
284. Незастроено място. Мехмед Ефенди на Никола. 1729 г. 338
285. Къща. Касапинът Узун Ахмед на Станислава. 1729 г. 338
286. Сарашки дюкян. Сарачът Елхадж Мехмед на Елхадж Абделгафур Ефенди. 1729 г. 339
287. Къща. Умегелсум хатун на Мехмед Челеби. 1729 г. 339
288. Къща. Менля Мехмед на Саиме хатун. 1729 г. 340
289. Къща. Ахмед Челеби на Никола. 1729 г. 340
290. Къща. Елхадж Осман на Ахмед Челеби. 1729 г. 341
291. Къща. Руфие хатун на йеничери агасъ Аго Мехмед Ага. 1731 г. 342
292. Воденица. Емине хатун на черибашията Реджеб Ага. 1731 г. 342
293. Воденица. Черибашията Мехмед Ага на серденгечти агасъ Аго Мехмед Ага. 1731 г. 343
294. Бръснарски дюкян. Касаббашията Али Беше на бръснаря Сюлейман. 1731 г. 344
295. Еврейски дом. Емине хатун на Менля Али. 1731 г. 344
296. Къща. Мерим хатун на Мустафа. 1731 г. 345
297. Дюкян за слама. Хатидже на Араб Елхадж Мехмед. 1731 г. 345
298. Къща. Хатидже на Ибрахим Ходжа, чрез пълномощник. 1731 г. 346
299. Дюкян със склад. Аджем Арутин на Аврам. 1731 г. 347
300. Сарашки дюкян. Имамът Осман Ефенди на седларя Абдуллах Челеби. 1731 г. 347
301. Част от воденица. Дюлгерът Никола на шейхюлисляма Ешшейх Али Ефенди. 1731 г. 348
302. Къща. Фатма хатун и Мехмед Ага на Мелаим хатун. 1731 г. 349
303. Воденица. Наследниците на Селиха хатун на Сюлейман Челеби. 1731 г. 349
304. Къща. Серденгечти агасъ Аго Мехмед Ага на Сюлейман. 1731 г. 350
305. Дюкян. Раифе хатун на бояджията Хаджи Исмаил. 1731 г. 351
306. Къща. Емине хатун на кетхудайери Елхадж Хюсеин. 1731 г. 351
307. Зеленчукова гадина. Байрамшах хатун и сестра й Айша на Селим Ага. 1731 г. . 352
308. Къща. Мехмед на Зейнеб хатун. 1731 г. 352
309. Съдебен спор за собственост върху бръснарски дюкян между бръснаря Мехмед и Уммегелсум хатун. 1731 г. 353
310. Фурна за симид и бакалски дюкян. Салиха хатун на Фатма хатун. 1731 г. 354
311. Уреждане на заем. 1731 г. 355
312. Уреждане на дължима сума от стара продажба. 1731 г. 355
313. Къща. Руфие хатун на Павле. 1739 г. 356
314. Спор между обущарския и дикиджийския еснаф. 1739 г. 356
315. Свещарска работилница. Ессеид Али Челеби на Янчо. 1739 г. 357
316. Къща. Неделя на Йован. 1739 г. 358
317. Незастроено място. Зейнеб хатун на майка си Хатидже хатун. 1744 г. 358
318. Нормирани цени — нарх на някои хранителни продукти. 1744 г. 359
319. Къща. Айша хатун на Ибрахим Беше и Вели Беше. 1748 г. 360
320. Къща. Зейнеб хатун на съпруга си Молла Мустафа. 1750 г. 360
321. Къща. Кьороглу от Белград на Ахмед Беше, чрез пълномощник. 1751 г. 361
322. Къща и дюкян. Евреинът Яко на Меркад. 1751 г. 362
323. Нормирани цени на хранителни продукти. 1757 г. 362
324. Къща. Сапунджията Али Беше на спахията Хюсеин. 1757 г. 364
325. Съдебен спор между дикиджийския и обущарския еснаф. 1757 г. 365
326. Нормирани цени на хранителни продукти. 1761 г. 366
327. Къща. Елхадж Халил на Айша. 1762 г. 367
328. Къща. Еминът на Брезник Осман Ага на дъщеря си Хатидже хатун. 1765 г. . . . 367
329. Чифлик. Наследниците на дефтер кетхудата на Румили Хасан Ага на Хатидже хатун. 1766 г. 368
330. Зеленчукова градина. Айша хатун на евреина Аврам. 1772 г. 369
331. Спор между обущарския и дикиджийския еснаф. 1772 г. 370
332. Камък от воденица. Сахбетуллах хатун на Молла Мустафа, чрез пълномощник. 1772 г. 371
333. Къща. Наследниците на Цинцар Митре на кръчмаря Тричко. 1798 г. 372
334. Къща. Мустафа на Мехмед 1798 г. 373
335. Къща. Молла Ибрахим на Али. 1799 г. 373
336. Къща. Айша хатун на Ибрахим, чрез пълномощник. 1799 г. 374
337. Дюкян. Зейнеб хатун на Ибрахим, чрез пълномощник. 1799 г. 374
338. Къща. Хюсеин и дъщеря му Фатма хатун на Ферхад. 1799 г. 375
339. Къща. Субашията на село Горна баня Мустафа Ага на съпругата си Ракибе хатун. 1799 г. 375
340. Къща. Фатма хатун на халача Ибрахим, чрез пълномощник. 1799 г. 376

341. Къща. Селиме хатун на Кирка. 1799 г. 377
342. Къща. Абдуллах на съпругата си Хибетуллах хатун. 1799 г. 377
343. Къща. Мехмед на сапунджията Хасан. 1799 г. 378
344. Къща. Сеид Али на писаря в съда Ареф. 1799 г. 378
345. Къща. Хатидже ханъм на съпруга си Нуреддин Ага. 1805 г. 379
346. Халашки дюкян. Хибетуллах ханъм на Елхадж Молла Ибрахим, чрез пълномощник. 1806 г. 379
347. Дюкян. Моше на Нако. 1806 г. 380
348. Хан, дюкян и кафене. Мехмед на Ибрахим, заим на село Кациляне. 1819 г. . . . 381
349. Къща. Емтуллах хатун на Гьорго, чрез пълномощник. 1820 г. 382
350. Къща. Умегелсум хатун на Кори Ахмед. 1833 г. 382
Библиография 384
Факсимилета 384
Съкращения 385
Терминологичен речник 386
Географски показалец 419
Махали, пазарища и вакъфи в София (XVII—XIX в.) 421
Съдържание 425

ТУРСКИ ИЗВОРИ
ЗА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ
Т. VI

*

Редактор *М. Чакърова*
Художествен редактор *Д. Донков*
Технически редактор *Ал. Иванов*
Коректор *М. Михалкова*

*

Изд. индекс 6168
Дадена за набор на 11. I. 1977 г.
Подписана за печат на 19. III. 1977 г.
Формат 700×1000/16 Тираж 1000
Печ. коли 27,75 Изд. коли 35,96
19—95314—72611
0620—1—77

Цена 4,44 лв.

*

Отпечатана в Печатницата на Издателството на БАН
1113 София, ул. „Акад. Георги Бончев"
Поръчка № 122